

САНДРА БРАУН СМЪРТОНОСНО

Превод от английски: Илвана Гарабедян, Валентина Рашева, 2012

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

Мобилните телефони направиха почти невъзможно човек да изчезне. Това е хубаво, ако някой се е загубил в пустошта и трябва да бъде спасен. Лошо е, ако си писател и се опитваш да попречиш да открият главния ти герой.

Ето защо искам да благодаря на Джон Казбън, който ми предостави информация, която се оказа безценна. Докато пиша тези редове, технологията, описана в този роман, отразява най-доброто към момента, което не означава, че то няма да бъде остаряло утре. Напредъкът в тази индустрия е ежедневен. Тоест, ако когато четете тази книга, технологията е смешно остаряла, моля, не ми се сърдете. Направих всичко възможно, дори си купих „еднодневка“, за да изпробвам какво бих могла да направя с нея.

Искам да благодаря на моя приятел Финли Мери, който неведнъж ми посочи човек, към когото да се обърна за помощ и информация. Ако не беше той, нямаше да срещна г-н Казбън, който стана известен като моя джокер „Обади се на приятел“.

Благодаря и на двама ви.

Сандра Браун

ПЪРВА ГЛАВА

— Мамо?

— Ммм?

— Мамо?

— Ммм?

— В градината има някакъв мъж.

— Какво, миличка?

Четиригодишното момиченце застана до ъгъла на кухненската маса и се загледа с копнеж в глазурата, която майка му слагаше върху тарталетките.

— Даваш ли ми малко и на мен, мамо? Може ли да ми дадеш?

— Когато свърша, можеш да оближеш купата.

— Направила си шоколадова глазура.

— Защото тя ти е любимата, а ти си любимото ми момиче — отвърна тя и намигна на детето. — И — проточи обещаващо — ще ги поръсим със захарни пръчици веднага щом свърша с глазурата.

Емили засия, а после лицето ѝ се намръщи загрижено.

— Той е болен.

— Кой е болен?

— Мъжът.

— Какъв мъж?

— В градината.

Думите на Емили най-сетне проникнаха през естествения филтър, с който майките отсяват маловажното бърборене.

— Наистина ли има мъж навън?

Онър остави глазираната тарталетка на таблата, пусна шпатулата в купата с глазура и разсеяно избърса ръце в една кухненска кърпа, докато минаваше зад гърба на детето.

— Лежи на земята, защото му е зле.

Емили последва майка си от кухнята във всекидневната. Онър се приближи до прозореца и огледа внимателно градината, но видя само тучната зелена морава, която се спускаше полегато към кея.

Зад овехтелите греди на кея водите на заблатения ръкав се полюляваха лениво, едно водно конче се носеше над тях и понякога докосваше вълните. Бездомната котка, която отказваше да приеме обясненията на Онър, че това не е нейната къща, дебнеше невидима плячка в лехата с яркоцветни цинии.

— Ем, няма...

— До храста с белите цветя — упорито измърмори Емили. — Видях го от прозореца на стаята ми.

Онър отиде до вратата, вдигна резето, след това пристъпи на верандата и погледна към белите ружи.

Мъжът беше там. Лежеше по лице, тялото му бе полуизвърнато настрана, главата му бе обърната в другата посока, лявата му ръка бе просната над главата. Не помръдваше. От мястото си Онър не можеше да забележи движението на гръдния му кош, за да прецени дали диша.

Тя се обърна и внимателно побутна Емили обратно към къщата.

— Миличка, иди в спалнята на мама. Телефонът ми е на нощното шкафче. Донеси ми го, моля те.

Не искаше да изплаши дъщеря си и затова говореше съвсем спокойно, но побърза да слезе по стъпалата на верандата и хукна по росната трева към простряното тяло.

Когато се приближи, забеляза, че дрехите му са изцапани, скъсани на места и опръскани с кръв. Имаше кръв и по протегнатата ръка и дланта. На темето му тъмнееше голям кичур, прогизнал от кръв.

Онър приклепна и докосна рамото му. Когато човекът простена, тя въздъхна облекчено.

— Господине? Чувате ли ме? Ранен сте. Ще извикам помощ.

Той скочи толкова бързо, че не й остана време да се дръпне, какво остава да се защити. Мъжът действаше светкавично и точно. Лявата му ръка се вдигна и обгърна тила ѝ, докато дясната опря късото дуло на пистолет в малката ямка, където се съединяваха ребрата ѝ. Насочи го нагоре и наляво, право в сърцето ѝ.

— Кой друг е тук?

Гласните ѝ струни се сковаха от страх. Онър не можа да продума. Той стисна тила ѝ и повтори със зловец глас:

— Кой друг е тук?

След няколко безплодни опита тя успя да отрони:

— Моята... дъщеря.

— Някой друг, освен хлапето?

Тя поклати глава. Или поне опита. Мъжът стискаше болезнено тила ѝ. Усещаше натиска на всеки от пръстите му. Сините му очи пронизваха като лазери.

— Ако ме лъжеш...

Дори нямаше нужда да довършва заплахата, за да изтръгне хленч от гърлото ѝ.

— Не лъжа. Кълна се. Сами сме. Не ни наранявай. Дъщеря ми... тя е само на четири. Не я наранявай. Ще направя каквото кажеш, само недей...

— Мамо?

Сърцето ѝ се сви и тя издаде задавен звук като безпомощно, хванато в капан животно. Тъй като не можеше да завърти глава, тя извърна само очи към Емили. Момиченцето бе само на няколко метра от тях. Стоеше с разтворени стъпала като патенце, няколко руси къдрици падаха на лицето ѝ, пухкавите ѝ пръстчета се подаваха изпод копринените цветя на сандалите ѝ. Стискаше мобилния телефон и изражението ѝ бе напрегнато.

Онър изпита прилив на всепоглъщаща любов. Запита се дали това не е последният миг, в който вижда Емили цяла и невредима. Мисълта бе толкова ужасяваща, че извика сълзи в очите ѝ, но заради дъщеря си тя бързо ги прогони с примигване.

Не осъзнаваше, че зъбите ѝ тракат, докато не се опита да заговори. Успя да промълви:

— Всичко е наред, скъпа.

Очите ѝ отново се спряха на мъжа, който с едно дръпване на спусъка можеше да пръсне сърцето ѝ на парчета. Емили щеше да остане сама и ужасена, и изцяло на милостта му.

Моля те. Очите ѝ го умоляваха безмълвно. После Онър прошепна:

— Моля те.

Суровите му, студени очи приковаваха като магнит нейните, докато бавно отдръпваше пистолета. Смъкна го на земята и го постави зад бедрото си, така че Емили да не може да го види. Но неизречената заплаха си оставаше.

Мъжът свали ръка от врата на Онър и се обърна към Емили.

— Здравей.

Не се усмихна, докато го казваше. Тънки линии очертаваха дъгички около устните му, но Онър не вярваше да са се появили там от много усмивки.

Емили го огледа стеснително и зарови върха на сандала си в гъстата трева.

— Здравей.

Мъжът протегна ръка.

— Дай ми телефона.

Тя не помръдна и когато той щракна с пръстите на протегнатата си ръка, тя измърмори:

— Не каза „моля“.

Тази дума, изглежда, изобщо не бе в речника му. Но само след миг той каза:

— Моля.

Емили направи крачка към него, после рязко спря и погледна към Онър за разрешение. Макар устните ѝ да трепереха почти неудържимо, тя успя да изобрази някакво подобие на усмивка.

— Всичко е наред, миличка. Дай му телефона.

Емили срамежливо се приближи. Когато дойде на ръка разстояние, тя се наведе напред и пусна телефона в дланта му.

Изцапаната му с кръв ръка го стисна.

— Благодаря.

— Моля. На дядо ли ще се обадиш?

Очите му се преместиха към Онър.

— Дядо?

— Ще дойде на вечеря днес — щастливо изчурулика Емили.

Без да откъсва поглед от очите на Онър, мъжът провлечено запита:

— Наистина ли?

— Обичаш ли пица?

— Пица? — Отново погледна към Емили. — Да. Разбира се.

— Мама каза, че мога да ям пица на вечеря, защото е тържествен случай.

— Аха. — Пъхна мобилния телефон на Онър в предния джоб на мръсните си джинси, после хвана ръката ѝ над лакътя със свободната си длан и ѝ помогна да стане, като се изправяше едновременно с нея.

— Изглежда, съм дошъл точно навреме. Хайде да влизаме. Тъкмо ще ми разкажеш всичко за партито довчера.

Стиснал здраво ръката на Онър, мъжът я поведе към къщата. Онър трепереше толкова силно, че едва не се строполи, докато направи тези няколко крачки. Емили се заигра с котката. Побягна след нея, като я викаше неспирно, и се скри зад живия плет в другия край на градината.

Веднага щом дъщеря ѝ се отдалечи достатъчно, за да не ги чува, Онър каза:

— Имам малко пари. Не са много, сигурно са няколкостотин долара. Имам и малко бижута. Можеш да вземеш всичко, което притежавам. Само, моля те, не нанаявай дъщеря ми.

И през цялото време, докато говореше, тя отчаяно оглеждаше градината за нещо, което би могла да използва като оръжие. Маркучът за вода, навит на стойката в края на верандата? Саксията с мушката на долното стъпало? Някоя от тухличките, вкопани в земята, които ограждаха цветната леха?

Не би могла да стигне до тях навреме, дори ако успее да се изтръгне от хватката му, което щеше да е трудно, ако не и невъзможно. А докато се бореше с него, той просто щеше да я застреля. И тогава можеше да прави с Емили каквото си поиска. Онър усети горчилка в гърлото си.

— Къде ти е лодката?

Тя извърна глава и го изгледа неразбиращо.

Мъжът раздражено кимна към празния кей.

— Кой е излязъл с лодката?

— Нямам лодка.

— Не ме лъжи.

— Продадох лодката, когато... Преди няколко години.

Той явно претегли мислено отговора, после попита:

— Къде е колата ти?

— Паркирана е отпред.

— Ключовете в нея ли са?

Онър се поколеба, но мъжът стегна хватката върху ръката ѝ и тя поклати глава.

— Вътре са. На куката на стената до вратата в кухнята.

Мъжът тръгна нагоре по стъпалата на верандата, като я буташе пред себе си. Онър усещаше пистолета, опрян в гърба ѝ. Обърна глава, за да повика Емили, но той я спря:

— Остави я!

— Какво ще правиш?

— Ами, първо... — започна той, след като отвори вратата и я бутна вътре пред себе си — ще се уверя дали не лъжеш, че няма никого друго тук. А после... ще видим.

Усещаше напрежението в него, докато я тикаше напред през празната всекидневна, а после и по малкото коридорче към спалните.

— Няма никого, освен Емили и мен.

Той бутна вратата на стаята на Емили с дулото на пистолета. Вратата се отвори и разкри розова панорама. Никой не чакаше в засада. Мъжът прекоси стаята с две големи крачки и рязко отвори вратата на малката гардеробна. Успокоен, че никой не се крие вътре, той избута Онър обратно в коридора. Поеха към втората спалня.

Когато приближиха, той изръмжа в ухото ѝ:

— Ако вътре има някого, най-напред ще застрелям теб. Разбра ли?

Изчака секунда, сякаш ѝ даваше шанс да си признае, но Онър остана безмълвна. Мъжът изрита силно вратата с върха на ботуша си, така че тя се блъсна в стената.

Спалнята ѝ изглеждаше почти подигравателно спокойна. Слънчевата светлина струеше през щорите и образуваше шарки по дървения под, по бялата плетена покривка и по бледосивите стени. Вентилаторът на тавана караше пращинките да танцуват в косите слънчеви лъчи.

Мъжът бутна Онър към гардероба и я накара да отвори вратата. Отпусна се съвсем леко, когато надникна в съседната баня и откри, че е празна.

Погледна я право в лицето.

— Къде е пистолетът?

— Пистолетът?

— Сигурно имаш пистолет, скрит някъде.

— Не, нямам.

Очите му се присвиха.

— Кълна се — каза тя.

— От коя страна на леглото спиш?

— Какво? Защо?

Той не повтори въпроса си, само продължи да я гледа втренчено, докато Онър най-сетне посочи.

— Отдясно.

Отстъпвайки от нея, той се приближи до нощното шкафче от дясната страна на леглото и провери чекмеджето. Вътре имаше фенерче и книга с меки корици, но никакво оръжие. После я шокира, като избута матрака заедно със завивките и чаршафите, за да открие достатъчно от леглото, но не видя нищо, освен пружини.

Направи ѝ знак с брадичка да излезе от стаята. Върнаха се във всекидневната, а оттам минаха в кухнята, където очите му зашариха във всички посоки, докато я огледа цялата. Погледът му се спря на кукичката на стената, където бяха окачени ключовете за колата.

Когато забеляза погледа му, тя каза:

— Вземи колата. Само си тръгни.

Той не обърна внимание на думите ѝ, само попита:

— Какво е това там?

— Пералното помещение.

Отиде до вратата и я отвори. Пералня и сушилна машина. Дъска за гладене, сгъната в една ниша на стената. Сушилник, на който простираше по-деликатните части от облеклото си, които и сега висяха там. Разнообразие от дантела в пастелни цветове. Един черен сутиен.

Когато се върна, сините му очи на викинг обходиха тялото ѝ по начин, който накара лицето ѝ да пламне, а тялото ѝ се обля в лепкава пот.

Той пристъпи към нея, тя направи крачка назад — естествен отговор на смъртната заплаха, която той представляваше за нея. Нито за миг не се заблуждаваше, че е нещо различно.

Всичко в него излъчваше заплаха, като се започне от студените очи и ясно изразената костна структура на лицето му. Беше висок и слаб, но кожата на ръцете му бе опъната върху мускули, които изглеждаха стегнати като струни. Китките му бяха прорязани от силни изпъкнали вени. По дрехите и косата му бяха полепнали естествени отпадъци — клончета, парчета мъх, малки листа. Той изглеждаше безразличен към всичко това, както и към засъхналата кал по ботушите

и по крачолите на джинсите му. Миришеше на благо, на пот и на опасност.

В тишината се чуваше дишането му. Можеше да чуе и ударите на своето сърце. Вниманието му бе фокусирано единствено върху нея и това я ужасяваше.

Нямаше никакъв шанс, след като с едно помръдване на показалеца можеше да изстреля куршум право в нея. Стоеше между нея и чекмеджето, в което бяха кухненските ножове. На плота бе кафеарката, все още наполовина пълна със сутрешното ѝ кафе, достатъчно горещо, за да го попари. Но за да стигне до нея или до ножовете, трябваше да мине покрай него, а това засега изглеждаше неосъществимо. Съмняваше се, че може да избяга, но дори и да успееше да му се изплъзне, не би оставила Емили.

Разумните аргументи и убеждаването, изглежда, оставаха единствените ѝ възможности.

— Отговорих напълно искрено на всичките ти въпроси, нали? — подхвана тя с нисък и треперлив глас. — Предложих ти пари и каквито ценности...

— Не ти искам парите.

Тя посочи към кървящите драскотини по ръцете му.

— Ранен си. Главата ти е в кръв. Аз... ще ти помогна.

— Първа помощ? — издаде пренебрежителен звук. — Не мисля, че се нуждая от това.

— Тогава какво... какво искаш?

— Съдействието ти.

— За какво?

— Сложи ръце зад гърба си!

— Защо?

Той направи две премерени крачки към нея.

— Чуй ме! — Тя облиза устни. — Не искаш да го направиш.

— Сложи ръце зад гърба си! — повтори той тихо, като натъртваше на всяка дума.

— Моля те — изрече тя, ридаейки. — Малкото ми момиченце...

— Няма да повтарям. — Направи още една крачка към нея.

Тя отстъпи и се озова долепена до стената зад нея.

Последната крачка го изправи на сантиметри от нея.

— Направи го!

Инстинктът я подтикваше да се бори с него, да го издере и отблъсне, да го ритне, за да се опита да предотврати или поне да забави неизбежното. Но тъй като се страхуваше, че неподчинението ѝ може да реши съдбата на Емили, тя направи каквото ѝ бе наредено и стисна ръце зад гърба си, като ги пъкна между тялото си и стената.

Мъжът се наведе по-близо. Онър извърна глава настрани, но той пъкна ръка под брадичката ѝ и отново я обърна с лице към себе си.

Заговори шепнешком:

— Виждаш ли колко лесно би било да те нараня?

Тя го погледна в очите и кимна вцепенено.

— Е, няма да го направя. Обещавам да не нараня нито теб, нито хлапето. Но трябва да правиш всичко, което ти кажа. Ясно ли ти е? Разбрахме ли се?

Сигурно би могла да намери някаква утеха в обещанието, макар и да не му вярваше напълно. Но внезапно разбра кой е той и изтръпна от ужас.

Останала без дъх, пророни дрезгаво:

— Ти... ти си човекът, който е застрелял онези мъже снощи.

ВТОРА ГЛАВА

— Кобърн. К-о-б-ъ-р-н. Първото му име е Лий, не е известно второто му име.

Сержант Фред Хокинс от полицейското управление в Тамбур свали шапката и избърса челото си. Вече бе влажно от жегата, а още нямаше девет часа. Мислено прокле горещината в крайбрежна Луизиана. Въпреки че целият му живот бе минал тук, не можеше да свикне със задуха и жегата. Всъщност колкото повече остаряваше, толкова повече ги намразваше.

Говореше по мобилния телефон с шерифа на съседния окръг Теревон и му съобщаваше подробности за масовото убийство от предишната нощ.

— Едва ли е истинското му име, но то е вписано в служебното му досие и е единственото, с което разполагаме засега. Снехме отпечатъците от колата му... Да, това е най-странното. Всеки би помислил, че ще отпраши веднага от местопрестъплението, но колата му все още е на паркинга. Може да е сметнал, че прекалено лесно ще го пипнем. Или, както предполагам, не е бил в състояние да разсъждава трезво, след като е застрелял седем души. Според мен просто е побягнал от местопрестъплението.

Фред поспря, за да си поеме въздух.

— Вече пуснах отпечатъците му за проверка в националната база данни. Обзалагам се, че все нещо ще изскочи. Такъв тип не може да няма предишни провинения. Ще ви съобщим всичко, каквото научим. Но нямам намерение да стоя със скръстени ръце и да чакам допълнителна информация. Ще започнем да го търсим още сега. Получихте ли факса, който ви пратих?... Добре. Направете копия и ги раздайте на хората си, за да ги разпространят.

Докато шерифът го уверяваше в способностите на служителите си да издирват избягали престъпници, Фред кимна на Доръл, неговия брат близък, който се бе присъединил към групата и го изчакваше до вратата на патрулната кола.

Служебният автомобил бе паркиран на банкета на двулентовата междуцатска магистрала в мизерната сянка на огромен билборд, който рекламираше клуб за забавления на мъже близо до летището на Ню Орлиънс. Само на шейсет и пет мили по магистралата. Най-студените питиета. Най-горещите жени. Съвършено голи.

Всичко това звучеше прекрасно на Фред, но му беше ясно, че ще мине известно време, преди да може да потърси разтуха. Не и преди да намерят Лий Кобърн.

— Правилно си чул, шериф. Най-кървавото престъпление, което съм имал нещастieto да разследвам. Истинска масова екзекуция. Сам Марсет е бил застрелян в главата от упор.

Шерифът изрази отвращението си от жестокостта на престъплението, после приключи с твърдото обещание да се обади, ако психопатът убиец бъде забелязан в неговия окръг.

— Проклетият въздухар може да ти надуе главата за минути — оплака се Фред на брат си, след като затвори.

Доръл му подаде картонена чашка.

— Струва ми се, че имаш нужда от кафе.

— Нямам време.

— Намери!

Фред нетърпеливо махна капачето от чашата, отпи глътка и вдигна глава от изненада.

Доръл се засмя.

— Реших, че малко ободряване ще ти дойде добре.

— Неслучайно сме близнаци. Благодаря.

Докато отпиваше от щедро подправеното с алкохол кафе, Фред огледа патрулните коли, паркирани край пътя. Десетки униформени служители на различни агенции се разхождаха напред-назад, някои говореха по мобилните си телефони, други изучаваха картите си, но повечето изглеждаха объркани и леко смутени от предстоящата задача.

— Каква бъркотия — измърмори под нос Доръл.

— На мен ли ми го казваш?

— Аз съм тук в качеството си на градоначалник. Ще ти предоставя всякаква помощ, каквато аз или градската управа на Тамбур можем да осигурим.

— Като главен следовател по случая оценявам помощта на градската управа — иронично произнесе Фред. — Сега, след като

приключихме с официалните глупости, кажи ми къде мислиш, че е избягал.

— Ти си полицаят, не аз.

— Но никой не може да надуши следа като теб.

— След смъртта на Еди, може би.

— Е, Еди го няма, затова ти си най-добрият. Ти си като ловджийска хрътка. Можеш да надушиш и бълха върху козината на помиар.

— Да, но бълхите не се изплъзват като този тип.

Доръл бе пристигнал облечен не като служител на градската управа, а като ловец, с пълното съзнание, че брат му ще очаква от него да се включи в издирването. Свали бейзболната си шапка и я размаха пред лицето си, докато се взираше в края на горичката, където се събираха участниците в преследването.

— Точно това ме притеснява. — Фред не би го признал пред друг. — Трябва да хванем този негодник, Доръл.

— И то още сега.

Фред изгълта наведнъж останалото кафе, подправено с щедра доза уиски, и метна празната чаша на шофьорската седалка в колата си.

— Готов ли си?

— Ако питаш мен, не бива да се бавим повече.

Двамата се присъединиха към групата. Фред, който ръководеше издирването, обяви началото на акцията. Полицаяте се разпръснаха в редица и започнаха да си проправят път през високите треви, покриващи откритото пространство до първите дървета. Инструкторите освободиха от каишките кучетата следотърсачи.

Започваха издирването оттук, защото един шофьор, който късно предната вечер сменял спукана гума на банката на пътя, бе забелязал някакъв мъж да тича към гората. Тогава не си помислил нищо лошо, но сутринта чул по радиото новината за масовото убийство в склада на „Роял тръкинг къмпани“. Времето на престрелката съвпадало приблизително с часа, в който видял как един човек — не можел да го опише, тъй като бил прекалено далеч — тича с все сила към гората. Обадил се в полицейското управление на Тамбур.

Почти нямаше за какво да се хванат, но поради липса на други следи бяха тук и се опитваха да влязат в дирите на предполагаемия масов убиец, някой си Лий Кобърн.

Доръл вървеше с наведена глава и изучаваше земята.

— Кобърн познава ли района?

— Не знам. Може да го познава като дланта си, а може и никога преди да не е виждал блато.

— Да се надяваме.

— В молбата за работа е посочил като предишен адрес Ориндж, Тексас. Проверих, информацията се оказа фалшива.

— Значи никой не знае със сигурност откъде е дошъл.

— Няма кого да питаме — сухо отбеляза Фред. — Колегите, с които е работил на товарния кей, са мъртви.

— Но той е прекарал в Тамбур тринайсет месеца. Сигурно познава някого.

— Никой не си е признал.

— Няма и да го направи.

— Предполагам. След снощното изпълнение кой би искал да го сочат като негов приятел?

— Някой барман? Сервитьорка? Друг някой, с когото е имал вземане-даване?

— Полицаите проверяват. Една касиерка в супермаркета, която няколко пъти го е обслужвала на касата, заяви, че бил любезен, но определено не и особено дружелюбен тип. Винаги плащал в брой. Проверихме номера на социалната му осигуровка. Няма никакви кредитни карти, никакви дългове. Няма сметка в никоя от банките в града. Осребрявал чековете със заплатата си в едно от онези бюра, които правят това срещу комисиона.

— Човекът не е искал да остави следа.

— И не е.

Доръл попита дали са разпитани съседите на Кобърн.

— Лично от мен — отвърна Фред. — Всички в жилищния комплекс го познават по физиономия. Жените го смятат за привлекателен по онзи особен начин.

— Кой особен начин?

— Искат им се да спят с него, но смятат, че е опасен.

— И това наричаш „начин“?

— Разбира се.

— Кой ти го е казвал?

— Просто го знам. — Побутна близнака си в ребрата. — Защото разбирам жените по-добре от теб.

— Мечтай си.

Засмяха се, после Фред отново стана сериозен.

— Мъжете, с които разговарях, казаха, че предпочитали да си нямат неприятности с него, което изобщо не било проблем, тъй като Кобърн се прибирал и излизал, без дори да кимне на някого за поздрав.

— Приятелки?

— Никой не знае за такива.

— Мъже?

— Никой не знае.

— Претърси ли апартамента му?

— Щателно. Едностайно жилище в източната част на града, в което не открих нищо, дори незначителна улика. В гардероба има работни дрехи. Във фризера — пилешка яхния. Този тип е живял като отшелник. На масичката имаше едно оръфано спортно списание. Телевизор, но без кабелна. Нито една лична вещ в целия проклет апартамент. Никакъв бележник, календар, тефтерче с телефони. Нищичко.

— Компютър?

— Не.

— А телефонът му?

Фред бе намерил телефон на местопрестъплението и бе установил, че не принадлежи на нито един от простреляните.

— Последни обаждания — едно до онова забутано китайско ресторантче, което доставя храна за вкъщи, и едно позвъняване от рекламен агент.

— Само това? Две обаждания?

— За трийсет и шест часа.

— По дяволите. — Доръл махна да пропъди една муха.

— Проверяваме другите регистрирани обаждания. Издирваме на кого са телефонните номера. Но засега не знаем нищо за Лий Кобърн, освен че е някъде наоколо и че ще загазим здраво, ако не го намерим. — Фред сниши глас и добави: — Повече ще се зарадвам да видя тялото му в черен чувал, отколкото в белезници. Най-добрият вариант? Да намерим безжизненото му тяло да се носи по водата в някой заблатен ръкав на реката.

— Гражданите няма да са недоволни. Марсет бе изключително уважаван мъж. Направо си беше принцът на Тамбур.

Сам Марсет бе собственик на „Роял тръкинг къмпани“, президент на местния Ротари клуб, настоятел в католическата църква „Свети Бонифаций“, скаут и масон. Председател на няколко борда и комисии, както и главен церемониалмайстор на градския парад за фестивала „Марди Гра“. Беше истински стожер на общността, когото хората уважаваха и харесваха.

Сега бе труп с дупка от куршум в главата. Другите шест жертви вероятно нямаше да предизвикат същия шум, но убийството на Марсет бе дало повод за пресконференция, излъчена по телевизията същата сутрин. Новината беше отразена от всички местни вестници по крайбрежието на щата, както и от по-големите телевизии в Ню Орлиънс.

Говори най-вече Фред, заобиколен от градските управници, сред които и близнакът му. Полицейското управление на Ню Орлиънс бе предоставило на Тамбур своя художник, който бе нарисувал скица на Кобърн въз основа на описанията на съседите му: бял мъж, висок около метър и деветдесет, средно тегло, атлетична фигура, черна коса, сини очи, трийсет и четири годишен според досието му в компанията.

Фред бе приключил пресконференцията, като изпълни телевизионните екрани със скицата, и бе предупредил местните жители, че Кобърн вероятно все още се намира в района и се смята за въоръжен и опасен.

— Ти доста се постара — отбеляза Доръл, мислейки за заключителните реплики на Фред. — Независимо колко хитър е Лий Кобърн, сега всички са по дирите му. Не мисля, че има шанс да избяга оттук.

Фред погледна брат си и повдигна вежди.

— Вярваш ли го, или само се надяваш?

Преди Доръл да успее да отговори, телефонът на Фред отново позвъни. Той погледна дисплея и се усмихна на брат си.

— Том ван Алън. ФБР идва на помощ.

ТРЕТА ГЛАВА

Кобърн бавно се отдръпна, но дори и от разстояние усещаше страха на жената. Добре. Тя трябваше да се страхува. Страхът щеше да осигури съдействието ѝ.

— Търсят те — каза тя.

— Зад всяко дърво.

— Полицията, щатската жандармерия, доброволци. С кучета.

— Чух лая им рано сутринта.

— Ще те хванат.

— Още не са.

— Трябва да бягаш.

— Много бихте искали да е така, нали, госпожо Жилет?

Изражението ѝ се скова още повече, явно значението на факта, че знае името ѝ, не ѝ беше убягнало. Той не беше избрал случайно къщата ѝ.

— Мамо, котето се скри в храстите и не иска да излезе.

Кобърн бе с гръб към вратата, но бе чул момиченцето да влиза, чул бе шляпането на малките му сандали по дървения под, докато идваше към кухнята. Но не се обърна към него. Погледът му остана втренчен в майката.

Лицето ѝ бе преbledняло като тебешир. Устните ѝ бяха останали без капка кръв, погледът ѝ прескачаше трескаво от него към хлапето и обратно. Но Кобърн отбеляза, че гласът ѝ си остана бодър и весел.

— Така правят котетата, Ем. Кривят се.

— Защо?

— Котето не те познава, затова сигурно го е страх.

— Това е глупаво.

— Да, така е. Много глупаво. — Тя премести погледа си към Кобърн и добави многозначително: — Би трябвало да знае, че няма да му направиш нищо лошо.

Добре, той не беше глупав. Схвана посланието ѝ.

— Ако го закачаш — меко каза той, — котето ще те одраска и ще те заболи.

Без да отмества поглед от изплашените ѝ очи, той пъкна пистолета под колана на джинсите си и дръпна отгоре му тениската, после се обърна. Хлапето го зяпаше с нескрито любопитство.

— Боли ли те бу-буто?

— Кое?

Момиченцето посочи главата му. Той се пресегна и докосна засъхналата кръв.

— Не, не ме боли.

Заобиколи я и отиде до масата. Откакто бе пристъпил в кухнята, устата му се пълнеше със слюнка от аромата на прясно изпечен сладкиш. Разкъса хартиената формичка на една тарталетка и отхапа половината, после лакомо натъпка остатъка в устата си и посегна за друга. Не бе ял от обяд на предния ден и цяла нощ бе бродил из блатото. Умираще от глад.

— Не се изми — обади се хлапето.

Той глътна сладкиша, почти без да дъвче.

— Трябва да си измиеш ръцете, преди да ядеш.

— О, така ли? — Обели хартията от втората тарталетка и отхапа огромен залък.

Момиченцето кимна сериозно.

— Така е правилно.

Той погледна жената, която бе застанала зад дъщеря си и бе сложила длани върху раменете ѝ, сякаш да я предпази.

— Невинаги спазвам правилата — заяви той.

Отиде до хладилника, без да ги изпуска от поглед, отвори го и извади пластмасова бутилка мляко. Избута с палец капачката, вдигна бутилката към устата си и започна да гълта съдържанието на едри глътки.

— Мамо, той пие от...

— Знам, скъпа. Но няма нищо, само този път. Много е жаден.

Хлапето го гледаше в захлас как изпи близо една трета от бутилката, преди да спре и да си поеме въздух. Избърса устни с опакото на ръката си и върна бутилката в хладилника.

Момиченцето набърчи носле.

— Дрехите ти са мръсни и миришат.

— Паднах във водата.

Очите ѝ се разшириха.

— Без да искаш ли?

— Може да се каже.

— Имаше ли плувни ръкавели?

— Ръкавели ли?

— Можеш ли да направиш звезда по корем?

Понеже нямаше представа за какво говори, той погледна майка ѝ.

Тя поясни:

— Ем се научи да прави звезда в курса по плуване.

— Още трябва да си слагам ръкавелите — обади се момиченцето, — но получих златна звезда на моя фертисикат.

Майка ѝ притеснено я завъртя с гръб и я побутна към вратата на всекидневната.

— Мисля, че е време за Дора. Защо не идеш да погледаш филмчето, докато аз си поговоря с... с нашия гост.

Детето се запъна насред път.

— Каза, че мога да оближа купата.

Майка ѝ се поколеба, после взе гумената бъркалка от купата с глазура и ѝ я подаде. Малката я взе ухилена и се обърна към него:

— Не яж повече тарталетки. Те са за партито за рождения ден.

После изтича от стаята.

Жената се обърна към него, но не каза нищо, докато не чува гласовете от телевизора. Тогава попита:

— Откъде знаеш името ми?

— Ти си вдовицата на Еди Жилет, нали? — Тя само го зяпна. — Не е толкова труден въпрос. Да или не?

— Да.

— Е, ако не си се омъжила повторно...

Тя поклати глава.

— ... логично е да си госпожа Жилет. Как е малкото ти име?

— Онър^[1].

Онър? Не познаваше жена с такова име. Но това бе Луизиана. Хората тук имаха странни имена — собствени и фамилни.

— Е, Онър, няма нужда да се представям, нали?

— Казаха, че името ти е Лий Колиър.

— Кобърн. Приятно ми е. Седни. — Посочи ѝ стол до кухненската маса.

Тя се поколеба, после дръпна стола изпод масата и бавно се отпусна на него.

Той измъкна мобилен телефон от предния джоб на джинсите си и набра някакъв номер, после придърпа един стол с крака си и седна от другата страна на масата. Гледаше я втренчено, докато слушаше сигнала свободно в другия край на линията.

Тя се размърда на мястото си. Стисна здраво ръце в скута си и извърна очи, после, донякъде предизвикателно, срещна погледа му и задържа своя върху него. Беше изплашена до смърт, но се мъчеше да го прикрие. Дамата беше смела, което го устройваше. Предпочиташе да си има работа с непокорството ѝ, вместо с хленчене и жални молби.

Когато на позвъняването му отговори автоматично съобщение за гласова поща, той изруга под нос, изчака сигнала и каза: „Знаеш кой съм. Адът се отприщи“.

Веднага щом затвори, тя се обади:

— Имаш съучастник?

— Може да се каже.

— Той там ли беше по време на... стрелбата?

Мъжът само я изгледа.

Онър навлажни устни и веднага след това ги прехапа.

— По новините казаха, че са загинали седем души.

— И аз толкова преброих.

Тя скръсти ръце върху корема си и стисна лакти.

— Защо ги уби?

— Какво казват по телевизията?

— Че си бил недоволен от работата си.

Мъжът сви рамене.

— Може да се каже, че не бях доволен.

— Не харесваше превозваческата компания?

— Не. И най-вече шефа.

— Сам Марсет. Но другите са били работниците на смяна, също като теб. Необходимо ли беше да убиваш и тях?

— Да.

— Защо?

— Бяха свидетели.

Откровеността му, изглежда, я удиви и отблъсна. Забеляза как тръпка пробягва по цялото ѝ тяло. За пръв път остана мълчалива, просто гледаше втренчено покривката на масата.

После бавно вдигна глава и го погледна.

— Откъде познаваш мъжа ми?

— Всъщност никога не съм имал това удоволствие. Но съм чувал за него.

— От кого?

— Чувал съм го в „Роял тръкинг“, името му често се споменава.

— Роден е и израснал в Тамбур. Всички познаваха и обичаха Еди.

— Сигурна ли си?

Изненадана, тя отвърна:

— Да, сигурна съм.

— Освен всичко друго, той е бил ченге, нали?

— Какво искаш да каже с това „освен всичко друго“?

— Твоят съпруг, покойният Еди, славното ченге, е притежавал нещо изключително ценно. Дойдох да го взема.

Преди да може да му отговори, мобилният ѝ телефон, който все още бе в джоба му, звънна и стресна и двамата. Кобърн го извади от панталона си.

— Кой е Станли?

— Свекър ми.

— Дядо — досети се той, спомнил си думите на хлапето, докато бяха в градината.

— Ако не отговоря...

— Няма начин. — Изчака звъненето да спре, после кимна към сладките. — Чий е рожденият ден?

— На Стан. Ще дойде на вечеря да празнуваме заедно.

— По кое време? И не те съветвам да ме лъжеш.

— В пет и половина.

Той погледна стенния часовник. Оставаха близо осем часа дотогава. Надяваше се, че ще е намерил каквото търси и вече ще е далеч оттук. Всичко зависеше от вдовицата на Еди Жилет и доколко тя беше наясно със страничните му занимания.

Усещаше, че страхът ѝ е искрен. Но можеше да е породен от най-различни причини, сред които и желанието да запази онова, което има,

страх да не ѝ го отнемат.

Или беше абсолютно невинна и се страхуваше само защото представляваше заплаха за нея и детето ѝ.

Явно живееха сами тук, наред пустошта. В къщата нямаше никакви следи от мъжко присъствие. Така че появата на някакъв изцапан с кръв непознат, който заплашва самотни вдовици с пистолет, естествено я бе извадила от равновесие.

Макар че самотният живот невинаги бе равнозначен на добродетелност, помисли си Кобърн, като се имаше предвид, че и той живее сам.

Външният вид също можеше да заблуди човек. Тя изглеждаше толкова невинна, особено в дрехите, с които бе облечена. Бялата тениска, джинсите до коляно и белите кецове в ретро стил бяха толкова традиционни, колкото и домашно изпечените тарталетки. Русата ѝ коса бе прибрана небрежно в конска опашка. Очите ѝ бяха пъстри, но клоняха към зелено. Идеално отговаряше на представата за любимата на цяла Америка съседка, само дете Кобърн никога не бе живял в съседство с толкова добре изглеждаща жена.

Когато бе видял оскъдното бельо, което съхнеше на сушилника в пералното помещение, бе осъзнал колко отдавна не бе лягал с жена. Сега, докато гледаше нежните хълмчета под бялата тениска на Онър Жилет и дългите ѝ гладки крака, си каза, че с голямо удоволствие би прекратил продължителното си въздържание.

Тя явно бе усетила насоката на мислите му, защото когато вдигна поглед от гърдите към очите ѝ, забеляза, че го гледа със страх. Побърза да каже:

— Затънал си здраво, а само си губиш времето тук. Не мога да ти помогна. Еди не притежаваше нищо ценно. — Разпери ръце. — Сам виждаш колко простичко живеем. Когато Еди почина, се наложи да продам рибарската му лодка, за да свързвам двата края, докато се върна към преподаването.

— Преподаваш ли?

— В държавното училище. На втори клас. Единственото, което Еди ми остави, беше скромна застраховка живот, която едва покри разходите по погребението. Той работи в полицията само осем години, така че пенсията, която получавам всеки месец, не е голяма. Парите

отиват директно в сметката за колежа на Емили. Издържаме се с моята заплата и не ни остава много за глезотии.

Поспря да си поеме въздух.

— Заблудили са ви, господин Кобърн. Или сте си направили грешно заключение заради нечии приказки. Еди не притежаваше нищо ценно, както и аз. Ако имах нещо, с удоволствие бих го дала, за да защитя Емили. Ценя живота ѝ повече от всичко, което бих могла да притежавам някога.

Той я гледа замислено в продължение на няколко секунди.

— Добре казано, но не съм убеден. — Изправи се и се пресегна към нея, стисна отново ръката ѝ над лакътя и я издърпа от стола. — Да започнем от спалнята.

[1] Чест (англ.). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На улицата го наричаха Диего.

И доколкото му бе известно, това бе единственото име, което някога бе имал. Най-ранните му спомени бяха за една много слаба чернокожа жена, която го караше да ѝ донесе цигарите или спринцовката, а после го навикваше грозно, ако се забавеше.

Не знаеше дали му е майка, или не. Тя не твърдеше, че е, но пък и не бе отрекла онзи единствен път, когато я бе попитал. Той не бе чернокож, поне не напълно. Името му бе испанско, но това не беше гаранция за произход. В града на креолите, където смесената кръв бе историческо наследство и се смяташе за нещо естествено, той бе мелез.

Жената от спомените му притежаваше салон за сплитане на плитки. Беше отворен само когато я обземеше вдъхновение, а това се случваше рядко. Ако имаше спешна нужда от пари, тя предлагаше сексуални услуги в задната стаичка. Когато Диего порасна достатъчно, го изпращаше на улицата да ѝ води клиенти. Той приканваше жените с обещанието за най-стегнатите плитки в Ню Орлиънс. На мъжете намекваше за други удоволствия, които можеха да открият зад завесата от стъклени мъниста, която отделяше салона от мръсния тротоар.

Един ден се бе върнал, след като бе прекарал часове в безплодни опити да отмъкне нещо за ядене, и бе намерил жената мъртва на пода в мръсната баня. Бе останал до нея, докато миризмата стана непоносима дори за него, и тогава си тръгна от мястото, изоставяйки подпухналия труп на грижите на някой друг. От онзи ден насетне сам се грижеше за себе си. Свърталището му бе в квартал на Ню Орлиънс, където дори и най-безразсъдните не смееха да пристъпят.

Беше на седемнайсет и прекалено зрял за годините си.

Същият израз на преждевременна зрелост се четеше по лицето му, когато посегна към вибриращия мобилен телефон. Скрит номер. Което означаваше, че е Счетоводителя. Натисна бутона за връзка и мрачно каза:

— Да?

— Струваш ми се разстроен, Диего.

По-скоро ядосан.

— А трябваше да използваш мен да се погрижа за Марсет. Но не го направи. Виж сега в каква каша се забърка.

— Значи си чул за склада и Лий Кобърн?

— Имам телевизор. С плосък екран.

— Благодарение на мен.

Диего остави това без коментар. Нямахше нужда да го осведомява, че деловите им отношения не са ексклузивни. Понякога вършеше поръчки и за други клиенти.

— Огнестрелно оръжие — презрително каза той. — Толкова много шум. Защо ти трябваше да гърмиш всички? Аз щях да очистя Марсет тихо и нямахше да се занимаваш с този цирк, дето се разиграва сега в Тамбур.

— Трябваше да изпратя послание.

„Не заставай на пътя ми, защото ще съжаляваш.“ Това бе посланието. Диего знаеше, че всеки, който бе дръзвал да се опълчи срещу Счетоводителя и бе чул за масовото убийство, от сутринта се озърташе през рамо. Въпреки аматьорското изпълнение екзекуцията на Марсет несъмнено бе разбунила духовете.

— Още не са намерили Лий Кобърн — с лека насмешка отбеляза Диего.

— Не. Следя отблизо издирването. Надявам се да го намерят мъртъв, но ако не се получи, ще трябва да бъде очистен. Както и всеки, с когото е имал контакт след напускането на онзи склад.

— Затова се обаждаш на мен.

— Няма да е лесно да се добереш до човек под полицейска охрана.

— Аз съм специалист по трудните задачи. Мога да стигна до него. Винаги успявам.

— Точно ти ще свършиш тази работа, ако се наложи. Твоите умения бяха излишни по отношение на Марсет. Искях да се вдигне шум и да останат кървави следи. След като това е факт, не искам никакви свидетели.

Никакви свидетели. Никаква милост. Това бе мантрата на Счетоводителя. Всеки, който се гнусеше от мокрите поръчки,

обикновено се превръщаше в следващата жертва.

Няколко седмици по-рано някакво мексиканче бе избягало от претъпкания камион, с който го прекарвали нелегално през границата. То и останалите десетина хлапета били транспортирани, за да бъдат продадени като роби в една или друга форма. Хлапето явно е подозирало какво бъдеще го очаква. Докато камионът бил спрял да зареди на бензиностанция и шофьорът плащал бензина, то се измъкнало.

За щастие служител на междущатския патрул, който получавал заплата и от Счетоводителя, го намерил да пътува на стоп по западната магистрала. Полицаят го скрил и получил нареждане да се отърве от проблема. Но изведнъж го обзели угризения.

Счетоводителя бе възложил на Диего да се намеси и да свърши мръсната работа. После, около седмица след като бе убил момчето, Счетоводителя го бе наел да се погрижи за шофьора, чиято небрежност бе позволила на хлапето да избяга, както и за полицаия, който се бе оказал алчен, но мекушав.

Никакви свидетели. Никаква милост. Безкомпромисната политика на Счетоводителя вдъхваше страх и покорство.

Но Диего не се страхуваше от никого. Затова сега, когато Счетоводителя го попита дали е открил момичето, избягало от салона за масажи, той отвърна безгрижно, че го е намерил предната вечер.

— Значи вече не е проблем?

— Само за ангелите. Или дявола.

— А тялото?

— Не съм глупак.

— Диего, единственото по-досадно нещо от глупака е хитрецът.

Диего вдигна среден пръст към телефона.

— Търсят ме по телефона, трябва да затворям. Бъди готов.

Диего плъзна длан в джоба на панталона си и поглади бръснача, с който бе известен. Макар че Счетоводителя вече бе затворил, той каза:

— Винаги съм готов.

ПЕТА ГЛАВА

Увлечена в детското шоу, Емили изобщо не обърна внимание на Онър и Кобърн, които минаха през всекидневната.

Когато стигнаха до спалнята, Онър рязко издърпа ръката си от хватката му и разтри вкочанените си мускули.

— Не искам да ме застреляш и в никакъв случай не бих рискувала живота на Емили. Няма нужда от грубости.

— Това го решавам аз. — Той кимна към компютъра на бюрото.
— Този компютър на съпруга ти ли е?

— И двамата го използвахме.

— Включи го.

— Там няма нищо, освен личните ми писма, бележки за учениците и разпределението на уроците по месеци.

Той остана неподвижен, мрачен и застрашителен, затова Онър отиде до бюрото и седна. На компютъра сякаш му бе нужна цяла вечност, за да се събуди. Онър се взираше в монитора, втренчена в размазаното си отражение, но през цялото време го усещаше, застанал наблизко, излъчващ миризма на блато, усещаше топлината на тялото му и осезаема заплаха.

С крайчеца на окото си погледна ръката му. Беше я отпуснал и си почиваше близо до бедрото му. Но дори и сега съзнаваше, че ако я стисне за гърлото, може лесно да я удуши. Представи си как стиска сладкото и меко вратле на Емили и тутакси ѝ прилоша.

— Благодаря, господин Кобърн — прошепна тя.

Изминаха няколко секунди, преди той да попита:

— За какво?

— Че не наранихте Емили.

Той не каза нищо.

— И че скрихте пистолета от погледа ѝ. Оценявам това.

Отново изтекоха няколко секунди.

— Нямахте да спечеля нищо, ако изплаша хлапето.

Компютърът искаше парола. Онър бързо набра своята. Изписа се като черни точки в полето.

— Чакай — обади се той, преди тя да натисне бутона за въвеждане. — Изтрий я и я напиши отново. Този път бавно.

Тя отново набра буквите.

— Какво означава „P“?

— Роузмари.

— О, „P“, Жилет. Не е особено оригинално. Лесно се отгатва.

— Нямам какво да крия.

— Да видим.

Пресегна се над рамото ѝ и започна да движи мишката. Прегледа писмата в електронната ѝ поща, дори и онези в кошчето, както и всичките ѝ документи, които не биха заинтригували никого, освен второкласниците.

В един момент тя любезно го попита:

— Искаш ли да седнеш?

— Добре съм.

Той — може би, но не и тя. Беше се надвесил над нея, понякога случайно докосваше гърба или рамото ѝ, ръката му се допираше до нейната, докато движеше мишката напред-назад.

Най-сетне се увери, че файловете, които бе отворил, са безполезни за него.

— Еди имаше ли своя парола?

— Използвахме една и съща парола, както и един и същи електронен адрес.

— Не видях никакви съобщения до него или от него.

— Всички са изтрити.

— Защо?

— Заемаха място на диска.

Мъжът не каза нищо, но тя усети как косата ѝ се опъва и разбира, че навива опашката ѝ около китката си. Когато я усуква здраво, извърна главата ѝ към себе си. Тя затвори очи, но усещаше втренчения му поглед върху главата си.

— Отвори очи!

Тя си припомни неотдашните си мисли за силата на ръцете му и направи каквото ѝ бе наредено, за да не го предизвика с непослушанието си. Очите ѝ бяха на нивото на кръста му. Близостта на

лицето ѝ до тялото му, както и интимността, която загатваше позата, бе притеснителна, каквато вероятно бе и целта му. Смяташе да не остави и капка съмнение кой командва.

Но може би би могла да обърне това в своя полза. Носът ѝ бе само на сантиметри от очертанието на пистолета под тениската му. Ръцете ѝ бяха свободни. Дали би могла...

Не. Още преди да формулира докрай мисълта, тя я отхвърли. Еди я бе научил как да стреля с пистолет, но тя така и не се почувства сигурна с каквото и да било оръжие в ръце. Не би могла да хване здраво пистолета и да стреля с него, преди Кобърн да го изрита настрани или да ѝ го отнеме. Всеки опит да го направи само би го разгневил. И после какво? Не смееше да си го помисли.

Използвайки навитата около китката му опашка, той наклони главата ѝ назад, докато очите ѝ се взряха в лицето му.

— Защо си изтрила писмата на мъжа си?

— Него го няма от две години. Защо да ги пазя?

— В тях би могло да има важна информация.

— Нямаше.

— Твърдиш го много убедено.

— Убедена съм — сопна се тя. — Еди не беше толкова глупав, че да остави нещо важно в електронната поща.

Той остана загледан в очите ѝ, сякаш за да прецени тежестта на думите ѝ.

— Използвате ли електронно банкиране на този компютър?

— Не.

— Плащате ли някакви сметки?

Тя поклати глава, доколкото ѝ позволи ръката, опънала косата ѝ.

— Никой от двама ни не го е използвал за делови въпроси.

— Ами работният му компютър?

— Той беше собственост на полицейското управление.

— Не го ли дадоха на теб?

— Не. Предполагам, че сега го използва друг полицаи.

Той продължи да изучава лицето ѝ още няколко секунди, после явно реши, че казва истината. Пусна косата ѝ и отстъпи назад. Тя с облекчение стана и се отдалечи от него в посока към вратата.

— Само ще погледна Емили.

— Остани на мястото си.

Погледът му обходи цялата стая, а после очите му се спряха на нещо върху тоалетката, което прикова вниманието му. Бързо прекоси стаята, грабна една снимка в рамка и я бутна в ръцете ѝ.

— Кой са тези?

— Най-възрастният е Стан.

— Бащата на Еди? В страхотна форма е за човек на неговите години.

— Поддържа я. До него е Еди.

— А другите двама? Близнаците?

— Фред и Доръл Хокинс. Най-добрите приятели на Еди. — Тя се усмихна на хубавия спомен и погали с пръсти стъклото на снимката. — Бяха излезли на нощен риболов в залива. Когато се прибраха на другия ден следобед, позираха на кея с улова си и ме помолиха да ги снимам.

— Това ли е лодката, която си продала?

— Не, това е моторната лодка на Доръл. Ураганът Катрина я отнесе. Сега Доръл е нашият градоначалник. Фред е полицай.

Кобърн я погледна рязко, после почука по стъклото на рамката.

— Този тип е ченге?

— Двамата с Еди се записаха в полицейската академия заедно и завършиха заедно. Той... — Тя спря и извърна поглед, но той улови брадичката ѝ и се взря в очите ѝ.

— Какво? — настоя да довърши той.

Нямаше смисъл да увърта.

— Фред оглавява издирването.

— Откъде знаеш?

— Обяви го в пресконференцията тази сутрин. Закле се да те залови бързо и да въздаде справедливост за седмината мъже, които си застрелял. Както се предполага.

Кобърн обмисли чутото, после пусна брадичката ѝ и взе статива със снимката от ръцете ѝ. Тя се слиса, когато той я обърна и започна да разгъва металните скоби.

— Какво правиш?

— На какво ти прилича?

Разглоби рамката и вътре намери само онова, което тя очакваше — снимката, твърд картон за опора и стъкло. Той се вторачи в снимката и провери датата, отпечатана на гърба ѝ.

— Изглеждат много сплотен квартет.

— Момчетата са приятели от началното училище. Стан на практика е отгледал близнаците Хокинс заедно с Еди. Двамата много ни помагат, откакто съпругът ми го няма. Толкова са грижовни към мен и Емили...

— Нима? — Той я огледа бавно и многозначително. — Всъщност бих се обзаложил, че е така.

Искаше ѝ се да му се нахвърли, задето се усмихва така многозначително. Но сдържа езика си зад зъбите, давайки си сметка, че е под достойнството ѝ да защитава морала си пред човек, по чиито дрехи имаше следи от кръвта на жертвите. Взе снимката от него и я върна заедно с разглобената рамка на плота на бюрото.

— Как умря той? — попита Кобърн. — Еди. Как загина?

— В катастрофа с кола.

— Какво стана?

— Предполагат, че е завил рязко, за да избегне удара с някакво животно. Изгубил контрол и се блъснал челно в дърво.

— Сам ли е бил?

— Да. — Тя отново погледна замечтано снимката, запечатала завинаги усмихнатото лице на съпруга ѝ. — Прибираше се у дома след работа.

— Къде са му нещата?

Въпросът я изтръгна от замечтания унес.

— Какво?

— Нещата му. Сигурно си запазила личните му вещи.

Желанието му да прерови вещите на Еди бе върхът на нетактичността и я засегна дори повече, отколкото това, че я бе заплашил с пистолет. Срещна студените му и безчувствени очи, без да трепне.

— Ти си един жесток кучи син.

Погледът му стана още по-неумолим. Направи крачка към нея.

— Трябва да видя нещата му. Или ми ги предай, или ще преобърна къщата с главата надолу, докато ги намеря.

— Моля, заповядай. Проклета да съм, ако ти помогна.

— О, съмнявам се.

Схванала злокобния му намек, тя погледна бързо над рамото му към всекидневната, където Емили все още се забавляваше с едно от

любимите си анимационни филмчета.

— Детето ти е добре, госпожо Жилет. И ще си остане така, стига да не си играеш игрички с мен.

— Не играя никакви игри.

— Значи се разбираме отлично. И аз не си падам по тях.

Говореше тихо, заплашително и безпощадно ясно. Ядосана колкото на него, толкова и на себе си, задето се налагаше да капитулира, без да оказва съпротива, тя каза хладно:

— Няма да е зле да ми кажеш какво търсиш.

— Няма да е зле да престанеш да ме разиграваш.

— Не те разигравам!

— Наистина ли?

— Не! Нямам никаква представа какво искаш и дори за какво говориш. Златни кюлчета? Борсови акции? Скъпоценни камъни? Ако имах нещо подобно, не мислиш ли, че щях да го продам досега?

— Пари в брой?

— Приличам ли на човек, който разполага с много пари?

— Не. Не приличаш. Но ти не би го показала, защото би било глупаво.

— В какъв смисъл?

— Ако изведнъж се окажеш фрашкана с пари, хората ще се усъмнят.

— Хората ли? Кои хора? В какво да се усъмнят? Не разбирам.

— Мисля, че разбираш.

Докато си разменяха тези разгорещени реплики, той постепенно се бе приближил към нея и сега бяха на сантиметри един от друг. Чисто физическото му надмощие я караше да се чувства хваната в капан. Трудно устоя на порива си да отстъпи, но отказа да върви отново по този път. Освен това не искаше да му достави удоволствието да види колко ефективна е тактиката му на сплашване.

— За последен път питам — подхвана той. — Къде са нещата на Еди?

Тя го предизвикваше с пълния си с омраза поглед, с изправения гръб и силата на волята си. На върха на езика ѝ бе да го прати по дяволите.

Но Емили се засмя.

Каза нещо на героите във филмчето със сладкото си звънливо гласче, после извика радостно и запляска с ръчички.

Куражът на Онър се изпари. Тя сведе предизвикателно вирнатата си брадичка и вместо да го прати по дяволите, каза:

— Под леглото има една кутия.

ШЕСТА ГЛАВА

Домът на Том ван Алън не бе много далеч от офиса на ФБР в Лафайет. Понякога, докато шофираше към къщи, му се щеше пътуването да продължи. Това бе единственото време от деня, в което можеше да изключи и да не мисли за нищо по-сложно от това да остане в своята лента и да кара с позволената скорост.

Зави по своята алея и забеляза, че неговата къща изглежда малко овехтяла и занемарена в сравнение с другите в квартала. Но и кога ли да намери време за ремонт или боядисване, при положение че нещо толкова необходимо като косенето на моравата вършеше само от време на време?

Докато влизаше през входната врата, тези самокритични мисли вече бяха изместени от далеч по-неотложната необходимост да се справи със ситуацията в Тамбур.

Джанис, която го бе чула да се прибира, се появи забързана в коридора с мобилен телефон в ръка.

— Тъкмо щях да се обаждам да питам кога ще си дойдеш за обяд.

— Не съм дошъл да обяждам. — Свали сакото на костюма си и го остави на закачалката в коридора. — Онова масово убийство в Тамбур...

— Непрекъснато говорят за него в новините. Още ли не са заловили онзи човек?

Той поклати глава.

— И аз трябва да отида там.

— Защо? Нали изпрати агенти още сутринта?

„Роял тръкинг къмпани“ се занимаваше с търговия в различни щати. Когато откриха трупове в склада, Том, като главен инспектор в регионалния център на Бюрото, бе уведомен незабавно.

— Важно е да проуча ситуацията на място. Как е Лени днес?

— Като всеки друг ден.

Том се престори, че не долавя горчивината в гласа на жена си и тръгна по дългия коридор, който водеше към стаята в задната част на къщата, където бе затворен тринайсетгодишният им син.

Където всъщност бяха затворени той и Джанис. Тъжната истина бе, че тази стая бе центърът на живота им, на брака и бъдещето им.

Случайна аномалия при преминаването през родовия канал бе прекъснала достъпа на кислород до сина им и му бе причинила тежки мозъчни увреждания. Не можеше да говори, нито да ходи, нито дори да седне сам. Единственият отговор на най-различна стимулация бе ограничен до мигане с очи, но само понякога, както и до издаването на гърлени звуци, чието значение нито Том, нито Джанис успяваха да разгадаят. Нямахме как да разберат дали той изобщо различава лицата, говора или допира им.

— Изцапал се е — отбеляза Том, когато влезе в стаята и го лъхна тежка миризма.

— Проверих го преди пет минути — оправда се Джанис. — Смених чаршафите на леглото му сутринта и...

— Това е работа за двама. Трябваше да ме изчакаш да ти помогна.

— Да, но можеше да се забавиш, нали?

Том отговори тихо:

— Трябваше да изляза по-рано тази сутрин, Джанис. Нямах избор.

Тя издиша шумно.

— Знам. Съжалявам. Но след като му смених бельото на леглото, трябваше да изпера. Още няма обяд, а аз вече съм изтощена.

Когато тя понечи да иде до леглото, той я задържа.

— Аз ще се погрижа.

— Ти бързаш да излезеш отново.

— Пет минути не са от значение. Ще ми направиш ли сандвич, моля те? Ще го изям на път за Тамбур.

След като се погрижи за Лени, той отиде в спалнята им и смени костюма си със спортни дрехи. Преди края на деня вероятно щеше да се наложи да се включи в издирването. Нямахме с какво толкова да допринесе в подобно начинание, но поне щеше да покаже добра воля, като се присъедини към групата.

Обу си джинси, бяла риза с къс ръкав и нахлузи старите си маратонки, като си напомни да провери в багажника на колата за гумените ботуши, които някога носеше, когато ходеше за риба.

Някога правеше много неща, но не и сега.

Когато влезе в кухнята, Джанис бе с гръб към него, заета със сандвича му. Том остана загледан в нея няколко минути, без да го забележи.

Не бе съхранила красотата си от времето, когато се бяха срещнали за първи път. Тринайсетте години след раждането на Лени видимо ѝ се бяха отразили. Движенията ѝ вече не бяха грациозни и леки, а пестеливи и отсечени, сякаш ако не побързаше да довърши започнатата задача, щеше да изгуби волята изобщо да я свърши.

Стройното ѝ тяло сега бе измършавяло и изглеждаше изнурено. Работата и тревогите бяха издълбали линии около очите ѝ, а устните, които по-рано винаги бяха готови за усмивка, сега бяха постоянно стиснати в израз на горчивина и разочарование.

Том не я винеше за тези промени във външния ѝ вид. Промените в него самия бяха не по-малко неприятни. Нещастieto и безнадеждността бяха отпечатани неизличително върху лицата им. Полошото бе, че промените не бяха само физически. Любовта им един към друг бе драстично променена от безкрайната трагедия, в която се бе превърнал съвместният им живот. Чувствата, които сега изпитваше към Джанис, се основаваха повече на съжаление, отколкото на страст.

Когато се ожениха, двамата споделяха интерес към джаза, киното и тосканската кухня. Планираха да прекарат цяло лято в Италия, където да посещават готварски курсове и да пият местни вина от отбрана реколта в слънчевите следобеди.

Това бе само една от мечтите им, които се бяха пръснали на парчета.

Всеки божи ден Том се питаше колко ли дълго могат да издържат в сегашното положение. Нещо трябваше да се промени. Том го знаеше. Предполагаше, че и Джанис знае. Но никой от двамата не искаше да бъде първият, който ще развее белия флаг и ще предаде всеотдайността им към безпомощния им син. Никой не искаше да каже пръв: „Не мога да продължавам повече така“, и да предложи да направят онова, което се бяха заклели никога да не правят, а именно да го настанят в дом за специални грижи.

Добрите заведения бяха частни и следователно скъпи. Но безбожните такси бяха само една от пречките. Том не бе сигурен каква ще бъде реакцията на Джанис, ако ѝ предложи да преразгледат първоначалното си становище относно грижите за Лени. Опасяваше се, че ще го разубеди. И също толкова силно се страхуваше, че няма да го направи.

Усетила присъствието му, тя надникна през рамо.

— Шунка и сирене с кафява горчица?

— Чудесно.

Тя уви сандвича с прозрачно фолио.

— Смяташ ли да останеш там и през нощта?

— Не мога да те оставя сама с Лени за толкова време.

— Ще се справя.

Том поклати глава.

— Ще се върна. Фред Хокинс ще сподели с мен всичко, с което разполага по случая.

— Имаш предвид оракула на полицейското управление в Тамбур ли?

Сарказмът ѝ го накара да се усмихне. Тя познаваше близнаците Хокинс от последната си година в гимназията, когато баща ѝ бе решил да се премести „в провинцията“ и бе преместил Джанис от църковното училище в Ню Орлиънс в общинската гимназия в Тамбур. Макар разстоянието да не бе голямо, средата бе съвършено различна.

Джанис бе преживяла разтърсващ културен шок и така и не бе простила напълно на родителите си, задето я бяха откъснали от всичко познато в онази толкова важна последна година в училище и я бяха пратили в това затънтено градче. Тя смяташе всички в Тамбур за задръстени и най-вече Фред Хокинс и неговия близък, Доръл. Искрено се удивляваше, че единият бе станал служител на закона, а другият — градоначалник. Дори и според стандартите на Тамбур близнаците бяха надминали очакванията на околните.

— Всички в Тамбур искат главата на убиеца на Сам Марсет и дишат във врата на Фред да го залови — увери я Том. — Съдебният лекар определя смъртта на седмината мъже около полунощ, така че вече са минали... — Той погледна към часовника на микровълновата печка. — ... близо дванайсет часа от разследването, а Фред не разполага с никаква по-сериозна следа.

Джанис потръпна.

— Местопрестъплението беше описано като кървава баня.

— Снимките, които моите хора направиха, никак не бяха приятни за гледане.

— Какво е правел собственикът на компанията в склада по това време на нощта?

— На Фред също му се струва странно. Госпожа Марсет не може да помогне в случая, защото била извън града. Фред предполага, че може би този Кобърн е предизвикал някакъв проблем, например да се е спречкал с друг работник, нещо достатъчно сериозно, че началникът на смяната да се обади на Марсет. Ще проверят телефонните разпечатки, но засега не са установили причината, поради която Марсет е бил там в такова необичайно време.

— Лий Кобърн създавал ли е проблеми и друг път?

— В трудовото му досие няма такива данни. Но никой не го познава много добре.

— Разбрах това от пресконференцията на Фред. Явно не разполагат с кой знае какви сведения, освен физическото описание и полицейската скица.

— Посочил е фалшиви данни в молбата си за постъпване на работа.

— Не са ли ги проверили, преди да го назначат?

— Пропуск, за който съм сигурен, че служителите в човешки ресурси горчиво съжаляват.

— Питам се защо е излъгал в молбата си за работа. За да скрие, че има полицейско досие?

— Такова е общото мнение. Но засега отпечатъците му не са разпознати в никоя база данни.

Джанис се намръщи.

— Сигурно е от онези смахнати, които се промъкват през различни пропуски в системата и остават незабелязани за обществото, докато не направят нещо такова. Тогава всички ги забелязват. Това, което не разбирам, е, защо тези манияци се нахвърлят на невинни хора. Ако е бил недоволен от компанията, защо просто не е съсипал някой камион? Защо е трябвало да убие толкова хора?

Когато Том я бе срещнал за първи път, Джанис бе състрадателен човек и постоянно защитаваше онеправданите. С годините

толерантността ѝ все повече намаляваше.

— Кобърн няма вид на маниак — обади се той.

— Те рядко се издават.

Том прие аргумента ѝ с кимване на глава.

— Наскоро са му възложили да надзирава транспортните графици. Може би се е огънал под тежестта на новата отговорност.

— Възможно е. — Изречението ѝ подсказваше, че тя знае какво означава да се огънеш под непосилно напрежение.

Том си взе газирана напитка от хладилника.

— Най-добре да тръгвам. Фред ме чака. Ако имаш нужда от мен, обади ми се. Винаги отговарям на мобилния.

— Всичко ще е наред.

— Обърнах Лени на другата страна, след като го почистих, така че няма нужда да го правиш скоро.

— Не се тревожи за нас, Том. Върви. Върши си работата. Аз ще се справя, докато се прибереш у дома, когато и да е това.

Той се поколеба, искаше му се да измисли и да ѝ каже нещо, което да разведри деня ѝ, искаше му се да има такова нещо. Но знаеше, че няма, затова тръгна с тежки стъпки по обраслата морава пред къщата си, сякаш бремето на живота тегнеше върху раменете му и той не виждаше как може да го облекчи.

Не знаеше и какво може да направи, за да помогне при ситуацията в Тамбур.

СЕДМА ГЛАВА

Онър измъкна запечатаната гумирана кутия изпод леглото.

Кобърн върна матрака на мястото му, после безцеремонно изсипа съдържанието на кутията върху снежнобелите завивки и започна да рови из личните вещи на Еди.

Най-напред вниманието му бе привлечено от дипломите на Еди от гимназията, колежа и полицейската академия. Извади първата от кожената ѝ папка и претърси внимателно папката. Но когато разкъса кадифената подплата, Онър се обади възмутено:

— Няма нужда да го правиш!

— Мисля, че има.

— Пазя тези документи за Емили.

— Нищо им няма на документите.

— Няма нищо скрито в подплатата.

— Не и в тази. — Захвърли първата настрани и посегна за следващата, като я подложи на същата вандалска процедура. Когато приключи с тях, огледа внимателно ръчния часовник на Еди.

— Много специален изглежда.

— Подарих му го за Коледа.

— Откъде го купи?

— Какво значение има?

— От местен магазин ли?

— Поръчах го по интернет. Имитация на известна марка.

— Колко струваше?

— Около триста долара.

— Не три хиляди?

— Искаш ли да видиш касовата бележка?

— Не, но сега си противоречиш. Каза ми, че не си използвала компютъра за бизнес.

Тя въздъхна тежко.

— Поръчвала съм разни неща.

— А Еди?

— Не знам да го е правил.

Той задържа погледа ѝ за миг, но после отклони очи и се вгледа в смъртния акт на Еди.

— Счупен врат?

— Починал е мигновено. Или поне така ми казаха.

Надяваше се да е издъхнал веднага и да не е страдал. Съдебният лекар бе казал на нея и Стан, че дори и да бе преживял травмата на врата, тежките вътрешни увреждания са щели да причинят смъртта му по пътя към болницата.

След като разгледа смъртния акт, Кобърн прелисти списъците с гостите на траурната церемония.

— Каквото и да търсиш, то не е тук.

Сърцето ѝ се късаше да гледа как тези ценни за нея вещи се докосват от мъжа, чиито ръце бяха изцапани с кръв, не само образно казано, но и съвсем буквално.

Най-много се вбеси, когато взе венчалната халка на Еди. Халката бе стояла на пръста му от деня, в който бяха застанали пред олтара и бяха разменили брачните си клетви, до момента, в който я бяха повикали в моргата да идентифицира тялото му.

Вдигнал пръстена пред очите си, Кобърн зачете написаното от вътрешната му страна.

— Какво е това?

— Датата на сватбата ни и нашите инициали.

Прочете отново гравираниите символи, после подхвърли пръстена в дланта си, като го гледаше замислено. Накрая вдигна очи към нея и след още миг протегна ръка. Тя протегна своята. Пусна пръстена в дланта ѝ и тя сви пръсти около него.

— Благодаря ти.

— Не ми е нужен вече. Запомних надписа.

Няколко пъти прегледа основно портфейла на Еди, после направо го обърна наопаки. Не намери нищо, освен кредитни карти с изтекла валидност, шофьорската книжка на Еди, чиято ламинирана обвивка огледа особено старателно, за да се увери, че е запечатана от всички страни, както и картата с номера на социалната му осигуровка. Имаше и снимки на нея и Емили, изрязани така, че да паснат на кальфчетата в портфейла.

Вдигна празния ключодържател и го размаха пред лицето ѝ.

— Ключодържател без ключове?

— Извадих ключа за къщата и го скрих навън, в случай че някога се заключа. Ключовете за патрулната кола и от шкафчето в съблекалнята бяха върнати на полицията.

— Имате ли сейф?

— Не.

— Щеше ли да ми кажеш, ако имахте?

— Ако това щеше да ми гарантира сигурността на Емили, щях сама да те закарам до банката. Но нямам сейф.

Той продължи да рови и да я разпитва за всеки предмет върху завивките, които бе изцапал с калните си дрехи. Но всичко бе напълно безполезно, както тя знаеше от самото начало.

— Само си губите времето, господин Кобърн. Каквото и да търсите, то не е тук.

— Тук е. Просто още не съм го намерил. И можеш да зарежеш това „господин“. Само „Кобърн“ е напълно достатъчно.

Стана от леглото, опря ръце на кръста и се завъртя в кръг, оглеждайки стаята. Беше се надявала, че той бързо ще намери каквото търси, а после ще си тръгне, без да нарани нея и Емили. Но безрезултатността на търсенето му започваше да го изнервя, а това не беше на хубаво. Опасяваше се, че двете с Емили могат да станат изкупителни жертви на растящото му разочарование.

— Банкови извлечения, данъчни декларации. Къде са всички тези документи?

Боеше се да му се противопостави, затова само посочи над главата си.

— В кашони на тавана.

— Откъде се качвате?

— От коридора.

Той я повлече със себе си навън от спалнята. Пресегна се високо над главата си, улови тънкото въженце и смъкна капака, който закриваше входа към тавана, после спусна сгъваемата стълба и й направи знак да се качва.

— Хайде, нагоре.

— Аз ли?

— Няма да те оставя сама тук с дъщеря ти.

— Няма да избягам.

— Точно така. Ще се погрижа да не го направиш.

Безсмислено бе да оспорва логиката му, затова тръгна нагоре по стълбата, отлично съзнавайки каква гледка му предоставя. Изкачи се възможно най-бързо и дори се зарадва да се озове на тавана, макар винаги да бе избягвала това място. Свързваше таваните с множество паяжини и плъхове. А и таваните бяха тъжно място, мрачно хранилище, където човек предаваше излишните неща от живота си на забвение.

Дръпна връвчицата на голата крушка, която висеше от тавана. Картонените кутии за съхранение на документи бяха точно на мястото, където очакваше да ги намери. Взе първата от тях, като я хвана за отворите, специално оставени отстрани. Кобърн я чакаше в тесния отвор, за да я вземе от ръцете ѝ и да я свали долу. Повториха същото, докато всички кутии бяха свалени от тавана.

— Това е безсмислено — обади се тя, докато изтърсваше прахоляка от ръцете си и се пресягаше да угаси светлината.

— Чакай малко. Ами онези? — Беше подал глава през отвора и след като се бе озърнал наоколо, бе забелязал кашоните, които Онър се надяваше да убегнат от вниманието му. Стандартни кашони за съхранение на вещи, запечатани с тиксо. — Какво има в тях?

— Коледни украшения.

— Ха-ха-ха.

— Няма нищо, което би искал да видиш.

— Подай ми ги.

Тя не се подчини веднага. Докато го гледаше отвисоко, се чудеше дали не може да го изрита в лицето достатъчно силно, че да му счупи носа. Вероятно. Но ако не успееше, би могъл да я затвори тук горе на тавана и да остане сам долу с Емили. Колкото и противно да ѝ беше да постъпи като страхливка, сигурността на Емили го изискваше.

Един по един му подаде ѝ останалите три кашона.

Докато успее да слезе долу и отново да вдигне капака, преситена с впечатления от тавана, той вече бе разкъсал тиксото, с което бе залепен един от кашоните. Когато отвори капака му, отвътре не се показаха гирлянди и блестящи лентички, а мъжка риза.

Погледна нагоре към нея, а в очите му се четеше очевиден въпрос.

Тя упорито запази мълчание.

Накрая мъжът попита:

— От колко време е мъртъв?

От намека му я заболя, понеже тя самата многократно се бе питала колко дълго ще пази прилично изглеждащи дрехи в кашони, след като имаше нуждаещи се, които биха могли да ги използват.

— Раздадох повечето от дрехите му — оправда се тя. — Стан поиска да запази полицейските униформи и аз му ги дадох. Някои неща просто не можах...

Остави изречението недовършено, отказвайки да обясни на един престъпник, че някои от дрехите на Еди ѝ припомняха много щастливи мигове. Да раздаде дрехите, би означавало да се откаже от спомените. Те бездруго неумолимо избледняваха без никаква помощ от нейна страна.

Времето си минаваше и спомените, колкото и ценни да бяха, губеха своята яркост и живост. Сега можеше да прекара цял ден, а дори и няколко поредни дни, без да се сети за Еди, ако нямаше конкретен повод.

Смъртта му бе оставила в живота ѝ празнота, която ѝ се бе струвала бездънна. Постепенно тази пропаст се бе запълнила от ангажиментите по отглеждането на детето и всекидневните задължения и лека-полека тя се бе научила как да се радва на живота без него.

Но радостта от живота бе примесена и с огромна доза вина. Не можеше да престане да усеща дори и най-малката трошица щастие като предателство. Как изобщо смееше да се наслаждава на нещо отново, след като Еди бе мъртъв и погребан?

Затова бе запазила някои от дрехите му, които бяха свързани с конкретни спомени за нея, и като ги съхраняваше, успяваше да държи настрани угризенията на оцелелите след трагедия.

Но тя нямаше намерение да обсъжда психологически проблеми с Кобърн. Оказа се, че няма нужда да казва каквото и да било, след като се появи Емили.

— „Дора“ свърши, както и „Барни“, а аз съм гладна. Може ли да обядваме?

Въпросът на хлапето напомни на Кобърн, че не е ял нищо от двайсет и четири часа, с изключение на двете сладки тарталетки. Претърсването на кашоните от тавана щеше да отнеме време. По-

добре да похапне, преди да се заеме с тях. Направи знак на вдовицата да отидат в кухнята.

След като премести тарталетките и купата с глазура от масата, тя приготви на детето сандвич с фъстъчено масло и сладко. Той поиска и за себе си един и внимателно я наблюдаваше как го прави, опасявайки се да не сложи нещо в неговия. Стрити на прах сънотворни таблетки, отрова за плъхове. Нямахше й особено доверие.

— Този път трябва да си измиеш ръцете. — Хлапето сложи малко столче, на което бе изписано нейното име, пред мивката. Покатери се върху него. Дори и застанала на пръсти, едва стигаше до крачетата на чешмата, но някак успя да ги завърти. — Можеш да използваш моя сапун „Елмо“.

Тя взе пластмасова бутилка, на чийто етикет имаше ухилено червено чудовище с огромни кръгли очи. Изстиска малко течен сапун в шепичка, после му подаде флакона. Той погледна за миг към Онър и забеляза, че ги наблюдава с тревога. Сметна, че докато тя се притеснява колко близо е той до детето й, явно няма да предприеме нищо рисковано.

Двамата с момиченцето си измиха ръцете, после ги изплакнаха добре под струята на чешмата. Емили отметна глава назад и го погледна от долу нагоре.

— Ти имаш ли си Елмо?

Той изтръска водата от ръцете си и взе кърпата, която тя му подаде.

— Не, нямам си... хм, Елмо.

— С кого спиш?

Погледът му неволно потърси този на Онър и връзката, която осъществиха, бе почти осезаема, като залепването на два магнита.

— С никого.

— Нямах с кого да спиш?

— Напоследък нямам.

— Как така?

— Просто нямам.

— Къде ти е леглото? Майка ти чете ли ти приказки, докато заспиш?

Той отклони с усилие вниманието си от Онър и погледна към хлапето.

— Приказки ли? Не, моята майка... нея я няма.

— Също като моя татко. Той живее на небето. — Очичките й светнаха. — Може би той познава твоята майка на небето!

Кобърн се изсмя горчиво.

— Съмнявам се.

— Страх ли те е от тъмното?

— Емили — намеси се Онър. — Престани да задаваш въпроси. Невъзпитано е. Ела да седнеш и си изяж обяда.

Седнаха около масата. Вдовицата изглеждаше готова да излезе от кожата си само ако той кажеше „бу“. Тя не се хранеше. В интерес на истината, тази домашна сценка го изнервяше не по-малко от нея. Откакто бе пораснал, не бе разговарял с дете. Беше странно, че води разговор с хлапе.

Изгълта набързо сандвича си, после си взе ябълка от панера с плодове на масата. Момиченцето се бавеше с хапването.

— Емили, каза ми, че си гладна — скара й се майка й. — Яж си обяда.

Но той я разсейваше. Момиченцето не можеше да откъсне очи от него. Внимателно следеше всичко, което прави. Когато отхапа първата сочна хапка от ябълката, тя каза:

— Аз не обичам кората.

Той сви рамене и отвърна с пълна уста:

— Нямам нищо против.

— Аз не харесвам и зелени ябълки. Само червени.

— Зелените са хубави.

— Знаеш ли какво?

— Какво?

— Моят дядо може да обели ябълката от горе до долу, без да скъса обелката. Казва, че обича да прави дълга къдрава обелка, също като косата ми. И познай още какво.

— Какво?

— Мама не може да го направи, защото е момиче, а дядо казва, че момчетата го правят най-добре. А и мама няма специален вълшебен нож като на дядо.

— Гледай ти. — Погледна за миг към Онър, която бе стиснала устни. — И какъв точно специален вълшебен нож има дядо ти?

— Голям. Носи го на колан около глезена си, но не ми дава дори да го пипна, защото е остър и може да се порежа.

— Аха.

Онър се отблъсна на стола си рязко и скочи на крака.

— Време е за следобедния ти сън, Ем.

Личицето ѝ се намръщи предизвикателно.

— Не ми се спи.

— Време е за почивка. Хайде.

Тонът на Онър подсказваше, че няма да търпи спорове. Изражението на детето остана недоволено, но то слезе от стола си и тръгна да излиза от кухнята. Кобърн остави нахапаната ябълка върху чинията си и ги последва.

В жизнерадостно розовата спалня момиченцето се покатери върху леглото и протегна крачета напред. Майка ѝ свали сандалите и ги остави на пода, после каза:

— Лягай вече. Време е за сън.

Малката положи главица на възглавницата и се пресегна за памучно одеялце, което бе толкова избеляло и изтъркано, че изглеждаше съвсем не на място в стаята. Пъхна го под брадичката си.

— Ще ми подадеш ли моя Елмо, моля?

Тази молба бе отправена към Кобърн.

Той проследи погледа ѝ и забеляза червена плюшена играчка на пода до ботушите му, покрити със засъхнала кал. Разпозна ухиленото лице от флакона със сапун. Наведе се и го вдигна. Играчката започна да пее и го стресна. Побърза да я подаде на хлапето.

— Благодаря ти. — Тя я гушна до гърдите си и въздъхна щастливо.

Кобърн си помисли, че не помни някога в живота си да е изпитвал такова задоволство. Зачуди се какво ли е да заспиш, без да се налага да се тревожиш дали ще се събудиш, или не.

Онър се наведе и целуна челото на дъщеря си. Очичките ѝ вече бяха затворени. Той забеляза, че клепачите ѝ бяха почти прозрачни. Бяха прошарени с мънички лилави вени. Никога досега не бе обръщал внимание на клепачите на някого, освен в случаите, когато след секунда щеше да насочи пистолет срещу него. И тогава същият този човек обикновено умираше с това издайническо намигване.

Когато излязоха от стаята, играчката продължаваше да пее глупавата си песничка за приятелството. Онър затвори здраво вратата зад тях. Той погледна кашоните, наредени покрай стената, после извади нейния мобилен телефон от джоба на джинсите си и ѝ го подаде. Тя го изгледа с любопитство.

— Обади се на свекър си. Онзи, който поддържа добрата си форма. Същият, който има голям вълшебен нож, привързан на глезена. Кажи му, че партито се отлага.

ОСМА ГЛАВА

Складът на „Роял тръкинг къмпани“ бе ограден с полицейски ленти като местопрестъпление. Районът отвъд ограничителната линия бе претъпкан със служебни коли, както и такива на обикновени граждани, дошли да позаяпат. Бяха се събрали на групички и си разменяха последните клюки относно масовото убийство и човека, който го бе извършил.

Предполагаемият извършител, напомни си Стан Жилет, паркира колата и излезе.

Преди да напусне дома, той бе огледал критично отражението си в голямото огледало в банята. Потупа плоския си корем, прокара пръсти през късо подстриганата си коса, нагласи колосаната яка на ризата, провери идеално правите ръбове на крачолите си, блясъка на обувките и реши, че дисциплината, която бе придобил по време на военната си кариера, му служи добре и в цивилния живот.

Никога не бе негодувал срещу почти непосилните изисквания в морската пехота. Дори му се искаше да са още по-строги. Ако беше лесно да си морски пехотинец, тогава всеки щеше да иска да служи там, нали? Той бе роден да бъде един от малцината, от избраните.

Отлично съзнаваше внушителния си вид, докато си пробиваше път в тълпата. Хората се отдръпваха, за да мине. Притежаваше вродено властно излъчване. И именно затова бе решил да посети мястото на снощното престъпление. И затова никой не оспори правото му, докато се приближаваше до жълтата лента.

От другата ѝ страна, на няколко метра оттам, Фред Хокинс бе потънал в разговор с неколцина мъже, сред които и Доръл. Стан улови погледа на Доръл и той се запъти към него, благодарен за прекъсването.

— Ужасна бъркотия си имате тук, Доръл — подхвана Стан.

— Повече от това няма накъде. — Той извади цигара от кутията в джоба на ризата си и вдигна запалката към нея. Забелязал

неодобрителния поглед на Стан, той изруга: — По дяволите, знам, но цялата ситуация... А бях изкарал две седмици, без да запала.

— Днес ставам на шейсет и пет и пробягах пет мили преди зазоряване — похвали се Стан.

— Голяма работа. Ти тичаш по пет мили на зазоряване всеки божи ден.

— Освен ако няма ураган.

Доръл вдигна очи към небето.

— Тогава тичаш само по две и половина мили.

Това беше стара закачка помежду им.

Постара се да издиша дима встрани от възрастния мъж и го погледна изкосо.

— Бях сигурен, че нищо не може да те задържи далеч оттук дълго време.

— Е, оценявам факта, че отговаряш на обажданията ми и ме държиш в течение, но друго си е да си на мястото на събитията. — Гледаше към Фред, който жестикулираше бурно, докато говореше с мъжете около него.

Проследил погледа на Стан, Доръл посочи с кимване високия слаб мъж, който изцяло бе съсредоточил вниманието си върху Фред.

— Том ван Алън тъкмо пристигна. Фред го информира подробно.

— Какво мислиш за него?

— Най-добрият вид федерален агент. Не е прекалено умен. Нито прекалено амбициозен.

Стан се засмя.

— Значи, ако разследването се затегне...

— Той ще го отнесе. Поне най-неприятната част. Щом федералните не могат да се справят със случая, какво биха могли да направят местните полицаи, за бога?

— Добре казано.

— Такава е целта. Да прехвърлим горещите кестени от ръцете на Фред в тези на федералните. Естествено, ще следим внимателно всичко, което вършат.

— Дай ми малко вътрешна информация.

Доръл продължи да говори няколко минути, но не каза нищо, което Стан вече да не знаеше или да не бе предположил и сам. Когато

приключи, Стан попита:

— Няма ли очевидци?

— Няма.

— Тогава защо всичко се приписва на този Кобърн?

— Само седем служители са били на смяна снощи. Ако броим и Сам, който е дошъл след това, стават осем души, които са били тук в полунощ, когато е започнала стрелбата. Единствено Кобърн липсва. Най-малкото е крайно подозрителен.

— Какъв мотив би имал?

— Скарал се е с шефа си.

— Факт или предположение?

Доръл сви рамене.

— Факт. Докато някой не го оспори.

— Какво знаете за този човек?

— Ами, знаем, че още не е заловен — с раздражение отвърна Доръл. — Хора и кучета обикалят с часове района, където се предполага, че е избягал, но още нищо не са намерили. Една жена, която живее в същия район, твърди, че лодката ѝ липсва, но предполага, че са я взели хлапетата на съседите ѝ и не са я върнали. Полицаяте проверяват тази следа. Ще видим.

— Защо не си там да го дириш? Ако някой може да го намери...

— Фред искаше да придружи Ван Алън, да се погрижи той да бъде показан по телевизията и да стане ясно на всички, че федералните са поели случая. Като управител на града аз лично посрещнах Ван Алън и го представих на останалите.

Стан обмисли чутото, после попита:

— Ами оръжието на престъплението?

— Съдебният лекар казва, че Сам е убит с едрокалибрен пистолет. Останалите са застреляни с автоматична пушка.

— И?

Доръл се обърна към своя учител.

— Нито едното от оръжието не е намерено.

— Което ни кара да мислим, че Кобърн е тежковъоръжен.

— И няма какво да губи, което го прави опасен. Обществен враг номер едно. — Доръл забеляза брат си да маха. — Това е знак, че трябва да му се притека на помощ.

Хвърли цигарата си и я смачка на земята.

Стан викна след него:

— Кажи на Фред, че ще се присъединя към доброволците по-късно тази нощ.

— Защо не сега?

— Онър ще ми приготви вечеря за рождения ден.

— У тях ли? Далечко е дотам. Кога ще я убедиш да се премести в града?

— Имам напредък — излъга Стан, който знаеше, че Доръл нарочно го дразни за несекващия спор със снаха му.

Стан настояваше да се премести в града. Тя се колебаеше. Разбираше нейното желание да остане в къщата, където двамата с Еди бяха заживели като младоженци. Бяха вложили много от себе си в нея, за да я превърнат в дом, бяха посветили безброй уикенди в боядисване и изолиране, докато я направят каквато искат. Беше напълно естествено да изпитва силна привързаност към онова място.

Но щеше да му е по-лесно да ги наглежда, ако двете с Емили живееха наблизо. Той не смяташе да се отказва от спора, докато не убеди Онър да приеме неговото предложение.

— Ще ви настигна след партито — каза той на Доръл. — Няма да закъснея много.

— Да се надяваме, че дотогава ще сме заловили Кобърн. Ако не сме, питай за мен или Фред. Ще имаме нужда от помощта ти.

— Трудна задача, а?

— Не и за Фред и мен.

Кобърн предполагаше, че Онър Жилет ще се зарадва на възможността да говори със свекър си, но тя реши да спори с него.

— Стан няма да дойде преди пет и половина. Дотогава ти ще си си тръгнал.

И той се надяваше да стане така. Но не искаше старецът да подрани. Кимна към телефона в ръката ѝ.

— Измисли нещо. Убеди го да не идва.

Тя използва бутон за бързо набиране, за да се обади.

— И не се опитвай да хитруваш — предупреди я Кобърн. — Включи на високоговорител.

Тя направи каквото ѝ нареди, така че той чу отсечения глас на мъжа, който вдигна отсреща.

— Онър? Опитах се да ти звънна по-рано.

— Съжалявам. Не можах да вдигна.

Той моментално попита:

— Случило ли се е нещо?

— Опасявам се, че трябва да отложим партито. Двете с Ем сме пипнали някакъв вирус. Стомашен. Чух, че имало такъв в района. Две от децата в летния лагер на библейското училище...

— Идвам веднага.

Кобърн рязко поклати глава.

— Недей, Стан — бързо се обади тя. — Ще те заразим, а и няма смисъл и ти да се разболяваш.

— Аз никога не се заразявам от такива неща.

— Е, аз ще се почувствам зле, ако го пипнеш. Освен това двете сме добре.

— Ще ви донеса газирани напитки, солети.

— Имаме си всичко. А и най-лошото отмина. Ем вече пийна малко „Спрайт“, без да го повърне. Сега си почива. Чувстваме се малко отпаднали, но съм сигурна, че е едно от онези неразположения, които минават за двайсет и четири часа. Ще направим партито утре вечер.

— Не ми се иска да го отлагам заради Емили. Много ще хареса подаръка си.

Тя се усмихна измъчено.

— Нали е твой рожден ден.

— И това ми дава право да погледея внучката си, ако поискам.

Страничният шум, който съпровождаше разговора им, стана почти оглушителен.

— Какъв е този шум? Къде си? — попита Онър.

— Тъкмо си тръгвам от „Роял тръкинг къмпани“. Щом сте болни, може и да не си чула какво е станало тук снощи. — Той ѝ разказа накратко. — Фред е начело на издирването. Доръл ме осведоми докъде са стигнали.

Без да сваля очи от Кобърн, тя каза:

— Този човек явно е опасен.

— Трябва да е уплашен до смърт. Независимо че са празнични дни, в момента всички служители на закона в пет окръга го издирват.

Много скоро ще заловят този убиец и когато го хванат, ще има късмет, ако не го обесят на първото дърво. Всички са настръхнали и искат да отмъстят за Сам Марсет.

— Някакви нови улики?

— Лодката на една жена била открадната през нощта. Сега проверяват случая. ФБР също се включи.

Онър само измърмори нещо под нос, което би могло да се изтълкува по всевъзможен начин. Стан Жилет явно реши, че това е признак на умора.

— Почини си. Ще ти се обадя после, за да видя как сте, но междуременно, ако имаш нужда от нещо...

— Ще ти се обадя, обещавам.

Казаха си довиждане и Стан Жилет затвори. Кобърн протегна ръка и Онър неохотно му подаде телефона си. В същото време той използваше своя телефон, за да се обади отново на номера, който бе набрал и по-рано. И сега чу същото автоматично съобщение.

— Какъв празник е?

— Вчера беше Четвърти юли. Понеже се пада в неделя...

— Днес е национален празник. По дяволите. Не се сетих за това.

Прибра и двата телефона в джоба си, после се загледа в кашоните, които смяташе да прерови.

— Колко време ще спи хлапето?

— Един час. Понякога малко повече.

— Добре, отиваме в спалнята.

Той я бутна по лакътя, но тя се запъна.

— Защо? Мислех, че искаш да прегледаш документите.

— Ще ги прегледам. После.

Лицето ѝ се скова от страх.

— После?

— После.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Бутна я към спалнята. Сърцето ѝ биеше оглушително и щом влязоха в стаята, тя трескаво се озърна за нещо, което би могла да използва за оръжие.

— Седни на леглото.

Нямаше нещо, което би могла да вземе и да използва, преди той да я застреля, но поне можеше да му се опълчи. Обърна се с лице към него и предизвикателно попита:

— Защо?

Беше извадил пистолета от колана на джинсите си. Не го беше насочил към нея, но дори и както го държеше отпуснат до бедрото си, заплахата бе съвсем осезаема.

— Седни на ръба на леглото.

Тя направи каквото ѝ нареди, но с ясно изразена неохота.

Той направи няколко крачки назад и излезе в коридора. Без да откъсва поглед от нея, избута с крак отворения кашон с дрехи от коридора в спалнята, като го придвижи по дървения под чак докато стигне до нея.

— Избери някакви дрехи, които мога да облека. За мен няма значение какви са, но може за теб да означават нещо. Не искам да оскверня някоя свята дреха.

Трябваше ѝ един дълъг миг, за да осъзнае, че няма да бъде изнасилена и че единственото, което той иска от нея, е чифт дрехи за преобличане. Но не просто някакви дрехи. Такива, които Еди бе носил.

Понечи да му каже, че би предпочела да изгние в окървавените си дрехи. Но така той щеше сам да вземе нещо от кашона, така че какъв смисъл имаше да му противоречи?

Коленичи на пода и се зае да рови в дрехите, от които избра износени джинси и тениска на колежанския футболен отбор. Вдигна ги високо, за да му ги покаже.

— Бельо? Чорапи?

— Не пазя нищо.

— Добре, вземи дрехите с теб в банята.

— В банята ли? И защо?

— Да си взема душ. Омръзна ми да воня на блато.

Тя погледна през отворената врата на банята в съседство и отново се обърна към него.

— Остави вратата отворена. Можеш да ме виждаш оттам.

— Няма начин. — Посочи с дулото на пистолета към банята.

Тя бавно се изправи и тръгна натам. Той й направи знак да седне върху капака на тоалетната чиния, което тя направи, докато с ужас гледаше как затваря вратата и я заключва. Кобърн отвори вратата на душкабината и пусна водата, след това остави пистолета на една декоративна лавица, където не би могла да го достигне. Свали каубойските си ботуши един по един. След това дойде ред на чорапите. Смъкна и тениската си и я захвърли на пода.

Тя се взираше в пресичащите се циментови фуги на плочките по пода, но с периферното си зрение забеляза стройното му тяло и покритите с косъмчета гръдни мускули. На левия му бицепс имаше татуировка на бодлива тел.

Беше се надявала да забрави телефоните в джоба на джинсите, но видя как ги взема и ги слага на лавицата до пистолета. От джоба извади свити банкноти, както и прилежно сгънат лист хартия, добил размерите на карта за игра. И двете неща отидоха на същата лавица.

След това ръцете му се преместиха върху предната част на джинсите и ловко измъкнаха металните копчета от по-оръфаните илици. Без никакво стеснение той смъкна крачолите надолу и като се освободи от тях, ги изрита настрани. Последни по реда си бяха долните гащета.

Сърцето на Онър биеше толкова лудешки, че усещаше всеки удар с тъпанчетата на ушите си. Беше забравила, или по-скоро си бе забранила да помни особеното излъчване на гол мъж, формите на мъжкото тяло, интригуващия силует.

Може би тъкмо защото се страхуваше от Кобърн и защото представляваше физическа заплаха, Онър съвършено ясно осъзнаваше неговата голота, докато той стоеше на сантиметри от нея и от него струеше истинска доминираща и първична мъжественост.

Под дрехите на Еди, които бяха в скута ѝ, ръцете ѝ се свиха в юмруци. Въпреки решимостта си да не го оставя да я сплаши, тя бе

задържала очите си отворени. Сега те се затвориха здраво сякаш по своя воля.

След няколко мига, които ѝ се сториха цяла вечност, тя усети как той се отдалечи и пристъпи в душкабината. Не затвори вратата. Когато струята топла вода го обля, той искрено въздъхна от удоволствие.

Именно този миг бе чакала. Скочи на крака, пусна дрехите на пода и с протегнати ръце се хвърли към лавицата.

И я намери празна.

— Очаквах, че ще го направиш.

Тя ядно се обърна към кабината. Кобърн невъзмутимо търкаше сапуна в дланите си, за да го превърне в хубава пяна, докато водата обливаше тялото му. Със самодоволна усмивка той вирна брадичка към тясното прозорче високо в стената на душкабината. Върху перваза му, на сухо и сигурно място, бяха пистолетът, мобилните телефони, парите и сгънатият лист хартия.

Със задавен вик на отчаяние тя се хвърли към вратата и завъртя ключа. Дори успя да я отвори, преди една сапунена ръка да се стрелне над рамото ѝ и да я затръшне, след което остана прилепена там. Другата му ръка се озова на кръста ѝ, като китката притисна тазовата кост, а дланта и пръстите му прилепнаха плътно по извивките на стомаха ѝ.

Мокрият отпечатък от ръката му бе осезаем и изгарящ като белег от жигосване. Той се притисна към нея отзад и я смаза между тялото си и вратата. С периферното си зрение тя можеше да види съвсем отблизо татуираната бодлива тел, която изглеждаше също толкова неумолима, колкото и мускулите, които покриваше.

Замръзна от страх. Той също не помръдваше, с изключение на бързото издигане и спускане на гърдите му, опрени в гърба ѝ. Дрехите ѝ бяха като гъба за мократа му кожа. Водата се стичаше от него и капеше по голите ѝ крака. Виждаше сапунените мехурчета по ръката му, която още бе залепена за вратата.

Дъхът му във врата ѝ бе учестен и горещ. Той наведе глава към рамото ѝ, докато в същото време бедрата му се повдигнаха леко нагоре. Беше съвсем деликатно наместване на телесни части, които бяха идеално синхронизирани и пасващи си. Но бе достатъчно, за да накара Онър да спре да диша.

— Исусе. — Думата бе изречена с едва доловим дрезгав стон, който се изтръгна дълбоко от гърдите му и нямаше абсолютно нищо общо с религиозното чувство.

Онър не смееше да помръдне, дори не дръзваше да си поеме дъх, опасявайки се какво може да провокира и най-малкото движение.

Измина половин минута. Постепенно напрежението в тялото му се уталожи и той отпусна хватката си, но съвсем малко. Заговори с дрезгав глас:

— Бяхме се разбрали. Съдействаш ми и няма да бъдеш наранена.

— Не вярвам, че ще спазиш своята част от уговорката.

— Значи сме квит, мадам. Току-що изгуби право на всякакви отстъпки. — Пусна я и се отдръпна от нея. — Сядай там и остани на мястото си, иначе бог да ти е на помощ...

Тонът му бе толкова категоричен, че този път дори не си направи труда да заключи вратата на банята. Коленете ѝ се подгънаха и тя едва стигна до тоалетната чиния. Седна тежко отгоре ѝ, благодарна за опората.

Кобърн отново влезе в душкабината и макар да не гледаше в онази посока, тя го усети как вдига сапуна от пода и после се сапунисва и изплаква няколко пъти поред, за да отмие мръсотията от себе си.

Долови уханието на шампоана си, когато той отвори пластмасовото шише. Съзнавайки, че той ще трябва да пъхне глава под струята вода, за да го изплакне, тя се запита дали би посмяла отново да опита да побегне. Но не вярваше, че краката ще я удържат, а и се страхуваше какво би сторил той, ако опитът ѝ отново излезе неуспешен.

Банята се бе замъглила от пара, когато най-сетне спря кранчетата на топлата и студената вода. Тя го усети как се протяга през отворената врата на душкабината и грабва една хавлия от рафта. Секунди след това той взе старите джинси на Еди и ги нахлузи, после и избелялата морава тениска.

— Главата ми кърви отново.

Когато вдигна очи към него, видя как се мъчи да смъкне тениската върху мокрото си тяло с една ръка, докато с другата се опитва да спре кървенето от скалпа си. През пръстите му се процеждаше яркочервена кръв.

— Задръж кърпата до раната. Натисни здраво. — Тя се изправи и отвори аптекката над мивката. — Най-добре го почисти с кислородна вода.

Тя му подаде флакона. Той го отвори и последва съвета ѝ, като щедро поля кислородна вода направо върху раната. Тя потръпна.

— Дълбока ли е? Може да са ти нужни шевове.

— И това ще свърши работа засега.

— Как се случи?

— Тичах с наведена глава и се опитвах да видя къде стъпвам. Ударих се в клон на дърво. — Захвърли окървавената кърпа на пода. — Теб какво те е грижа?

Онър не отвърна, но и не вярваше, че очаква отговор от нея. Мъжът посегна и взе нещата от перваза на прозорчето в кабината. Пъхна пистолета под колана на джинсите на Еди. Бяха му малко къси, както забеляза Онър, а и в колана му бяха леко широки. Мобилните телефони, парите и странното листче се озоваха в предните джобове. Едва тогава, след като бе вдигнал чорапите и ботушите си, той каза:

— Сега можеш да отвориш вратата.

Когато излязоха от банята, Онър се обади:

— Докато бяхме затворени вътре, някой можеше да дойде да те търси. Щеше да се окажеш в капан.

— Хрумна ми, че може да се случи, но не бях особено притеснен от тази възможност. Благодарение на свекър ти знам къде са съсредоточили търсенето си.

— Където си откраднал лодката?

— На няколко мили отук. Ще им отнеме известно време, докато надушат отново следите ми.

— Ама сигурни ли сте? — Госпожа Арлита Тибаду присви очи недоверчиво. — Защото онези хлапета са откачени, лоши деца са и все си търсят белята. Няма да се учудя, ако употребяват и наркотици.

Том ван Алън бе отстъпил лидерството на Фред Хокинс и бе оставил полицаия да разпитва собственицата на малката лодка, която бе открадната в района, където е бил видян за последно Лий Кобърн. Или поне се предполагаше, че е бил видян. Не можеше да се потвърди със сигурност дали той е бил и мъжът, когото шофьорът със спуканата

гума бе видял да побягва към гората, но само с това разполагаха, затова работеха по тези следи, приемайки ги за сигурни.

Трите момчета със съмнителна репутация, които живееха на около четвърт миля от дома на госпожа Тибаду, бяха разпитани и отхвърлени като евентуални крадци на лодката. Предната нощ и тримата се бяха забавлявали в Ню Орлиънс с неколцина приятели, обикаляйки баровете във Френския квартал. Бяха останали да преспят — или по-точно се бяха натръшкали мъртво пияни — в микробуса на един от тези приятели и тъкмо се бяха домъкнали у дома със страшен махмурлук и зачервени очи, съвсем навреме за разпита от полицаите.

Това бе обяснено на госпожа Тибаду, която не бе напълно готова да ги изключи като заподозрени в кражбата.

— Само преди няколко дни трябваше да им се развикам. Видях ги долу до кея да се мотаят край лодката ми.

— Приятелите им могат да свидетелстват къде са били след осем часа снощи — увери я Фред.

— Хм. Ами, добре. — Тя само изсумтя. — Лодката и бездруго не струва нищо. Не съм я използвала, откакто мъжът ми умря. Все си мислех да я продам, но така и не го направих. — Тя се ухили и разкри празното място на един от предните си зъби. — Ще струва повече, ако онзи убиец се е измъкнал с нея. Ако я намерите, не позволявайте на никого да я повреди с нещо.

— Разбира се, че не, госпожо.

Фред я поздрави с докосване на фуражката си и мина покрай двете хрътки, които се бяха проснали на верандата. Докато слизаше по стъпалата, той извади дъвка за себе си и подаде пакета на Том.

— Не, благодаря. — Том избърса вадичка пот от челото си и размаха ръка, за да прогони рояка комари, които го бяха набелязали за жертва. — Смяташ ли, че Кобърн е взел лодката й?

— Може просто да се е отвързала от кея и да я е отнесло течението — отбеляза Фред. — Но тя се кълне, че е била добре вързана. Във всеки случай трябва да приемем, че е бил Кобърн, и да се опитаме да я намерим.

Разочарованието на Фред пролича в отговора му, явно говореше по задължение. Том виждаше, че търпението на полицаия е започнало да се изчерпва. Колкото по-дълго оставаше на свобода Кобърн, толкова

повече се увеличаваха шансовете му да избяга. Фред долавяше напрежението му.

— Обади ми се от офиса, докато разговаряше с госпожа Тибаду — каза Том. — Претърсването на камионите не е дало никакъв резултат.

Първото, което бе сторил предната вечер, след като го уведомиха за масовото убийство, бе да нареди всички камиони на „Роял“ да бъдат спрени по маршрута им и да бъдат щателно претърсени.

— Не съм и очаквал друго — отвърна Фред. — Ако Кобърн е имал съучастник, който го е измъкнал с камион на компанията, или приятел, който да му осигури път за бягство, той може да е слязъл някъде по пътя.

— Ясно ми е — раздразнително се обади Том. — Но въпреки това шофьорите са задържани и разпитвани. А като използваме дневниците на компанията, проверяваме всеки, който е бил в онзи склад през последния месец. Кобърн може да има съучастник в някоя от компаниите, с които „Роял“ има делови отношения. Дори повече от един.

— Нищо не липсва от склада.

— Доколкото ни е известно — подчерта Том. — Кобърн може да е крадял по малко и просто досега да не са го засичали. Вероятно кражбите не са били разкрити до вчера, когато Сам го е уличил и той е изгубил контрол. Както и да е, наредил съм няколко от агентите ми да разследват този аспект.

Фред вдигна рамене, сякаш искаше да каже, че му е все едно, ако Том е решил да хаби напразно правителствени средства и сили. Иронично отбеляза:

— Можеш да попиташ Кобърн за това, когато го заловим.

— Ако го хванем ние.

— Трябва да сме ние — изръмжа решително Фред. — Да не съм три четвърти кажун^[1], ако той не е още в района.

— И защо си толкова сигурен?

— Усещам го с настръхналите косъмчета по врата ми.

Том реши да не спори. Някои полицаи имаха вродени способности за разкриване на престъпления, които ги бяха подтикнали да изберат точно тази професия. Том не беше от тях. Винаги бе искал да е агент от ФБР, да работи в тези среди, но никога не се бе

заблуждавал, че притежава изключителни умения в разкриването на престъпления и разрешаването на заплетени случаи. Разчиташе изключително на обучението си и на правилата.

Знаеше, че с нищо не прилича на сексапилния образ на агента от ФБР, наложен от Холивуд — със стоманен поглед и корава челюст, който отбягва картечните откоси, докато преследва гангстери в бързи коли.

Опасностите, срещу които се изправяше Том, бяха от съвсем различно естество.

Той се прокашля, за да се отърси от смущаващите го мисли.

— Значи смяташ, че Кобърн е някъде там. — Той постави ръка над очите си и погледна срещу слънцето, което още не се бе спуснало зад дърветата. Чуваше полицейския хеликоптер наблизо, но не можеше да го види поради ярката светлина. — Хеликоптерът може да забележи лодката.

— Може. Но по-вероятно е да не я види.

— Така ли?

Фред премести дъвката в другия край на устата си.

— Той е във въздуха близо два часа. Според мен Кобърн е прекалено умен, за да се остави да го забележат толкова лесно. Хеликоптерът няма как да се промъкне тихомълком до него. Междувременно имаме полицейски лодки, които претърсват десетки мили...

Рязко изсвирване привлече вниманието им към разнебитения кей на около петдесетина метра от къщата на госпожа Тибаду. Доръл Хокинс размахваше ръце високо над главата си. Ван Алън и Фред се затичаха по затревения склон, отрупан с боклуци, предмети от битаци и гаражни разпродажби, които са били купени, а после изоставени на милостта на соления морски въздух.

Присъединиха се към Доръл и неколцина униформени полицаи, които се бяха струпали на брега на заблатения речен ръкав.

— Какво има, братле? — попита Фред.

— Частичен отпечатък. И кръв. — Доръл с гордост показва ясно различни пръски кръв близо до дълбок отпечатък във втвърдената кал.

— По дяволите! — Фред се отпусна на колене, за да разгледа по-добре първата истинска следа, която бяха открити.

— Не се вълнувай чак толкова — обади се Доръл. — Прилича ми на отпечатък от каубойски ботуш. Може да принадлежи на когото и да е от онези непрокопсани тийнейджъри, от които се оплакваше жената.

— Каза, че ги е видяла тук долу само преди няколко дни — отбеляза Том.

— Ще проверим какви обуца носят — каза Фред. — Но една от жените, които работят в офисите на „Роял“, изглежда, си е падала по Кобърн и го описа доста подробно. До токовете на ботушите. — Ухили се на двамата мъже. — Каза, че никога не го е виждала с друго, освен с каубойски ботуши.

— Какво ще кажеш за кръвта? — попита Том.

— Само няколко капки са, няма локвичка, значи не е тежко ранен. — Фред се плесна по бедрото, докато се изправяше, и извика на един от полицаите: — Докарай тук момчетата от шерифската служба.

След това заповяда на двама други да поемат охраната на района.

— Искам да отцепите района в периметър поне двайсет метра. От къщата до водата. И кажете на госпожа Тибаду да държи проклетите си кучета далеч оттук.

— Може да надушат миризмата му — с надежда се обади Том.

Фред изсумтя презрително:

— Не и онези жалки псета. Къде са били, когато Кобърн е отмъквал лодката им?

Добър въпрос. Непознати се разхождат нагоре-надолу из имота, а двете кучета дори не бяха изръмжали.

Доръл, който стоеше загледан в лениво помръдващата вода на речния канал, използва палеца си, за да избута още по-назад шапката си с козирка.

— Не ми се ще да ви обезкуражавам, но ако Кобърн е тръгнал оттук по реката...

— Здраво ни е прецакал — довърши Доръл умърлушено.

Том не искаше да показва невежеството си, но трябваше да попита.

— Какво мислите?

— Ами — подхвана Доръл, — оттук Кобърн може да е поел най-малко в пет различни посоки. — И той посочи разклоненията, които се събираха в широкия речен ръкав след имота на Тибаду.

— Всеки един от онези пет канала се разклонява на други, а те на свой ред — на нови канали. Истинска плетеница. Което означава, че ще трябва да пребродим безброй мили по вода и в благото. — Въодушевляването на Фред бързо се бе изпарило. Загледан във водните канали, той сложи ръце на хълбоците си. — По дяволите. Трябваше вече да сме прибрали този тип в ареста.

— Няма да споря с теб — обади се Доръл.

— Та той е работел на товарния док, за бога — измърмори Фред. — Колко умен може да е?

Том се въздържа да изтъкне очевидното, но все пак отбеляза:

— Изглежда, неслучайно е избрал това място, нали? Явно е знаел, че всички ръкави се сливат тук.

— Как би могъл да го знае, ако не е тукашен? — попита Доръл.

Фред измъкна сдъвканото парче дъвка от устата си и го метна в мътните води на реката.

— Това означава, че е планирал маршрута си за бягство.

Мобилният телефон на Том завибрира. Той го извади от джоба си.

— Жена ми — каза той на двамата братя.

— По-добре вдигни — обади се Фред.

Том не говореше с никого за положението въщи, но беше сигурен, че хората го обсъждат зад гърба му. Никога не споменаваха Лени, но всеки, който познаваше семейство Ван Алън дори и само по име, знаеше за сина им. Недъгавостта на Лени предизвикваше съжаление и любопитство и тъкмо затова Том и Джанис никога не бяха го извеждали пред хора. Искаха да спестят не само на себе си, но и на безпомощния си син, унижението да бъде зяпан като атракция.

Дори и приятелите им — бившите им приятели — бяха проявили нездраво любопитство, което бе станало толкова неприятно, че двамата с Джанис бяха прекъснали всякакви контакти. Вече не общуваха с никого. Освен това приятелите им си бяха родили здрави, нормални деца. Беше болезнено да ги слушат как говорят за училищни пиеси, рождени дни и футболни мачове.

Обърна гръб на останалите и прие обаждането.

— Всичко наред ли е?

— Да — отвърна тя. — Просто исках да те чуя как си. Как върви?

— Всъщност току-що постигнахме някакъв напредък. — Той сподели с нея скорошното откритие. — Добрата новина е, че най-вероятно сме попаднали на следите му. Лошата е, че водят към заблатен речен ръкав. Което означава, че трябва да се претърси огромна заблатена територия.

— Колко ще се забавиш?

— Канех се да тръгнам вече. Но не ме чакай за вечеря. Трябва да мина през офиса, преди да се прибера. Как е Лени?

— Винаги питаш.

— Винаги искам да знам.

Тя въздъхна.

— Добре е.

Том се канеше да ѝ благодари, но преглътна думите. Почувства се неловко, че усеща необходимост да ѝ благодари, защото е отговорила на въпрос за състоянието на сина им.

— Ще се видим после — каза той и веднага затвори.

Намирането на отпечатъка и кръвта бе съживило ентузиазма на полицаите, включени в издирването. Изпратиха хора да доведат нови, отпочинали кучета следотърсачи. Госпожа Тибаду крещеше от верандата си, че някой ще трябва да плати за щетите, нанесени на двора и кея ѝ. Фред и Доръл не ѝ обърнаха никакво внимание, докато реорганизираха и разпределяха отговорностите между различните служби и участници.

Том сметна, че моментът е удобен да се измъкне. Щеше да си тръгне незабелязано и може би никой нямаше да усети липсата му.

[1] Кажуни — субетническа общност с франко-канадски произход, населяваща територията на щатите Луизиана, Тексас и Мисисипи. — Б.р. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тъмнината щеше да възпрепятства издирването на Кобърн.

Това бе причината, поради която Счетоводителя наблюдаваше с недоволство залязващото слънце.

Екзекуцията на Сам Марсет му бе отнела цяла седмица обмисляне и планиране, но бе подготвен за последиците. Бурната обществена реакция бе напълно очаквана и дори желана, защото колкото по-силно бе недоволството в обществото от кървавото деяние, толкова по-силно въздействие щеше да има върху онези, които трябваше да получат урок.

Доказваше го случаят с патрулния полицаи на магистралата. Неговото погребално шествие се бе проточило цели мили. Униформени полицаи от няколко щата се бяха стекли да му отдадат почит, без да знаят или без да ги е грижа, че той беше продажно копеле и вземаше подкупи, за да си затваря очите всеки път, когато по неговия участък от магистралата минаваше камион, натоварен с наркотици, оръжия и дори хора.

Счетоводителя дори бе осведомен, че понякога патрулният полицаи се възползвал от някое от момичетата, преди да го върне в адския товарен фургон или в каквото там го транспортират. Говореше се, че предпочитал девизи и съвсем не ги връщал в състоянието, в което ги намирал.

Когато тялото му бе намерено зад лявата задна гума на патрулната му кола с почти отрязана глава, редакторите на вестниците и телевизионни светила бяха порицали бурно насието и бяха настояли убиецът на достойния полицаи да бъде заловен и да получи максимално наказание за жестокото убийство. Но само след няколко дни общественото възмущение се бе прехвърлило към новината за предсрочното излизане на поредната холивудска звезда от рехабилитационния център.

Ето какви размери беше придобил моралният упадък на модерното общество. Ако не можеш да го победиш, можеш поне да се

възползваш. След като бе стигнал до този извод преди няколко години, Счетоводителя се бе заел да създаде собствена империя. Не в областта на индустрията или изкуството, нито в сферата на финансите и недвижимата собственост, неговата империя се градеше върху корупцията. Това бе разменната стока на Счетоводителя. Боравеше само с нея и бизнесът му бе процъфтял.

За да успее в каквото и да било начинание, човек трябваше да е безскрупулен. Да действа смело и решително, да не оставя недовършена работа и да не проявява милост към конкурентите си или предателите. Последният, който бе научил основните принципи на Счетоводителя по трудния начин, бе Сам Марсет. Но той бе любимият син на град Тамбур.

И сега, докато слънцето се спускаше зад хоризонта и тъмнината обгръщаше света, Счетоводителя си даде сметка, че малките вълнички на повърхността, последвали потъването му, се бяха превърнали в истинско цунами.

И всичко това заради Лий Кобърн.

Който трябваше да бъде намерен. Заловен. Ликвидиран.

Счетоводителя бе уверен, че именно така ще стане. Независимо за колко умен се смяташе този тип, нямаше как да избяга от всеобхватната и ефикасна мрежа на Счетоводителя. Беше много вероятно да бъде убит от ентузиазираниите, но неумели преследвачи. Ако ли не, ако бъдеше заловен и арестуван, то тогава щеше да дойде ред на Диего да се отърве от проблема. Диего действаше безшумно и изключително ефикасно. Щеше да намери начин да се добере до Кобърн в момент, когато не е толкова добре охраняван. Щеше ловко да използва бръснача си и да усети как горещата кръв на Кобърн бликва върху ръцете му.

Счетоводителя му завиждаше за това.

До залез-слънце къщата на Онър приличаше на пострадала от ураган.

Емили се бе събудила от следобедния си сън както обичайно. Кутия сок, пакетче бисквити и неограничен достъп до телевизора я бяха укротили достатъчно. Но дори и любимите ѝ филмчета на „Дисни“ не можеха напълно да откъснат вниманието ѝ от госта.

Тя се опита да поддържа непрекъснат диалог с Кобърн, като го засипваше с въпроси, докато накрая Онър не ѝ се скара с необичайна строгост.

— Остави го на мира, Емили. — Опасяваше се, че бърбренето на дъщеря ѝ, да не говорим за песничката на Елмо, можеше да го вбеси и да го накара да прибегне до драстични мерки, за да ги спре.

Докато той преравяше всяка книга във всекидневната, Онър обясни на Емили, че мъжът е зает да търси съкровище и не иска да го притесняват. Момиченцето прие обяснението с голяма доза недоверие, но без да спори, се върна към анимационното филмче.

Следобедът се точеше бавно. Беше най-дългият в живота на Онър, по-дълъг дори и от дните след смъртта на Еди, които ѝ се струваха като ужасен сън, от който не можеше да се събуди. Времето бе изгубило значението си. Всеки час се сливаше със следващия. Докато бе в онова вцепенение, бяха изминали няколко дни, без изобщо да ги забележи.

Но днес времето бе от изключително значение. Всяка секунда бе важна. Защото всичко си имаше край.

И тогава той щеше да ги убие.

През целия ден се стараяше да не приема това като възможен изход, опасявайки се, че ако го приеме, то може да стане реалност. Но денят постепенно вървеше към своя край и тя не можеше повече да се заблуждава. Времето им, нейното и на Емили — неумолимо изтичаше.

Докато Кобърн обръщаше мебелите с краката нагоре, за да претърси долната им страна, тя се бе вкопчила в единствения лъч надежда — той не ги беше убил веднага, което би било много по-ефикасно, отколкото да се налага да се съобразява с тях. Предполагаше, че са избегнали мигновената смърт само защото той е смятал, че тя може да му е полезна за претърсването. Но щом се убедеше, че не знае нищо и полезността ѝ се изчерпеше, тогава какво следваше?

Здрачът погълна и последните слънчеви лъчи и с тях си отиде и сетната надежда на Онър.

Кобърн включи лампата на ниската масичка и огледа хаоса, който бе сътворил в подредената ѝ къща. Когато погледът му се спря върху нея, тя забеляза, че очите му се бяха налели с кръв и сините ириса, вперени неподвижно в нея от потъналите в сенки ямки,

приличаха на очите на диво животно. Той беше беглец, дошъл в къщата ѝ с мисия, която не бе успял да осъществи, и разочарованието му бе достигнало крайната си точка.

— Ела тук.

Сърцето на Онър заби болезнено силно и бързо. Дали да не се хвърли към Емили в опит да я защити, или да му се нахвърли, или да го моли за милост?

— Ела тук.

Тя се приближи, стараяйки се да не издава паниката си.

— След малко ще започна да къртя стените и таваните, да ровя под дъските на пода. Това ли искаш?

За малко да припадне от облекчение. Той не беше приключил. Двете с Емили имаха още време. Още имаше надежда за спасение.

Колкото и да бе отричала, че в къщата ѝ има съкровище, не бе успяла да го разколебае, затова сега предприе друга тактика.

— Това ще ти отнеме много време. Вече почти се стъмни, по-добре си тръгни.

— Не и преди да взема онова, за което съм дошъл.

— Толкова ли е важно?

— Нямаше да си правя труда, ако не беше.

— Каквото и да е то, изгуби ценно време да го търсиш на място, където не е.

— Не мисля.

— Знам, че е така. Не е тук. Защо не си тръгнеш сега, докато все още имаш шанс да се измъкнеш?

— Безпокоиш се за кожата ми?

— Ти не се ли боиш?

— Какво е най-лошото, което може да ме сполети?

— Може да загинеш.

Той повдигна рамо.

— Тогава ще съм мъртъв и всичко това ще е без значение за мен. Но точно сега съм жив и това е много важно.

Онър се питаше дали наистина е толкова безразличен към собствения си живот, но преди да го попита, Емили се обади:

— Мамо, кога ще дойде дядо?

Филмчето беше свършило и сега на екрана имаше само избухващи фойерверки. Емили стоеше до нея, притиснала Елмо с

лакът. Онър коленичи и погали с ръка гръбчето ѝ.

— Дядо няма да дойде тази вечер, миличка. Ще направим партито утре. Което е много добре — побърза да допълни тя, за да предотврати протеста, който напираше у Емили. — Защото, виж само каква глупачка съм, забравих да взема парти шапки. Не можем да направим тържество за дядо без тях. Видях една, която приличаше на коронка.

— Като на Бел ли? — попита дъщеря ѝ, като имаше предвид героинята от филмчето.

— Точно като на Бел. И блестяща. — Снижи гласа си до шепот и заговорнически ѝ каза: — И дядо ти ми каза, че има подарък изненада за теб.

— Какъв?

— Не знам. Няма да е изненада, ако ми каже, нали?

Очичките на Емили заблестяха.

— Може ли пак да ям пица за вечеря?

— Разбира се. А също и тарталетка.

— Ура! — Емили хукна към кухнята.

Онър се изправи и погледна Кобърн.

— Отдавна трябваше да е вечеряла.

Той захапа долната си устна, погледна към кухнята, после посочи с брадичка в същата посока.

— Побързай.

Това нямаше да е трудно, защото докато влязат в кухнята, Емили вече бе извадила пицата си от фризера.

— Искам пеперони.

Онър приготви малката пица в микровълновата фурна. Докато я сервираше на Емили, Кобърн попита:

— Имаш ли още такива?

Тя му стопли пица и когато му я поднесе, той я изяде също толкова лакомо, колкото и на обяд.

— Ти какво ще ядеш, мамо?

— Не съм гладна.

Кобърн я погледна и вдигна вежда.

— Стомашно неразположение?

— Липса на апетит.

Той сви рамене с безразличие, отиде до фризера и си взе още една пица.

Когато дойде време за кексчето на Емили, тя настоя и Онър да изяде едно.

— За да стане като истинско парти — изчурулика тя.

Онър сложи по едно кексче върху хартиени чинийки с анимационни герои и за да угоди на Емили, ги поднесе тържествено.

— Не забравяй захарните пръчици.

Онър взе буркана от кухненския плот и го подаде на дъщеря си. Кобърн тъкмо щеше да ухапе своето кексче, когато Емили го потупа по ръката, която лежеше отпусната на масата. Той я дръпна рязко, сякаш бе ухапан от кобра.

— Първо гостите. Трябва да си сложиш захарни пръчици.

Той изгледа буркана, който Емили му подаваше, сякаш бе лунен камък, после измърмори едно мрачно „благодаря“, взе го и си поръси захарни пръчици, преди да ѝ го върне.

Беше раздразнителен, нервите му бяха опънати от изтощение, чиито признаци ставаха все по-явни. Лампата на тавана над масата осветяваше добре изразените му скули и хвърляше сянка върху долната половина на лицето му, от което придобиваше още по-изпит и измъчен вид. Приведените рамене и тежкото дишане издаваха умората му. Онър забеляза, че на няколко пъти примига бързо-бързо, сякаш да прогони сънливостта си.

Съзнавайки, че умората ще забави реакциите му и ще притъпи сетивата му, Онър реши да го наблюдава и да изчака удобния момент да действа. Трябваше ѝ само една нищожна част от секундата, в която да прояви слабост, едно мигване, когато е свалил гарда си.

Проблемът бе, че и тя беше изтощена. Силните емоции, които бе преживяла през деня, сякаш бяха изсмукали цялата ѝ енергия. Часът за лягане на Емили бе истинско облекчение за нея. Онър я преоблече в пижамата и след като я изпрати в банята, се обърна към Кобърн:

— Тя може да спи в моето легло.

— Може да спи в своето легло.

— Но ако е с мен, можеш да наблюдаваш и двете ни едновременно.

Той категорично поклати глава в знак на отказ. Би било безсмислено да спори. Тя нямаше да напусне къщата без Емили и той

го знаеше. Разделянето им бе гаранция, че няма да се опита да избяга.

Докато Онър четеше задължителната приказка за лека нощ, Кобърн претърси гардеробчето на Емили, като разбутваше закачалките и почукваше по задната му стена. Махна обувките от пода и потропа по дъските с тока на каубойския си ботуш, като се заслушваше дали не кънти на кухо.

Стисна всяка плюшена играчка в менажерията на Емили, което накара момиченцето да се засмее.

— Не забравяй да гушнеш и Елмо — каза тя и доверчиво му подаде играчката.

Той я обърна и рязко дръпна лепенката на гърба ѝ.

— Недей! — викна Онър.

Той я изгледа подозрително.

— Там е мястото на батериите — обясни Онър с пълното съзнание, че Емили ще бъде наранена от гледката на изкормения Елмо. — Моля те.

Той разгледа вътрешността на играчката, дори извади батериите и погледна под тях. Накрая, уверен, че играчката не крие нищо, я затвори и я подаде на Емили.

Онър продължи да чете. Приказката стигна до щастливия си край. Онър изслуша вечерната молитва на дъщеря си, целуна я и по двете бузки, а после я прегърна силно и удължи прегръдката максимално, защото си помисли, че може би за последен път слага дъщеря си в леглото.

Опита се да задържи момента, да го запечата в сърцето и ума си, да запомни уханието и усещането за телцето на Емили, което ѝ се стори невероятно малко, крехко и уязвимо. Майчината любов разкъсваше сърцето ѝ.

Но накрая трябваше да я пусне. Намести Емили върху възглавницата и се насили да излезе от стаята. Кобърн се навърташе в коридора точно пред вратата. Когато я затвори, тя вдигна поглед към безчувствената маска на лицето му.

— Ако... ако ми направиш нещо, моля те, не я оставяй да види. Тя не е заплахата за теб. Нищо няма да постигнеш, като я нараниш. Тя...

Звънна мобилен телефон.

Кобърн осъзна, че е нейният, извади го от джоба си и след като погледна дисплея, ѝ го подаде.

— Същото като преди. Остави го на високоговорител. Разбери каквото можеш за издирването, но гледай да не е прекалено очевидно.

Тя вдигна слушалката с думите:

— Здравсти, Стан.

— Как се чувстваш? Как е Емили?

— Знаеш какви са децата. Съвземат се от тези неща по-бързо от възрастните.

— Партито остава за утре, нали?

— Разбира се. — Взряна в зачервените очи на Кобърн, тя попита: — Някакви новини за беглеца?

— Още е на свобода, но е въпрос на време. Вече е навън близо двайсет и четири часа. Или е мъртъв, или е толкова изтощен, че се е превърнал в лесна плячка.

Разказа ѝ за откраднатата лодка и за мястото, откъдето Кобърн бе потеглил по вода.

— Десетки лодки претърсват каналите и ще обикалят цяла нощ. Целият район гъмжи от полицаи.

— Но ако има лодка...

— Не особено надеждна, доколкото разбирам. Никой не вярва, че ще стигне далеч с нея.

— Може вече да е потънала — предположи Онър.

— Ако не е потънал с нея, ще намерят дирите му. Имат отлични следотърсачи, както и кучета, които обикалят по сушата.

Той я посъветва настоятелно да си почива, после ѝ пожела лека нощ и прекъсна връзката. Когато Кобърн взе телефона от ръцете ѝ, тя посърна. Новините на Стан не вещаеха нищо добро за нея и Емили. Колкото повече намаляваха шансовете на Кобърн за бягство, толкова по-малка бе вероятността да оцелеят. Но вместо да даде израз на отчаянието, което изпитваше, тя реши да се възползва от безнадеждността на положението си.

— Вместо да събаряш стените на дома ми, защо не се измъкнеш от района, докато още можеш? Вземи колата ми. Ако тръгнеш сега, на разсъмване може би ще си стигнал до...

Прекъсна репликата по средата, защото чу гърленото ръмжене на малка моторница, което долиташе все по-отблизо. Онър се извърна и хукна към всекидневната.

Но ако рефлексите на мъжа бяха забавени от изтощението, сега светкавично се събудиха от звука на моторницата. Настигна я, преди да прекоси и половината коридор. Едната му ръка я хвана през талията като менгеме и я притисна към тялото му, а дланта на другата запуши устата ѝ.

— Не ставай глупава точно сега, Онър — прошепна той в ухото ѝ. — Излез навън, преди да са стигнали до верандата. Говори достатъчно високо, че да те чувам. Ако усетя, че се опитваш да им дадеш някакъв сигнал, няма да се поколебая да действам. Не забравяй, че за тях съм само „плячка“, така че нямам какво да губя. Преди да решиш да се правиш на много хитра, представи си как стоя над леглото на дъщеря ти.

Моторът на лодката вече бе изключен. Тя видя светлини на фенери да се полюшват сред дърветата, чу мъжки гласове.

— Схвана ли? — повтори той и леко я разтърси.

Тя кимна.

Той бавно я пусна и махна ръката си от устата ѝ. Тя се обърна с лице към него. Едва прошепна, останала без дъх:

— Умолявам те, не я наранявай.

— От теб зависи.

Завъртя я обратно и я побутна в кръста с дулото на пистолета си.

— Върви.

Краката ѝ трепереха. Стисна дръжката на вратата и си пое дълбоко въздух, после отвори и излезе на верандата.

Двама мъже се приближаваха откъм кея и оглеждаха къщата и градината на светлината на прожекторите си, чиито ярки лъчи проникваха дълбоко в храстите. Носеха значки на униформените ризи. Пистолетите им бяха затъкнати в коланите. Единият вдигна ръка за поздрав.

— Вие ли сте госпожа Жилет?

— Да.

— Не се плашете, госпожо. Ние сме хора на шерифа.

Спомнила си инструкциите на Кобърн, тя слезе по стъпалата. Знаеше, че я наблюдава през прозореца на стаята на Емили. Заплахата му отекна в главата ѝ и стомахът ѝ се преобърна.

Опитвайки се да маскира страха си като любопитство, тя попита:

— Случило ли се е нещо? Какво мога да направя за вас?

Те ѝ се представиха поименно и показаха служебните си карти.
— Издирваме заподозрения в снощното масово убийство в Тамбур.

— Чух за това. Ужасна трагедия.

— Да, госпожо. Имаме основания да смятаме, че заподозреният все още се намира в района.

— О, наистина ли?

Униформеният уверено махна с ръка.

— Може да е на десетки километри оттук, но проверяваме всички къщи по този ръкав с надеждата, че някой може да ни даде полезна информация. — Той набързо изрецитира грубо физическо описание на мъжа, който се криеше в дома ѝ. Онър си го представи застанал над Емили с пистолет в ръка.

Затова, когато вторият полицај я попита дали е виждала човек, който да отговаря на това описание, тя побърза да отрече.

— Някой да е минавал оттук днес с малка лодка?

Тя поклати глава.

— Но не съм обръщала особено внимание. Двете с дъщеря ми сме хванали някакъв стомашен вирус.

— Съжалявам.

Онър прие това с кимване на глава.

— Сама ли сте тук, госпожо?

— Само двете с дъщеря ми сме.

— Е, бъдете нащрек, госпожо Жилет, и ако видите нещо необичайно, незабавно се обадете на деветстотин и единайсет.

— Разбира се.

— Най-добре дръжте затворени вратите и прозорците на къщата.

— Винаги са затворени.

Единият от униформените служители вече наместваше фуражката си. Другият направи крачка назад.

Щяха да си тръгнат! Какво би могла да направи? Трябваше да направи нещо! Сигнал с ръка?

За тях съм „плячка“, затова нямам какво да губя.

— Няма да ви притесняваме повече. Приятна вечер.

Обърнаха се и си тръгнаха.

Не можеше да ги остави така! За бога, направи нещо, Онър! Но какво можеше да стори, без да застраши живота на Емили?

От теб зависи.

Да, тъкмо от нея зависеше. Да спаси живота на дъщеря си. Но как? Как?

Внезапно единият от полицаите сякаш се сети за нещо.

— О, госпожо Жилет?

Тя спря да диша.

— Познавах съпруга ви — каза той. — Беше много добър полицаи.

Сърцето ѝ помръкна, а заедно с него и надеждата ѝ да им даде знак за смъртната опасност, в която се намираха. Измърмори само:

— Благодаря.

После той отново докосна козирката на фуражката си, обърна се и продължи надолу по склона към кея.

Тя се обърна, качи се по стъпалата и отново влезе в къщата. Кобърн стоеше на вратата между всекидневната и коридора, между нея и Емили.

— Светни лампата на верандата. Застани така, че да те виждат, и им махни за довиждане.

Тя изпълни нарежданията му, макар да се съмняваше, че полицаите гледат назад към нея, а дори и да бе така, едва ли можеха да видят сълзите, които се стичаха по бузите ѝ.

Полицаите се качиха на моторницата си, форсираха двигателя и направиха широк обратен завой. След секунди изчезнаха от погледа ѝ. Шумът от мотора заглъхна и изчезна.

Онър затвори вратата. Облегна се на нея и притисна чело до гладкото дърво. Усети как Кобърн се приближава зад нея.

— Браво на теб. Емили е на сигурно място и спи сладко като бебе.

Самодоволният му тон бе последната капка. Емоциите, които цял ден се бяха насъбирали в нея, стигнаха до точката на кипене. Без да се замисля и без да претегли мислено последиците, тя се извърна рязко и го изгледа яростно.

— Писна ми от теб и от заплахите ти. Не знам защо си дошъл тук, нито какво искаш, но нямам никакво намерение да се съобразявам повече с теб. Ако смяташ да ме убиваш, предпочитам да го направиш още сега. Ако не... — Пресегна се зад гърба си, завъртя дръжката на вратата и я отвори широко. — Ако не, млъкни и напусни къщата ми!

Той се пресегна да затвори вратата. Възползвайки се от шанса, Онър измъкна пистолета от колана на джинсите му, но едва не го изпусна, изненадана от тежестта му. Кобърн я удари силно по китката. Тя извика от болка, пистолетът се изплъзна от пръстите ѝ и падна на пода, хлъзгайки се по гладките дъски.

И двамата се хвърлиха към него едновременно. В мига, в който Онър се добра до пистолета, той го изрита далеч от ръцете ѝ. Тя отново се устреми към него. Трябваше да го достигне и да го задържи достатъчно дълго за едно дръпване на спусъка. Полицайте щяха да чуят изстрела.

Коленете и лактите ѝ болезнено се удряха в дъсчения под, докато пълзеше към пистолета. Докосна студения метал, но вместо да го хване, само го избута със сантиметър по-далеч.

Кобърн се бе хвърлил върху нея, притискаше я с тялото си и се пресягаше към пистолета, за да го докопа преди нея.

Напрегнала всеки мускул в тялото си, тя се протегна максимално. Пръстите ѝ се свиха около дулото.

Но преди да успее да го хване по-здраво, той притисна китката ѝ към пода.

— Пусни го.

— Върви по дяволите.

Опитвайки се да го отхвърли от гърба си, тя се изви под тялото му. Той само я притисна още по-силно и я остави без дъх.

— Пусни го.

Вместо това, тя силно и рязко дръпна ръката си и я изтръгна от хватката му.

Кобърн изруга цветисто, когато тя пхна пистолета под тялото си и го притисна здраво до гърдите си.

После двамата се сборичкаха.

Онър се притискаше плътно към пода, но той промуши ръцете си под нея и се опита да издърпа пистолета от ръката ѝ. Борбата помежду им бе на живот и смърт и той се оказа победител. Тя едва си поемаше въздух, когато той успя да докопа пистолета и полека го измъкна от изнемощелите ѝ пръсти.

Рязко го издърпа изпод нея. Онър простена победена, после се отпусна и заплака.

Той я обърна по гръб. Беше на колене, разкрячен над тялото ѝ. Ръцете му, едната от които стискаше пистолета, бяха опрени на бедрата му. Дишаше тежко и лицето му бе изкривено от ярост.

И тя си помисли: „Това е. Мигът, в който ще умра“.

Но за нейна изненада той метна пистолета встрани, постави длани на раменете ѝ и се наведе над нея.

— Защо, по дяволите, го направи? Можеше да гръмне и да направи дупка в гърдите ти. Това беше глупава, идиотска постъпка, жено. Не знаеш ли, че... — Явно останал без думи, той здраво разтърси раменете ѝ. — Защо го направи?

Причината за действията ѝ би трябвало да е очевидна. Бореше се за живота си. Защо ѝ задаваше толкова тъп въпрос?

Дишаше накъсано и само попита:

— Просто ми кажи — и моля те, нека е истината — ще ни убиеш ли?

— Не. — Очите му се впиха в нейните и с малко по-груб глас той повтори: — Не.

Тя отчаяно искаше да му повярва и може би именно затова почти му вярваше.

— Тогава защо трябва да обръщам някакво внимание на заплахите ти? Защо да правя каквото ми кажеш?

— Защото и ти си заинтересована.

— Аз ли? Дори не знам какво търсиш! Каквото и да е това, което търсиш...

— Това е същото нещо, заради което е загинал съпругът ти.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Времето за вечеря отдавна бе отминало, когато Том се прибра у дома. Завари Джанис в стаята на Лени да го обтрива с влажна гъба, както правеха всяка вечер, преди да му облекат пижамата. На сутринта му обличаха спортен екип. Разбира се, нямаше никакво значение какво носи, но със смяната на дрехите те отдаваха дължимото на нормалния ход на живота.

Том остави куфарчето си на пода и се зае да навива ръкавите на ризата си.

— Скъпа, защо не ме изчака?

— Не знаех кога ще се прибереш, а исках да го приготвя за вечерта, за да мога и аз да си почина малко.

— Съжалявам. Трябваше да свърша някои неща по документите за Тамбур днес, защото утре ще е истинска лудница. Винаги е така след почивен ден. А сега и с тази криза, направо ще откачим.

Когато стигна до леглото, той я избута настрана.

— Седни за малко. Аз ще довърша. — Преди да натопа гъбата в легена с хладка вода, Том се наведе към сина си и го целуна по челото. — Здравей, Лени.

Погледът на Лени остана втренчен в нищото. Липсата на реакция изпълни Том с познатото отчаяние. Топна гъбата в топлата вода и след като изцеди излишъка, докосна с нея ръката на Лени.

— Какво става там? — попита Джанис.

— Къде?

— В Тамбур.

Ръката на Лени остана вдървена, когато Том я повдигна, за да измие подмишницата му.

— Заподозреният още е на свобода. Мисля, че би било глупаво от негова страна да се задържи в района. Струва ми се, че по-скоро се е качил на камиона на някой приятел шофьор и е избягал възможно най-далеч от Южна Луизиана.

— Има ли такъв приятел шофьор?

Беше се настанила в голямото и меко кресло и бе подвила крака под тялото си. Огромното кресло служеше и като легло за някого от двамата, ако Лени имаше тежка нощ.

— Досега не ни е известно дали съществува такъв, но проверяваме компаниите, които имат общ бизнес с „Роял“. Фред Хокинс смята това за губене на време. Той мисли, че Кобърн още е в района. — Усмихна ѝ се. — Усеща го с настръхналите косъмчета по врата си.

— Мили боже — изсумтя тя презрително. — И какво следва? Може би ще гадае по вътрешностите на птица? Надявам се, че не разчита само на шестото си чувство, за да открие масовия убиец.

— Ще трябва сериозно да се постарее.

— Фред Хокинс може ли да се справи с това?

Том се зае да мие краката и стъпалата на Лени.

— Определено е мотивиран. Госпожа Марсет лично се е обадила на началника на полицията и го е притиснала, а той съответно притиска всички по-долу в йерархията. Църквата на Марсет провежда бдение със свещи в негова памет тази нощ. Натискът идва едновременно от Бога и правителството, и Фред започва да го усеща.

— Преди малко звучеше доста самоуверено.

Тя посочи към телевизора, който стоеше на нощно шкафче срещу леглото и който беше включен денонощно, с надеждата, че някоя от програмите може да стимулира реакция от страна на Лени. Сега картината бе включена, но звукът бе спрял.

— Фред отговаряше на живо на въпроси на репортери във вечерните новини — обясни Джанис. — Беше убеден, че отпечатъкът и кървавите следи, които сте намерили този следобед, са огромен напредък.

Том бе доволен, че тя изглежда впечатлена от собствената му роля, която леко бе преувеличил.

Възползвайки се от вниманието ѝ, той доразказа историята.

— Казах ли ти за госпожа Арлита Тибаду?

Забавното му описание на живописната и почти беззъба старица предизвика лек смях от страна на Джанис. Той забеляза в нея нещо от жената, в която се бе влюбил и на която бе предложил брак.

Онзи ден бе един от най-щастливите дни в живота му, можеше да му съперничи само сватбеният им ден. След като бе сложил

диамантения годежен пръстен на пръста ѝ, двамата се бяха любили на хлътнолото легло в задушния му и разхвърлян апартамент. Беше страстно, горещо и доста атлетично преживяване, след което бяха отбелязали годежа си, като си бяха поделили бутилка бира.

Искаше му се да върне часовника назад до онзи следобед и отново да види пламнали страните на Джанис, устните ѝ — меки и усмихнати, а очите ѝ — грейнали от задоволство и щастие.

Ако върнеше времето до онзи ден, нямаше да имат Лени.

Следващата мисъл, която му мина през ума, бе неволна и предателска и той мигновено се засрами от нея.

Пусна гъбата в пластмасовия леген и погледна към Джанис. Съдейки по изражението ѝ, мислите ѝ се движеха в подобна посока, или поне достатъчно близка, за да се почувства и тя също толкова гузна.

Скочи от креслото бързо, сякаш се опитваше да избяга от собствените си мисли.

— Ще отида да ти приготвя вечеря, докато привършиш тук. Искаш ли омлет? — Без да дочака отговора му, тя излезе от стаята, сякаш я гонеше нечиста сила.

Десет минути по-късно седяха на масата и хапваха омлет в почти пълна тишина, разменяйки си само кратки забележки в опит да водят формален разговор. Том си спомняше времето, когато не можеха да се надприказват, когато говореха един през друг, споделяйки впечатленията от деня.

Когато приключи с вечерята, той занесе чинията си до мивката, изми я, после мислено се стегна и се обърна към жена си.

— Джанис, трябва да поговорим.

Тя остави вилицата си на ръба на чинията и свали ръце в скута си.

— За какво?

— За Лени.

— Какво по-точно?

— Може би е време да преосмислим позицията си относно грижите за него.

Ето, беше го казал.

Не го порази гръм, но и изречението не предизвика реакция от страна на жена му. Тя вдигна очи към него, но изражението ѝ бе

затворено и напълно непроницаемо.

Той настоя.

— Мисля, че трябва отново да обмислим възможността — просто възможността — да го настаним в специализирано заведение.

Тя извърна очи и прехапа устни. Том реши да ѝ даде малко време, затова се зае да разчисти останалите съдове и прибори от масата и ги отнесе до мивката.

Най-сетне тя наруши напрегнатата тишина:

— Дадохме му обещания, както и на себе си, Том.

— Така е — сериозно отвърна той. — Но когато се заклехме да го гледаме винаги у дома, мисля, че и двамата таяхме зрънце надежда, че той ще се развие до някаква степен, че ще придобие някакви способности. Вярно ли е?

Тя нито отрече, нито призна да е имала подобна надежда.

— Не мисля, че това някога ще се случи. — Това бе нещо, което и двамата знаеха, но никога не признаваха гласно. Докато го изричаше, гласът на Том пресекна под наплива на чувствата.

Стиснала устни, Джанис се обади:

— Именно затова се нуждае от най-добрите грижи.

— Точно затова говоря. Не съм сигурен, че ние му ги осигуряваме. — Тя веднага се засегна, но той продължи, без да ѝ даде възможност да проговори. — Това не е критика към теб. Твоето търпение и издръжливост ме изумяват. Наистина. Но грижите за него те убиват.

— Преувеличаваш.

— Така ли? Съсипват те телом и духом. Виждам доказателствата ежедневно.

— Можеш да надникнеш в душата ми?

Сарказмът ѝ бе по-ефикасен, отколкото откровен укор. Той потърка очи, събитията от деня най-сетне започваха да му се отразяват и още как.

— Моля те, не прави този въпрос още по-тежък, отколкото е. Боли ме дори само като предлагам възможността да го преместим в някое заведение. Не го ли знаеш?

— Тогава защо повдигаш темата?

— Защото един от нас трябва да го направи. Постепенно губим себе си, Джанис. И не мисля само за нас двамата. Загрижен съм и за

Лени. Как можем да знаем, че онова, което правим, е най-доброто за него?

— Ние сме негови родители.

— Любящи родители, да, но не сме подготвени да се грижим за него. Има специалисти за деца като Лени.

Тя стана и закри из кухнята, сякаш търсеше път за бягство.

— Разговорът е безсмислен. Дори да решим, че така е най-добре, не можем да си позволим частна болница. А ако предлагаш да обсъждаме някой съвременен вариант на болничен приют за бедни, спонсориран от държавата, просто забрави. Никога не бих го завела в подобно място.

Подразбиращият се намек, че той би го направил, го притесни, но Том не се остави да го въвлече в спор. Придържаше се твърдо към основната тема.

— Дължим го на себе си и на него. Трябва да посетим някои от по-добрите заведения и да видим как изглеждат. — Поколеба се, после попита: — Щеше ли да се съгласиш да го направим, ако парите не бяха от значение?

— Но те са.

— Ако не бяха? — настоя той.

— Да не би да очакваш да спечелиш от лотарията?

Отново усети жилото на сарказма ѝ, но го остави без коментар. Беше казал достатъчно за една вечер. Бе ѝ дал храна и размисъл. Естествено повдигането на темата автоматично го превръщаше в лошия герой в този сценарий, но единият от тях трябваше да бъде лош, а повече от явно бе, че това нямаше да е Джанис.

Тя бе гордостта на класа в гимназията, завършила бе колежа „Вандербилт“ с отличие и бе станала изгряваща звезда в инвестиционна банка. После съдбата жестоко бе прекъснала не само обещаващата ѝ кариера, но и целия ѝ живот.

Бе се наложило да жертва всичко заради Лени, което превръщаше признаването на поражението в невъзможен изход. За нея настаняването на Лени в заведение за специализирани грижи означаваше да се предаде напълно, да признае, че ѝ е била отнета възможността да довърши нещо, което е започнала.

Том въздъхна.

— Мисля да си легна и да поспя, докогато мога. Няма да се изненадам, ако ми се обадят посред нощ.

— За какво?

— Агентите, които оставих в Тамбур, са инструктирани да ми се обадят, ако има някакво развитие по случая. — Той спря за миг на прага. — Изглеждаш изтощена. Идваш ли?

— Още не. Уморена съм, но не ми се спи. Мисля да поостана още малко.

— Ще играеш на думи по телефона с онзи твой приятел в Япония ли?

— Сингапур.

Мъжът ѝ се усмихна. Тези игри по телефона бяха почти единственото ѝ развлечение и то се бе превърнало почти в мания.

— Надявам се да спечелиш.

— Водя го с четиридесет и три точки, но сега съм на буквата „ж“, която ме затруднява.

— Ще измислиш нещо — убедено отвърна той. — Но не стой до късно.

Два часа по-късно Том все още бе сам в семейното легло. Стана и се разходи бос по коридора. След като провери как е Лени, той завари Джанис в кабинета, вторачена в дисплея на мобилния си телефон. Изглеждаше напълно погълната от хобито си, което очевидно бе много по-приятно за нея, отколкото перспективата да спи с него.

Преди да усети, че я наблюдава, Том се обърна и тръгна обратно към спалнята.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кобърн постепенно отдръпна ръце от раменете на Онър. Стана и взе пистолета си, след което го затъкна обратно в колана на джинсите. Тя продължи да лежи на пода и да го гледа втренчено.

— Това беше много глупава постъпка — каза той. — Ако беше натиснала спусъка неволно, сега един от нас можеше да е мъртъв и ако това се беше оказала ти, щях да остана сам с хлапето ти.

Това бяха жестоки думи и тъкмо затова ги бе изрекъл. Дъщеря ѝ бе лостът, който използваше, когато искаше нещо от нея, а точно сега искаше тя да престане да го зяпа вторачено, сякаш не вижда нищо друго наоколо.

Знаеше, че го е чула, защото примигна. Но остана абсолютно неподвижна и в един миг на паника той се запита дали не е била сериозно наранена по време на борбата.

Запита се защо ли го е грижа за нея.

— Добре ли си?

Тя кимна.

Облекчен от този отговор, той се извърна и огледа хаоса, който бе сътворил в къщата ѝ. Когато бе пристигнал тази сутрин, всичко си бе на мястото. Обитавано жилище, но чисто и подредено. Уютно. Ухаещо на прясно изпечен сладкиш.

Сега къщата бе обърната наопаки, а той не разполагаше с нищо след всичките си усилия.

Задънена улица.

Което до голяма степен обобщаваше житието на Лий Кобърн, който щеше да напусне света, оставяйки зад гърба си седем брутални убийства като единствено наследство. Сечем жертви, които не бяха имали никакъв късмет и бяха загинали, преди да разберат какво се случва.

Изруга под нос и потърка слепоочията си. Беше уморен. Не, не просто изморен. Изнурен. Изнурен от товарене и разтоварване на онези проклетни камиони. От жалкия едностаен апартамент, в който бе

живял през изминалите тринайсет месеца. От живота като цяло и от своя живот в частност. Както бе казал на вдовицата Жилет, ако го убиеха, което бе много вероятно, просто щеше да престане да съществува и нищо повече нямаше да има значение за него.

Но проклет да е, имаше значение точно сега. Докато свалеше ръце от челото си, осъзна, че още не е съвсем готов да върви по дяволите.

— Стани.

Тя се размърда, завъртя се настрани и се надигна, но остана седнала. Кобърн ѝ протегна ръка. Тя остана загледана в ръката му няколко секунди, после я стисна и го остави да я издърпа нагоре.

— Какво имаше предвид?

Гласът ѝ потреперваше и пресекваше, но той знаеше за какво пита. Вместо да отговори на въпроса ѝ, той я задърпа към коридора и оттам до спалнята, където пусна ръката ѝ. Отиде до леглото и рязко отметна завивката, доскоро безукорно чиста, която сега бе изцапана и кална заради него.

— Трябва да полегна, което означава, че и ти трябва да легнеш.

Тя остана на мястото си и го загледа така, сякаш не разбираше езика, на който говори.

— Легни — повтори той.

Онър отиде до леглото, но застана на отсрещната страна и се вторачи в него, сякаш бе екзотично животно, което никога досега не бе виждала. Не реагираше правилно. През целия ден бе изучавал реакциите ѝ, нейните слаби места и страхове, за да може да ги използва и да я манипулира.

Кобърн я бе виждал ужасена, покорна, отчаяна и дори разгневена. Но това изражение бе съвсем ново и не знаеше как да го разтълкува. Може би си беше ударила по-силно главата в пода, докато се боричкаха за пистолета.

— Онова, което каза за Еди... — Тя спря, за да преглътне. — Какво имаше предвид?

— Какво съм казал? Не помня.

— Каза, че онова, което търсиш, го е убило.

— Никога не съм го казвал.

— Точно това каза.

— Сигурно си ме разбрала погрешно.

— Не съм!

Е, добре. Отново реагираше нормално, а не така, сякаш някакъв дух се бе вселил в тялото ѝ. Стегнатото, привлекателно тяло, което бе толкова приятно да усеща под себе си.

— Смъртта на Еди бе случайност — заяви тя.

— Щом казваш. — Обърна се и се зае да рови в купчината дрехи, които бе извадил по-рано от чекмеджетата на шкафа ѝ, за да ги претърси.

Усети приближаването ѝ само миг преди тя да сграбчи ръката му и да го завърти с лице към себе си. Позволи ѝ го. Нямаше да престане, докато не получи обяснение. Не и ако не ѝ запуши устата, а не му се искаше да го прави, освен ако не го принуди.

— Какво дойде да търсиш тук?

— Не знам.

— Каж ми.

— Не знам.

— Каж ми, проклет да си!

— Не знам!

Издърпа ръката си и се наведе да вдигне чифт чорапи. Копринени черни чорапи. Когато отново се обърна към нея, тя потърси очите му.

— Наистина ли не знаеш? — попита тя.

— Коя от думите „не знам“ не разбираш?

Улови ръката ѝ и се зае да омотава китката ѝ с чорапа. Тя не се възпротиви. Всъщност явно не осъзнаваше какво прави.

— Ако знаеш нещо за Еди и за това как е загинал... кажи ми, моля те — обади се тя. — Сигурно разбираш защо искам да знам.

— Всъщност не разбирам. Той няма да се съживи. Тогава какво значение има?

— Огромно значение. Ако смъртта му не е била случайна, както намекваш, бих искала да знам защо е загинал и кой е отговорен. — Тя сложи длан върху неговата. Той спря да навива чорапа около китката ѝ. — Моля те.

В очите ѝ имаше най-различни оттенъци на зеленото и непрекъснато семеняха. Това бе първото, което забеляза, когато бяха в градината и той бе опрял пистолет в корема ѝ. Тогава очите ѝ се бяха

разширили от страх. Бе ги виждал да искрят от гняв. Сега блестяха от стаените сълзи. И отново тези променливи зелени тонове.

Той сведе поглед към съединените им ръце. Онър вдигна ръка, без да откъсва очи от неговите.

— Не мислиш, че катастрофата на Еди е била случайна?

Поклеба се, после поклати глава.

Онър си пое дъх със стиснати устни.

— Мислиш, че някой е предизвикал катастрофата и е нагласил нещата така, че да изглежда като инцидент?

Кобърн не каза нищо.

Тя трескаво навлажни устни.

— Бил е убит заради нещо, което е притежавал.

Кобърн кимна.

— Което някой друг е искал.

— Нещо ценно ли?

— Хората, които са го искали, са смятали така.

Наблюдаваше играта на емоциите по лицето ѝ, докато обмисляше чутото. После погледът ѝ отново се фокусира върху него.

— Ценно ли е за теб?

Той кимна отсечено.

— Като например пари ли?

— Възможно е. Но не мисля. По-скоро като комбинация за сейф. Или номер на банкова сметка на Кайманите. Нещо такова.

Тя поклати глава объркано.

— Еди не би могъл да има нещо подобно. Освен ако не го е задържал като доказателство.

— Или...

Намекът му най-сетне достигна до съзнанието ѝ и тя изтръпна.

— Еди не е бил съучастник в никакви престъпни действия.

Сигурна съм, че не намекваш за такова нещо.

Той потисна смеха си.

— Не, разбира се, че не.

— Еди беше чист като сълза.

— Може би. А може би — не. Но определено се е оказал на пътя на онзи, на когото не трябва.

— Кой е той?

— Счетоводителя.

— Кой?

— Еди познаваше ли Сам Марсет?

— Да, естествено.

— Защо да е естествено?

— Преди да се оженим, Еди работеше допълнително като охрана за Сам Марсет.

— В склада ли?

— На всичко.

— За колко време?

— Няколко месеца. Имаше няколко случая на влизане с взлом, дребни вандалски прояви, затова господин Марсет нае Еди да охранява през нощта. Инцидентите престанаха. Въпреки това господин Марсет искаше да има сигурността, която му даваше въоръжената охрана на собствеността му. Но Еди отказа предложението му за постоянна работа. — Усмихна се леко. — Искаше да бъде полицай.

— Колко добре го познаваш?

— Сам Марсет ли? Бегло. Беше настоятел в нашата църква. Двамата с него отговаряхме за дейността на Дружеството за запазване на историческите ценности.

— Църковен настоятел, историческо дружество, друг път — изсумтя той. — Беше алчен и безскрупулен негодник.

— Който заслужаваше да получи куршум в главата.

Той повдигна рамо.

— Бързо и безболезнено.

Думите му и деловият му тон я отвратиха. Тя се опита да се отдръпне от него и едва тогава осъзна, че китката ѝ е вързана.

Зави ѝ се свят и бясно задърпа чорапа около китката си.

— Махни това от мен. Махни го!

Той сграбчи ръката, която отчаяно се опитваше да развие чорапа и започна да увива другия около нея.

— Не. Не! — Тя заудря ръцете му, а после и лицето със свободната си ръка.

Кобърн отбягна размаханата ѝ ръка. Изруга, бутна я по гръб на леглото и само след миг се озова върху нея. С коляно затискаше лявата ѝ ръка, докато бързо завързваше дясната за желязната табла на леглото.

Само страхът да не събуди Емили я спря да не закрепчи с всички сили.

— Пусни ме!

Той издърпа лявата ѝ ръка и уви края на чорапа около една от извитите железни пречки на таблата, след което безмилостно го завърза на здрав възел. Онър отчаяно задърпа ръце. Паниката я бе стиснала за гърлото.

— Моля те. Имам клаустрофобия.

— Пет пари не давам. — Стана от леглото и я погледна отвисоко, задъхан от усилието.

— Отвържи ме!

Изобщо не ѝ обърна внимание, дори излезе от стаята.

Тя захвапа здраво долната си устна, за да не извика. Беше оставил около двацетина сантиметра аванс на всяка ръка, така че тя можеше да опре китките си на възглавницата, но това изобщо не намаляваше усещането, че е хваната в капан. Обзета от паниката, тя поднови усилията си да се освободи.

Скоро стана ясно, че опитите ѝ са напразни и само губи сили. Наложил си с усилие на волята да спре да се бори и направи няколко дълбоки, успокояващи вдишвания. Но разумът никога досега не бе успявал да надвие клаустрофобията ѝ, камо ли сега. Само облекчи малко състоянието ѝ, като забави ритъма на сърцето и дишането до нива, които не застрашаваха живота ѝ.

Чуваше Кобърн да се движи из къщата ѝ. Вероятно проверяваше дали са заключени вратите и прозорците. Иронията в това положение я накара да се изсмее истерично, преди да успее да се овладее.

Лампата в коридора угасна. Кобърн отново влезе в спалнята.

Тя се постара да лежи мирно и да говори възможно най-спокойно.

— Ще полудея. Наистина. Ще откача. Не мога да издържам.

— Нямаш избор. Освен това можеш да обвиняваш единствено себе си.

— Само ме развържи и обещавам...

— Не. Трябва да поспя. Ти трябва да лежиш до мен.

— Ще го направя.

Той я погледна скептично.

— Кълна се.

— Имахме уговорка. Ти се отметна. На два пъти. И за малко да застреляш един от двама ни при това.

— Ще лежа тук и няма да мръдна. Обещавам, че няма да правя нищо. Става ли?

Последното им стълкновение отново бе отворило раната на главата му. Тънка струйка кръв се плъзна по слепоочието му. Той я избърса, после се вгледа в кървавите следи по пръстите си, преди да ги избърше в джинсите си. Джинсите на Еди.

— Чу ли?

— Не съм глух.

— Няма да се опитвам да избягам. Заклевам се. Само ми развържи ръцете.

— Съжалявам, госпожо. Изгуби и последното доверие, което имах в теб. Сега лежи мирно и тихо, иначе ще ти затворя с нещо устата и тогава ще усетиш истинска клаустрофобия.

Остави пистолета на нощното шкафче, после угаси лампата.

— Трябва да оставим светната лампа — обади се тя, като се стараеше да говори тихо. Мисълта, че може да ѝ запушат устата, я ужасяваше. — Емили се страхува от тъмното. Ако се събуди и няма светлина, ще се изплаши и ще се разплаче. Ще дойде да ме търси. Моля те. Не искам да ме види така.

Той се поколеба, после тръгна навън. Очите ѝ проследиха тъмния силует на мъжа, който излезе в коридора и включи лампата на стената. Фигурата му изглеждаше огромна и заплашителна, когато отново се появи в спалнята.

Още по-страшен ѝ се стори, когато легна само на няколко сантиметра от нея. Не беше лягала с друг човек, откакто Еди бе починал. С Емили, разбира се. Но дъщеря ѝ с двайсетината си килограма съвсем не успяваше да потъне в матрака. Не разтърсваше леглото, когато се покатерваше в него, нито създаваше такъв наклон, че Онър да полага усилия да се задържи в своята половина.

Движенията и звуците, които долавяше, докато се наместваше в леглото до нея, бяха едновременно познати и необичайни. Мъжът, който лежеше до нея, не беше Еди. Дишането му бе различно. Самото му присъствие се усещаше по-различно.

И странно, но това, че не се докосваха, сякаш ги сближаваше повече, отколкото ако го правеха.

След като се намести удобно, той повече не помръдна. Тя се озърна и с периферното си зрение забеляза, че е затворил очи.

Пръстите му бяха небрежно сплетени и отпуснати върху корема.

Тя лежеше абсолютно неподвижна и изпъната като дъска, опитвайки се да си спести яростен пристъп на паника. Вярно, че беше вързана и не можеше да се освободи. Но пък, повтаряше си строго тя, не я грозеше смъртна опасност. Започна да брои ударите на сърцето си, за да ги държи под контрол. Стараеше се да диша дълбоко и бавно.

Но и тези упражнения имаха същия ефект като разумните доводи.

Тревожността ѝ продължи да расте, докато накрая започна да дърпа връзките и да се изпъва на тях, колкото ѝ стигаха силите.

— Само ги правиш по-стегнати — увери я той.

— Развържи ги.

— Заспивай.

От гърлото ѝ се изтръгна хлипане и тя започна да се дърпа рязко, при което таблата на леглото се заудря ритмично в стената.

— Престани!

— Не мога. Казах ти, че не мога да издържам и наистина не мога.

Тя започна да се дърпа с такава сила, че при обратното движение ръцете ѝ болезнено се удържаха в железните пречки на таблата. Болката предизвика нов пристъп на паника и в един момент тя се замята като изпаднала в транс. Краката ѝ ритаха бясно, сякаш се съпротивляваше на усещането, че се задушаваше. Петите ѝ се забиваха здраво в матрака. Главата ѝ се мятеше на възглавницата.

— Шшшт, успокой се. Всичко е наред. Шшшт.

Съзнанието ѝ бавно се проясни. Кобърн се бе навел над нея. Държеше ръцете ѝ в своите и палците му уверено притискаха дланите ѝ. Гласът му се бе снишил до успокояващ шепот.

— Шшшт. — Палците му масажираха дланите ѝ с леки кръгови движения. — Дишай дълбоко. Ще се оправяш.

Но тя не дишаше дълбоко. След едно трескаво и пресекливо издишване, тя не посмя изобщо да си поеме въздух. А когато изви глава, за да погледне лицето ѝ, той също спря да диша.

Лицето му бе близо до нейното, достатъчно близо, за да види как очите му се вглеждат в устните ѝ, после под брадичката ѝ към гърдите ѝ. Дори и полумракът не можеше да замъгли синия пламък в очите му, когато отново срещна нейните.

За да усмири конвулсиите, той бе праметнал крак върху бедрата ѝ. Слабините му бяха притиснати към ханша ѝ. Възбудата му бе несъмнена. И Онър знаеше, че абсолютната ѝ неподвижност издава, че го е усетила.

Стори ѝ се, че цяла вечност лежат така, замръзнали в тази поза, но вероятно бяха минали само няколко секунди. После той изруга яростно, пусна ръцете ѝ и се изтърколи от нея. Легна както преди по гръб, наблизно, но без да я докосва. Само че сега закри очите си с ръка.

— Недей да повтаряш този номер.

Не беше никакъв номер, но не понечи да му възрази. Не беше пояснил какво би било наказанието ѝ, ако отново изгубеше контрол. Но дрезгавият му глас я бе предупредил да не изпробва търпението му.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Около час преди зазоряване намериха лодката, собственост на Арлита Тибаду. Очевидно някой я бе издърпал и укрил сред кипарисова горичка.

Двама от хората на шерифа си пробивали път през блатото, когато единият я забелязал в светлината на прожектора си. Двамата с партньора му побързали да се обадят по телефоните си и да съобщят на останалите, така че само половин час след откритието двайсетина изтощени, но въодушевени полицаи вече се бяха събрали на мястото.

Фред Хокинс, който се намираше в районното управление в центъра на Тамбур, когато новината стигна до него, бе използвал взетия назаем от полицията в Ню Орлиънс хеликоптер, за да стигне възможно най-близо до въпросната горичка. Веднага щом хеликоптерът го остави, колегите му го взеха с моторницата си и изминаха заедно остатъка от пътя. Доръл вече бе на мястото, когато той пристигна.

— Започнала е да пропуска вода — осведоми го Доръл, като мина направо към същината. Насочи прожектора си към частично потопения корпус на лодката. — Поне имаме нова отправна точка.

— Не знаем със сигурност дали е бил Кобърн.

— Или е той, или е някакво странно съвпадение. — Доръл използва лъча на фенерчето си, за да посочи кървавите петна по едното гребло. — Продължава да кърви. Дяволска история...

Той не довърши, вместо това обходи с фенерчето си заобикалящия ги пейзаж. Еднообразна, сива, отчайваща пустош, в която нямаше с какво да отличиш един квадратен метър от следващия, освен по смъртоносните обитатели на блатото, които се криеха в измамно тихите му води.

— Да — въздъхна Фред, схванал мисълта на брат си. — Но както сам каза, поне имаме нова отправна точка.

— Най-добре да събщиш на другите.

— Така е. — Фред се обади по телефона си.

В следващите тридесет минути пристигнаха още полицаи, които бяха надлежно информирани и изпратени да претърсват нови участъци. Уведомиха и агентите на ФБР от службата на Том ван Алън.

— Обадете се на Том — каза им Фред. — Трябва веднага да научи за това. Може да се наложи да помоля федералните служби за подкрепления. Те разполагат с по-хубави играчки от нашите.

Докато палеше цигара, Доръл дръпна брат си настрана.

— Ами Стан? Да го накарам ли да събере някои от вчерашните доброволци, за да се включат и те?

Фред погледна към небето на изток, или по-скоро към онова, което се виждаше през гъстата кипарисова горичка.

— Да изчакаме да се съмне. Стан знае повече за издирването и преследването, отколкото двамата с теб някога ще научим. Но някои от ония юнаци могат по-скоро да навредят, отколкото да помогнат.

Доръл издиша пушека от цигарата си.

— Не се опитвай да излъжеш лъжеца, братле. Не искаш цял куп доброволци в това преследване, както не искаш и никакви подкрепления от шерифа. Или федералните. Не искаш никой освен теб да спипа Лий Кобърн.

Фред се ухили.

— Винаги съм ти бил ясен като бял ден.

— Защото мислим еднакво.

Двамата се присъединиха към останалите. Разгърнаха карти. Водни канали, които се пресичаха и образуваха сложна мрежа, бяха разпределени между хората, за да ги проверят.

— Кобърн ще има нужда от вода за пиене — напомни на останалите Фред. След разлива на петрол никой с капка здрав разум в главата си не би посмял да пие от речните канали. — Знаете ли за някакви рибарски хижи, вили, бараки, складове, нещо от този род в района? Някъде, където би могъл да намери бутилирана вода?

Споменаха няколко възможни източника. Неколцина мъже бяха изпратени да ги проверят.

— Действайте много внимателно — предупреди ги Фред, докато се отправяха към малките си лодки, с които бяха патрулирали цяла нощ. — Изключете двигателите, преди да се приближите.

Доръл предложи да поеме най-трудния маршрут и Фред го остави.

— Ако някой може да претърси този район, без да се загуби, това си ти. Дръж телефона си подръка, а аз ще се постарая и моят да е в готовност. Ако видиш нещо, обади се първо на мен.

— Няма нужда да ми го повтаряш. Междувременно, ти в полицейския участък ли се връщаш?

— Какво, и да се оставя репортерите да ме тормозят? — Фред поклати глава. — Виж тук. — Картата им бе разгъната върху участък относително суха земя. Близнаците приклегнаха над нея и Фред проследи с пръст тънка синя линия, която обозначаваше дълъг и тесен канал. — Виждаш ли докъде води в крайна сметка?

— До къщата на Еди.

Двамата се изгледаха продължително и многозначително. Фред заговори пръв.

— Малко ме притеснява.

Доръл се съгласи:

— Четеш ми мислите. Стан трябваше да иде при тях вчера вечерта за вечеря по случай рождения му ден, но по-късно ми каза, че Онър отложила срещата им, защото двете с Емили били пипнали стомашен вирус. Няма да е зле да ги проверим.

Фред отново сгъна картата и я напъха в задния джоб на униформения си панталон.

— Ще се почувствам по-добре, след като ги видя. Освен това все някой трябва да претърси онзи канал. Най-добре да го направя аз.

Онър отвори очи и се изненада не толкова от факта, че ръцете ѝ са отвързани от таблата, колкото от това, че изобщо е спала. Не смяташе, че може да заспи, и бе удивена, че се е унесла в сън. През прозореца се виждаше розовото сияние на изгрева.

Беше сама в леглото.

Скочи и хукна към стаята на Емили. Вратата бе открената, точно както я бе оставила предната вечер. Дъщеря ѝ спеше кротичко, меките ѝ руси къдрици бяха разпилени по възглавницата, лицето ѝ бе заровено в любимото одеялце, а пухкавата ѝ ръчичка стискаше Елмо.

Онър я остави и се втурна през всекидневната към кухнята. Стаите бяха празни, сумрачни и тихи. Ключовете не бяха на кукичката

до задната врата и когато погледна през прозореца, забеляза, че колата ѝ не е паркирана отпред.

Кобърн го нямаше.

Може би я бе събудил шумът от запаления двигател. Но в цялата къща цареше спокойствие, което ѝ подсказваше, че заминаването му може да е станало доста по-рано.

— Слава богу, слава богу — прошепна тя, докато разтриваше замръзналите си ръце над лактите. Бяха настръхнали, но това ѝ доказваше, че е жива. Не вярваше, че ще си тръгне, че ще остави нея и Емили невредими. По някакво чудо бяха оцелели след ужасяващо дълги ден и нощ, прекарани в компанията на масов убиец.

Прималя ѝ от облекчение.

Но само за миг. Трябваше да съобщи на властите за случилото се. Щяха да тръгнат по следите му оттук. Можеше да им каже, да им даде номера на колата си. Те...

Препускащите ѝ мисли бяха грубо прекъснати, когато се сети нещо. Как би могла да се обади на някого? За последен път бе видяла мобилния си телефон в ръцете на Кобърн, а вече нямаше стационарна линия. Стан се бе опитал да я разубеди да я прекъсва, но тя му бе възразила, че това е само поредният ежемесечен разход за нещо, което бе станало излишно.

Сега този аргумент отново отекна в съзнанието ѝ.

Бързо претърси къщата с надеждата да открие телефона си. Не го намери, както и очакваше. Кобърн бе прекалено умен, за да го остави. Липсата му щеше да я забави, и докато тя намереше начин да уведоми властите, той щеше да е далеч оттук.

Без телефон, кола или лодка...

Лодка.

Точно това я бе събудило! Не запалването на двигателя на колата ѝ, а заглъхващият звук от мотора на лодка. Сега, когато бе напълно разбудена, осъзна разликата, защото бе прекарала целия си живот близо до лодките.

Изтича до входната врата, отключи я и направо прескочи верандата, затрополи по стъпалата, стъпи накриво и залитна напред. Опря се на ръце, за да не удари лицето си, хукна надолу по склона, а маратонките ѝ се пързалиха по росната трева. Успя някак да остане на крака през останалото разстояние до кея.

Стъпките ѝ отекнаха глухо по овехтелите дъски и стреснаха един пеликан на отсрещния бряг. С шумно пляскане на крила той литна нагоре. Тя заслони очи с ръка срещу слънцето, докато се оглеждаше и в двете посоки по канала за лодка.

— Онър!

Сърцето ѝ подскочи и тя се завъртя в посоката, от която дойде викът. Фред Хокинс, седнал зад руля на малка рибарска лодка, се измъкна изпод прикритието на една плачеща върба.

— Фред! Слава богу!

Той форсира двигателя и само след секунди стигна до кея. Онър толкова се радваше да го види, че за малко да изтърве въжетото, което ѝ метна. Приклепна и го уви около металния кол.

Фред едва бе стъпил на кея и тя му се хвърли на врата. Ръцете му се обвиха около нея.

— Господи, Онър, какво има?

Тя притисна здраво едрото му тяло, после го пусна и отстъпи крачка назад. По-късно щеше да има време за благодарности.

— Той беше тук. Мъжът, когото преследвате. Кобърн.

— По дяволите... Изведнъж изпитах някакво странно предчувствие преди около половин час, когато намерихме... Добре ли си? Емили?

— Добре сме. Чудесно. Той... не ни нарани, но... — Тя спря за миг, да си поеме въздух. — Взе колата ми. Телефонът. Затова тичах насам към кея. Стори ми се, че чух лодка. Аз...

— Сигурна ли си, че точно Кобърн е откраднал...

— Да, да. Появи се тук вчера.

— Бил е тук през цялото време?

Тя закима енергично.

— Вчера през целия ден. И през нощта. Събудих се само преди няколко минути. Беше си тръгнал. Не знам по кое време.

Гърдите я боляха от тежкото дишане. Притисна длан до сърцето си.

Усетил напрежението ѝ, Фред постави ръка на рамото ѝ.

— Добре, сега се успокой. Поеми си дъх и ми разкажи всичко, което се е случило.

Тя преглътна и вдиша няколко пъти дълбоко.

— Вчера сутринта... — Като прекъсваше и подновяваше разказа си, тя му описа появата на Кобърн и изпитанието, на което бе подложена през целия ден. — Двама от хората на шерифа се отбиха тук снощи. — Задъхано обясни какво бе станало. — Може би трябваше да се опитам да им кажа, че той е вътре, но там беше и Емили. Страхувах се, че той ще...

— Постъпила си правилно — увери я той и стисна окуражително рамото ѝ. — Той ранен ли е? Намерихме кръв по следите му.

Тя му обясни за раната на главата.

— Мисля, че е доста дълбоко разкъсване. Беше изподран и ожулен от промъкването сред храстите, но няма други наранявания.

— Въоръжен ли е?

— Има пистолет. Заплаши ме с него. Снощи в един момент се сбихме за него. Успях да го докопам, но той ми го отне.

Фред прокара длан по изнуреното си лице.

— Исусе, можело е да те убие.

— Толкова ме беше страх, Фред. Нямах представа.

— Мога да предположа. Но важното е, че той е намерил убежище, а после е продължил бягството си, без да ви нарани.

— Не търсеше убежище. Знаеше коя съм. Кой е Еди. Или поне беше чувал за него. Дойде тук с определена цел.

— Какво говориш, по дяволите? Да не би да е някой, когото Еди е арестувал?

— Не мисля. Каза, че никога не го е срещал. Каза, че... Той каза... каза... — Не можеше да овладее треперенето на гласа си и Фред го усети.

— Добре. Сега си в безопасност. — Замърмори успокоителни думи, които бяха щедро подправени с цветисти ругатни. Обгърна раменете ѝ и я завъртя към къщата. — Трябва да се обадя и да докладвам. Да влезем вътре.

Онър се облегна на рамото му, разчитайки на подкрепата му, докато вървяха нагоре по склона. Сега, когато кризата бе отминала и двете с Емили бяха вън от опасност, тя изведнъж се разтрепери. С пристигането на помощта куражът, който ѝ бе нужен, за да защити себе си и дъщеря си, я напусна. Както бе казал Фред, той можеше да я убие. Доскоро бе уверена, че точно така и ще стане.

Цялата сериозност на положението и обстоятелството, че са били на косъм от смъртта, сега се стовари с цялата си тежест върху нея и я доведе до сълзи. Бе чувала за този феномен, за хора, които се държат изключително храбро по време на криза, а след като отминат изпитанието, губят контрол над себе си.

— Той претърси основно къщата — каза тя на Фред, когато приближиха верандата. — Настояваше, че Еди е загинал, защото е притежавал нещо ценно.

Фред възмутено изсумтя под нос.

— Не и онзи Еди, когото познавах.

— Опитах се да му кажа, че греша. Отказа да ми повярва. Изтърбуши къщата ми за нищо.

— Какво търсеше? Пари ли?

— Не. Не знам. И той не знаеше. Или поне така каза. Но настояваше, че това нещо — каквото и да е то — е било причината Еди да загине.

— Той умря при катастрофа.

Тя стъпи на верандата, вдигна очи към него и сви рамене.

— Това не прозвуча убедително на Кобърн.

Фред спря като закован, когато влязоха във всекидневната и видя опустошението, причинено от Кобърн.

— Майчице мила. Не си преувеличила.

— Само дето не събори стените и не изкърти дъските на пода. Беше твърдо убеден, че притежавам нещо, което Еди е пазил и затова е загинал.

— Откъде му е хрумнало подобно нещо?

Тя разпери ръце в пълно недоумение.

— Ако можеш да разбереш това, вероятно ще откриеш и мотива му да убие онези седем души.

Той измъкна мобилния телефон от колана на панталона си и набра някакъв номер.

— Трябва да осведомя останалите.

— Ще отида да проверя как е Емили.

Тя мина на пръсти по коридора и отиде до стаята на Емили. Надникна през откренатата врата и с облекчение забеляза, че дъщеря ѝ се е обърнала по гръб, но продължава да спи. Ако беше будна, щеше

да сметне присъствието на Фред за гостуване и щеше да е озадачена, че той не изоставя всичко, за да си поиграе с нея.

Освен това, като вдовица на полицай, Онър знаеше, че я очакват дълги часове разпити и показания. Скоро щеше да се обади на Стан да дойде и да вземе Емили до края на деня. Той понякога бе прекалено властен и настойчив, но днес щеше да е благодарна за помощта му.

Засега просто затвори плътно вратата на детската стая с надеждата, че дъщеря ѝ ще поспи още малко.

Когато отново влезе във всекидневната, Фред бе на същото място, където го бе оставила, и държеше телефона до ухото си.

— Госпожа Жилет не е сигурна по кое време се е измъкнал, така че не знаем каква преднина има и в каква посока е поел. Но е с нейната кола. Изчакай. — Закри слушалката с ръка. — Какъв е номерът?

Тя му го каза, той го повтори и описа колата ѝ. Погледна я и вдигна въпросително вежди, за да потвърди дали си спомня правилно. Тя кимна.

— Незабавно обяви колата за междуцатско издирване. Информирай суперинтенданта и му кажи — предай молбата ми — че имам нужда от всеки полицай, който е на разположение.

След като затвори, той ѝ се усмихна съчувствено.

— Много скоро наоколо ще гъмжи от полицаи. Опасявам се, че къщата ще добие още по-окаян вид.

— Няма значение, стига да го заловите.

Той върна телефона в калъфа на колана.

— О, ще го хванем. Едва ли е далеч.

Едва бе изрекъл това и входната врата се отвори с трясък, при което вътре връхлетя Кобърн. Стискаше пистолета с двете си ръце, а дулото му сочеше тила на Фред.

— Не мърдай! — изкрещя Кобърн.

В следващия миг яркочервена звезда избухна в средата на челото на Фред Хокинс.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Онър притисна здраво длани върху устата си, за да възпре вика си, докато гледаше с ужас как тялото на Фред пада по очи на пода.

Кобърн го прекрачи и тръгна към нея.

Усетила прилив на адреналин, тя се завъртя и хукна по коридора. Той сграбчи ръката ѝ отзад. Когато я завъртя към себе си, тя замахна със свободната си ръка към главата му.

Той изруга гръмогласно, хвана я в мечешка прегръдка, стиснал ръцете ѝ отстрани на тялото ѝ, и я вдигна от пода. Залепи я с гръб към стената с такава сила, че изкара въздуха от дробовете ѝ, после се вклини между краката ѝ, така че яростното ѝ ритане да не го засегне.

— Слушай! Чуй ме! — каза той и горещият му дъх опари лицето ѝ.

Тя се бореше като дива котка, за да се освободи, и когато осъзна, че ръцете и краката ѝ са безполезни, се опита да удари челото си в неговото. Той рязко дръпна глава в последния момент.

— Аз съм федерален агент!

Тя замръзна и го зяпна смаяно.

— Хокинс... нали така се казва?

Тя леко кимна.

— Той застреля онези хора в склада. Той и неговият брат-близък. Разбра ли? Той е лошият, а не аз.

Онър го гледаше с неприкрито недоверие, докато си поемаше въздух с усилие.

— Фред е полицаи.

— Вече не.

— Той беше...

— Убиец. Видях го как застреля Сам Марсет в главата.

— Аз видях как ти застреля Фред!

— Нямах избор. Той вече бе стиснал пистолет, за да...

— Дори не знаеше, че си тук!

— ... да убие теб.

Тя рязко си пое въздух, задържа го няколко мига, после издиша шумно. Гърлото ѝ бе пресъхнало.

— Това е невъзможно.

— Видях го да се отправя насам с лодката. Върнах се. Ако не бях го направил, сега щеше да си мъртва, както и детето ти. Мен щяха да ме обвинят в още две убийства.

— Но защо... защо да...

— По-късно. Ще ти разкажа всичко. Но не точно сега, просто ми повярвай, като ти казвам, че той щеше да те убие, ако не бях го застрелял пръв. Ясно?

Тя бавно поклати глава.

— Не ти вярвам. Не може да си ченге.

— Не съм.

— Федерален агент?

— От ФБР.

— Още по-невероятно звучи.

— Джей Едгар^[1] всеки ден се обръща в гроба си, но това е истината.

— Покажи ми служебната си карта.

— Под прикритие съм. Дълбоко прикритие. Нямам служебна карта. Ще трябва да ми се довериш.

Тя се вира няколко секунди в суровите му и студени сини очи, после едва произнесе през сълзи:

— През тези двайсет и четири часа едва не полудях от ужас.

— Част от ролята. Трябваше да съм убедителен.

— Е, аз съм напълно убедена. Ти си престъпник.

— Помисли малко — ядоса се той. — Ако бях избягал убиец, щеше да си мъртва още вчера. Фред щеше да намери само тялото ти тази сутрин. Както и на момиченцето ти. Досега щяхте да сте нахранили рибите или алигаторите, ако са успели да ги изпреварят.

Тя изхлипа задавено и с отвращение извърна очи от него.

— По-лош си и от престъпник.

— И преди съм го чувал. Но в близкото бъдеще аз съм единственият ви шанс да останете живи.

Сълзи на объркване и страх замъгляваха зрението ѝ.

— Не разбирам какво общо имам аз с всичко това.

— Не ти. Починалият ти съпруг. — Той я пусна с едната си ръка и бръкна в предния джоб на джинсите, откъдето измъкна сгънатото листче, което бе забелязала предния ден.

— Какво е това?

— Съпругът ти е бил свързан по някакъв начин с убийството в склада.

— Невъзможно.

— Това може да те убеди. — Той разгъна листчето, после го обърна към нея, за да прочете тя написаното. — Името на мъжа ти, оградено и подчертано, с въпросителен знак до него.

— Откъде го взе?

— От кабинета на Марсет. Промъкнах се там една вечер. Намерих това записано в стар бележник.

— Може да означава какво ли не.

— Погледни датата.

— Два дни преди да загине Еди — измърмори тя. Погледна объркано Кобърн, после се опита да изтръгне листчето от ръката му.

— А, не. — Дръпна го извън обсега ѝ, после отново го напъха в джоба си. — Може да ми потрябва като доказателство. Заедно с всичко, което би могла да дадеш като показания.

— Не знам нищо.

— Ще поговорим за това по-късно. Сега трябва да се измъкнем оттук възможно най-бързо.

— Но...

— Без възражения — отсече той и поклати глава за повече убедителност. — Вземаш хлапето и тръгваш с мен, преди Хокинс номер две да се появи.

— Доръл?

— Както и да се казва. Обзалагам се, че вече се носи насам с максимална скорост.

— Полицията идва насам. Фред ги уведоми, че си бил тук. Чух го.

Пусна я толкова рязко, че тя едва не се свлече надолу по стената. Само след секунди се бе върнал и във всяка ръка държеше по един мобилен телефон.

— Служебният му телефон — показа ѝ го той. — Последен разговор, преди час. — Захвърли този телефон на пода. — Виж този. С

предплатени минути в карта за еднократно ползване. — Пръстите му пъргаво натискаха копчетата. — Последен набран номер преди три минути. Не е на полицията.

Той натисна бутона за повторно избиране на същия номер и тя разпозна гласа на Доръл, когато заговори отсреща:

— Наред ли е всичко?

Кобърн моментално затвори.

— Сега вече знае, че не е наред. — Телефонът започна да звъни почти мигновено. Кобърн го изключи, натъпка го в джоба на джинсите и кимна към стаята на Емили. — Вземи хлапето.

— Не мога просто да...

— Искаш ли да умреш?

— Не.

— Искаш ли момиченцето ти да пострада? Няма да му отнеме много време да я задуши, като притисне възглавница върху лицето ѝ.

Тя потръпна от кошмарната картина.

— Ти ще ни защитиш. Ако онова, което казваш, е истина, защо не арестуваш Доръл?

— Още не мога да разкрия самоличността си. И не мога да ви предам на полицията, защото цялото проклето управление е корумпирано. Не бих могъл да ви защита.

— Познавам близнаците Хокинс от години. Бяха най-добрите приятели на мъжа ми. Стан им е като втори баща. Няма причина да ме убиват.

Той опря ръце на хълбоците си. Гръдният му кош се повдигаше и спускаше бързо от напрежението.

— Каза ли на Фред, че съм дошъл тук да търся нещо?

Тя се поколеба, после кимна.

— Именно затова щеше да те убие. Счетоводителя сигурно е наредил на Фред да те убие.

— Спомена този Счетоводител и снощи. Кой е той?

— Ще ми се да знаех. Но сега нямам време да ти обяснявам. Просто трябва да ми повярваш, че след като Фред вече не може да те застреля, Доръл ще го направи.

— Не може да е вярно.

— Вярно е.

Заяви го като факт, без да увърта. *Вярно е.* Въпреки това тя се колебаеше.

— Виж какво — заяви той, — искаш да стоиш тук и да кършиш ръце, чудейки се на кого да повярваш? Чудесно. Но аз тръгвам. Имам работа за вършене. Ти ще си ми от полза, но не и крайно необходима. Само се опитвам да ти спася кожата. Ако останеш, оставаш на милостта на Доръл. Желая ти късмет.

— Той няма да ме нарани.

— И още как. Ако смята, че имаш информация, ще те нарани, и то много, както и хлапето ти. Не се заблуждавай. А после, независимо дали е успял да измъкне нещо от теб, или не, ще те убие. Така че остани и умри, или ела с мен. Имаш време, докато преброя до пет, да решиш. Едно.

— Може и да не ме лъжеш, но грешиш.

— Не греша. Две.

— Не мога просто да тръгна с теб.

— Когато Хокинс пристигне, мен няма да ме има, а ти можеш да му обясниш — или поне да опиташ — как любимият му брат близък се е оказал с дупка от куршум в главата. Вероятно няма да е много отзивчив. Три.

— Доръл не би ме докоснал и с пръст. Ами Емили? Детето на Еди? Изключено. Познавам го.

— Както си мислеше, че познаваш и брат му — полицаия.

— Грешиш и за Фред.

— Четири.

— Казваш ми, че ти си от добрите и трябва да ти повярвам само защото ти го твърдиш, така ли? — Гласът ѝ бе станал дрезгав и пресекнал от вълнение. — Познавам тези мъже. Вярвам им. Но не познавам теб!

Той остана взрян в очите ѝ няколко мига, после сложи длан на шията ѝ и повдигна брадичката ѝ. Приблужи лицето си до нейното и прошепна:

— Познаваш ме. Знаеш, че съм този, който казвам, че съм.

Пулсът ѝ се ускори под натиска на силните му пръсти, но това, което я държеше приковано за стената, бе пронизващият му поглед.

— Защото ако не бях, щях да правя секс с теб снощи. — Задържа я така още няколко секунди, после отпусна ръка и се дръпна назад. —

Пет. Идваш или не?

Доръл Хокинс запрати едно кресло в стената и разярен, че не стана на трески като във филмите, продължи да го блъска, докато дървото се натроши. Метна дебелия телефонен указател на Ню Орлиънс през прозореца на всекидневната. След това, застанал сред натрошените стъкла, той сграбчи цели снопове от оредялата си коса и ги задърпа, сякаш искаше да ги изтръгне от скалпа.

Беше изпаднал в транс. Агонизиращата болка се редуваше с изблици на животинска ярост.

Близнакът му лежеше на пода в къщата на Онър с дупка от куршум в средата на челото. Доръл бе виждал и по-страшни рани. Сам бе нанасял такива. Като на онзи тип, който умря в адски мъки, след като Доръл го бе изкормил с ловджийския си нож.

Но смъртоносната рана на брат му бе най-ужасяващото нещо, което бе виждал някога, защото сякаш се вираше в собствената си смъртна маска. Кръвта дори още не се бе съсирила.

Онър не би могла да го убие. Трябва да е бил онзи кучи син, Кобърн.

В последния им телефонен разговор Фред, говорейки приглушено, за да не го чуе Онър, му бе казал, че плячката им, Лий Кобърн, си е прекарвал приятно в компанията ѝ, докато те бяха гонили вятъра из пълните с комари блатата.

— Там ли е сега? — възбудено бе попитал Доръл.

— Де такъв късмет. Избягал е.

— Каква преднина има?

— Минути, а може би часове. Онър твърди, че като се събудила, него вече го нямало. Взел колата ѝ.

— Тя добре ли е?

— Трепери. Говори несвързано.

— Какво е правил там Кобърн?

— Цялата къща е обърната с главата надолу.

— Знаел е за Еди?

— Още като заподозрях, че е тръгнал по този канал, усетих как ми призява. Да, изглежда, е знаел.

— Как е разбрал?

— Не знам.

— Какво казва Онър?

— Че е търсел нещо, което Еди пазел до смъртта си.

— По дяволите.

— И аз това казах.

След кратка пауза Доръл бе попитал тихо:

— Какво ще правиш?

— Ще тръгна след него.

— Имам предвид с Онър.

Долови въздишката на Фред.

— Счетоводителя не ми остави никакъв избор. Когато му се обадох да кажа, че ще проверя къщата на Еди... Ами, знаеш какъв е.

Да, Доръл знаеше. Счетоводителя отказваше да взема пленници, без значение дали става дума за стар семеен приятел, жена или дете. Никакви свидетели. Никаква милост.

Фред бе разкъсан от угризения вътрешно, но щеше да направи каквото трябваше, защото знаеше, че е необходимо. Освен това бе наясно с тежките последици за всеки, който не изпълнеше заповедта.

Бяха приключили разговора си с уговорката, че той ще се погрижи за проблема и когато Доръл пристигне в къщата на Жилет, двамата ще се обадят на шерифа да докладват за двойното убийство на Онър и Емили.

Щяха да припишат убийствата на Кобърн, който несъмнено бе оставил свои отпечатъци из цялата къща. Служителите на закона щяха да се мобилизират. Фред знаеше какви думи да използва пред медиите, за да подхванат историята и да я раздуят. Скоро целият щат щеше да иска кожата на Лий Кобърн, единствен заподозрян за масовото убийство в склада, убиец на жена и дете.

Беше отличен план, но вече бе отишъл по дяволите.

Доръл преживя десет критични минути, раздиран от скръб и ярост. Но когато първоначалният пристъп отмина, той избърса носа и очите си и се постара да остави настрана личните чувства, докато дойде момент, в който можеше да им отдаде дължимото, и се опита да прецени настоящата ситуация. А тя бе скапана. Тотално.

Най-тревожното бе, че в къщата завари единствено тялото на Фред. Нямаше и следа от Онър и Емили, нито от останките им, в или

близо до къщата. Ако брат му ги беше убил, явно добре бе скрил телата им.

Или пък — и това бе крайно притеснителна възможност — Кобърн бе застрелял Фред, преди той да успее да се отърве от Онър и дъщеря ѝ. В такъв случай къде бяха те сега? Криеха се, докато някой им дойде на помощ? Вероятно. Но това означаваше, че веднага щом ги намери, ще трябва да ги убие, а от тази мисъл му приляваше.

Имаше и трета възможност, която бе най-лошият възможен сценарий: Кобърн и Онър са избягали заедно.

Замисли се върху този вариант. Той вещаеше всевъзможни неприятности и Доръл не знаеше какво да предприеме. Той беше ловец, а не детектив, не беше и стратег, освен когато ставаше дума за преследване. Освен това не бе негова работа да решава какви да бъдат следващите действия. Щеше да остави това на Счетоводителя.

Също като Кръстника в прословутия филм Счетоводителя настояваше лошите новини да му се съобщават веднага. Доръл позвъни и отсреща моментално вдигнаха.

— Намери ли Кобърн?

— Фред е мъртъв.

Направи пауза в очакване на някаква реакция, но както очакваше, нищо не се случи. Нямахше шокирано възклицание, нито израз на съчувствие. Счетоводителя се интересуваше само от фактите и искаше да ги чуе незабавно.

Колкото и да не му се щеше да е вестителят с лошите новини, Доръл описа сцената в дома на Онър и предаде дословно всичко, което Фред му бе казал, преди да бъде застрелян.

— Получих още едно обаждане от мобилния му телефон, но веднага щом отговорих, някой затвори. Не знам кой се е обадил, а когато набера номера сега, няма сигнал. Телефонът липсва. Намерих полицейския му телефон в коридора. Не знам какво е станало с Онър и Емили. Няма и следи от тях. Пистолетът на Фред също го няма. И... и...

— Още лоши новини? Изплюй камъчето, Доръл.

— Къщата е обърната с хастара навън. Онър е казала на Фред, че Кобърн е дошъл тук, за да търси нещо, което според него Еди бил скрил.

Последва оглушителна тишина. И двамата мислеха за ужасяващото значение на факта, че Кобърн е претърсвал къщата на Еди. Нямахме как да го сметнат за странно съвпадение.

Доръл мъдро запази мълчание и се постара да не обръща очи към трупа на брат си. Но не можеше да се въздържи и всеки път, щом го погледнеше, изпитваше изгаряща ярост. Никой не бе унижавал така един Хокинс. Кобърн щеше да плати скъпо и прескъпо.

— Кобърн намерил ли е каквото е търсил?

От този въпрос Доръл се страхуваше най-много, защото нямаше отговор.

— Кой може да каже?

— Ти трябва да кажеш, Доръл. Намери ги. Разбери какво знаят или вземи онова, с което разполагат, и после се отърви от тях.

— Няма нужда да ми го казваш.

— Наистина ли? Казах на теб и брат ти, че никой не бива да напуска жив онзи склад.

Доръл усети как пламва.

— И трябва да подчертая — продължи Счетоводителя, — че няма място за друга грешка. Не и когато сме на път да отворим един съвсем нов пазар за нас.

Месеци наред Счетоводителя се мъчеше да сключи сделка с един нов картел от Мексико, който се нуждаеше от изпитана и сигурна мрежа, от гарантирана защита, докато прекарват нелегално стоката си през щата Луизиана. Наркотици и момичета в едната посока, оръжие — в другата. Бяха големи играчи, склонни да плащат значителни суми за спокойствието си.

Счетоводителя бе твърдо решен да прави бизнес с тях. Но това нямаше да се случи, ако не им гарантираха стопроцентова сигурност. Убийството на Сам Марсет трябваше да е светкавично и кърваво, за да доведе до разрешение на определен проблем. „Направете го показно“, нареди им Счетоводителя тайно.

Но макар и да не го признаваха, масовото убийство бе разбунило кошера. Сега се налагаше да действат, за да спасят положението и за да защитят личните си интереси, Доръл щеше да се съобрази с това. Нямахме избор.

— Следващият път, когато ти се обадя, Доръл, ще бъде от друг телефон. Ако Кобърн е взел телефона на Фред...

— Ще има номера ти.

— Надявам се, че брат ти е действал както му е наредено и всеки път е изчиствал информацията от апарата си. Но за всеки случай ще използвам нов номер.

— Ясно.

— Намери Кобърн.

— Естествено.

Двамата с Фред си бяха избрали изкупителна жертва, на която да припишат убийствата в склада. Но работникът, който бе успял да избяга от кървавата баня, този Лий Кобърн, се бе превърнал в още по-подходящ „заподозрян“.

Смятаха, че ще го намерят в рамките на час след убийствата, скрит в някоя дупка, целият разтреперан, да се моли на Създателя да го спаси от злото. След това планираха да докладват, че е бил застрелян, защото е оказал съпротива при арест.

Но Кобърн се бе оказал по-умен от очакваното. Бе се измъкнал от двамата братя. И макар че го преследваха въоръжени мъже и специално обучени кучета, той бе дотичал в къщата на Онър Жилет и бе изгубил много от безкрайно скъпото си време в претърсване. Нямаше нужда да си професор, за да...

— Знаеш ли, мисля...

— Не ти плащам, за да мислиш, Доръл.

Обидата го жегна, но въпреки това реши да продължи.

— Този тип Кобърн се появява на сцената преди около година и постепенно печели доверието на Сам Марсет. Започвам да мисля, че той съвсем не е обикновен пристанищен докер, който случайно е забелязал по-доходната страна на бизнеса на Марсет и е решил да се възползва. Той изглежда... какъв е терминът? Свърхквалифициран. Не прилича на средностатистически работник в транспортна компания.

След нова многозначителна пауза Счетоводителя произнесе язвително:

— Всичко това сам ли го измисли, Доръл?

[1] Джей Едгар Хувър, основател на Федералното бюро за разследване. — Б.р. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Домът на Онър бе извън границите на града и попадеше в юрисдикцията на шерифа. Заместник-шерифът, който бе единственият следовател в отдел „Убийства“, се казваше Крофърд. Доръл не можа да чуе малкото му име.

Тъкмо разказваше отново как е намерил тялото на брат си, когато Крофърд погледна над рамото му и измърмори:

— Кой, по дяволите, е този? И кой го пусна тук?

Доръл се обърна. Стан Жилет явно бе успял да склони униформените полицаи, които обграждаха с лента периметъра на имота, да го пуснат. Той спря за миг на прага, после забеляза Доръл и се запъти право към него.

— Това е Стан Жилет, свекър на Онър.

— Чудесно — възкликна следователят. — Последното, от което се нуждаем.

Доръл споделяше чувствата му, но не им даде израз, а запази почтително изражение на лицето, когато възрастният мъж се приближи.

Бившият пехотинец дори не погледна към тялото на Фред, което бе прибрано в черен чувал и привързано към носилката, за да бъде транспортирано с линейка до моргата. Вместо това рязко викна, сякаш раздаваше заповед на свой подчинен:

— Вярно ли е? Онър и Емили са били отвлечени?

— Не ги открихме. А Кобърн явно е бил тук.

— Господи. — Стан прокара длан по къдравата си коса чак до тила и изсипа куп ругатни. После се вторачи гневно в Доръл. — Какво правиш тук? Защо не си навън да ги търсиш?

— Ще тръгна веднага щом детектив Крофърд ме освободи. — Махна с ръка към заместник-шерифа и ги представи официално един на друг. — Той разследва...

— С цялото ми уважение към вашето разследване — каза Стан, като прекъсна Доръл и се обърна към детектива без капчица от

уважението, за което бе споменал, — смятам, че то може да почака. Фред е загинал при изпълнение на своя дълг, а това е риск, който всеки полицаи приема. Мъртъв е и нищо не може да го върне обратно. В същото време двама невинни са изчезнали и най-вероятно са били отвлечени от човек, за когото се смята, че е безскрупулен убиец.

Той кимна към Доръл.

— Това е най-добрият ловец в областта. Той трябва да търси Онър и Емили, а не да стои тук и да говори с вас за някого, който вече е мъртъв. И ако и вие имахте капка съобразителност, също щяхте да издирвате беглеца и заложниците му, вместо да се мотааете в единственото място, на което те очевидно не са.

Гласът му се бе извисявал постепенно с всяка следваща дума, така че речта му завърши с гръмогласен рев, който накара всички наоколо да прекратят заниманията си и да го зяпнат. Стан, силно зачервен, скован от крайното си възмущение, явно не забелязваше.

За негова чест помощник-шерифът дори не трепна под яростните критики на Стан. Той бе десетина сантиметра по-нисък и от Стан, и от Доръл, и физически изобщо не вдъхваше страх или респект. Но запази самообладание.

— Тук съм с официална задача, господин Жилет. Което не би могло да се каже за вас.

Доръл забеляза, че Стан е готов да му откъсне главата, но Крофърд изобщо не се стресна.

— Ще накажа най-строго онзи, който ви е пуснал през огражденията, но след като вече сте тук, опитайте се да бъдете полезен. Като крещите и раздавате заповеди наляво-надясно няма да постигнете нищо, освен да бъдете ескортиран далеч от района, а ако окажете съпротива, ще бъдете арестуван и тикнат в затвора.

Доръл за миг си помисли, че Стан се кани да измъкне знаменития си нож и да го опре в гърлото на детектива, затова побърза да се намеси:

— Остави го на мира, Крофърд. Току-що е получил ужасни новини. Нека поговоря с него. Става ли?

Заместник-шерифът изгледа първо единия, после и другия.

— Няколко минути, докато поговоря със съдебния лекар. След това, господин Жилет, бих искал да огледаме заедно къщата и да ме уведомите, ако забележите, че нещо липсва.

Стан се озърна в хаоса наоколо.

— Как бих могъл да преценя?

— Разбирам, но няма да е зле да погледнете. Може би ще забележите нещо, което ще ни подсказе защо и накъде ги е повел Кобърн.

— Това ли е най-доброто, което можете да направите? — попита Стан.

Заместник-шерифът му отвърна със същия стоманен поглед и каза:

— Няколко минути — след което се отдалечи. Но внезапно се обърна: — Кой ви уведоми? Как пристигнахте тук толкова бързо?

Стан стоеше и се поклащаше напред-назад на пети, сякаш не възнамеряваше да отговори. Най-накрая каза:

— Вчера Онър ми каза, че двете с Емили са болни. Очевидно е била принудена да го каже, за да ме задържат настрана. Тази сутрин се притесних за тях и реших да дойда да видя как са. Когато пристигнах, заварих къщата обкръжена от полицейски коли. Един от полицаите ми каза какво предполагате, че е станало.

Крофърд отново го изгледа преценяващо, после се обърна и отиде да говори със съдебния лекар.

Доръл дръпна Стан за лакътя.

— Ела насам.

Тръгнаха по коридора. Доръл подмина стаята на Емили, но Стан поспря пред отворената врата и влезе вътре. Отиде до леглото и се загледа дълго-дълго в него, после бавно обходи цялата стая с орловия си поглед.

Изглеждаше доста притеснен, когато отиде при Доръл в спалнята на Онър. С цветистия си език, характерен за военните, изрази възмущението си от опустошението вътре.

— Слушай — подхвана Доръл, понеже трябваше да каже това, преди детектив Крофърд да се появи отново. — Обещай ми, че няма да губиш контрол.

Стан не обеща нищо, само продължи да го гледа втренчено.

Доръл продължи:

— Крофърд забеляза нещо и го коментира.

— Какво?

Доръл посочи към леглото.

— Изглежда, че двама души са спали в това легло снощи. Не си правя никакви изводи — побърза да добави той. — Само ти казвам, че Крофърд го отбеляза.

— Какво намеква? — просъска Стан през стиснати устни. — Че снаха ми е спала с мъж, който е издирван за седем убийства?

Доръл повдигна рамене в жест, който трябваше да изрази съчувствие.

— Има ли някаква вероятност, Стан, колкото и нищожна да е тя, Онър да се е срещала с този тип преди?

— Не.

— Сигурен ли си? Познаваш ли всеки, с когото Онър...

— Сигурен съм.

— Всяка от жените, които Фред разпита вчера — съседки, негови колежки от транспортната компания — го описа като истински мъжкар.

— Ако Онър е с Лий Кобърн — заяви Стан с глас, който трепереше от гняв, — значи е била отвлечена насила.

— Аз ти вярвам — обади се Доръл в пълно противоречие с намека си отпреди малко. — Добрата новина е, че нейното тяло и това на Емили не са намерени тук, заедно с това на Фред.

Стан сякаш за първи път отбеляза загубата на Доръл.

— Моите съболезнования.

— Благодаря.

— Каза ли на майка си?

— Обадих се на най-голямата ни сестра. Сега отива при мама да ѝ го съобщи.

— Ще бъде покрушена. Най-напред баща ти и Монро. Сега и това.

Бащата на Доръл и вторият по големина син от осемте деца в семейството бяха загинали в инцидент с рибарска лодка преди няколко години. Майка му щеше да понесе тежко загубата на Фред. Доръл ясно си представи плача и виковете. Сестра му навярно щеше да се справи с положението по-добре от него. Освен това той имаше и други проблеми за решаване.

— Има и още нещо, за което трябва да знаеш, Стан — каза той с приглушен глас.

— Слушам те.

— Преди да дойдеш, Крофърд задаваше много въпроси за Еди. Стан се изненада и мигновено настръхна.

— Какви въпроси?

— Подвеждащи. Забеляза, че дрехите на Еди са разпилени навсякъде из стаята. Ровено е в стари документи. Струвало му се, че Кобърн е търсил нещо, което е принадлежало на Еди. Аз не му обърнах внимание, но Крофърд продължи да настоява.

— Онази снимка на четирима ни, която си направихме след рибарския излет, нали се сещаш? — продължи все така приглушено Доръл. — Крофърд забеляза, че е била извадена от рамката. Прибра всичко, заедно с рамката и стъклото, като доказателство. Да — потвърди той, забелязал изненадата и недоволството на Стан.

— Ти опита ли се да го спреш?

— Каза, че може да успеят да свалят отпечатъците на Кобърн оттам.

— Нелепо извинение. Навсякъде в къщата има отпечатъци на Кобърн.

Доръл вдигна рамене.

— Само ти казвам. На снимката е и Еди, а Крофърд упорито твърди, че Кобърн търси нещо, свързано с него.

— Но не е казал какво.

Доръл поклати глава.

— Мисля, че е редно да знаеш.

Крофърд избра точно този момент да ги прекъсне. Влезе в стаята и попита:

— Забелязахте ли нещо необичайно, господин Жилет?

Стан изпъна рамене.

— Това да не би да е някаква шега? — Без да дочака отговор, той се впусна в словесна атака. — Като гражданин и данъкоплатец настоявам да направите каквото е необходимо и да използвате всички средства, с които разполагате, за да върнете снаха ми и внучката ми у дома живи и здрави.

Лицето на детектива почервения, но той заговори с равен глас.

— Всички искаме Кобърн да бъде задържан и семейството ви да се върне в безопасност у дома.

— Това е формален отговор — отвърна Стан. — Запазете баналните си обещания за някого, който е достатъчно глупав, за да

намери утеха в тях. Аз искам действия. Не ме интересува какви са предписанията на правилника ви в такива случаи. Намерете този престъпник и го убийте, ако е необходимо, но върнете снаха ми и внучката ми невредими. Тогава можем да си разменяме любезности, но не и преди това, заместник-шерифе. И ако не мога да се разбера с вас, мога да мина на по-високо ниво. Лично познавам шерифа.

— Знам какви са задълженията ми, господин Жилет. И ще ги изпълнявам в съгласие със закона.

— Чудесно. Щом вече знаем какви са позициите ни, вие правете каквото трябва, а аз ще постъпя, както е редно.

— Вие не представлявате закона, господин Жилет.

Стан пренебрегна думите му, изгледа многозначително Доръл и без повече обяснения излезе навън.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Това не е моята кола.

Кобърн откъсна очи от огледалото за обратно виждане, за да погледне към Онър.

— Зарязах твоята.

— Къде?

— На няколко мили от дома ти, където взех тази.

— Крадена ли е?

— Не, почуках на вратата и попитах дали мога да я взема назаем. Тя се направи, че не забелязва сарказма му.

— Собствениците ще съобщят, че липсва.

— Смених табелите с номера с тези на друга кола.

— И си свършил всичко това във времето, откакто напусна къщата ми и преди да се върнеш, за да застреляш Фред?

— Действам бързо.

Тя обмисли чутото, после отбеляза:

— Каза, че си видял Фред в лодката.

— Пътят върви покрай ръкава. Шофирах без фарове. Забелязах светлините на лодката и отбих встрани, за да проверя какво става. Видях го и мигновено го познах. Досетих се какво ще направи, ако му повториш и малка част от онова, което ти казах. И се върнах. За твой късмет.

Тя все още не изглеждаше убедена в това и той не можеше да я вини, че се съмнява в него. Вчера, когато бе нахлул в живота ѝ, тя слагаше глазура на сладките за рождения ден. От този момент нататък бе преживяла доста неща — той бе заплашвал нея и детето ѝ с пистолет, беше се отнасял с нея грубо, бяха влезли в схватка за пистолета, беше съсипал къщата ѝ и я бе завързал за собственото ѝ легло.

Сега се оказваше, че той е добрият в случая, който я бе убедил да избяга от къщи, защото мъже, които бе познавала цял живот и на които

бе вярвала, всъщност са масови убийци и планират да я убият. Естествено, че ще е скептична.

В момента потриваше ръце нагоре-надолу по бедрата си, които бяха обути в джинси, за разлика от вчерашния панталон до коленете. От време на време поглеждаше през рамо към малката на задната седалка, която си играеше с онова червено нещо. Играчката и орфаното плетено одеялце, което тя наричаше със смешни имена, както и дамската чанта на Онър бяха единствените вещи, които им бе разрешил да вземат със себе си. Бяха тръгнали буквално само с дрехите на гърба си.

Поне си бяха техни. Той беше облечен в дрехи на мъртвец.

Не му беше за първи път.

Онър попита шепнешком:

— Мислиш ли, че тя видя?

— Не.

Докато притичваха през къщата, Онър бе измислила игра, в която Емили трябваше да си държи очите затворени, докато излязат навън. За да стане по-бързо, Кобърн я бе пренесъл на ръце от розовата ѝ стая до колата. Придържаше с ръка главичката ѝ, докато тя криеше лице във врата му, за да не би малката да реши да хитрува и да отвори очи във всекидневната, където лежеше тялото на Фред Хокинс.

— Защо вчера не ми каза, че си агент на ФБР? Защо трябваше да се държиш толкова грубо с мен?

— Не ти вярвах.

Тя го изгледа с недоумение, което изглеждаше искрено.

— Ти си вдовицата на Жилет — обясни той. — Това е достатъчна причина да тая съмнения в теб. После видях онази снимка, на която двамата с баща му изглеждат много близки с мъжете, които убиха седем души пред очите ми. Чух как ги възхваляваш като най-скъпи приятели. Какво трябваше да си помисля? Във всеки случай продължавам да съм убеден, че каквото и да е имал Еди, сега то е у теб.

— Но не е.

— Може би. А може би е у теб и ти просто не знаеш, че го имаш. Както и да е, вече не мисля, че криеш нещо от мен.

— Какво те накара да си промениш мнението?

— Дори и да беше замесена, мисля, че би ми дала всичко, което поискам, стига да не нараня детето ти.

— Прав си.

— Стигнах до това заключение точно преди зазоряване. Реших да ви оставя на мира. После забелязах Хокинс да идва към вас. Бързо промених плана си.

— Не мога да повярвам, че Фред е убил Сам Марсет.

— Видях го с очите си. — Той я погледна. Изразът ѝ го подканваше да обясни. — Имаше насрочена среща за полунощ в неделя, в склада.

— Среща между Марсет и Фред ли?

— Между Марсет и Счетоводителя.

Тя потърка челото си.

— За какво говориш?

Кобърн си пое дълбоко въздух и събра мислите си.

— Междущатска магистрала № 10 пресича Луизиана северно от Тамбур.

— Минава през Лафайет и Ню Орлиънс.

— Точно така. Магистрала № 10 е най-южната връзка от Източния до Западния бряг и близостта до Мексико и Залива я правят идеален маршрут за наркодилъри, трафиканти на наркотици и хора. Основните пазари са възловите средища, през които минава — Финикс, Ел Пасо, Сан Антонио, Хюстън, Ню Орлиънс — където се пресичат големите пътища, ориентирани в посока север — юг.

— На практика...

— Така магистрала № 10 свързва всички големи градове в континентална Америка.

Тя отново кимна.

— Да.

— Всяко превозно средство, което се движи по нея — от големите тирове до пикапите и семейните микробуси — би могло да превозва наркотици, синтетична дрога, оръжия, момичета и момчета, които са принудени да проституират. — Той я погледна. — Следиш ли мисълта ми?

— Сам Марсет притежаваше „Роял тръкинг къмпани“.

— Получаваш червена точка.

— Да не би да искаш да кажеш, че шофьорите на Сам Марсет са били замесени в този нелегален превоз?

— Не шофьорите му. Сам Марсет, вашият църковен настоятел и защитник на историческите ценности. И не е просто замесен. Той е от големите играчи. Беше. В неделя вечер престъпният му живот приключи.

Тя обмисли думите му, провери дали хлапето още е захласнато по играчката си, после попита:

— Каква е твоята роля?

— Трябваше да се внедря в компанията на Марсет, да разбере с кого върти бизнеса си, за да могат важните шефове да планират поредица сериозни удари. Бяха ми нужни месеци само да спечеля доверието на началник-смяната. После, едва след като Марсет даде одобрението си, ми повериха пътните листове на камионите. Компанията превозва много легални стоки, но и значително количество контрабанда.

— И хора?

— Всичко, освен това. Което беше добре, иначе трябваше да спра подобна пратка, а това щеше да означава да разкрия самоличността си. Наложих се да пропусна много контрабандни стоки. Но шефовете ми не се интересуват от един камион легално внасяни стоки, сред които е скрит кашон автоматично оръжие. Бюрото иска да стигне до хората, които изпращат и получават оръжията. Още нямах достатъчно доказателства, за да хванем големите риби.

— Като Марсет.

— Той и по-големите от него. Но истински удар ще е залавянето на Счетоводителя.

— Кой е той?

— Добър въпрос. Бюрото дори не знаеше за него, докато не дойдох тук на място и не открих, че някой смазва релсите.

— Сега ме обърка напълно.

— Счетоводителя е посредник. Свързва се с хората, които би трябвало да предотвратяват целия този нелегален трафик и ги подкупва или сплашва, за да си затворят очите.

— Подкупва полицаи?

— Полицаи, щатския патрул, служителите на автомобилния контрол, хората, които охраняват задържаните камиони, всеки, който

евентуално би могъл да спре трафика.

— Счетоводителя плаща на държавните служители...

— После взема тлъста комисиона от контрабандиста за това, че му гарантира сигурно преминаване на товара през територията на Луизиана.

Онър внимателно обмисли чутото, после каза:

— Но не си установил самоличността му.

— Не. Липсва ми ключов елемент. — Спря на едно кръстовище, извърна глава и я изгледа сериозно.

— Който си дошъл да търсиш в дома ми.

— Точно така. — Той махна крака си от спирачката и профуча през кръстовището. — Прокуратурата няма да повдигне обвинения, ако не е сигурно, че няма да загуби в съда. Може да се споразумеем с някой да свидетелства срещу Счетоводителя в замяна на по-лека присъда, но ще са нужни и солидни доказателства. Документи, банкови извлечения, телефонни разпечатки, върнати чекове, депозитни разписки, имена, дати. Писмени сведения. Доказателства. Мисля, че точно това е имал съпругът ти.

— Мислиш, че Еди е бил замесен в това? — попита тя. — Наркотици? Оръжия? Трафик на хора? Много грешиш, Кобърн.

— Истината е, че не знам от коя страна на барикадата е бил мъжът ти. Тази братска близост с близнаците го прави крайно подозрителен за мен. При това е бил полицай, безспорно предимство, каквото е било и за Фред.

— Еди беше честно ченге.

— Естествено е да мислиш така. Ти си негова жена. Но аз видях как приятелчетата му разстрелват хладнокръвно седем души. Аз щях да съм осмата жертва, ако не се бях измъкнал.

— Как успя?

— Очаквах, че нещо ще се случи. Предполагаше се, че срещата ще е спокойна, никакви оръжия. Но бях нащрек, защото се говори, че Счетоводителя е безскрупулно копеле. Спомняш ли си случая с онова момче отпреди няколко седмици — даваха го по телевизията — което бе намерено в канавка, близо до Лафайет, с прерязано гърло?

— Не бяха го идентифицирали. Знаеш ли нещо за него?

— Знам, че е бил превозван от един от „клиентите“ на Счетоводителя до място в Ню Орлиънс, което осигурява... —

Погледна в огледалото за обратно виждане. Детето си играеше с Елмо. — Осигурява забавления за клиенти с много пари и вкус към извращения секс. Избягал, докато спрели да заредят гориво. Повечето от тези хлапета са прекалено изплашени, за да се обърнат към властите, но някое може да събере кураж. Явно Счетоводителя се е опасявал точно от това. Хората му са докопали момчето, преди да успее да направи каквото и да било. — Погледна я и измърмори: — Вероятно има късмет, че е мъртво. Скоро след като бе открит труп на момчето, служител на щатския патрул бе намерен с прерязано гърло. Нещо ми подсказва, че двете убийства са свързани.

— Мислиш ли, че този Счетоводител е държавен служител?

— Възможно е. А може и да не е. Надявах се да науча кой е в неделя вечерта — кратко отвърна той. — Защото се готви нещо голямо. Долових само намеци за това, но мисля, че Счетоводителя ухажва нов клиент. Страшни хора с нулева толерантност към грешките.

Тя отново потри челото си.

— Отказвам да повярвам, че Еди е имал нещо общо с това. Не мога да го повярвам и за Сам.

— Марсет беше в бизнеса само заради парите. Той беше хитрец, който правеше пари от чуждите пороци, но не си падаше по насилието. Ако някой се изпречеше на пътя му, той го съсипваше. Обикновено финансово. Или го спипваше със свален панталон в някоя хотелска стая и го изнудваше. Дотам. Смяташе, че подпухналото тяло на тринайсетгодишно момче, открито в канавката, се отразява зле на бизнеса. И това бе само едно от несъгласията, които Марсет таеше спрямо Счетоводителя. Той искаше двамата да седнат и да изгледят противоречията си, да се разберат. Счетоводителя се съгласи.

— Но го е измамил.

— Меко казано. Вместо Счетоводителя се появиха братята Хокинс. Преди Марсет да успее да изрази възмущението си от замяната, Фред го гръмна. Доръл имаше автомат. Откри огън срещу останалите, като първо застреля моя началник-смяна. В мига, в който ги зърнах на вратата, надуших нещо гнило и се скрих зад едни каси, но знаех, че са ме видели. Когато застреляха другите, тръгнаха след мен.

Приблжиха железопътен прелез, но той дори не забави. Колата подскочи при пресичането.

— За всеки случай бях дошъл с пистолет онази вечер, носех и допълнителен телефон. Оставих единия нарочно. Това щеше да ги забави. Щяха да изгубят време да проследяват обажданията от онзи апарат. Както и да е, измъкнах се жив от онзи склад и се добрах до изоставена сграда. Единият от близнаците я претърси, но аз се бях скрил добре и го изчаках да се махне. После хукнах право към реката, решен в крайна сметка да се добера до теб, преди да ме хванат. — Погледна към нея. — Горедолу знаеш останалото.

— И какво сега? Къде отиваме?

— Нямам представа.

Тя завъртя глава толкова рязко, че вратът ѝ изпука.

— Какво?

— Плановете ми не стигаха толкова далеч. Всъщност не се надявах, че ще преживея нощта. Мислех, че ще ме застреля някой прекалено ревностен полицай или някой от платените слуги на Счетоводителя. — Надникна през рамо към задната седалка. — Но определено не съм мислил, че ще влача жена и дете със себе си.

— Е, съжалявам за неудобството, което ти причиняваме — обади се Онър. — Можеш да ни оставиш в къщата на Стан и да продължиш по пътя си.

Той се изсмя рязко.

— Не разбираш ли? Не ме ли слуша досега? Щом Доръл Хокинс или Счетоводителя смятат, че знаеш нещо, което може да ги уличи, животът ти не струва пукната пара.

— Разбирам добре. Стан ще ни защити, докато...

— Стан, човекът от братската снимка „един за всички и всички за един“, застанал до починалия ти съпруг и близнаците Хокинс ли? Онзи Стан?

— Нали не мислиш...

— Защо не?

— Стан е морски пехотинец.

— Аз също. И гледай докъде се докарах.

Думите му я убедиха. Поколеба се, после заяви:

— Свекър ми би защитавал Емили и мен до последния си дъх.

— Може би. Още не знам. Докато разбере, оставаш с мен и няма да се свързваш с никого.

Преди да успее да отговори, чуха воя на сирени. Само след секунди в далечината се появиха две полицейски коли. Приближаваха се бързо.

— Доръл явно е открил трупа на брат си.

Въпреки че мускулите му се сковаха от напрежение и ръцете му се вкопчиха във волана на крадената кола, Кобърн си наложи да запази скоростта и продължи да гледа право напред. Патрулните коли профучаха край тях с пределна скорост.

— Полицейска кола — изчурулика хлапето. — Мамо, полицейска кола.

— Видях я, миличка. — Онър се обърна и й се усмихна, после отново погледна към Кобърн. — На Емили ще й трябва храна. Място за спане. Не можем да продължим просто да пътуваме в откраднатата кола и да отбягваме полицаите. Както ще правиш с нас?

— Скоро ще разбера.

Погледна часовника на таблото на колата и пресметна, че на Източния бряг вече минава девет часът. Отби от главния път при следващата възможност. Асфалтът скоро отстъпи на чакълена настилка, а чакълът — на отъпкана пръст, и накрая пътят свърши до един заблатен поток, покрит с водна леща.

Разполагаха с три телефона. Този на Фред. Като се изключи последното обаждане до брат му, регистърът на разговорите беше празен. Но тъй като Фред го бе използвал за секретните си дела, Кобърн не очакваше, че ще намери запаметен номера на Счетоводителя. Въпреки това смяташе да запази телефона. За по-голяма сигурност извади батерията му.

Не можеха да използват този на Онър, защото властите можеха да го локализират посредством триангулация. Извади и неговата батерия.

Значи оставаше собственият му предплатен телефон с карта за еднократна употреба, който бе купил преди месеци, но не бе използвал до предния ден. Включи го, видя, че има обхват, и набра един номер с надеждата, че днес ще отговорят на обаждането му.

— На кого звъниш? — попита Онър.

— Подскачаш всеки път, щом мръдна.

— Можеш ли да ме упрекнеш за това?

— Всъщност не.

Той погледна лактите и раменете ѝ, по които имаше синини. Китките ѝ също бяха наранени от ударите в таблата на леглото, когато я бе завързал за него. Съжаляваше, че се бе наложило да прилага физическа сила, но нямаше да се извинява за това. Щеше да бъде наранена много повече, ако не беше го направил.

— Вече няма нужда да се притесняваш, че ще ти се нахвърля — увери я той. — Нито ще размахвам пистолет под носа ти. Без повече нерви, става ли?

— Всеки на мое място би нервничил, ако пред очите му са застреляли човек в собствения му дом.

Вече бе казал каквото имаше да казва по този повод и нямаше намерение да се оправдава. Ако на човек му се открие възможност да отстрани престъпник като Фред Хокинс, той не търси разумни доводи. Просто дърпа проклетия спусък. Иначе той самият би престанал да диша.

Колко мъже бе виждал как умират? Колцина бе видял жестоко убити? Прекалено много, за да ги преброи или запомни. Но в очите на учителка на второкласници това бе ужасяваща гледка и тя винаги щеше да я свързва с него. Нямаше как да го промени. Но това обаждане поне щеше да я накара да престане да изтръпва всеки път, щом помръднеше.

Канеше се да затвори и да опита отново, когато чу женски глас.

— Офисът на заместник-директор Хамилтън. Към кого да прехвърля обаждането ви?

— Коя сте вие? Свържете ме с Хамилтън.

— За кого да предам?

— Вижте какво, престанете с глупостите. Дайте му телефона.

— За кого да предам, че се обажда?

Проклети бюрократи.

— Кобърн.

— Извинете, какво казахте?

— Кобърн — нетърпеливо повтори той. — Лий Кобърн.

След кратка напрегната пауза жената в другия край на линията се обади:

— Това е невъзможно. Агент Кобърн е мъртъв. Почина преди повече от година.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мобилният телефон на Диего завибрира, но той изчака няколко секунди за авторитет, преди да вдигне.

— Кой е?

— А ти кого очакваш? — също толкова хапливо попита Счетоводителя.

— Намерихте ли беглеца?

— Проблемът се оказа по-голям, отколкото смятахме в началото.

— Не думай. Онези двама смешници здравата са я оплескали, нали? Да го оставят да се измъкне така.

Искаше да добави: „Така е, като не даде задачата на мен“, но реши да не си насилва късмета. Той не разчиташе единствено на Счетоводителя за прехраната си, но деловите им отношения — ако изобщо можеха да се нарекат така — му носеха добри доходи.

Години наред, след като бе напуснал фризьорския салон, бе живял на улицата, намираше подслон, където свари, и се занимаваше с дребни кражби, за да се снабди с храна и дрехи. Бе оцелял благодарение на вроденото си лукавство и хитрост, наследени незнайно от кого в смесеното му потекло, и не му бе отнело много време, за да разбере, че кражбите и ровенето в автоморгите няма да го доведат доникъде. Единственото, което наистина имаше значение, бяха парите.

И Диего се бе заел да печели пари. Наблюдаваше и се учеше, и се оказа много схватлив. Пазарът за умения като неговите бе неограничен. Неговият бизнес не се влияеше от икономическия климат, за разлика от всяка друга сфера. Всъщност ангажиментите му растяха, когато времената бяха трудни и обществото се управляваше от законите на джунглата.

Още в ранните тийнейджърски години си бе спечелил репутацията на крайно избухлив и жесток човек, така че дори най-яките побойници трепереха от него, независимо от крехката му фигура

и дребния ръст. Нямахте приятели, а конкурентите му бяха малко, защото малцина бяха толкова добри.

За властите в щата Луизиана той не съществуваше. Раждането му не бе вписано никъде, затова никога не бе ходил на училище. Макар да бе най-общо казано неграмотен, той можеше да чете на английски, колкото да се оправя в живота. Говореше добре испански, който бе научил на улицата. Не би могъл да посочи родния си град на картата, но го познаваше като дланта си. Никога не бе и чувал за таблици за умножение и деление, но можеше да пресмята парични суми светкавично. Вече пресмяташе колко да поиска, за да убие Кобърн.

— Заловен ли е онзи тип, или не?

— Не. Той е застрелял Фред Хокинс.

Диего се изненада, но се въздържа от коментар.

— Сега вече всички са грабнали оръжието. Ако Кобърн доживее ареста си, искам да си готов да действаш.

— И преди бях готов.

— Може да се наложи също да се погрижиш за една жена и дете.

— Това ще ти струва допълнителна сума.

— Готов съм за това. — След известно мълчание Счетоводителя продължи: — Относно онази проститутка...

— Погрижих се. Казах ти.

— О, така значи. Мислите ми бяха заети с други въпроси. Ще ти се обадя.

Обаждането приключи без повече обяснения.

Нямахте нужда от приказки. Идеално се разбираха. Така бе от самото начало. Преди няколко години познат на негов познат се бе обърнал към него с предложение за определена поръчка. Дали би проявил интерес? Прояви.

Обади се на телефонния номер, който му дадоха, изслуша мотивационната реч на Счетоводителя и реши, че точно такива отношения харесва — свободни. Изпълни онази първа поръчка, получи си парите. Оттогава двамата със Счетоводител имаха общ бизнес.

Прибра телефона в калъфа, който бе закачен на колана му, приведе рамене и плъзна ръце дълбоко в джобовете на панталона. Пръстите на дясната му ръка уверено стиснаха бръснача.

След урагана Катрина части от града се бяха превърнали в бойни полета за различни банди. Диего бе независим агент и се бе опитал да стои настрана от сблъсъците, но бе невъзможно да остане неутрален и на практика се бе превърнал във враг на всички банди.

Изглеждаше взрян в мръсния тротоар под гумените подметки на кецовете си, но в действителност бе нащрек и държеше под око всичко наоколо, изпълнен с подозрение към всяка сянка, в постоянно очакване да го връхлетят от засада.

Не се страхуваше много от ченгетата. Те по-скоро го забавляваха. Понякога забавлението излизаше солено, но в крайна сметка ставаха за смях и не го притесняваха.

Продължи да крачи нататък със сведена глава, вперил поглед в тротоара, после сви вляво в първата тясна уличка и предизвика суматоха сред множество хлебарки и две котки, излезли на лов. През следващите пет минути си проправяше път през изоставени сгради, пълни с ръждясващи машини и отпадъци, оставени от бездомниците, които бяха използвали мястото за временен бивак.

Лабиринтът от тесни улички съвсем не бе объркващ за Диего. Познаваше всеки квадратен сантиметър тук. Всеки път минаваше по нов и заобиколен маршрут, за да е сигурен, че никой не го следи. Никой не би могъл да го намери, ако той не поискаше това.

След годините, в които бе живял където намери, сега имаше постоянно жилище. Адресът му не фигурираше в маршрута на никой пощальон. Два пъти обиколи сградата, преди да се приближи до заключена с катинар врата, чийто единствен ключ бе у него. След като влезе, той залости вратата отвътре.

Обгърна го пълна тъмнина, но това не бе пречка за него. Лесно се ориентираше по коридорите, чиито стени бяха черни от мухъл. Бяха постоянно влажни. Дъждовната вода сълзеше по стените на триетажната сграда и се събираше в зловонни локви по неравния под.

Дълбоко във вътрешността на бившата консервна фабрика Диего си бе направил дом. Той отключи вратата към съкровено то си убежище, вмъкна се вътре и спусна резето.

Въздухът в помещението бе по-хладен благодарение на импровизираната вентилационна система, която той бе пригледил от инсталацията на сградата с помощта на материали, които бе събирал с времето. На пода имаше скъп ориенталски килим, който бе откраднал

от камион, паркиран във Френския квартал. Беше се престорил на един от товарачите. Никой не го беше спрял, когато праметна килима през рамо и тръгна с него. Всички мебели в стаята бяха добити по подобен начин. Две еднакви лампи грееха приветливо.

Тя седеше на ръба на леглото и решише косата си с четка, която Диего бе откраднал от един магазин предния ден. Но беше платил за златната рибка. Бе минал покрай магазин за домашни любимци, който не бе забелязвал по-рано. Видя златните рибки в аквариума. Докато се усети, и вече носеше една от тях в пликче към дома си. Усмивката, с която го бе дарила, струваше много повече от онова, което бе платил за рибката.

Никога преди не бе имал домашен любимец. Сега имаше два. Златната рибка и момичето.

Казваше се Изабел. Беше по-млада от него, но изглеждаше съвсем невръстна. Косата ѝ беше лъскава и толкова черна, че чак блестеше. Падаше свободно над раменете ѝ, като гладка завеса край лицето ѝ.

Беше слабичка, а талията ѝ можеше да обгърне с длани. Сигурно можеше да счупи крехките ѝ крайници без никакво усилие. Имаше малки гърди, които едва надигаха тениската, която бе откраднал за нея. И макар да бе имал много жени на всякаква възраст и с различни тела, именно деликатната красота на дребничкото ѝ тяло го караше да изгаря трескаво, да се задъхва и да премалява от желание.

Но не я бе докосвал по този начин. Нито щеше да го направи.

Нежните детински черти я бяха направили много популярна сред клиентелата на салона за масажи. Мъжете обичаха да бъдат докосвани от малките ѝ ръце. Мнозина искаха точно нея. Имаше си редовни клиенти. Крехкостта ѝ ги възбуждаше и караше мъжете, които се потяха върху нея, да се чувстват по-мъжествени, по-големи, по-корави и по-силни.

Бяха ѝ обещали, на нея и семейството ѝ, че ще се радва на подобър живот в Съединените щати. Щяла да има гарантирана работа в изискан хотел или ресторант, където можела да спечели повече пари за седмица, отколкото изкарвал баща ѝ за година. След като изплати дълга за прехвърлянето си в Америка и се устрои добре, за което били нужни само няколко години, щяла да започне да печели достатъчно, за

да може да изпраща пари на семейството си, а вероятно и да спести известна сума, за да може и малкият ѝ брат да дойде в Щатите.

Всичко това приличало на сбъдната мечта. Тя се сбогувала със семейството си със сълзи на очи, но и с надежда, после се качила в камиона и потеглила към границата.

Адското пътуване продължило пет дни. Тя и още осем други момичета били натъпкани в каросерията на един пикап, скрити зад плоскост от шперплат. По пътя им давали съвсем малко храна и вода и рядко спирали, за да им позволят да се облекчат.

Едно от момичетата, не по-голямо от Изабел, се разболяло. Изабел се опитала да прикрие болестта му, но шофьорът и въоръженият мъж, който седял отпред, забелязали болното момиче по време на една от редките почивки. Камионът заминал без момичето. Оставили го на пътя. Другите били предупредени, че и тях ще зарежат, ако създават проблеми. Тя много пъти се питала дали момичето е оцеляло, или е починало, преди някой да го намери.

И това било само началото на кошмара за Изабел.

Когато камионът най-сетне стигнал до местоназначението си, тя била принудена да се облече в предизвикателни дрехи, които щели да удържат от спечелените от нея пари, и я накарали да работи в долнопробен публичен дом.

Не познавала никого. Спътниците ѝ, с които я свързвало нещо подобно на приятелство, основано на споделения страх и отчаянието, били изпратени на други места. Не знаела в кой град или кой щат се намира. Не разбирала езика, на който ѝ говорел първият похотлив мъж, отнел девствеността ѝ.

Макар да не разбирала думите му, тя напълно съзнавала значението на този акт. Вече била съсипана, развалена стока. Никой мил и грижовен мъж нямало вече да пожелае да се ожени за нея. Била опозорена. Семейството ѝ щяло да се отрече от нея. Сега изборът ѝ се ограничавал до това да продължи да „забавлява“ клиентите или да се самоубие. Но самоубийството за нея било смъртен грях и обричане на вечно проклятие.

Единственият избор пред нея бил в какъв точно ад ще страда.

Затова очите ѝ, черни и дълбоки като мастило, бяха толкова измъчени и наранени, когато Диего я видя за първи път. Беше изпратен да отправи предупреждение на собственика на салона за масажи.

Счетоводителя твърдеше, че се бави с вноската за закрилата, осигурена на последната пратка момичета.

Диего бе забелязал Изабел, когато тя се бе появила от една от стаите за „терапия“, загърнала дрипав сатенен халат около слабото си тяло и обляна в сълзи, стичащи се по бузите ѝ. Когато забеляза, че той я гледа, тя се бе извърнала засрамено.

Върна се няколко дни по-късно, този път като клиент. Поиска точно нея. Когато влезе в стаята, тя го разпозна. Започна да се съблича с видимо отчаяние. Той побърза да я увери, че иска само да си говорят.

През следващия час тя му разказа историята си. Не толкова окаяната история, колкото хипнотизиращият начин, по който я разказа, принудиха Диего да ѝ предложи помощ да избяга. Тя сграбчи ръката му, целуна я и я окъпа в сълзи.

Сега, когато се приближи към леглото, тя остави настрани четката и му се усмихна плахо. В очите ѝ вече нямаше отчаяние и мъка, а благодарност.

Той седна до нея, като остави достатъчно място помежду им.

— Como esta?^[1]

— Bien.^[2]

Отвърна на плахата ѝ усмивка и за момент останаха просто загледани един в друг. Мигът продължи толкова дълго, че когато той вдигна ръка към нея, тя потръпна.

— Шшшт.

Много нежно той допря длан до гладката ѝ страна. Погали кожата ѝ с палец, възхитен от кадифената ѝ мекота. Погледна към шията ѝ, забеляза колко е тънка, колко е уязвима. Носеше тънка сребърна верижка с кръстче. Загледа се как пулсът ѝ бие леко под малкия кръст, който проблясва, уловил светлината на лампата.

Бръсначът в джоба му натежа като олово.

Стандартната му тарифа бе петстотин долара.

Щеше да свърши бързо. Един разрез и щеше да я отърве от мъките ѝ. Нямаше да има от какво повече да се страхува, дори от проклятието. Всъщност той щеше да я освободи. От лапите на развратниците и от суровата присъда на нейния разпънат на кръста Бог. И да изпълни заповедта на Счетоводителя.

Диего щеше да запази добрите си отношения със Счетоводителя, а и това сладко момиче никога повече нямаше да усети как оскверняват

дребното му, красиво тяло.

Но вместо да опре бръснача до гърлото ѝ, той го погали с пръсти, докосна разпятието на шията ѝ и тихо произнесе няколко испански думички, за да я увери, че вече е в безопасност. Каза ѝ, че ще се грижи за нея, че вече няма нужда да се страхува, защото той ще я защитава. Кошмарът, в който бе живяла цели две години, бе свършил.

Диего се закле пред нея в живота си.

И така тегли чертата. Беше му наредено не само да убие Изабел, но да научи кой ѝ е помогнал да избяга от салона за масаж и да убие и него.

Счетоводителя нямаше представа, че самият Диего бе извършил това.

Диего се наслади на красивата гледка, на уханието и усещането от докосването до Изабел, а после отправи към Счетоводителя няколко прости думи на английски:

— Върви на майната си.

[1] Как си? (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Добре (исп.). — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Тори, сигурно ще искаш да видиш това.

Рецепционистката знаеше много добре, че не бива да я прекъсва, докато е с клиент, особено ако е с наднормено тегло и мускулен тонус като на госпожа Пъркинс. Тя изгледа изпепеляващо Амбър и се обърна към клиентката:

— Още шест пъти, моля.

Жената изпъшка и приклегна ниско.

Тори се обърна към служителката си и строго попита:

— Е, какво?

Момичето посочи към редицата плоски екрани, монтирани на стената срещу тренажорите. На единия вървеше някакво токшоу, на другия — рекламен блок, в който звезда от сапунен сериал хвалеше някакъв чудодееен крем за лице. Третият бе включен на местен новинарски канал, по който показваха последните новини от Ню Орлиънс.

Тори гледа няколко минути.

— Прекъсна ме, за да гледам новините за стрелбата в „Роял тръкинг къмпани“ ли? Като изключим възможността беглецът да се намира в дамската сауна без кърпа около кръста, какво ме засяга това?

Тя се обърна отново към госпожа Пъркинс, чието лице бе почервенияло като домати. Тори си каза, че навярно е трябвало да я накара да направи само пет прикляквания.

— Говорят за твоята приятелка — обади се Амбър. — Онър ли се казваше? Мислят, че е била отвлечена.

Тори се извърна рязко към рецепционистката, после отново към телевизора. И тогава разпозна къщата на Онър, на чийто фон репортерът предаваше „пряко от местопрестъплението“, както осведомяваше зрителите надписът в долния край на екрана.

Слисана, тя продължи да зяпа още няколко секунди, преди да осъзнае, че звукът е изключен.

— О, господи, какво казва?

— Какво става? — изпухтя госпожа Пъркинс.

Тори не ѝ обърна внимание и си проправи път през тренажорите към стената с телевизионните екрани. Грабна някакво дистанционно и го насочи към един от екраните. След няколко опита успя да включи звука и го пусна възможно най-силно.

— ... опасяват се, че е била отвлечена от Лий Кобърн, мъжа, издирван във връзка с масовото убийство в „Роял тръкинг къмпани“ в неделя вечерта, където наред с шест други жертви бе застрелян и видният общественик Сам Марсет.

— Хайде, хайде — нетърпеливо измърмори Тори. Тя все още не бе убедена, че рецепционистката в нейния фитнес център не е сбъркала. Бе наела Амбър само заради начина, по който изглеждаше в спортен екип. Момичето имаше хубава коса, зъби и гърди, но бе оцетено откъм сиво вещество.

Но този път бе разбрала правилно. Когато репортерът започна отново да обяснява защо се намира пред дома на Онър, Тори се заслуша с нарастващо недоумение и тревога.

— Видя ли? — прошепна Амбър до ухото ѝ. — Казах ти.

— Тихо — сопна ѝ се Тори.

— Полицията и ФБР са на мястото и провеждат обстойно разследване, но по всичко изглежда, че госпожа Жилет и четиригодишната ѝ дъщеря са били отвлечени от дома им. Разговарях за кратко със Стан Жилет, свекър на предполагаемата жертва на отвлечане, който отказа да даде интервю за това предаване. Успях да установя само факта, че досега не е получил искане за откуп.

Репортерът погледна надолу и провери нещо в записките си.

— Изглежда, е имало борба в къщата, която е претърсена основно. Господин Жилет казва, че е невъзможно да се определи дали липсва нещо. Колкото до тялото на полицай Фред Хокинс, което е било намерено вътре...

— Исусе — възкликна Тори и притисна длан до гърдите си.

— ... нямаме нова информация, освен че наподобява екзекуция. — Репортерът вдигна очи и ги впери право в камерата. — Полицията и други местни и щатски власти предупреждават гражданите да бъдат нащрек за заподозрения и предполагаемите му заложници. Ето актуална снимка на Онър Жилет и дъщеря ѝ.

Снимката, която Онър бе използвала за миналогодишните си коледни картички, изпълни екрана.

— Всеки, който ги забележи, трябва незабавно да уведоми властите. Това е цялата информация, с която разполагаме до момента, но ще продължим да следим събитията. Останете с нас.

Телевизионната програма продължи с излъчването на игра, в която някакви идиоти подскачаха от радост и пищяха развълнувано при вида на нова лъскава прахосмукачка. Тори изключи звука и метна дистанционното в ръцете на изненаданата Амбър.

— Погрижи се вместо мен за госпожа Пъркинс. Остават й още петнайсет минути кардиотренировка. Обади се на Пам и й кажи да поеме ангажимента ми с Клайв Донован в един часа и да покрие тренировката в три. Не ми се обаждай, ако няма спешен случай. И не забравяй да включиш алармената система и да залостиш вратата, когато затваряш довечера.

— Къде отиваш?

Тори не си направи труда да й отговори. Не дължеше обяснение на служителката си, нито на клиентите си. Най-добрата й приятелка бе отвлечена. Отвлечена, за бога. Както и Емили.

Трябваше да направи нещо. За начало щеше да се прибере у дома и да се подготви за онова, което можеше да й донесе днешният ден, макар да се страхуваше да мисли какво би могло да е то.

Мина през офиса, колкото да грабне телефона и чантата си, после излезе от задния вход, който беше само за служителите във фитнес центъра, и се качи в своя „Корвет“. Запали колата и профуча през паркинга.

Колата бе почти толкова отзивчива към буйното шофиране на Тори, колкото тя самата към непохватните ласки на съпруга, който й бе купил въпросната кола. Мъжът й бе истински лидер в заседателната зала и пред борда на директорите на различните компании, но увереността го напускаше в спалнята. Тори се бе заела да накара милия и свенлив човек да се почувства като Кинг Конг в леглото. И бе постигнала успех. Толкова голям, че той бе получил удар и бе починал преди първата годишнина от сватбата им.

Това бе единственият от трите й брака, който не бе приключил по нейна воля. Тя тъгува седмици наред след смъртта му, защото наистина бе харесвала господин Шира. Затова и бе запазила името му, макар че

можеше да избира между две други, освен моминското си име. Освен това ѝ харесваше как звучи. Тори Шира. Имаше екзотичен привкус, който подходеше на стила и ексцентричната ѝ личност.

Другата причина, поради която си спомняше с топли чувства за него, бе, че с неговото наследство бе финансирала строителството на своя елегантен и секси фитнес център — първият и единствен по рода си в Тамбур и околността.

Докато шофираше, тя набра мобилния номер на Онър. Веднага се включи гласова поща. Изруга, докато преминаваше на червен светофар, и прегледа списъка с контактите си, за да види дали има номера на Стан Жилет. Имаше го. Обади се. Резултатът бе същият. Направо се включи гласова поща.

Задмина училищен автобус, който взеше децата на екскурзия, и след още една пресечка стигна до алеята пред дома си. Спря колата със свистене на гуми и след секунди беше вътре. Пусна чантата на пода във входа, прекрачи я и тръгна по коридора, като пътъм сваляше през глава спортната си тениска.

Захвърли я на леглото и чу зад себе си глас:

— Толкова твърди ли са, колкото бяха?

— Какво, по... — Извърна се рязко. Доръл Хокинс я зяпаше похотливо откъм вратата на спалнята ѝ. — Какво, по дяволите, става? Изкара ми ангелите, Доръл!

— Такъв беше планът ми.

— Винаги си бил задник. — Без да се свени от голите си гърди, тя сложи ръце на хълбоците. — Какво правиш тук?

— Обадох се в клуба ти. Кукличката, която дежури на телефона, ми каза, че току-що си тръгнала. Бях само на няколко пресечки оттук.

— Не можа ли да ме изчакаш отвън, както постъпват нормалните хора?

— Бих могъл, но гледката оттук е по-хубава.

Тя вдигна очи към тавана.

— Пак питам... какво правиш тук? Знаеш за Фред, нали?

— Аз намерих тялото му.

— О. Това е ужасно.

— На мен ли го казваш?

— Съжалявам.

— Благодаря.

Почувства такъв гняв, че ѝ идваше да го разтърси за раменете.

— Може и да съм глупава, Доръл, но не разбирам защо си тук, след като брат ти току-що е бил убит. Струва ми се, че имаш какво да правиш, вместо да ми зяпаш циците.

— Имам няколко въпроса към Онър.

— Онър ли?

— Онър? — имитира я той. Заряза дружелюбната поза и се приближи до нея, след което хвана лицето ѝ между ръцете си и го притисна, докато чертите ѝ се разкривиха. — Ако не искаш да смачкам разкрасеното ти с ботокс лице като зряла слива, най-добре ми кажи къде е Онър.

Тори не се плашеше лесно, но не беше и глупачка.

Много добре познаваше репутацията на Доръл Хокинс. След като бе изгубил моторната си рибарска лодка в урагана Катрина, той нямаше други средства за прехрана, освен малката сума, която градската управа му отпускаше. Въпреки това живееше нашироко. Тя не би могла да докаже подозренията си, че Доръл се занимава с нещо незаконно, но и не би се изненадала, ако се окажеше точно така.

Двамата с Фред постоянно създаваха проблеми в началното и основното училище, като тормозеха както съучениците си, така и учителите. В гимназията вече извършваха дребни провинения: крадяха части от колите, стреляха с новите си пушки по прожекторите на стадиона, тероризираха хлапетата, които не им се прекланяха. Ако Стан Жилет не им беше стегнал юздите, вероятно щяха да нагазят в дълбокото. Говореше се, че неговото влияние ги е спасило от сигурен престой в затвора.

За тяхна чест трябваше да отбележи, че се бяха държали много добре с Онър, след като Еди бе загинал. Но слуховете твърдяха, че въпреки намесата и влиянието на Стан двамата не вървят само в правия път и че службата на Фред в полицията само е узаконила терора.

Тори не бе имала случай да провери доколко са верни клюките относно склонността им към насилие, защото пътищата им рядко се пресичаха. Когато бяха в гимназията, няколко пъти бе излизала с Доръл Хокинс. Той се бе държал грубо и гадно, когато го бе спряла до „втора база“ и не му бе позволила да стигне по-далеч. Беше я нарекъл

„пачавра“, а тя му бе отвърнала, че дори и те си имат някакъв стандарт. Оттогава Доръл я мразеше.

Сега изглеждаше злобен и опасен и ѝ причиняваше болка. Имаше достатъчно опит с мъжете, за да знае, че проявата на страх подканва към още по-голямо насилие. Бе минала по този трънлив път с първия си съпруг. Проклетата да е, ако остави нещата така. Дори и с кретен като Доръл най-добрата защита си оставаше нападението.

Тя рязко заби коляно в слабините му.

Той извика, покри с две ръце гениталиите си и заподскача назад.

— Не ме докосвай отново, Доръл. — Тя грабна тениската, която бе захвърлила преди малко, и отново я навлече през главата си. — Ти си противен глупак. И какво те кара да мислиш, че знам къде е Онър?

— Не се шегувам, Тори. — Той извади пистолет от кобура на кръста си.

— О, не, пистолет! — с престорен фалцет извика тя. — Това ли е моментът, в който се очаква да припадна? Или да моля за милост? Прибери това нещо, преди да си наранил някого, най-вече мен.

— Искам да знам къде е Онър!

— Ами добре дошъл в клуба! — извика тя. — Всички искат да знаят къде е. Явно е била взета за заложник от един убиец. — Тори можеше да извика сълзи в очите си винаги когато поиска, но сълзите, които бликнаха сега, бяха истински. — Чух за това по телевизията и идвам тук направо от клуба.

— Защо?

— За да се приготвя, в случай...

— В случай на какво?

— На всичко.

— Очакваш да ти се обади. — В устата му това прозвуча като обвинение.

— Не. Надявам се, но от това, което чух за този Кобърн, се опасявам от най-лошото.

— Смяташ, че ще убие нея и Емили.

— Господи, какъв гений си само.

Той не обърна внимание на обидата.

— Говорила ли е с теб напоследък за Еди?

— Естествено. Тя говори за него непрекъснато.

— Да, но имам предвид, казала ли ти е нещо за Еди? Нещо важно. Споделила ли е някаква тайна, свързана с него?

Тя наведе глава настрани и го изгледа втренчено.

— Да не би още да пушиш марихуана?

Той заплашително пристъпи към нея.

— Престани с глупостите, Тори. Казвала ли ти е?

— Не! — възкликна тя и го бутна силно по гърдите. — За какво говориш? Не знам нищо за никаква тайна. Каква тайна?

Доръл продължи да я изучава с поглед, сякаш се опитваше да долови признаци на измама, после измърмори:

— Няма значение.

— Не, има значение. Защо си дошъл тук? Какво търсиш? Същият тип, който е застрелял брат ти, е отвлякъл Онър и Емили. Защо не ги търсиш?

— Не съм сигурен, че ги е отвлякъл.

Това я слиса.

— Какво искаш да кажеш?

Той се наведе още по-близо.

— Двете с Онър сте така. — Вдигна ръка на сантиметър от носа ѝ и постави средния пръст върху показалеца. — Ако тя е познавала този тип...

— Имаш предвид Кобърн ли?

— Да, Кобърн. Лий Кобърн. Познава ли го?

— Откъде Онър ще познава някакъв докер, който изведнъж се превръща в масов убиец?

Продължи да се взира в нея един дълъг миг, после се обърна и тръгна навън, като прибираше пистолета в кобура на кръста си.

— Чакай. — Тори го сграбчи за лакътя и го завъртя с лице към себе си. — Какво намекваш? Че отвличането е някаква измама ли?

— Нищо не намеквам. — Той освободи ръката си от хватката ѝ и вместо това склочи пръсти около китката ѝ. — Но няма лесно да се отървеш от мен. Ако чуеш нещо от приятелката си Онър, най-добре да ми се обадиш.

Тя вирна брадичка в отговор на неизречената заплаха.

— Или какво?

— Или ще ти причиня болка, Тори, и не се шегувам. Сега може и да си богата, но си забогатяла, като си продавала тялото си на оня,

който предлага най-добрата цена. Една мъртва развратница няма да е голяма загуба за света.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мамка му!

Кобърн просъска ругатнята през зъби, съобразявайки се с хлапето. Що се отнася до майка му, която малко по-рано се бе намръщила за едно изтървано „по дяволите“, сега го зяпаше, сякаш му бе поникнал рог на челото.

Той размаха телефона.

— Предполагам, че чу това.

— Че агент Лий Кобърн е мъртъв повече от година ли? Да, чух го.

— Явно не е наясно.

— Или съм се хванала на лъжите ти и сега...

— Виж какво — гневно я прекъсна той, — и аз не съм се молил за вас, нали? Искаш да се върнеш у дома и да си пробваш късмета с Доръл Хокинс и останалите, на които Счетоводителя плаща? Добре. Върви. Сам ще ти отворя вратата.

Не беше добре естествено, и не би я пуснал, дори ако реши да си тръгне. Без него тя едва ли щеше да живее дълго. Бяха го описвали като студен и безсърдечен и определенията му прилягаха. Но дори и той не беше съгласен да изпрати жена и четиригодишно хлапе на сигурна смърт. Освен това тя щеше да му е полезна, сега и по-късно, за да свидетелства срещу Счетоводителя. Вероятно знаеше много повече, отколкото съзнаваше. Докато не изцеди от нея и последната капка информация, тя оставаше с него.

От друга страна, тя и детето щяха да са сериозен проблем за него.

Не беше допускал, че ще му се наложи да се грижи за друг, освен за себе си, докато Хамилтън успее да го прибере. Поемаше огромен риск, след като всеки глупак с пушка в околността го смяташе за убиец и похитител. Повече или по-малко, той се бе примирил, че няма да се измъкне невредим от този случай, ако изобщо оцелее.

Но сега бе отговорен за Онър и Емили Жилет и тази отговорност бе породила решимост да ги опази живи, дори ако той самият не оцелее.

Опровергавайки предишните си думи, той каза:

— Независимо дали го съзнаваш, или не, ти държиш ключа към разбиването на престъпната мрежа на Счетоводителя.

— За хиляден път ти казвам...

— Ключът е в теб. Просто трябва да разберем какъв е и къде да го намерим.

— Тогава ме закарай до най-близкия офис на ФБР и ме остави там. Ще го търсим заедно с останалите.

— Не мога.

— Защо?

— Защото не мога да наруша прикритието си. Още не. В момента Хокинс и Счетоводителя си мислят, че съм само един от работниците в склада, който е имал късмета да се измъкне. Свидетел на масово убийство. Което е лошо. Но не толкова, колкото свидетел, който при това е федерален агент под прикритие.

— Но ФБР ще те защити.

— Както полицай Фред Хокинс от управлението в Тамбур се канеше да защити теб ли?

Нямаше нужда да ѝ пояснява повече. Сама можеше да си направи изводите.

— Смяташ, че Счетоводителя е подкупил и местните служители на ФБР?

— Не бих заложил живота си, а ти? — Остави ѝ малко време за отговор. Тя не каза нищо, което бе все едно да отрече. — Нямаше да си тук, ако не вярваше поне малко на казаното от мен.

— Тук съм, защото си давам сметка, че ако си имал намерение да ни нараниш, щеше да го направиш още вчера. А ако всичко, което ми каза, е истина, тогава нашият живот, моят и на Емили, е в опасност.

— Напълно си права.

— Но основната причина да дойда с теб е свързана с Еди.

— И каква е тя?

— Ти повдигна два въпроса, на които искам отговор. Първо, наистина ли е загинал при злополука?

— Нещата са представени така, но не мисля, че е инцидент.

— Трябва да знам — развълнувано настоя тя. — Ако е загинал в пътно произшествие, е едно. Съдба. Божията воля. Ще се примиря. Но ако някой е предизвикал катастрофата, която го уби, искам да си получи заслуженото.

— Разбирам. Какъв е вторият въпрос?

— Еди добро или лошо ченге е бил? Знам отговора. Но искам и ти да се убедиш в това.

— Не ме е грижа какъв е бил — отвърна той сериозно. — Мъртъв е. Единственото, което ме интересува, е да науча кой е Счетоводителя и да го извадя от бизнеса. Останалото, включително и репутацията на загиналия ти съпруг, не ме интересува.

— Е, мен ме интересува. Стан също ще иска да знае. — Тя посочи телефона, който все още бе в ръката му. — Трябва да му се обадя, да му кажа, че сме добре.

Той поклати глава и прибра телефона в джоба си.

— Той направо ще откачи, когато разбере, че ни няма.

— Сигурен съм.

— Ще се опасява от най-лошото.

— Че сте оставени на милостта на един убиец.

— Няма какво друго да си мисли. Затова, моля те...

— Не.

— Това е жестоко.

— Такъв е животът. Не можеш да му се обадиш. Не му вярвам.

— Ти не вярваш на никого.

— Започваш да схващаш.

— Вярваш на мен.

Той я погледна косо.

— Как ти хрумна тази мисъл?

— Щом ме водиш със себе си, явно ми вярваш до известна степен.

— Не бих казал. Вярвам ти не повече, отколкото ти на мен. Но независимо дали ни харесва, или не, ние сме зависими един от друг.

— Как така?

— Ти се нуждаеш от защитата ми, за да оцелееш. Аз се нуждая от теб, за да получа каквото търся.

— Няколко пъти ти казах...

— Знам какво ми каза, но...

— Мамо?

Гласът на момиченцето го прекъсна. Онър извърна гневен поглед от него и се обърна назад към дъщеря си.

— Какво има, миличка?

— Ядосана ли си?

Тя протегна ръка и потупа Емили по крачето.

— Не, не съм ядосана.

— А Кобърн ядосан ли е?

Когато чу детето да произнася името му, нещо в него трепна. Никога не бе чувал детско гласче да го изрича. Звучеше различно.

Онър се усмихна насила и излъга през стиснати зъби.

— Не, той също не е ядосан.

— Изглежда сърдит.

— Не е. Той само... само...

Кобърн положи всички усилия да не изглежда сърдит.

— Не съм ядосан.

Хлапето не се хвана. Не повярва напълно, но смени темата.

— Трябва да пишкам.

Онър погледна към Кобърн с въпросително изражение. Той сви рамене.

— Щом трябва, значи трябва.

— Може ли да идем до някоя бензиностанция? Мога да я заведа...

— А, не. Може да пишка в храстите.

Онър се поколеба, но детето захленчи на задната седалка. Тя отвори вратата на колата и слезе. Докато измъкваше Емили от седалката, тя ѝ каза, че са на приключение и я поведе за ръчичка към задната част на колата.

Кобърн не чу нищо повече, освен заговорнически шепот. Емили се засмя звънко. Той се опита да не мисли за практическите затруднения, които имат жените, когато им се налага да пишкат наред дивата природа, и вместо това се концентрира върху по-сериозни проблеми. Например да реши какво ще правят по-нататък. Както бе изтъкнала Онър, не можеха да продължават да карат крадената кола.

Къде биха могли да отидат? Не и в неговия апартамент. Със сигурност го чакаха там. Не вярваше Стан Жилет да може да ги опази. Беше прекалено близък с братята Хокинс, така че имаше вероятност и

той да е в играта. Онър бе уверена в любовта и предаността му към нея и Емили, но Кобърн не бе склонен да го приеме на доверие. Нуждаеше се от доказателства. Жилет можеше да се окаже и съвестен бивш военен, който да се почувства задължен незабавно да уведоми властите. Кое то също го изключваше като вариант.

След като си свърши работата, Емили отвори предната врата и се усмихна лъчезарно.

— Готова съм!

— Браво.

— Мога ли да се возя отпред? — попита тя.

— Не, не може. — Онър я побутна към задната врата.

— Но и бездруго не съм в моето столче.

— Не, не си. — Онър изгледа обвинително Кобърн, задето бе зарязал детското столче заедно с колата ѝ. — Ще нарушим правилото само този път — каза тя на Емили, докато ѝ помагаше да закопчае колана.

Когато Онър се настани на седалката до него, Кобърн попита:

— Знаеш ли някое място, където можем да отидем?

— Имаш предвид да се скрием?

— Точно това имам предвид. Трябва да останем незабелязани, докато успея да се свържа с Хамилтън.

Тя кимна замислено.

— Знам къде можем да идем.

Том ван Алън бе събуден рано сутринта с шокиращата новина, че Фред Хокинс е мъртъв, а Онър Жилет и детето ѝ са изчезнали от дома им. Убийството и отвличането се приписваха на Лий Кобърн.

Когато сподели това с Джанис, тя реагира с абсолютно недоумение, а после и с искрено съжаление.

— Чувствам се ужасно заради нещата, които казах за Фред вчера.

— Ако това е някаква утеха за теб, той е починал моментално. Вероятно не е усетил нищо. — Разказа ѝ как Доръл е намерил тялото.

— Какъв ужас. Двата бяха толкова близки. — След кратка пауза тя попита: — Какво са правили в къщата на Онър Жилет?

Той ѝ каза как са открили лодката.

— Била е на няколко мили от къщата, но достатъчно близо, за да се разтревожат, затова Фред е отишъл да провери как са. Според Доръл Фред заварил къщата, обърната с главата надолу.

— С главата надолу ли?

Той ѝ описа състоянието на къщата, както му го бе описал заместник-шериф Крофърд.

— Тялото на Фред е било намерено точно до входната врата. Кобърн явно се е появил зад гърба му.

— Както е застрелял и Сам Марсет.

— Изглежда. Както и да е, трябва да видя лично какво става.

Мразеше да излиза от дома, преди да ѝ е помогнал с тежката сутрешна задача да измие, преоблече и нахрани Лени. Тъй като не можеше да дъвче и преглъща, той приемаше храната през тръбичка. Времето за хранене не бе никак приятно. Джанис обаче проявяваше разбиране към дълга му. Увери го, че може да се справи с нещата у дома и че не бива да се тревожи.

— Ситуацията е критична. Имат нужда от теб. Бъди внимателен — прошепна му тя и дори се надигна на пръсти, за да го целуне по бузата.

По-голямата част от задълженията му изискваха да седи на бюро. Том предположи, че вълнуващите обрати в този случай са много по-близо до представите на Джанис за работата му по времето, когато ѝ бе казал, че иска да стане агент от ФБР. Изненада я приятно, като отвърна на целувката ѝ.

На два пъти се загуби по черните пътища, но накрая намери къщата на Жилет и пристигна точно когато Крофърд се канеше да тръгва. Двамата се ръкуваха и се представиха един на друг. Крофърд го осведоми за развитието на случая.

— Прехвърлих всичко на Отдела за криминално разследване. Ще имат много работа. Вашите агенти бяха тук и си тръгнаха. Ще се срещнем с тях в града, където ще отворим гореща телефонна линия, ще организираме специална група за случая и ще си поделим задълженията. Полицейското управление в Тамбур ще ни предостави последния етаж на сградата за команден център.

— Да, говорих с хората си, докато идвах насам. Напомних им, че най-важно е да действаме съвместно и че приоритетната ни задача е да намерим госпожа Жилет и детето, преди да пострадат.

Крофърд го погледна с израз, който казваше, че това се подразбира от само себе си, който Том се постара да не забелязва.

— Научихте ли нещо полезно от Доръл Хокинс?

— Не много. Твърди, че е получил развълнувано обаждане от брат си точно на зазоряване. Пристигнал тук възможно най-бързо. Лодката на Фред била привързана на кея. Първият признак, който му подсказал, че нещо не е наред, била широко отворената предна врата на къщата.

— Какво мисли за бъркотията вътре? — попита Том.

— Същото като мен. Някой — трябва да предположим, че е бил Кобърн — е търсил нещо.

— Какво например?

— Никой не знае.

— Намерил ли го е?

— Нямам представа. Явно никой не знае какво е търсил Кобърн. Нито Доръл, нито свекърът на госпожа Жилет.

Разказа на Том за неочакваното пристигане на Стан Жилет на местопрестъплението и подробно описа бившия военен, чак до лъснатите до блясък обувки.

— Тежък характер има, но в подобна ситуация и аз не бих се държал мило — призна заместник-шерифът.

Взе си довиждане с Том, но му позволи да огледа къщата. Том се постара да не се пречка на техническите лица, които усърдно ровеха в стаите и се опитваха да съберат доказателства. Влезе и излезе след няколко минути.

Връщането в Лафайет му отне повече от час. Когато най-сетне влезе в кабинета си, почувства облекчение, че е отхвърлил неприятното задължение.

Но нямаше и минута, откак бе седнал зад бюрото си, когато служебният телефон звънна. Натисна мигащото бутонче на вътрешната линия.

— Да?

— Заместник-директор Хамилтън се обажда от Вашингтон.

Стомахът на Том се преобърна. Той се прокашля, преглътна, благодари на секретарката и едва тогава натисна другия мигащ бутон.

— Агент Ван Алън.

— Здравей, Том. Как си?

— Добре, сър. А вие?

Клинт Хамилтън премина направо към въпроса с обичайната си деловитост.

— Озовал си се в страхотна воняща каша.

Том, който се чудеше как, по дяволите, Хамилтън е разбрал това, се обади предпазливо:

— Изминаха няколко напрегнати дни.

— Докладвай.

Следващите пет минути говори само Том. На няколко пъти направи пауза, за да се увери, че линията не е била прекъсната случайно. Хамилтън не задаваше въпроси, но Том можеше да чуе дишането му, затова продължаваше да говори.

Когато приключи, Хамилтън мълча известно време, достатъчно, за да накара Том да попие влагата над горната си устна с джобната си кърпичка. Хамилтън му бе гласувал огромно доверие. Вярата в способностите му сега бе подложена на изпитание и той не искаше да разочарова покровителя си.

Когато най-сетне заговори, Хамилтън изненада Том с въпрос:

— От твоите агенти ли е?

— Моля?

— Този Кобърн. Да не би да е агент под прикритие, който работи по разследването на транспортната компания на Сам Марсет?

— Не, сър. Не бях чувал за него, докато не отидох на местопрестъплението в склада. Научих името на заподозрения от Фред Хокинс.

— Фред Хокинс, който сега е мъртъв.

— Точно така.

След още една продължителна пауза Хамилтън се обади:

— Добре, продължавай.

— Аз... хм...

— Тъкмо ми обясняваше как агенти от твоя офис работят рамо до рамо с полицаите от Тамбур.

— Да, сър. Не исках да ги дразня с присъствието си. Убийствата в склада са под тяхна юрисдикция. Офисът на шерифа разследва убийството на Фред Хокинс. Но след като се изясни, че госпожа Жилет наистина е била отвлечена...

Хамилтън го прекъсна грубо.

— Наясно съм с юрисдикцията, Том. Да се върнем на Сам Марсет. Той е имал прекрасни условия да се заеме с нелегален трафик. Том прочисти гърлото си.

— Да, сър.

— Стигнал ли си до някакви други заключения?

— Не, нищо засега. — Разказа на Хамилтън за претърсването на камионите на компанията, за разпитите на шофьори и други служители. — Наредил съм на наши агенти да издирят и разпитат всеки, който е бил в склада или наоколо през последните трийсетина дни, но засега не е открита и следа от контрабанда.

— Какъв е мотивът на заподозрения да убие Сам Марсет и колегите си?

— Опитваме се да установим това, сър. Но начинът му на живот ни създава затруднения.

— В какъв смисъл?

— Кобърн е самотник. Няма приятели, семейство, почти не е общувал с колегите си. Никой не го познава добре. Хората...

— Постарай се максимално, Том — прекъсна го Хамилтън с явно нетърпение. — Направи предположение. Защо ги е убил?

— Бил е недоволен от работата си.

— Недоволен от работата — Хамилтън го повтори без всякаква емоция и определено без въодушевление.

Том реши, че е най-добре да замълчи.

Накрая директорът проговори:

— Ако Кобърн просто е имал зъб на шефа си и е откачил, защото са го засегнали на товарната рампа или не са му платили достатъчно за наднорменото работно време, защо е отишъл в къщата на мъртво ченге и я е обърнал с главата надолу? Ако се е опитвал да избяга от местопрестъплението, защо е останал при вдовицата с детето за близо двайсет и четири часа? И ако ги е взел със себе си, защо го е направил? Защо просто не се е отървал от тях там, на място? Това необичайно поведение не те ли дразни?

Въпросите не бяха реторични. Том бе работил с Клинт Хамилтън в офиса на Бюрото в Лафайет за кратък период, който му бе достатъчен да разбере, че този човек не си губи времето в излишни приказки.

Когато Хамилтън бе повишен и изтеглен във Вашингтон, Колумбия, прескачайки областното ниво в Ню Орлиънс, той бе препоръчал Том за свой наследник. Том бе наясно, че подкрепата от страна на Хамилтън е била посрещната със скептицизъм от някои и открито недоволство от други. Човекът се бе борил за Том и бе спечелил битката.

Всеки ден, когато влезеше в кабинета, където някога бе седял Хамилтън, Том изпитваше гордост, че е наследил един толкова способен, уважаван и дори всяващ страх агент. И в същото време го обземаше паника, че не е способен да отговори на високите стандарти и очакванията на предшественика си. Във всяко отношение.

Понякога беше болезнено откровен със себе си и стигаше дотам, да се пита дали Хамилтън не му бе подхвърлил поста заради Лени. Кипваше от унижение и възмущение при мисълта, че назначението му може да се дължи на снизхождение, но се опасяваше, че случаят е точно такъв.

Питаше се и откъде Хамилтън черпи информацията си. Не само знаеше за убийството на Марсет и станалото след това, но бе добре запознат с подробностите. Което означаваше, че бе разговарял с някой в местния офис, преди да се обади на Том. Това го засегна.

Но тъй като не искаше Хамилтън да долови съмненията му, той си придаде фалшива увереност.

— И аз си задавам тези въпроси, сър. Те са доста притеснителни.

— Меко казано. Ясно е, че това не е случайно избухване на психар с лични проблеми. Което означава, Том, че имаш ясна задача.

— Да, сър.

— Първото и най-важно нещо е да ги намериш.

— Да, сър.

След напрегната и продължителна пауза Хамилтън каза само:

— Ще очаквам новини. — И прекъсна връзката.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Следвайки указанията на Онър, Кобърн караше по тесен черен път, покрит с плевели и прорасли корени, които се удряха в пода на колата. На около петдесет метра от целта той спря и изумено зяпна изоставената риболовна лодка, след което извърна глава и многозначително погледна Онър.

Тя се опита да се защити:

— Имаш ли по-добра идея?

— Да. Да не я пускаме във вода.

Махна крака си от спирачката и продължиха напред предпазливо, макар да бе практически невъзможно някой да ги причаква в засада на лодката. Човек трябваше да е луд, за да се качи на това корито, което изглеждаше готово да се разпадне от само себе си всеки момент.

— На кого е? — попита той.

— Моя е. Наследих я след смъртта на баща си.

Кобърн знаеше малко неща за морските съдове, но бе прекарал достатъчно време по крайбрежието на Луизиана, за да може да разпознае крайбрежен траулер за лов на скариди.

— Ловил е скариди с това нещо?

— Живееше на него.

Корабчето изглеждаше така, сякаш може да се задържи на вода, колкото и счупена пръчка. Беше полузаседнало в плитчините на канала, който според Онър стигаше до Залива. Но от мястото, където бяха застанали, водният канал приличаше на заблатен ръкав.

Кобърн предполагаше, че траулерът не е плавал от години. Пълзящи растения бяха превзели кърмата. Боята по капитанската кабина, или поне по това, което бе останало от нея, бе напукана и се лющеше. Стъклата на прозорците, които не липсваха изцяло, бяха толкова надраскани и покрити с мръсотия, че почти не приличаха на стъкло. Металната рамка, която държеше мрежата от лявата страна на лодката, бе наклонена под ъгъл четиридесет и пет градуса и напомняше счупено крило на гигантска птица.

Поради всички тези причини траулерът бе изоставен и вероятно забравен, а това работеше в тяхна полза.

— Кой знае за него? — попита Кобърн.

— Никой. Татко докара лодката тук, за да я предпази от Катрина, а после реши да я остави. Живя тук, докато се разболя. Преместих го в болница, но прекара там по-малко от седмица, преди да умре.

— Преди колко време беше това?

— Само няколко месеца преди катастрофата на Еди. Заради това смъртта на Еди ми се отрази още по-тежко. — Тя се усмихна тъжно. — Но бях доволна, че татко не доживя да ме види овдовяла. Това щеше да го разстрои ужасно.

— А майка ти?

— Умря преди години. Тогава татко продаде къщата и се премести да живее на корабчето.

— Свекър ти знае ли за него?

Тя поклати глава.

— Стан не одобряваше особено начина на живот на баща ми, който бе доста... бохемски. Стан не искаше да се виждаме с него. Не желаше Емили да бъде изложена на влиянието му.

— Изложена на влиянието му? Бохемството да не би да е заразно?

— Стан явно смята така.

— Знаеш ли — обади се той, — колкото повече научавам за този твой свекър, толкова по-малко го харесвам.

— Той сигурно мисли същото за теб.

— Няма да си изгубя съня заради това.

— Сигурна съм. — Тя отметна косата си от лицето и след като се взира известно време в корабчето, отбеляза: — Стан има добри намерения.

— Така ли?

Засегна болно място. Тя рязко се обърна към него.

— Всъщност какво те засяга това?

— В момента ме интересува най-вече дали ще ни потърси на това корито.

— Не.

— Благодаря.

Кобърн отвори вратата си и слезе. Една змия се стрелна покрай ботуша му. Той изруга под нос. Не че се страхуваше особено от змии, но предпочиташе да ги избягва.

Отвори задната врата и се пресегна за Емили, която вече си бе разкопчала колана и протягаше ръчички към него. Той я вдигна, заобиколи колата и я подаде на Онър.

— Не я оставяй на земята. Видях една... — Спря се и прошепна почти безгласно думата.

Очите на Онър се разшириха от страх и веднага се вгледа в краката си.

— Водна змия ли?

— Не съм я питал.

Измъкна пистолета от колана на джинсите си, но бързо го скри в дланта си, когато Емили се обърна към него.

— Кобърн?

— Какво?

— Още ли сме на приключение?

— Може и така да се каже.

— Мама го каза.

— Тогава, да, на приключение сме.

— Може ли да останем по-дълго? — изчурулика момиченцето.
— Много е забавно.

О, да, голям купон, помисли си той, докато проправяше път към корабчето. Името едва се четеше заради олющената боя, но все пак го различи. Погледна многозначително Онър през рамо. Тя не му обърна внимание.

Както си бе редно, страните на корпуса бяха ниски. Той лесно се качи на борда, но ботушът му стъпи в гнездо от испански мъх. Опитният му поглед се плъзна наоколо, търсейки следи от скорошно човешко присъствие, но паяжините и природните отпадъци бяха доказателство, че на палубата не е стъпвал човешки крак вероятно от деня, в който бащата на Онър е бил преместен в болница, за да доживее края на дните си.

Уверен, че са сами тук, той изрита настрани купчината мъх, за да разчисти място за Емили, когато Онър му я подаде. Той я остави да стъпи на палубата.

— Не мърдай.

— Добре, Кобърн, няма.

След като веднъж се бе престрашила да използва името му, сега явно се радваше на всяка възможност да го спомене.

Кобърн се наведе, протегна ръка на Онър и ѝ помогна да се качи. След като се озова на палубата, тя огледа покрития с боклук под. Той долови тъга в изражението ѝ, но Онър бързо я прикри и заяви бодро:

— Оттук.

Хвана Емили за ръка и я помоли да гледа къде стъпва, после ги поведе покрай капитанския мостик. Спря пред вратата и погледна назад към Кобърн.

— Може би е добре да влезеш пръв.

Той я заобиколи и бутна вратата, но тя оказа съпротива и се наложи да натисне здраво с рамо. Вътрешността на кабината не бе в по-добро състояние от палубата. Контролното табло бе покрито с мръсно платно, по което имаше малки локвички зеленясала дъждовна вода. Клон на дърво бе счупил един от прозорците толкова отдавна, че върху кората му бе пораснало значително количество мъх.

Онър огледа всичко с явно отчаяние. Но единственото, което каза, бе:

— Долу — и посочи към тесен коридор със стъпала, водещи надолу.

Той слезе предпазливо и се приведе, за да не удари главата си, докато се промъкваше през тясната овална пролука към каюта с нисък таван. Миришеше на плесен и гнилоч, на солена вода и умряла риба, на моторно масло и марихуана.

Кобърн хвърли поглед назад към Онър, която стоеше напрегната на стъпалата.

— Пушел е марихуана?

Тя го призна с леко свиване на рамене.

— Знаеш ли къде си крие запасите?

Тя го изгледа гневно, а той се ухили и отново се обърна към малката каюта. Вътре имаше газова печка с два котлона, която бе обвита в паяжини. Вратата на малкия хладилник стоеше отворена. Беше празен.

— Електричество? — попита Кобърн.

— Има генератор. Не знам дали още работи.

Едва ли, усъмни се той. Отвори вратичките на шкафчето за продукти и намери само миши барабонки по празните рафтове. Имаше и две койки, разделени от пътечка, широка около педя. Посочи към вратата в дъното на кабината.

— Това там капитанската каюта ли е?

— Не препоръчвам да се влиза. Не беше добра идея дори и когато татко живееше вътре.

Всъщност нямаше какво да ги зарадва на корабчето, освен че изглеждаше със здраво дъно и покрив. Подът бе отчайващо мръсен, но беше сух.

— Можем ли да останем тук? — попита Онър.

— Да се надяваме, че няма да се наложи да прекараме тук повече от няколко часа.

— А после какво?

— Работя по въпроса.

Отиде до една от койките и повдигна голия дюшек, за да провери за насекоми. Увери се, че е чисто, върна се до Онър и протегна ръце да му даде Емили. Остави я на дюшека.

Тя набърчи носле.

— Мирише лошо.

— Съжалявам — отвърна Кобърн. — Седи тук и не слизай.

— Това ли ще бъде нашата къща?

— Не, миличка — обади се Онър с престорена веселост, докато влизаше в каютата зад Кобърн. — Тук сме само за малко. Помниш ли, когато дядо живееше тук?

Детето поклати глава.

— Дядо живее в къща.

— Не дядо Стан. Другият ти дядо. Той живееше на тази лодка. Ти много обичаше да му идваш на гости.

Емили я погледна учудено.

Кобърн забеляза, че изгубените спомени на Емили за дядо й нараниха Онър, но тя се постара да не се издаде.

— Това е част от нашето приключение.

Детето бе достатъчно проникателно, за да разпознае лъжата, но и достатъчно умно, за да си замълчи, когато майка му бе готова да се разплаче. Усетила престорения ентузиазъм на Онър, Емили стисна одеялцето си и включи Елмо, който запя веселата си песничка.

Онър заговори шепнешком.

— Кобърн, трябва да намерим някаква храна и вода.

— Имаш предвид, че аз трябва да намеря.

Тя доби измъчен вид.

— Да, така е. Съжалявам. — Вдигна безпомощно ръце. — Не съм била тук, откакто погребях татко. Не осъзнавах... — Не намираще думи да продължи и само го погледна умолително. — Моля те, нека се обадя на Стан.

За да не подемат отново стария спор, Кобърн ѝ подаде метлата, която бе открил в един тесен шкаф.

— Направи каквото можеш. Ще се върна възможно най-скоро.

Два часа по-късно още го нямаше. Онър закрачи напред-назад по палубата на траулера, вперила очи в пътя, по който бяха дошли тук, сякаш можеше да го извика със силата на волята си. Опитваше се да долови познатия шум на приближаваща кола през птичите трели.

Помъчи се да не предава тревогата си и на Емили, която бе станала изключително раздражителна и хленчеше. Оплакваше се, че ѝ е топло, че е гладна и жадна. „Къде отиде Кобърн?“ и „Кога ще се върне?“, повтаряше през няколко минути, докато накрая Онър изгуби и малкото останало ѝ търпение и ѝ се скара.

— Престани да питаш.

Не знаеше как да отговори на настоятелните въпроси на дъщеря си, но възможните отговори я притесняваха. Най-големият ѝ страх бе, че Кобърн ги е изоставил.

Баща ѝ бе избрал да закотви тук корабчето си тъкмо защото гористият мочурлив терен на практика бе непроходим и осигуряваше някаква защита срещу ураган. Бе предпочел да се оттегли тук, защото му харесваше изолираността на мястото. Беше встрани от отъпканите пътища и трудно се стигаше до него. Още повече, че не се налагаше да плаща наем за пристан и можеше да избегне досадни ограничения на свободата му като правила и разпоредби, глоби и данъци.

Бе се превърнал в истински отшелник и бе ограничил до минимум контактите си с външния свят. Доколкото ѝ бе известно, двете с Емили бяха единствените, които някога бяха идвали тук. Дори и Еди не бе я придружавал при гостуванията им.

Кобърн я бе попитал дали знае подходящо място да се скрият. Това бе отличен избор, но в момента ѝ се щеше да не му бе казвала нищо. Същите качества, които го превръщаха в отлично скривалище, сега я довеждаха до отчаяние. Най-близката връзка с цивилизацията бе двулентов път на повече от пет мили разстояние. Не можеше да върви толкова, не и докато влачи Емили със себе си, при това без капка вода.

Трябваше да дочака завръщането на Кобърн или...

Не си позволяваше да мисли за „или“. Как щеше да успокои страховете на Емили, когато падне мрак? Щеше ли самата тя да успее да запази самообладание? Нямаше никакви средства за комуникация.

Кобърн бе отказал да ѝ остави телефон.

— Кълна се, че няма да го използвам.

— Тогава защо искаш да ти го оставя?

— Може да имаме спешна нужда. Да ни ухапе змия.

— Стой далеч от тях и няма да те закачат.

— Сигурна съм, че наоколо има алигатори.

— Явно си гледала „Челюсти“. Няма да скочат в лодката.

— Не можеш да ни оставиш просто ей така!

— Не, мога и да ви завържа.

Това я бе накарало да млъкне. Малко остана да му се нахвърли, но не смееше да го направи пред Емили. Спречкването помежду им щеше да я изплаши. А и бездруго щеше да е безполезно, само щеше да се сдобие с нови синини и болки в мускулите.

Разсеяно потри едно болезнено място на лакътя си, докато все повече се ядосваше на заминаването на Кобърн и на собствените си страхове. Не беше безпомощна. Беше самотен родител и бе живяла сама, в усамотено място, цели две години. Смело се бе изправяла срещу всяка трудност, защото нямаше друг избор. Вярно, Стан, близнаците и други познати бяха насреща, когато се нуждаеше от подкрепа. Ако изпаднеше в затруднение и помолеше за помощ, те веднага се отзоваваха.

Този път бе различно. Беше съвсем сама.

Но, за бога, не беше безпомощна. Тя...

— Кобърн! — извика Емили.

Скочи от кашона, на който седеше, и се затича по палубата към него, след което прегърна здраво краката му.

— Донесе ли ми нещо? Мама каза, че ще ми донесеш нещо за обяд.

Онър усещаше свитото си сърце в гърлото. Той стоеше на палубата само на няколко метра от нея, но тя не бе чула и звук, който да извести приближаването му. Носеше бейзболна шапка и слънчеви очила, които свали и закачи на яката на блузата си. Блузата на Еди, напомни си тя. Ботушите и крачолите му до средата на прасеца бяха мокри. Кални дири бележеха пътя му по мръсната палуба.

Забелязал погледа ѝ, той обясни:

— Дойдох отстрани, по брега на потока.

Емили подскачаше нагоре-надолу. Без да откъсва очи от Онър, той измъкна захарна близалка от джоба на джинсите си и я подаде на хлапето. Емили дори не поиска разрешение от майка си, а нетърпеливо разкъса виолетовата опаковка.

— Какво ще кажеш, Емили?

— Благодаря ти, Кобърн. Обичам тези с вкус на грозде. Любими са ми.

Онър кисело си помисли, че всяка близалка, която Кобърн ѝ донесеше, мигновено щеше да ѝ стане любима. Дори не попита майка си дали може да хапне нещо сладко преди обяд, а бързо налапа близалката.

Онър реши да не обръща внимание.

— Защо дойде откъм потока? Къде е колата?

— Оставих я малко по-далеч. Някой можеше да ви е намерил. Не исках да попадна в капан. — Погледна я многозначително. — Мислеше, че съм ви зарязал тук, нали?

Без да каже нищо повече, той слезе от кораба и тръгна към пътя.

Емили измъкна близалката от уста и изхленчи:

— Къде отива?

— За бога, Емили, сега ще се върне. — Сляпото възхищение на дъщеря ѝ започваше да я дразни.

След няколко минути той се върна с пикап, чиято черна боя се бе превърнала в сива под влиянието на соления въздух на Залива. Беше поне на няколко години и на бронята му имаше лепенка на „Тигрите“ — футболния отбор на щатския университет на Луизиана. Изглеждаше досущ като стотици други пикапи, които бяха пострадали от крайбрежния климат и можеха да се похвалят с лепенка на „Тигрите“.

Вероятно това бе основната причина, поради която Кобърн бе решил да го отмъкне.

Той спря близо до корабчето, слезе и грабна няколко големи чанти от каросерията.

— Помогни ми. — Подаде чантите на Онър и се върна за останалите. След като ѝ прехвърли и тях, каза: — Отивам да скрия колата.

— Защо?

— Някой може да стреля по гумите.

Не го попита как ще стигнат тримата до колата, ако се наложи да бягат. Очевидно имаше по-голям опит от нея в тези неща.

Докато се върне обратно в корабчето и изтрополи надолу по стълбите, тя бе приготвила три сандвича с фъстъчено масло и банани. Двете с Емили седяха на едната койка, той седна на другата. Емили весело се обади:

— На пикник ли сме?

— Нещо такова. — Онър се наведе и я целуна по челото, разкаяна, задето ѝ бе викнала по-рано.

В торбите, които Кобърн бе донесъл, имаше храна, която ставаше за ядене, без да се приготвя специално и без да се нуждае от хладилник за съхранение. Беше взел и цял стек бутилирана вода, лампа с батерии, спрей против насекоми, мокри кърпички и бутилка гел за почистване на ръце без вода.

След като се нахрани, Емили се прозя. Възрази, когато майка ѝ предложи да поспи, но скоро се унесе. Кобърн си взе пакет бисквити.

— Страхотно си се постарала тук.

Онър вдигна поглед към него, докато седеше приведена над Емили и ѝ вееше със старо списание, което бе намерила в едно чекмедже.

— Подиграваш ли ми се?

— Не.

След като той бе тръгнал, Онър се хвана за метлата и помете боклука от пода, обра паяжините навсякъде. Намери няколко чаршафа в един шкаф, който бе част от платформата на едната от койките. Изнесе ги на палубата, за да ги изтръска, после застла с тях леглата. Сега в тях нямаше буболечки или ларви, но все още миришеха на мухъл. Поне бяха за предпочитане пред изпоцапаните голи дюшеци.

— Не посмях да вляза в тоалетната — призна си тя.

— Мъдро си постъпила. Видях две кофи на палубата. Ще ги напълня с вода от потока. Ти и Емили можете да ги използвате.

Беше доволна, че са засегнали този деликатен проблем, но се въздържа да го обсъжда повече.

— Сега, след като имаме вода, мога да избърша някои от повърхностите, които сме принудени да докосваме.

— Бъди пестелива с водата.

— Добре. — После му зададе въпроса, който я измъчваше. — Успя ли да се свържеш с твоя човек? Хамилтън?

— Опитах. Вдигна ми същата жена. Поисках да ме свърже с него. Тя настояваше, че съм мъртъв.

— Какво мислиш за това?

Той сви рамене и отхапа от бисквитата.

— Хамилтън още не иска да говори с мен.

— А това какво значи?

— Нищо.

— Не се ли тревожиш?

— Не се тревожа, ако не е крайно наложително. Иначе само хабя енергия.

Тя си го отбеляза като тема за размисъл или по-нататъшна дискусия.

— Провери ли телефона на Фред за запаметени номера?

— Нямахме такива, както и очаквах. Имаше само един разговор в регистъра, онова последно обаждане до брат му. Този телефон е едnodневка.

— За еднократна употреба — обади се тя, спомнила си как го бе нарекъл по-рано.

— Няма записи. Чист е. На практика не може да бъде проследен.

— Като твоя.

— Пазех си го за черни дни. Както и да е, предполагам, че го е използвал да поддържа връзка с брат си и Счетоводителя и незабавно е изтривал всеки разговор от регистъра. Ако някога успея да го предам на техническия екип, вероятно специалистите ще могат да извлекат някаква информация от него. Но точно сега телефонът на Фред не ни е от полза. Въпреки това ще го оставя без батерия.

— Защо?

— Не съм в час с последните технологии, но мисля, че има хора, които могат да проследят един телефон дори и ако е изключен. Нужен им е само номерът му. Докато в него има батерия, всеки телефон излъчва сигнал.

— Вярно ли е това?

Той сви рамене.

— Така съм чувал.

— Колко време би отнело? Да се проследи телефон, имам предвид.

— Нямам представа. Това не е по моята специалност. Така или иначе не смятам да поемам рискове.

Само преди два дни тя едва ли можеше да си представи, че ще води разговор за разузнавателна информация и телефони едnodневки. Нито би могла да предположи, че съществуват мъже като Кобърн, който спокойно похапваше бисквити, докато говореше за човека, когото бе убил само преди няколко часа.

Не знаеше какво да мисли за Лий Кобърн, но още по-смущаващо бе, че изобщо не искаше да разбере.

Смени темата и попита:

— Откъде взе колата?

— Извадих късмет. Забелязах една пощенска кутия в околността, затрупана с пликове и пакети, което е сигурен признак, че собствениците ѝ ги няма. Къщата е доста отдалечена от пътя. Ключовете за колата висяха на кукичка до задната врата. Също като в твоята къща. Възползвах се. Да се надяваме, че хората ще отсъстват поне още няколко дни и няма да съобщят за кражбата на колата.

— Предполагам, че си сменил номерата ѝ с тези на някоя друга.

— СП. — Забелязал неразбиращия ѝ поглед, той поясни: — Стандартна процедура. Добре е да го запомниш, ако решиш да се впуснеш в престъпния живот.

— Съмнявам се, че ще се случи.

— И аз.

— Не мисля, че съм създадена за живот на ръба на закона.

Той я огледа бавно от глава до пети.

— Може и да се изненадаш от себе си.

Когато погледът му отново срещна нейния, в очите му пламтеше огън.

Тя извърна очи смутена.

— Купи или открадна храната?

— Купих я.

Онър се сети за парите, които той носеше в джоба на джинсите си.

— Не се ли опасяваше, че ще те разпознаят.

— Шапката и очилата бяха в жабката на колата.

— Аз те разпознах с тях.

Той се засмя.

— Те не гледаха мен.

— Те ли?

— Отбих се в едно магазинче за стръв сред пустошта. Беше празно. Нямаше други клиенти. На паркинга бе само камионът за доставка на бутилирана вода.

Тя хвърли поглед към опаковката от дващсет и четири бутилки, увита в прозрачно фолио.

— Откраднал си ги направо от камиона?

— Фасулска работа. Когато влязох в магазина, видях доставчика зад тезгяха с продавачката. Ръката му беше в панталона ѝ, а устата му бе заета със зърното на гърдата ѝ. Бяха погълнати един от друг. Грабнах продуктите, платих и се измъкнах бързо. Няма изобщо да си спомнят за мен, а само за прекъсването.

Бузите на Онър бяха пламнали от смущение от картината, която бе описал. Зачуди се дали историята е истинска, но и да беше, защо я бе описал толкова живо? За да я притесни ли? Е, определено бе притеснена, но ако Кобърн изобщо го бе забелязал, не даде да се разбере, а само погледна часовника на китката си.

— Отново ще се опитам да се свържа с Хамилтън.

Използва собствения си телефон, натисна бутона за повторно избиране на последния набран номер и този път Онър чу мъжки глас отсреща.

— Хамилтън.

— Кучи син. Да ме прецакаш ли искаш?

Човекът отсреща отговори спокойно.

— Ако си на мое място, няма как да не си предпазлив, Кобърн. Когато номерът е скрит, не отговарям.

— Аз се представих.

— Когато чух новините, нямаше как да не се досетя, че си ти. Затънал си в голяма каша. Гъмбо^[1] по-добре ли ти звучи?

— О, много смешно.

— Не мисля. Масово убийство. Отвлечане. Надмина себе си, Кобърн.

— Няма нужда да ми го казваш. Ако не бях закъсал, нямаше да ти звъня.

Мъжът в другия край на линията стана сериозен и попита:

— Верни ли са слуховете? С теб ли е жената?

— И детето.

— Добре ли са?

— Да, добре са. На пикник сме. — След една напрегната и продължителна пауза Кобърн отново заговори: — Наистина са добре. Искаш ли да се увериш?

Без да чака отговор, той подаде телефона на Онър. Тя го вдигна до ухото си с трепереща ръка.

— Ало?

— Госпожа Жилет?

— Да.

— Казвам се Клинт Хамилтън. Искам да ме изслушате внимателно. Моля ви, заради безопасността на детето ви и собствената ви сигурност не подценявайте важността на онова, което ще ви кажа.

— Добре.

— Вие, госпожо Жилет, сте в компанията на много опасен човек.

[1] Пикантна гъста яхния, популярна в Луизиана. — Б.р. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Тори тръшна здраво вратата след Доръл, пусна резето, а после половин час бесня и се ядосва на себе си, задето не му бе дала хубаво да се разбере заради последната му реплика.

Но дори и дълго след като бе напуснал дома и гневът ѝ се беше поуталожил, заплахата продължаваше да кънти в главата ѝ. Беше притеснително да я чуе, меко казано. Не че се тревожеше за себе си, но се безпокоеше за Онър.

Тори бе самостоятелна, независима жена и бе свикнала да се грижи сама за себе си. Но не се свенеше да помоли за помощ, ако сметнеше, че ѝ е нужна. Реши, че трябва да се обади по телефона.

— Тори, сладурче. Тъкмо си мислех за теб.

Гласът му мигновено успокои опънатите ѝ нерви. Влезе в тона му и попита:

— За какво мислеше?

— Седях си замечтан и се чудех дали носиш бикини.

— Естествено, че не. Винаги съм готова за секс. Защо мислиш, че ти се обадох?

Това го зарадва. Засмя се задавено като бивш пушач. Беше с петнайсет килограма над здравословното тегло и по носа му имаше ярки капилляри от изпитото море от бърбън в продължение на петдесет и осем годишното си съществуване. Но затова пък можеше да си позволи да пие най-доброто.

Казваше се Бонел Уолъс и беше по-богат и от Крез. Парите си държеше в банката в Ню Орлиънс, която бе собственост на семейството му още от времето, когато Луизиана бе принадлежала на испанската корона.

Любимата му съпруга, с която бе живял трийсетина години, бе починала от рак преди година. Опасявайки се от същата съдба, Бонел бе зарязал цигарите, бе намалил пиенето до пет-шест чаши дневно и се бе записал във фитнес клуба на Тори. И това бе решило бъдещето му.

Бе се превърнал в кандидат за съпруг номер четири, което напълно го устройваше, защото смяташе, че слънцето изгрява и залязва изпод бикините, които тя твърдеше, че не носи.

— Ще направиш ли нещо за мен, Бонел?

— Само кажи, захарче.

— Една приятелка е в опасност. Смъртна опасност.

Той моментално заряза шеговития тон.

— Господи.

— Може да ми потрябват доста пари в много кратък срок.

— Колко?

Просто така. Без никакви въпроси. Сърцето ѝ преля от чувства.

— Не бързай да се съгласяваш. Говоря за сериозна сума. Като например милион или повече. — Тори мислеше за откупа и се чудеше каква ли е тарифата за благополучното връщане на млада вдовица и детето ѝ. — Аз ги имам. Но може да не успее да се добера до сметките си достатъчно бързо.

— Кажи ми какво става. Как мога да помогна с друго?

— Чу ли за жената и детето, които са били отвлечени тази сутрин?

Беше чул. Тори му обясни случая.

— Дори не ми се мисли какво преживяват в момента двете с Емили. Не знам какво да правя, но не мога просто да стоя бездейно. С твоя помощ мога поне да разполагам с пари, ако свекър ѝ получи обаждане от похитителя им. Стан е стабилен финансово, но едва ли разполага с толкова пари.

— Само ми кажи колко и за кога ти трябват. Незабавно ще ги получиш. — Той замълча, после продължи: — Просто ми звъни, Тори. Господи, сигурно си притеснена до смърт. Искаш ли да дойда и да остана с теб?

Заради порасналите му деца и нейната политика в клуба, която забраняваше връзки между персонала и клиентите, те пазеха в тайна отношенията си. Готовността му да зареже всичко, да остави банката посред ден и да се втурне да ѝ помага говореше за нещо повече от любезност и загриженост.

Със задавен от чувства глас тя се обади:

— Казвала ли съм ти колко те обичам? И колко си важен за мен?

— Наистина ли го мислиш?

— Да — отговори тя напълно откровено, което изненада и самата нея.

— Е, добре. Защото и аз изпитвам същото.

Когато бе дошъл в клуба ѝ, тя веднага бе привлечена от приятните му маниери. Не обърна внимание на едрото му тяло и провери финансовото му състояние. След като разбра колко е богат, моментално му хвърли око.

Той бе прекарал последните пет години от брака си в грижи за болната си жена и сега бе готов за забавления, за секс, за похотливите закачки на Тори, за флиртуването и ласкателствата ѝ. Бонел Уолъс всяваше страхопочитание и уважение сред бизнес партньорите си, беше прозорлив във всичките си дела, но се бе оказал като мека глина в умелите и опитни ръце на Тори.

Въпреки това с времето у нея се бе зародила привързаност към него, която нямаше нищо общо с желанието да намери поредния богат съпруг. Под ленивата плът, изнежена от охолния живот, тя бе открила добро сърце, добър приятел и мъж. Постепенно бе започнала да изпитва привързаност към него, а това за нея бе равносилно на истинска любов.

Размениха си въздушни целувки и неохотно прекъснаха връзката. Докато притискаше телефона до гърдите си, на устните ѝ се задържа усмивка. Но когато на вратата се звънна, тя изгърва слушалката, хукна към входа и отвори рязко.

На прага стоеше Стан Жилет. Нямаше да е по-шокирана, дори ако бе видяла там Елвис.

Тя не харесваше свекъра на Онър и чувствата им бяха взаимни. Нещо повече. Никой от двамата не криеше антипатията си. И съвсем не ставаше дума за обичайното противопоставяне между либерали и консерватори.

Единственото общо нещо помежду им бе любовта към Онър и Емили и нищо освен тази споделена любов не би могло да доведе Стан до дома ѝ.

Сърцето ѝ направо спря да бие. Стисна вратата за опора.

— О, боже. Мъртви ли са?

— Не. Поне се надявам, че не са. Може ли да вляза?

Отмаляла от облекчение, тя отстъпи встрани. Стан прекрачи прага и пристъпи с маршова крачка по коридора, който за него

несъмнено бе входът за Гомор, после спря и се огледа наоколо, сякаш оценяваше вражеския лагер. Тори вярваше, че донякъде бе точно така. Мебелите ѝ бяха скъпи и подбрани с вкус, но устните му бяха присвити неодобрително, когато се обърна към нея.

— Как разбра?

Запита се защо в устата на този човек и най-обикновеният въпрос може да прозвучи така, сякаш се кани да ѝ забие бамбукови клечки под ноктите. Но обстоятелствата изискваха да се държи вежливо.

— Гледах новините.

— Не си ли се чувала с Онър?

— Защо всички ме питат за това?

Очите му се присвиха и се впериха в нея.

— Кой друг те е питал?

— Доръл. Беше тук, когато се прибрах у дома от клуба. Също като теб и той явно смята, че похитителят на Онър ще ѝ даде почивка и ще я остави да се свърже с мен.

— Не се нуждая от сарказма ти.

— А аз — от намеците ти, че ако знаех какво е станало с Онър и Емили, щях просто да си стоя тук и да те ненавиждам с всяка клетка от тялото си. Ако беше така, щях да съм се втурнала да действам, за да ги върна в безопасност у дома. Кое то ме кара да те попитам, защо ти самият не си навън и не ги търсиш, вместо да оскверняваш дома ми с тесногърдото си осъдително мнение?

Дотук с вежливостта.

Той настръхна.

— Нима можеш и за част от секундата да допуснеш, че съм се загрижил как да те нараня, вместо да се опитам да си върна вдовицата и детето на сина ми, които са единствените ми близки хора?

Тори отлично разбираше чувствата му. Загрижеността ѝ за Онър и Емили далеч превъзхождаше омразата ѝ към него. След като бе дала воля на чувствата си, вече можеше да отстъпи.

— Не, Стан, не го мисля. Знам, че ги обичаш. — По своя арогантен и собственически начин, изкушаваше се да добави тя, но не го направи. — Сигурно си адски притеснен.

— Меко казано.

— Защо не седнеш? Да ти донеса ли нещо? Вода? Газирана напитка? Нещо по-силно?

Той за малко да се усмихне, но се усети навреме.

— Не, благодаря.

Не седна, а остана прав в средата на хола ѝ, с притеснен вид.

— И аз ги обичам, както знаеш — меко каза тя. — Как мога да помогна? Какво знаеш, което не е известно на медиите?

— Нищо. Нищо особено.

Каза ѝ за разговора си с Доръл и заместник-шериф Крофърд.

— Къщата бе напълно изтърбушена. Крофърд изглеждаше по-заинтересован да разбере дали липсва нещо от нея, сякаш фактът, че Онър и Емили са в неизвестност, имаше второстепенно значение.

— Той е заместник-шериф в някакъв си затънтен окръг. Дали е способен да ги върне живи и здрави?

— Надявам се. Естествено и ФБР се занимава със случая. Поискали са помощ от други окръжни управления, както и от полицията в Ню Орлиънс. — Отново се озърна наоколо, но си личеше, че е замислен.

— Нещо те тревожи. Какво?

Той се обърна отново към нея.

— Може да не е важно. — Няколко секунди се бори със себе си дали да изрази гласно притесненията си, после зададе въпрос, който на пръв поглед изглеждаше несвързан с темата. — Приспивала ли си някога Емили?

— Само преди две седмици. Онър ме беше поканила да хапнем пържоли на скара. Сложихме Емили да спи, после се отпуснахме и видяхме сметката на бутилка вино.

Споделяйки това, тя му нанасяше удар под кръста, защото той вярваше, че Тори влияе зле на снаха му.

От мига, в който се бяха запознали, Станли Жилет я смяташе за развратница и неподходяща приятелка за снаха му. Тори не се интересуваше от мнението му. Приятелството ѝ с Онър бе изковано още в детството и бе издържало изпитанията на времето въпреки различните пътища, по които бяха поели.

Тя се възхищаваше от начина на живот на Онър, но не ѝ завиждаше. Не беше за нея уютът на домашното огнище. Представата ѝ за романтика не включваше брак с гаджето от гимназията. Еди бе

прекрасен съпруг и баща и тя го бе харесвала, задето обичаше Онър и я правеше щастлива. Смъртта му бе истинска трагедия.

Но Стан поддържаше образа му толкова жив, че Онър се чувстваше виновна, дори ако помислеше за среща с друг мъж. Това бе една от темите, които бяха обсъждали, докато отпиваха от страхотното вино онази вечер.

Не за първи път Тори подтикваше Онър да започне да излиза, да се среща с нови хора и особено мъже.

— Траурният период при теб продължи два пъти по-дълго от обичайното. Време е да се изправиш на крака и го казвам в най-буквалния смисъл. Какво те задържа?

— Ще разбия сърцето на Стан, ако започна да се срещам с други — замислено отвърна Онър.

Тори ѝ бе възразила, че не е омъжена за Стан и не би трябвало да се притеснява толкова какво мисли той.

Но Онър се притесняваше. И така позволяваше на Стан да я лишава от бъдеще. Той я държеше прикована към миналото и мъртвия ѝ съпруг.

Но това бе тема на друг разговор. Днес имаха много по-спешен въпрос за разрешаване.

— Защо ме попита за приспиването на Емили? — заинтересува се тя.

— Тя винаги си ляга с две неща.

— Одеядцето ѝ и Елмо.

— Тази сутрин не бяха в леглото ѝ. — Докато Тори обмисляше чутото, той продължи. — Не бяха и в леглото на Онър. Не ги видях никъде.

— Похитител, който е позволил на Ем да си вземе любимата играчка? Хмм. — Сети се за намеците на Доръл, че предполагаемото отвличане може въобще да не е било такова. В какво се бе забъркала Онър?

Сякаш прочел мислите ѝ, Стан се обади:

— Разчитам на твоята дискретност.

Тя не коментира.

— Знам колко сте близки с Онър. Не разбирам приятелството ви. Не го одобрявам. Но го уважавам.

— Добре.

— Но в случая говорим за престъпление, Виктория.

Използването на пълното ѝ име допълнително подчертаваше колко критично е положението. Сякаш имаше нужда да ѝ го казва.

— Ако Онър е споделила с теб...

— Че има връзка с мъж на име Лий Кобърн ли? Това ли се опитваш да намекнеш по заобиколен начин? Спести си усилията, Стан. Отговорът е „не“. Онър не споделя с мен всяка своя мисъл и чувство, но мисля, че щях да знам, ако се среща с някого. По дяволите, щях да вдигна купон. Но ако изобщо е познавала този човек, кълна ти се, че не знам нищо за това.

Той изслуша отговора ѝ с характерния си стоицизъм. Прокашля се, закрил устни с длан, с което показва, че има и още нещо.

— Крофърд е задавал на Доръл много въпроси, свързани с Еди. Заместник-шерифът явно подозира, че всичко това по някакъв начин е свързано с него.

— Това обяснява защо Доръл ме разпитва за него.

— Какво те попита Доръл?

— Дали Онър наскоро не е споделила някаква тайна за Еди. — Тя сви рамене. — Казах му, че изглежда, е препушил с трева.

— Значи няма такава тайна.

Тя го зяпа няколко секунди, после се озърна в познатата обстановка на всекидневната си, сякаш очакваше да открие нещо, което да ѝ обясни защо всички сякаш си бяха изгубили ума. Когато отново върна погледа си на него, тя просто каза:

— Стан, нямам представа за какво говориш.

— Няма да позволя никакви клеветнически намеци за моя син.

— Значи заместник-шерифът е намекнал нещо лошо?

— Не точно. Но ми се струва, че се опитва да направи връзка между Еди и случилото се в склада на Сам Марсет в неделя вечерта. Това е нелепо. Не знам защо Кобърн е потърсил Онър и е обърнал къщата ѝ наопаки, но както той, така и Крофърд много грешат, ако си мислят, че Еди е бил забъркан в нещо...

Тори изрече думата, която той не можеше дори да изговори.

— Незаконно. — Тя изчака. Стан не каза нищо. — Съгласна съм с теб. Еди беше бойскаут, примерен гражданин, честен полицаи. Тогава защо се притесняваш?

— Не се притеснявам.

— За малко да ме заблудиш. — Тя скръсти ръце под гърдите си и го изгледа преценяващо. — Цял табун диви коне не биха могли да те довлекат в дома на развратницата на Тамбур. Но ето че стоиш в свърталището на греха и ми задаваш въпроси, които за мен са напълно безсмислени, но които явно са важни за теб. И за Доръл.

Той запази мълчание.

Тори продължи:

— Братът на Доръл е бил убит тази сутрин. Снаха ти и внучката ти са изчезнали. Но тази предполагаема тайна, свързана с човек, който е мъртъв от две години, кара и двамата ви да тичате към дома ми, вместо да търсите под дърво и камък приятелката ми и момиченцето ѝ. Какво има, Стан?

Без да отрони и дума, той закрачи към вратата и я отвори.

— Чакай! — Тя го настигна на прага. Погледът, който ѝ хвърли, можеше да накара всеки да изтръпне. Тя не отстъпи, но смекчи тона си. — Пет пари не давам какво мислиш за мен. Всъщност дори ми е приятно да дразня прословутата ти почтеност. Но обичам Онър. Обичам Емили. Искам да се върнат живи и здрави.

Той стоеше на прага с непроницаемо лице.

Тори продължи да говори тихо и благоразумно.

— Искам да знаеш, че съм се погрижила да имам на разположение голяма сума пари в брой, в случай че получиш искане за откуп. Не бъди упорит и горделив, Стан. Не се дръж като ограничен глупак. Няма нужда никой да разбира, че парите са дошли от продажните ми ръце. Позволи ми да го направя. Не за теб. За тях.

Той запази непроницаемия си израз, но каза:

— Благодаря ти. Ще те уведомя.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Очите на Онър останаха приковани в Кобърн, докато мъжът от другата страна на телефонната линия й повтаряше колко опасен е той. След като тя не каза нищо, Хамилтън я подкани:

— Госпожо Жилет?

— Да — дрезгаво се обади тя, — слушам ви.

— Кобърн е смъртно опасен. Обучен е да бъде опасен. И фактът, че ви е отвлякъл, вместо да ви убие...

— Не ме е отвлякъл, господин Хамилтън. Тръгнах с него доброволно.

Изминаха няколко секунди, преди мъжът да каже нещо. После се прокашля и вежливо попита дали Кобърн се отнася добре с нея и Емили.

Тя се замисли за заплахите му, истински и загатнати, за грубата сила и физическата борба помежду им за пистолета, но си спомни също как бе грабнал одеялцето на Емили и Елмо, докато бягаха от дома им. И как бе поел риска да бъде заловен, за да им осигури храна и вода.

Замисли се над факта, че се бе върнал при тях, вместо да ги изостави.

Затова отвърна на Хамилтън:

— Добре сме.

— Радвам се да го чуя. Дайте ми отново Кобърн.

Тя му подаде телефона. Той заговори директно:

— Разказвай.

— Първо ти.

Докладва на Хамилтън за масовото убийство, както и за всичко, случило се оттогава. Беше кратък и изчерпателен и завърши с думите:

— Нямах друг избор, освен да изведа нея и хлапето оттам. Щяха да са мъртви, ако не бях го направил.

— Сигурен си, че този полицай, когото си застрелял, е убиецът на Сам Марсет.

— Видях как го уби.

— Заедно с близнака му.

— Точно така.

Хамилтън си пое дълбоко въздух и издиша шумно.

— Добре. С изключение на самоличността на убиеца в склада, както и заблудата, че госпожа Жилет е била отвлечена, останалото съответства на информацията, която имам от Ван Алън.

— Кой е Ван Алън?

— Моят наследник в Бюрото там.

— Кога си говорил с него?

— Когато стана явно, че си сгазил лука.

— Говорил си с него, преди да отговориш на обаждането ми?

— Исках да разбера какво е положението от неговата позиция.

Трябваше да е непредубедено мнение. Дори го попитах дали не си агент от неговия офис, работещ под прикритие.

— Боже, какъв си шегаджия.

— Трябваше да знам какво му е известно и какво подозира.

— И аз самият се интересувам живо от това.

— Според местните служители на закона ти си самотен работник на товарната рампа, който изведнъж е откачил и е стрелял по всички наред. Това е добре. Сега, след като поговорих с теб, ще призная на Ван Алън, че съм го подвел, за да ми даде непредубеденото си мнение, и после ще му наредя да се погрижи за теб и госпожа Жилет. След като всички сте на сигурно място, ще помислим как да подходим и да разчистим кашата.

Кобърн се намръщи, захапа долната си устна и се загледа упорито в Онър. Накрая отсече:

— Няма да стане.

— Моля?

— Не съм съгласен. Още не искам да се разкривам.

— Не се притеснявай за прикритието си. Ще остане непокътнато. Ще разпространим версията, че си се самоубил след престрелка с федералните агенти. Ще направим арестите въз основа на събраната от теб информация, но никой няма да знае откъде е дошла. Ще заминеш да работиш в друга част на страната и никой няма да те открие.

— Звучи супер. Само дето още не съм си свършил работата тук.

— Справил си се добре, Кобърн — възрази Хамилтън. — Ще се измъкнеш жив, което не е малко постижение. И си идентифицирал някои ключови фигури в организацията на Счетоводителя. Имам агенти на ключови постове от Сан Антонио до границата Мисисипи — Алабама, готови да арестуват престъпниците, щом им дам зелена светлина. Тази сутрин си ликвидирал един от основните изпълнители на Счетоводителя.

— Но не сме хванали Счетоводителя.

— Аз съм доволен.

— А аз — не. Готви се нещо голямо. Искам да го извадя от играта, преди да е сключил сделката.

— Нещо голямо, какво например?

— Нов клиент. Предполагам, че става дума за мексикански картел. Мисля, че затова ликвидираха Сам Марсет. Той се оплакваше, че два от камионите му са били спрени и претърсени. Точно в тях нямало нищо друго освен почвена смес, но Марсет се беше стреснал, защото му е било гарантирано, че никой от неговите камиони няма да бъде подлаган на проверка. Счетоводителя искаше да му затвори устата. При него няма отдел жалби, особено пък сега.

Хамилтън обмисли думите му, после каза:

— Но новият съюз все още не е факт.

— Предстои да стане.

— Имаш ли представа кой е картелът?

— Не. Времето ми изтече в неделя вечерта.

Хамилтън отново се замисли над чутото. Кобърн наблюдаваше Онър, която се взираше в него.

Най-сетне заместник-директорът проговори:

— Ще се задоволим с това, което имаме. Със или без предстоящата сделка ти вече си събрал доказателства по случая. Достатъчно е.

— Това са пълни глупости и ти го знаеш. Никой федерален прокурор няма да се заеме със случая, ако не разполага с оръжието на престъплението или очевидец, който е готов да рискува живота си, за да възтържествува справедливостта. Но аз съм сигурен, че няма човек, който да се съгласи да го направи, дори да му гарантирате нова самоличност в далечна Монголия. Истината е, че всички треперят пред Счетоводителя. Това ще бъде истински медиен кошмар за Бюрото. За

теб Сам Марсет е само име, но за тукашните хора той е нещо като светец. Ако окаляме името му без категорични доказателства за корумпираност, ако отправим обвинения, които не са подкрепени с факти, резултатът ще бъде единствено недоволство сред образцовите граждани, а престъпниците ще бъдат предупредени да стоят нащрек. Тогава от Агенцията за борба с наркотиците ще писнат, че заради нас всички дилъри са минали в нелегалност. Ще заваят обвинения и от Агенцията за контрол над алкохола, тютюна и оръжията, Митническите власти и охрана на границата, Бюрото за вътрешна сигурност. Всички ще се изнервят и ще се откажат от планираните акции, а ние ще се озовем на стартовата линия с празни ръце. Ако ме приберете сега, ще стане точно така. След около седмица, когато нещата се поутоложат, контрабандистите отново ще започнат да снабдяват клиентите си. Ще продължат да се избиват един друг, както и някой и друг невинен минавач, когато някоя сделка се провали, и тези жертви ще бъдат за твоя сметка, както и за моя, задето не съм си свършил работата.

Хамилтън помълча няколко секунди, после каза:

— Браво, Кобърн. Това бе много вълнуваща реч и ме убеди. — Отново замълча. — Добре. Остани. Но колкото и да си добър, не можеш сам да се справиш с тази каша, особено сега, когато си заподозрян в масово убийство. В момента си мишена за всеки униформен служител в областта. Ще ти трябва подкрепа. Ван Алън ще ти я осигури.

— Не. Счетоводителя има информатори във всяко полицейско управление, шерифска служба, градска управа и съдебна зала. Всеки би могъл да е сред хората, на които плаща.

— Да не би да твърдиш, че смяташ Ван Алън...

— Казвам, че трябва да ми дадеш четиридесет и осем часа.

— Не говориш сериозно.

— Добре, трийсет и шест.

— За какво?

Погледът на Кобърн пронизваше Онър.

— По следите съм на нещо, което може да доведе до развръзка.

— Какво е?

— Не мога да кажа.

— Не можеш или не искаш?

— Ти си избери.

— По дяволите.

Онър можеше да усети раздразнението на Хамилтън. Чу го как отново издиша дълбоко.

Най-сетне каза:

— Това нещо е свързано с госпожа Жилет, нали?

Кобърн не каза нищо.

— И аз не съм новак в това, Кобърн — обади се Хамилтън. — Едва ли очакваш да повярвам, че от всички къщи по крайбрежието на Луизиана си избрал точно нейната да се скриеш, а докато си бил там, ей така просто ти е хрумвало да претърсиш мястото до основи. Едва ли очакваш да ти повярвам, че тя би дошла с теб по своя воля, след като пред очите ѝ си застрелял неин семеен приятел, ако не е имала изключително силна мотивация за това. И със сигурност не би могъл да очакваш от мен да повярвам, че точно ти би взел една вдовица и детето ѝ под крилото си само заради доброто си сърце, след като си накарал мнозина да се питат дали изобщо притежаваш сърце.

— О, това вече нарани чувствата ми.

— Знам, че починалият съпруг на госпожа Жилет е бил полицай. И че наскоро починалият Фред Хокинс е бил най-добрият му приятел. Е, можеш да ме сметнеш за луд, но това съвпадение накара инстинктите ми да надигнат глава, а дори и когато не съм в най-добра форма, инстинктите ми си ги бива.

Кобърн изостави сарказма.

— Не си луд.

— Добре. С какво разполага тя?

— Не знам.

— Знае ли кой е Счетоводителя?

— Казва, че не знае.

— Вярваш ли ѝ?

Кобърн я изгледа втренчено.

— Да.

— Тогава каква информация има?

— Не знам.

— Престани да ме разиграваш, Кобърн.

— Не те разигравам.

Хамилтън изруга под нос.

— Добре, не ми казвай. Когато се върнеш във Вашингтон, ще обсъдим и неподчинението ти в добавка към дългия списък провинения, които...

— Опитваш се да ме сплашиш, така ли? Давай, изхвърли ме от проклетото си Бюро. Хич не ме е грижа.

Заместник-директорът заговори с още по-сериозен тон:

— Ще осигуря на Ван Алън всичко необходимо, за да те намери и да те прибере насила, ако е необходимо, заради безопасността на жената и детето.

Челюстта на Кобърн се стегна.

— Хамилтън, ако го направиш, те най-вероятно ще умрат. Скоро.

— Слушай, познавам Ван Алън. Сам го назначих. Признавам, че не е от най-действените натури, но...

— Тогава какъв е?

— Бюрократ.

— Това се подразбира. Какъв е по характер?

— Благоразумен. Измъчен. Личният му живот е кошмар. Детето му е със специални нужди, просто трагичен случай. Би трябвало да е в дом за постоянни грижи, но не е.

— Защо?

— Том не говори за това. Предполагам, че таксите са изключително високи.

Кобърн отново се намръщи замислено — изражение, което Онър започваше да разпознава.

— Дай ми четиридесет и осем часа. През това време ти провери Ван Алън. Ако успееш да ме убедиш, че е честен, ще се предам. Ако имам късмет, дотогава ще съм събрал доказателствата срещу Счетоводителя.

— Междуременно какво ще правиш с госпожа Жилет и детето?

— Не знам.

— Искам да говоря с нея.

Кобърн й подаде телефона.

— Тук съм, господин Хамилтън.

— Госпожо Жилет, следихте ли разговора ни?

— Да.

— Извинявам се за някои от изразите си.

— Няма значение.

— Какво мислите вие?

— За кое?

— За всичко, което обсъдихме.

— Лий Кобърн истинското му име ли е?

Той изглеждаше изненадан от въпроса. Минаха няколко секунди, преди да отговори утвърдително, но тя не бе напълно убедена в истинността на думите му.

— Защо онази жена от офиса ви каза, че е мъртъв?

— Такива бяха разпорежданията ми. За да защитим Кобърн.

— Обяснете ми, моля.

— Той се намира в критична ситуация. Не можех да рискувам някой да заподозре, че е агент, да се обади в офис на ФБР и да получи потвърждение. Затова по официални данни той се води убит по време на задача. Има го дори в служебното му досие, в случай че някой хакер проникне в системата ни.

— Вие ли сте единственият човек, който знае, че той е жив?

— Аз и секретарката ми, която е вдигнала телефона.

— А сега и аз.

— Точно така.

— Значи, ако нещо се случи с Кобърн, всяка информация относно Сам Марсет и Счетоводителя, както и всичко, което съм узнала междувременно, би било изключително ценно за ФБР и за Министерството на правосъдието.

— Да — отговори той неохотно. — И Кобърн е склонен да изложи живота ви на риск, за да опази тази информация. Кажете ми истината. Какво имате? Какво търси Кобърн?

— Дори и аз не знам, господин Хамилтън.

Онър реши, че той се опитва да прецени искреността на отговора ѝ в дългата пауза, която последва.

После той попита:

— Да не би да казвате това под заплаха?

— Не.

— Тогава ми помогнете да ви свържа с агентите ми. Ще дойдат и ще вземат вас и дъщеря ви. Не бива да се боите от някакво отмъщение от страна на Кобърн. Той няма да ви нарани. Бих заложил кариерата си на това. Но вие трябва да позволите да ви отведат на сигурно място, където ще можем да ви защитим. Кажете ми къде сте.

Тя задържа погледа на Кобърн в продължение на няколко дълги мига, докато здравият ѝ разум се бореше с нещо по-дълбоко, нещо първично, което не можеше да определи с думи. То я подтикваше да забрави за вроденото си благоразумие, да престане да залага на сигурно, да остави настрана това, което знаеше, и да се довери на онова, което чувстваше. Чувството бе толкова силно, че я плашеше. Боеше се от него дори повече, отколкото от мъжа, вперил в нея студените си сини очи.

Въпреки това тя се довери на чувството.

— Не чухте ли какво ви каза Кобърн, господин Хамилтън? Ако изпратите след нас други агенти, никога няма да стигнете до Счетоводителя.

Преди Хамилтън да успее да отговори, тя върна телефона на Кобърн.

Той го пое от ръката ѝ и каза:

— Много жалко, Хамилтън. Номерът ти не мина.

— Да не си ѝ промил мозъка?

— Четиридесет и осем часа.

— Приложил си ѝ китайското водно мъчение?

— Четиридесет и осем часа.

— Исусе Христе. Поне ми дай телефонен номер.

— Четиридесет и осем часа.

— Добре, по дяволите! Давам ти трийсет и шест. Трийсет и шест и това е...

Кобърн прекъсна връзката, остави телефона на койката и попита Онър:

— Мислиш ли, че това корито може да плава?

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Когато Том се прибра у дома, Джанис бе потънала в любимата си игра с мобилния телефон. Дори не разбра, че е там, докато не застана зад гърба ѝ и не произнесе името ѝ. Джанис подскочи до тавана.

— Том! Не прави така!

— Съжалявам, че те изплаших. Мислех, че си ме чула.

Той не можа да прикрие горчивината в гласа си, въпреки че опита. Тя играеше някаква игра на думи с човек, който живееше на другия край на света. Неговият свят се срутваше. Животът му се струваше ужасно несправедлив. В крайна сметка всичко, което правеше, целеше да спечели одобрението ѝ, да се издигне в очите ѝ, да подобри поне малко ужасния им живот.

Разбира се, тя не беше виновна, че бе имал лош ден. Не заслужаваше да я превръща в изкупителна жертва. Но той се чувстваше победен и огорчен, затова вместо да каже нещо, което да предизвика кавга, той остави куфарчето си в кабинета, където я бе сварил, и отиде в стаята на Лени.

Очите на момчето бяха затворени. Том се запита дали те просто не се бяха отворили след някое мигване, или Лени наистина спеше. Дали сънуваше? Ако да, какво ли сънуваше? Беше мазохистично да си задава подобни въпроси. Никога нямаше да получи отговори на тях.

Продължи да се взира в неподвижното момче и си припомни нещо, което се бе случило скоро след раждането на Лени, когато двамата с Джанис още се опитваха да проумеят степента на уврежданията му и как това щеше да повлияе на живота им. Един католически свещеник ги бе посетил в дома им. Бе дошъл да ги утеши и успокои, но изтърканите му фрази за Божията воля само ги бяха разстроили и разгневили. Минути след като бе пристигнал, Том му бе показал вратата.

Но свещеникът бе казал нещо, което остана в съзнанието му. Мнозина вярват, каза той, че увредените дечица като Лени имат директна връзка с Бог и макар да не могат да общуват с нас тук, на

земята, те са в постоянно общение с Всевишния и ангелите. Това навярно бе една от баналностите, която свещениците бяха длъжни да говорят в паството си. Но понякога Том жадуваше да повярва в това.

Той се наведе и целуна челото на Лени.

— Кажи им една добра дума и за мен.

Когато влезе в кухнята, Джанис му поднесе чинията на единична подложка за сервиране и каза с извинителен тон:

— Не знаех кога ще се прибереш и дали изобщо ще се върнеш, затова не съм готвила.

— Така е добре.

Той седна до масата и разгъна салфетката в скута си. Салатата от скариди, намазаните с масло франзели и резенчетата пъпеш бяха аранжирани с вкус и изглеждаха апетитно, но той не усещаше глад.

— Искаш ли чаша вино?

Том поклати глава.

— Трябва да се върна в офиса за малко. Длъжен съм да съм там, ако изскочи нещо.

Джанис седна на стола насреща му.

— Изглеждаш изморен.

— Така се чувствам.

— Нещо ново по отвличането?

— Нищо, а всички са навън и ги търсят, дори и кучкарят на управлението. Тях или телата им.

Жена му кръстоса ръце пред гърдите си и се сви.

— Дори не го казвай.

Том постави лакътя си на масата и подпря челото си върху дланта, после вдигна глава и разтри слепоочието си. Джанис се пресегна през масата и погали ръката му, която лежеше отпусната до чашата с вода.

— Не мисля, че ги е убил, Том.

— Тогава защо ги е отвлякъл?

— За откуп?

— Няма обаждане. Следим домашния телефон на свекъра й. Получил е множество загрижени обаждания от познати, но нищо друго. Същото е и с мобилния му номер. — Вдигна вилицата си и замислено почука с нея по ръба на чинията, но дори не опита храната. — Не мисля, че става дума за откуп.

— Защо смяташ така?

— Кобърн не прилича на човек, който може изведнъж да превърти и да застреля всичко живо на работното си място или в училище.

— Как така?

Том осъзна, че не може да хапне нищо, остави вилицата и се опита да подреди мислите, които цял ден се въртяха в главата му.

— Типично за тези хора е да заемат предизвикателна позиция срещу мръсния, гнил свят и всички в него, които са ги засегнали по някакъв начин. Категорично искат да заявят за себе си и да оставят трайно впечатление, а после да изгорят на кладата, образно казано. Ако не се самоубият на местопрестъплението, те обикновено си отиват у дома, убиват жена си и децата, родителите си, роднините или който е там, а после се самоубиват. — Той свали ръце в скута си и погледна към Джанис. — Понякога задържат заложници за известно време, преди да ги убият или освободят. Но обикновено не изчезват някъде с тях.

— Разбирам какво казваш, но... — Тя леко тръсна глава. — Съжалявам, Том. Не знам как да отговоря, защото не схващам накъде клониш.

— Само изтъквам, че Лий Кобърн не е класическият масов убиец.

— Има ли такъв тип?

— Естествено има и изключения, но той не отговаря на общоприетия профил. — Поколеба се, после добави: — Дори Хамилтън го е усетил.

— Клинт Хамилтън ли? Мислех, че е във Вашингтон.

— Така е. Но ми се обади днес, искаше да знае какво, по дяволите, става тук при нас и какво ще предприема аз.

Джанис се слиса.

— Значи те е проверявал?

— В общи линии.

— Какво нахалство. — Тя бутна стола си назад и посочи към недокоснатата му чиния. — Няма ли да вечеряш?

— Съжалявам, не. Изглежда добре, но... — Том довърши фразата с безпомощно свиване на рамене.

Тя отнесе чинията му до кухненския плот, като тихичко ругаеше предшественика на съпруга си в службата.

— Ако е смятал, че не си достоен за работата, защо се застъпи да получиш този пост?

Отговорът на този въпрос според Том бе твърде унизителен, за да го изрече гласно, особено пред Джанис. Тя ненавиждаше пораженческото поведение. Най-вече у съпруга си.

Том каза:

— Не знам откъде Хамилтън е получил информацията си, вероятно от други агенти в офиса, но явно е забелязал същите несъответствия в начина на действие на Кобърн, които направиха впечатление и на мен. Дори ме попита да не би Кобърн да е агент от моя офис, който е работил под прикритие в транспортната компания.

Тя избухна в смях, после доби сериозен вид толкова бързо, че му се стори комично.

— Такъв ли е?

Том ѝ се усмихна иронично.

— Не. Поне аз не съм го пращал там. — Усмивката му помръкна. — Някой в Ню Орлиънс, който стои по-високо от мен, би могъл да го прати вероятно. Или някой от друга държавна агенция.

— Без да те информират?

Той просто сви рамене, понеже не му се искаше да признае гласно, че няма особена тежест. Или поне така смятаха колегите му.

Тя отново дойде при него на масата.

— Хамилтън няма право да се меси. Този мъж има огромно его.

— Ти дори не си го срещала.

— Съдя по онова, което си ми казвал за него. Бясна съм, че си е позволил да те следи.

Реши да не ѝ казва, че не е бил единственият агент в офиса, който се е чул с Хамилтън същия ден. Мнозина сред агентите не бяха одобрили назначението му и изобщо не си бяха направили труда да скрият чувствата си. Но имаше и такива, които било с думи, било с поведение, бяха демонстрирали подкрепата си. Сред тях бе и една жена, която работеше като аналитик. Тя бе споделила, че и други агенти в офиса са били търсени по телефона от Хамилтън.

— По някаква причина — каза тя на Том при затворени врати — този случай се е озовал в полезрението на Хамилтън. Следи го отблизо

и задава въпроси за теб.

— Какви въпроси?

Тя вдигна ръце с открити длани.

— Не искам да се заплитам в интриги, Том. Нуждая се от тази работа. Но реших, че трябва да знаеш, че те следят изкъсо.

Том ѝ благодари. През целия ден долавяше шепот зад гърба си. Това можеше да се дължи на параноята му, но той не мислеше така. Негодуваше от намесата на Хамилтън. Каквато и да бе причината за нея, тя си оставаше обидна и смуцаваща.

Той бутна стола си назад и стана.

— Най-добре да се връщам обратно.

Побърза да излезе от кухнята, за да избегне продължението на разговора. Изми се в малката баня в коридора и взе куфарчето си от кабинета. Джанис го пресрещна на задната врата с плик с храна.

— За всеки случай, ако огладнееш. Бисквити с фъстъчено масло и ябълка.

— Благодаря.

Този път тя не го целуна, нито той нея. Но преди да тръгне, тя сложи ръка над лакътя му.

— Справяш се отлично, Том. Не позволявай на Хамилтън или на когото и да било друг да те накарат да мислиш другояче.

Той ѝ се усмихна вяло.

— Няма. Горчивата истина е, че Хамилтън е прав.

— В какъв смисъл?

— Всеки глупак, който следи случая, ще се досети, че не става дума за обикновено отвличане. По всяка вероятност Кобърн е убил Фред Хокинс пред очите на госпожа Жилет. Убийците не оставят очевидци. Кобърн има някаква причина да я остави жива.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Доръл направи дължимото посещение при майка си.

Както се очакваше, тя бе съсипана от скръб. Роднините от женски пол се тълпяха около нея, държаха ръцете ѝ и слагаха мокри кърпи на челото ѝ. Броениците им потракваха, докато се молеха за душата на Фред и за утеха на любимите хора, които той бе оставил след себе си.

В кухнята вече нямаше място за всичката храна, донесена от приятели, роднини и съседи. Климатикът безуспешно водеше битка с приближаващата буря, която бе снизила атмосферното налягане и повишила влажността на въздуха.

Мъжете, за да избягат от драмата в къщата, бяха изнесли препълнените си чинии навън, в двора. Седяха на столовете по моравата и галеха пушките и пистолетите си, оставени на скута им, с привични движения, които за тях бяха втора природа като почесването зад ушите на ловните кучета. Подаваха си бутилки евтино уиски и на висок глас се заканваха как ще отмъстят на убиеца на Фред.

— Да се надява законът да го настигне, преди аз да го докопам — казваше един от чичовците, жесток тип, който бе загубил едното си око във Виетнам, но въпреки това стреляше по-точно от всички, с изключение може би на Доръл.

— Утре по това време ще ви донеса топките на тоя Кобърн в стъклен буркан — заканваше се един братовчед, който още не бе навършил необходимата възраст, за да пие алкохол, но вече бе толкова пиян, че едва не падна от пъна, на който седеше.

Един от по-малките братя на Доръл крещеше на буйните си деца, които се гонеха из двора.

— Покажете малко уважение, по дяволите! — викна той, после се закле, че няма да намери покой, докато Кобърн е жив. — Лошо му се пише на всеки, който закачи семейството ни.

Щом се наядоха до насита и пресушиха бутилките, те се натовариха в пикапите си и се отправиха към определените им райони,

за да подновят търсенето на убиеца.

Доръл се сбогува с разплаканата си майка, откъсна се от потните ѝ ръце, които го стискаха здраво, и потегли заедно с другите, но за разлика от тях беше сам в колата. Въпреки че беше полупиян, лесно се справяше със завоите по тесните пътища и караше бързо. Цял живот бе обикалял по тези пътища и ги познаваше отлично. Беше шофирал по тях и много по-пиян от тази вечер. Той и Фред. Той и Еди.

Мисълта за Еди го върна в спомена за онзи рибарски излет, запечатан на снимката, която Крофърд бе прибрал като доказателство. Доръл си спомняше случая като едно от най-хубавите преживявания, което четиримата бяха споделили.

Спомените му за този ден бяха последвани от мисли за рибарската му лодка и дните, преди да започне да работи за Счетоводителя. Двамата с Фред бяха от бедно семейство и цял живот се бяха борили да свържат двата края. Фред бе потърсил финансова стабилност, като бе станал полицай. Но носенето на униформа и дежурствата не бяха за Доръл. Той искаше да е самостоятелен.

Беше си купил лодката с кредит, който му отпусна един изключително стиснат banker. Лихвата бе безбожно висока, но Доръл никога не бе закъснявал с вноските.

После години наред бе развеждал туристи из Залива и бе понасял търпеливо групите богати и пияни негодници — доктори, адвокати, брокери и други подобни — които се смятаха за много по-висша категория хора от един прост рибар и екскурзовод с кажунски акцент. Той бе търпял обидните им подмятания, наливането със скъп алкохол и повръщането след това, оплакванията им от жегата и слънцето, бурното море и неотзивчивите риби. Бе понасял всичките им глупости, защото прехраната му зависеше от това.

В известен смисъл бе благодарен на урагана Катрина, задето бе унищожил лодката му и бе сложил край на това. Доръл Хокинс бе приключил с подмазването на онези тъпи копелета.

Именно тогава Счетоводителя се бе свързал с него и Фред с предложението да заработят добри пари. Работата щеше да е далеч по-възвращаща и доходна, отколкото всяко друго занимание, което двамата биха могли да измислят. Дори и в техния щат, където незаконната печалба бе нещо съвсем обичайно като раците, схемата им предлагаше начин да натрупат неприлично голямо богатство.

Доръл не се плашеше от опасността, с която бе свързано начинанието. Отплатата си струваше риска. Харесваше му да се движи по ръба на закона и дори се забавляваше от факта, че през деня е градски служител, а през нощта — нещо съвсем различно.

Работата му бе да сплашва, да осакатява и да убива, ако се налага. Имаше вродена склонност към дебненето и лова, а сега можеше да си изкарва прехраната с това. Единствената разлика бе, че преследваше хора.

Затова сега препускаше из черните пътища и търсеше Лий Кобърн. Както и вдовицата и детето на най-добрия му приятел.

Когато мобилният му телефон звънна, той намали леко, за да се обади, но след като чу съобщението на човека от другата страна на линията, натисна спирачката докрай и колата се закова със свистене, обгърната в облак прах.

— Майтапиш ли се с мен?

Имаше силен страничен шум, но човекът, който говореше шепнешком, се постара да бъде чут въпреки това. Макар че Доръл съвсем не искаше да чуе какво има да му казва.

— Реших, че трябва да знаеш, за да може да го предадеш на Счетоводителя.

— Много ти благодаря за загрижеността — иронично отвърна Доръл.

Прекъсна връзката, изтегли колата встрани от пътя, до ръба на канавката и остави мотора да работи, след което запали цигара и едва тогава се обади на Счетоводителя.

Вече бе изтрезнял напълно.

Спести си традиционния поздрав.

— Говори се, че Кобърн е федерален агент.

Счетоводителя не каза нищо, само дишаше бавно и дълбоко, което не вещаеше нищо добро.

Доръл си представи кипящ вулкан в мига преди да изригне, и избърса потта, която се стичаше по слепоочията и влизаше в очите му.

— Кога го научи?

— Десет секунди преди да ти се обадя.

— Кой ти каза?

— Един от нашите в полицейския участък. Той го чул от федералните, които работят с тях и хората на шерифа по отвличането.

Слуховете твърдят, че Кобърн е агент, работещ под прикритие.

Последва дълга тишина. После той каза:

— Е, както ти самият проникателно изтъкна тази сутрин, човекът изглежда необичайно умен за докер на пристанището. Ще ми се само да го беше осъзнал, преди да го оставиш да избяга от склада.

Стомахът на Доръл се сви на топка, но не каза нищо.

— А онази приятелка на Онър? Нещо ново, след като я посети тази сутрин?

— Тори не е напускала дома си. Наистина вярвам, че не се е чувала с нея, иначе нямаше да стои бездейно. Научих обаче, че си има ново гадже. Потомствен банкер от Ню Орлиънс, казва се Бонел Уолъс.

— Познавам го. Държим наши пари в банката му.

— Сериозно? Е, заприказвах празноглавата рецепционистка на фитнес клуба в бара, където бе отишла да обядва. Направих ѝ няколко комплимента и това ѝ бе напълно достатъчно. Нямаше търпение да ми се оплаче от Тори, която била „кучка с голяма буква“.

Доръл вече дишаше малко по-спокойно. Радваше се, че може да докладва нещо положително след слуховете за Кобърн. Не си бе губил времето днес. Бе проявил инициативност и имаше напредък. Беше важно Счетоводителя да го знае.

— Момичето — казва се Амбър — предполага, че Уолъс не иска никой от клиентите му в банката или светските му познати да знаят, че има нужда от личен треньор, затова е започнал да идва тук на тренировки. Има голям корем и още по-голям портфейл. Тори го набелязала за цел на секундата. Впила нокти в него и той вече е хлътнал до уши. Тори си въобразява, че връзката им е тайна, но всички служители знаят, че господин Бонел Уолъс не идва само да помпа мускули в Тамбур.

След продължително мълчание Счетоводителя се обади:

— Това е полезна информация, която можем да използваме при подходящ случай. За съжаление това не те приближава до залавянето на Кобърн, нали?

— Не.

— Дватамата с Фред ни забъркахте в голяма каша, Доръл. При това в крайно неподходящ момент. Кобърн трябваше да бъде убит заедно с останалите, независимо какъв е. Не съм забравил кой го остави да се измъкне. Намери го. Убий го. Не ме разочаровай отново.

Евтиното уиски се надигна в гърлото на Доръл, парещо и вонящо. Той преглътна тежко.

— Откъде да знаем с Фред...

— Длъжни сте да знаете. — Тонът на Счетоводителя стана толкова рязък, че Доръл веднага изгуби желанието си да възразява. И за да е сигурен, че е бил правилно разбран, Счетоводителя добави: — Чувал си ме да говоря с голямо уважение за Диего и неговия бръснач.

Овлажнелите от пот ръце на Доръл настръхнаха.

— Единственият проблем с Диего е, че всичко свършва прекалено бързо за човека, който ме е разочаровал. Не страда достатъчно дълго.

Доръл едва успя да изскочи от колата, преди да повърне на пътя.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Онър се слиса, когато разбра, че Кобърн сериозно възнамерява да подкара траулера на баща ѝ. Протестите ѝ бяха напразни.

Минути след като бе приключил разговора с Хамилтън, той се озова в капитанската кабина и отгърна брезента, заметнат върху контролното табло.

— Знаеш ли как да включиш двигателя? — нетърпеливо попита той, сочейки контролните уреди.

— Да, но първо трябва да пуснем кораба на вода, а не можем да го направим.

— Трябва. Налага се да се преместим.

На няколко пъти през следващия час тя се опита да го убеди, че начинанието е безнадеждно, но Кобърн не се даваше лесно. Намери ръждясало мачете в кутия с инструменти на палубата и се зае да реже с него пълзящите растения, които бяха обвинили корпуса. Задачата бе непосилна. Тя отново се опита да го разубеди.

— Хамилтън ти даде думата си. Не вярваш ли, че ще спази обещанието си?

— Не.

— Но той е твой шеф. Началник, старши или както там му казвате във ФБР.

— Всичко, което изброи. Единственото, което със сигурност ще направи, е да покрие собствения си гръб. Не забравяй, че Лий Кобърн вече не съществува.

— Даде ни трийсет и шест часа.

— Ще се отметне.

— Какво те кара да мислиш така?

— Знам как разсъждава.

— А нима той не знае как разсъждаваш ти?

— Да, и точно затова трябва да побързаме. Докато си говорим, той вероятно се опитва да установи къде се намира мобилният ми телефон.

— Ти не му даде номера. Каза ми, че едnodневките не могат да бъдат проследени. Каза, че...

— Да, казах. Но не знам всичко — измърмори той.

Тя тревожно се вгледа в небето, където се събираха облаци откъм Залива.

— Ще изпрати ли хеликоптер?

— Едва ли. Хамилтън би избрал нещо по-прикрито, което няма да ни извести отдалеч. Освен това приближава буря. Няма да дойде по въздуха.

— Тогава защо бързаш толкова?

Той спря за миг, колкото да избърше потното си чело с опакото на дланта.

— Защото може и да бъркам.

Но колкото по-усилено се трудеха, толкова по-безнадеждно им се струваше положението. Онър предложи да си пробват късмета в наскоро откраднатия пикап.

— Никой не го търси. Сам го каза.

— Добре, и къде ще отидем?

— При една приятелка.

— Приятелка.

— Приятелка от детинство, която ще ни скрие, без да задава никакви въпроси.

— Не. Никакви приятели. Приятелите ти са под наблюдение.

— Бихме могли да прекараме нощта в пикапа.

— Аз бих могъл — поясни той. — Ние не бихме могли.

В крайна сметка тя престана да си хаби силите в опити да промени решението му. Нямаше неговата сила и издръжливост, но се зае да му помага и вършеше каквото я помоли.

Емили се събуди от следобедния си сън. Бърбеше неспирно, развълнувана от действията им. Пречкаше им се, но Кобърн успяваше да работи въпреки намесата ѝ с търпение, което изненада Онър. Емили стоеше на палубата и им подвикваше окуражително, докато те двамата, опрели гърбове в носа на корабчето, се мъчеха да го избутат от брега.

Кобърн провери за течове и след като не намери такива, отиде при Онър до контролното табло. Баща ѝ я бе учил как да запали мотора и да управлява корабчето. Но бяха минали години. Като по чудо си

припомни основните стъпки и когато двигателят задавено изръмжа, бе трудно да се определи кой от двамата е по-удивен — тя или Кобърн.

Попита я за горивото. Тя провери уредите.

— Добре сме. Татко се е подготвил за ураган. Но другите датчици... — Тя ги погледна колебливо. — Не знам за какво са всички.

Кобърн разгъна пожълтяла морска карта върху таблото.

— Знаеш ли къде сме?

Тя посочи местоположението им.

— Някъде тук. Ако тръгнем на юг към крайбрежието, ще излезем на открито. Но от друга страна, още една лодка за лов на скариди няма да направи впечатление никому. Навътре в сушата каналите са по-тесни. Има повече дървета. Но и водата е по-плитка.

— Тъй като сигурно ще се наложи да изоставим корабчето, гласувам за по-плитки води. Само ни закарай колкото е възможно по-надалеч.

Той следеше пътя им на картата. Изминаха около пет мили по виещите се канали, преди двигателят да започне да се дави. Водата бе почти непроходима от растителност. На няколко пъти едва не заседнаха в кипарисови коренища, които не се виждаха в мътната вода.

Кобърн побутна лакътя ѝ.

— Ето там. Мястото не е лошо.

Онър насочи лодката към блатистия бряг с кипарисова горичка, която щеше да им осигури частично прикритие. Кобърн спусна котвата. Тя изключи мотора и го погледна за по-нататъшни инструкции.

— Разполагайте се удобно.

— Какво? — възкликна тя.

Той сгъна картата, натъпка я в джоба на джинсите си, после провери пистолета си и го остави високо върху таблото, далеч от ръчичките на Емили.

— Аз ще взема този на Хокинс. Ти задръж моя. Готов е за стрелба. Само трябва да го насочиш и да дръпнеш спусъка.

— Какво правиш?

Преди да довърши въпроса си, той бе излязъл от кабината. Когато Онър се озова на палубата, той вече газеше във водата.

— Кобърн!

— Не мога да оставя пикапа там. — Поколеба се, после изруга под нос и измъкна нейния телефон и батерията от джоба си. — Май трябва да ти оставя телефон. В случай че нещо стане с мен. Но се надявам, че няма да го използваш. Ако трябва да се обадиш на някого, позвъни на деветстотин и единайсет и само на тях.

Подаде ѝ частите на апарата.

— Как успя...

— За наш късмет телефонът ти е по-стар модел. С тях е по-лесно да се направи, отколкото с новите. — Свали задния капак на апарата и ѝ показа как да намести батерията. — Лесно е. Дори Емили може да го направи. — Очите му срещнаха нейните. — Но...

— Обещавам да го използвам само в случай че не се върнеш.

Той кимна, после се извърна с гръб към лодката. Изгази водата и щом стигна до твърда почва, се изгуби в гъстата дъбрава.

Диего пазаруваше в един мексикански супермаркет, когато телефонът му отново почна да вибрира. Излезе навън, за да приеме обаждането.

— Има ли нещо за мен?

— Да — каза Счетоводителя. — Искам да следиш един човек през следващите няколко дни.

— Какво? Да следя някого ли?

— Нали това казах?

— Ами Кобърн?

— Просто прави каквото ти казвам, Диего. Мъжът се казва Бонел Уолъс.

На кого му пука как се казва, по дяволите? Нали не беше Кобърн. Преди да успее да изрази гласно възраженията си, получи два адреса — един на банка на улица „Кенъл“ и един на къща в квартал Гардън. Не му обясниха защо трябва да следи мъжа, а и Диего пет пари не даваше. Задачата беше идиотска.

С преувеличена досада в гласа той попита:

— Искаш ли обектът да знае, че го наблюдават?

— Още не. Ще ти дам знак кога трябва да се предприеме още нещо. Ако се наложи.

— Добре.

Резкият тон не убягна от вниманието на Счетоводителя.

— Има ли някакъв проблем, Диего?

Да, помисли си той, пречиш ми да направя високоплатен удар. Вместо това отпрати обвинение към Счетоводителя.

— Не съм си получил парите за момичето от салона за масажи.

— Нямам доказателство, че е мъртва.

— Какво, да не би да искаш главата ѝ в кутия, както правят онези лешояди в Мексико?

— Няма нужда да стигаш дотам. Но и не съм видял по новините никакво съобщение за намерено тяло.

— Няма да го намерят. Погрижил съм се.

— Но не ми даде никакви подробности.

— Какви например?

— Имаше ли някой с нея?

— Не. Търсеше си клиенти там, където спират пътническите кораби.

— „Лунната пътека“.

— Както и да се казва.

— Сама ли беше? Нямах ли сводник? Някой ѝ е помогнал да избяга. Сама не би събрала кураж.

— Знам само, че беше сама, когато я открих. Нямах сводник, иначе щеше да върти по-оживен бизнес. Беше лесна жертва. Спазарих се с нея за свирка срещу десет долара, после я заведох зад една ограда и ѝ прерязах гърлото. За всеки случай ѝ отворих корема, напълних го с камъни и я метнах в реката. Ако тялото ѝ изплува някога, няма да прилича на нея.

Не му беше лесно да говори за Изабел с подобни думи, но трябваше да поддържа легендата. Смахът, нахаканият тон — всичко бе преструвка, но трябваше да му повярват.

Счетоводителя го накара да чака безкрайно дълго, преди да заговори.

— Добре. Можеш да си вземеш парите утре. Къде искаш да бъдат оставени?

Разплащането беше под формата на плик с банкноти, оставен за него на определено място, което всеки път се променяше. Даде адреса на едно ателие за химическо чистене, изоставено и запустяло след Катрина.

— На плота има стар касов апарат. Нека ги оставят в чекмеджето.

— Ще бъдат там. Междувременно искам да ме държиш в течение относно Бонел Уолъс. Трябва да знам всичко, което нарушава обичайното му ежедневие.

— О, да, това трябва да е изключително важно.

Преди Счетоводителя да може да отговори, Диего изключи телефона и се върна в магазина. Взе нова количка и започна отначало. Никога не оставяше нещата без надзор, защото се опасяваше, че може да му сложат предавател или нещо още по-лошо.

Но колкото и прекрасно нещо да бе пликът с петстотин долара, той нямаше да го прибере в близките няколко дни. Смяташе да наблюдава известно време ателието, за да се увери, че няма подготвен капан за него. Счетоводителя вероятно не му се доверяваше напълно. Но и Диего не вярваше на Счетоводителя.

Валеше, когато излезе от магазина с покупките и задигната консерва шунка. Въпреки лошото време той пое по дълъг и заобиколен маршрут към дома, като честичко поглеждаше през рамо и стискаше бръснача си, когато трябваше да свие зад ъгъла.

Изабел го посрещна с мила усмивка и суха кърпа. Нейната плахост намаляваше с всеки изминал ден. Явно започваше да вярва, че няма да я нарани или да тръгне да продава услугите ѝ.

Бе престанал да я докосва. Вече нямаше доверие на себе си дори и да погали бузата ѝ, след като само видът ѝ стигаше да разтопи сърцето му и да разпали огън в слабините му.

Нощем тя стискаше здраво сребърното си кръстче в малката си китка и плачеше, докато заспи. Будеше се с писъци от кошмари. Когато я завладееха лошите спомени, тя плачеше дълго-дълго, закрила лице с ръце, и стенеше, съсипана от срам, задето е била в сексуални отношения със стотици мъже.

Но за Диего тя бе чиста, добра и невинна. Той самият бе зъл, опетнен от порочност, която нямаше как да бъде премахната. Неговото докосване би я омърсило и би оставило белег върху душата ѝ. Затова се въздържаше и я обичаше само с очите си и преливащото си сърце.

Изпразни чантите с покупки. Поделиха си кутия сладолед. Той включи айпода си и можеше да се закълне, че музиката звучи по-добре,

защото тя е до него. Смееше се като дете, когато златната ѝ рибка ѝ отправяше въздушни целувки през стъклото.

Той гледаше на нея като на ангел, изпълнил мрачното му съществуване с ярка и чиста светлина. Грееше се на нейните лъчи и не искаше да я напуска.

Глупавата задача на Счетоводителя можеше да почака час-два.

Онър седеше на койката до спящата си дъщеря, заслушана в дъжда и собственото си тревожно сърце, когато чу тупване и дори усети вибрацията. Измъкна пистолета изпод дюшека и го стисна пред себе си, докато се промъкваше нагоре по стълбите, за да надникне на палубата.

— Аз съм — обади се Кобърн.

Тя отпусна ръката с пистолета с огромно облекчение.

— Почти те бях отписала.

— Пътят до пикапа беше дълъг, особено по суша. Докато стигна там, вече се стъмваше и валеше като из ведро. После трябваше да намеря път. На картата са обозначени само каналите. Накрая открих един път, който минава на около четвърт миля оттук.

За Онър бе цяло чудо, че той изобщо е успял да намери обратния път.

— Всичко наред ли е? — попита той.

— Емили искаше да дочака завръщането ти, но след като хапна и поигра с Елмо, заспа в началото на приказката.

— Още по-добре.

— Да. Щеше да се изплаши от тъмното, а аз не исках да паля фенер. Макар че се замислих дали да не го извадя на палубата, за да те насочи насам. Опасявах се, че ще ни подминеш в тъмното. Ти не ми остави инструкции, преди да тръгнеш.

Даже и да бе забелязал скрития упрек, той не му обърна внимание.

— Постъпила си правилно.

Очите ѝ бяха привикнали с мрака и успя да го огледа. Дрехите му бяха подгизнали, косата му бе залепена за скалпа.

— Веднага ще се върна — каза тя.

Слезе по стълбите, остави пистолета в скривалището му под дюшека, после взе някои неща и се върна в капитанската кабина. Най-напред му подаде бутилка вода. Той ѝ благодари, отвори я и я изпи на един дъх.

— Намерих тези неща. — Подаде му сгънат чифт панталони в защитен цвят и тениска. — Бяха в едно от чекмеджетата. Панталонът ще ти е къс, а и мирише на мухъл.

— Няма значение. Сухи са. — Той свали с мъка тениската на Еди и я смени с тази, която бе принадлежала на баща ѝ, след което се зае да разкопчава джинсите си.

Тя се извърна с гръб към него.

— Гладен ли си?

— Да.

Онър се върна по стъпалата, светейки си с фенера само колкото да намери храната, която бе оставила за него. Докато се върне на мостика, той бе сменил панталона. Онър остави храната на плота.

— Забравил си да вземеш отварачка за консерви.

— Взех консерви, които се отварят с издърпване.

— Не и ананасът. И естествено Емили поиска точно от него.

— Съжалявам.

— Намерих една отварачка в чекмеджето под печката. Ръждясала е, така че може да се натровим с олово, но поне си хапна ананас.

Използвайки пръстите си, той изяде вечерята си, която включваше консерва пилешки гърди, резенчета ананас и солени бисквити. Поля я обилно с вода от другата бутилка, която Онър му подаде. Беше донесла и кутия с курабийки, за да задоволи апетита му за сладко.

Кобърн седеше на пода, облегнал гръб на конзолата на командното табло. Тя седеше в капитанския стол на баща си, който бе пострадал от въздействието на природните стихии върху лодката.

Тишината се нарушаваше единствено от проливния дъжд и хрупането на курабийки.

— Вали още по-силно — отбеляза тя.

— Аха.

— Поне няма комари.

Той почеса едно ухапано място на ръката си.

— Не съвсем.

Взе си нова курабийка и отхапа половината.

— Ще ни намерят ли?

— Да. — Забелязал, че сухият му отговор я стресна, той допълни: — Въпрос на време е и зависи главно от това кога Хамилтън ще включи всички резерви. Вероятно вече го е направил.

— Ако ни намерят...

— Когато.

— Когато ни намерят, ти ще... — Не можеше да намери думата.

— Дали ще се предам ли?

Тя кимна.

— Не, няма.

— Защо?

— Както казах на Хамилтън, няма да се откажа, докато не докопам това копеле.

— Счетоводителя.

— Вече не е просто поредната ми задача. Това е двубой между мен и него.

— Как са вървели нещата точно? Бизнесът между него и Марсет?

— Ами, да видим. Ето ти един примерен случай. Всеки камион, който преминава от един щат в друг, трябва да спре на контролен пункт за проверка. Виждала ли си онези конзоли над междущатските пътища?

Тя поклати глава.

— Не пресичам щатските граници през ден.

— Повечето хора не ги забелязват. Приличат на улични лампи. Но всъщност са рентгенови апарати, които сканират камиона и товара му, и постоянно са наблюдавани от оператори. Когато някой от контрольорите забележи подозрителен камион, който не е спрял на пункта, незабавно сигнализира да го спрат на пътя за проверка.

— Ако, разбира се, служителят от контролния пункт не е бил подкупен и не го е пуснал да мине.

— Точно така. Счетоводителя е открил тук пазарна ниша. Бизнес стратегията му е да корумпира хората, които трябва да следят за спазването на законите, като по този начин на практика обезсмисля тези закони. Един трафикант на хора би платил за протекцията и би сметнал дадените пари за част от бизнес разходите си.

— Сам Марсет е бил...?

— Клиент. Смятам, че е бил от първите, ако не и първият.

— Как се е получило така?

— Наред със законния си бизнес Марсет е имал и търговия с нелегални стоки. Но тъй като компанията му е законна, никой не го е подозирал. А после изведнъж са започнали да спират камионите му и да проверяват шофьорите. Завишеният контрол от страна на властите бил достатъчен, за да го стресне. Църковният настоятел на „Свети Бонифаций“ не искал да го хванат. И ето че се появява Счетоводителя с решение за проблема му. — Кобърн се ухили. — Работата е там, че точно Счетоводителя предизвикал проблема.

— Като е организиран претърсванията на камионите.

— И вероятно Марсет го е знаел. Но щом Счетоводителя е можел да сложи прът в колелата му, явно е можел и да го махне. Налагало се да избира — или да плати на Счетоводителя за протекцията, или да рискува да го хванат с пратка наркотици и всичко да приключи.

— Навярно и други са били принудени да правят същото.

— Да. Сега Счетоводителя разполага със солидна клиентела. В някои случаи това са големи компании като на Марсет. Или малки независими оператори. Мъже, които са останали без работа заради петролния разлив и имат само един пикап и деца за хранене. Пътуват до южната част на Тексас, товарят стотина килограма марихуана, докарват ги в Ню Орлиънс и така децата им имат хляб за още една седмица. Нарушават закона, но по-големият престъпник е онзи, който прави така, че за тях да е изгодно да се занимават с нелегална дейност. Контрабандистите поемат много по-голям риск да бъдат заловени, а когато това стане, не могат да издадат човека, който дърпа конците, защото рядко знаят кой е той. Познават единствено свръзката си, а това обикновено е някой доста ниско в схемата.

— Но ако Марсет е бил толкова добър клиент, защо е трябвало да го убиват? Сломена пред Хамилтън, че се е оплаквал.

— Нещата са вървели добре известно време. После Счетоводителя започнал да става алчен и да вдига комисионата за услугите си. Марсет нямал нужда от кристална топка, за да проумее, че след като няма фиксиран таван, цената ще продължи да расте и скоро голяма част от разходите в бизнеса му ще отиват в ръцете на Счетоводителя. Но ако откажел да плаща...

— Щял да бъде заловен, изобличен и изпратен в затвора.

— Точно така. А Счетоводителя можел лесно да го направи, защото пипалата му обхващат цялата съдебна система. Затова Марсет, дипломатичен както винаги, а и леко наивен, както се оказа, предложил да се срещнат в неделя вечерта и да се разберат за условия, приемливи и за двете страни.

— Ти си надушил нещо гнило.

— Счетоводителя е като Вълшебникът от Оз. Не можех да си представя, че ще се появи собственолично в склада, ще си стиснат ръцете и ще седнат да преговарят.

— Марсет знаеше ли кой е той?

— Дори да е знаел, издъхна, без да каже и дума. Прерових всичките му папки, прочетох всеки лист хартия, до който успях да се добера, включително и онзи с името на съпруга ти.

— Не вярвам да си мислиш, че Еди е Счетоводителя.

— Не, Счетоводителя си е жив и здрав.

— Как е бил замесен Еди според теб?

— Каза, че е работил известно време за Марсет. Може да е бил наясно с незаконната страна на бизнеса му. Или е бил подкупно ченге на заплата при Счетоводителя. Може би е играел и за двете страни или е чакал да му предложат по-голям дял. Или се е опитвал да изнудва някого. Не знам.

Тя остана взряна в него, докато накрая, малко неохотно, той добави:

— Или е бил ченге, което се опитвало да събере доказателства срещу единия или и срещу двамата. Но подкупен, или не, със сигурност би се опитал да се защити, събирайки солидни доказателства, които да използва за целите си.

Онър бе непоколебимо убедена в честността на Еди, но за момента реши да остави настрана темата.

— „Роял тръкинг“. Всички служители ли са подкупни?

— Съвсем не. Онези шестимата, които загинаха с Марсет, да. Хората от корпоративното управление, дори и членовете на семейството му не знаеха за страничната му дейност.

— Как е възможно да не знаят?

Той сви рамене.

— Може да не са се вглеждали особено. Не са искали. Знаели са само, че бизнесът продължава да процъфтява въпреки слабата

икономика.

— Значи няма да ги преследват? Госпожа Марсет?

— Що се отнася до съдебно преследване, не. Но няма да ѝ е лесно, когато истината за съпруга ѝ излезе наяве.

Онър вдигна крака на ръба на стола си, обвини ги с ръце и опря брадичка в коленете. Тихо каза:

— Те ще те убият.

Кобърн захапа нова курабийка, но не каза нищо.

— Доръл или някой от роднините на Хокинс. Дори и честните полицаи, които те смятат за убиец на Сам Марсет, по-скоро биха те застреляли, отколкото да те заловят жив.

— Хамилтън вече е съобщил на всички, че съм мъртъв. Чудя се как ли ще се измъкне от това сега.

— Как можеш да се шегуваш? Не се ли страхуваш, че могат да те убият?

— Не особено.

— Не мислиш ли за смъртта?

— Само съм изненадан, че ми се е разминало дотук.

Онър зачопи парченце кожа на пръста си, който бе наранила, докато работеха по лодката.

— Умееш да оцеляваш. Знаеш толкова много неща. — Погледна го. Той я наблюдаваше с любопитство. — Страшно много.

— Не знам как да пека тарталетки.

За първи път, откакто го бе намерила проснат по очи в двора си, той се шегуваше с нея, но тя не се остави да я разсее.

— В морската пехота ли научи всички тези умения?

— Повечето.

Тя изчака, но той не поясни.

— Служили сте в различни части със свекър ми.

— Той е като излязъл от рекламен плакат, нали?

— Точно така.

— Да, при нас бе по-различно. Никаква маршировка нямаше в моята част. Имах униформа, но съм я обличал само няколко пъти. Не съм козирувал на офицери и никой не е козирувал на мен.

— Какво си правил?

— Убивах хора.

Тя си мислеше, че е подготвена за това. Дори си въобразяваше, че може да го чуе как си признава, без да потръпне. Но думите се блъскаха в гърдите ѝ като леки юмручни удари и тя се страхуваше, че ще ги усети още по-осезателно, ако чуе повече, затова реши да смени темата.

Той довърши и последната курабийка и изтърси трохите от ръцете си.

— Трябва да се хващаме на работа.

— Работа ли? — Толкова бе изтощена, че цялото тяло я болеше. Вярваше, че ако затвори очи, ще заспи седнала. Независимо колко мръсен бе дюшекът на койката, с нетърпение чакаше мига, в който щеше да си легне до Емили и да заспи. — Каква работа?

— Отново ще разнищим всичко.

— Кое всичко?

— Животът на Еди.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Диего се приближи до имота под прикритието на мрака, дъжда и гъстия декоративен плет. Бонел Уолъс живееше в едно от разкошните имения на авеню „Сейнт Чарлс“.

За всеки неканен гост то беше истинска крепост.

Осветлението в градината имаше декоративни функции и целеше да открои отделни елементи. Опасността от него бе минимална. Той веднага забеляза стотина начина да заобиколи изкуствените лунни лъчи.

Проблем обаче бяха прожекторите, които осветяваха фасадата откъм земята и обливаха стените с хиляди ватове светлина. Сянката му щеше да е висока поне девет метра и да изглежда като мастилен отпечатък върху блестящите бели тухли.

Огледа преценяващо идеално поддържаната морава и колата за осемдесет хиляди долара, паркирана на алеята, и реши, че охранителната система също е най-доброто, което може да се купи с пари. На всеки прозорец и врата сигурно имаше датчици — последна дума на техниката, във всяка стая несъмнено имаше детектори за движение и счупено стъкло, а по всяка вероятност имаше и невидим лъч, който обикаля периметъра на имота. При нарушение се активираше безшумна аларма, така че докато нарушителят стигне до къщата, тя вече щеше да е обкръжена от полицаи.

Никоя от тези пречки не бе непреодолима, но представляваха трудности, които Диего би си спестил, ако можеше.

През предните прозорци можеше да надникне в стая, която приличаше на кабинет. Едър мъж на средна възраст седеше в голямо кресло, вдигнал крака на диванчето пред себе си, и говореше по телефона, като често-често отпиваше от чашата, която стоеше близо до ръката му. Изглеждаше спокоен, не се притесняваше, че силно осветената стая е изложена на показ и може да се види чак от улицата.

Това само по себе си говореше много. Господин Уолъс се чувстваше в безопасност.

В този квартал всеки с външността на Диего мигновено би предизвикал подозрение. Той вярваше в способността си да остава невидим, когато е нужно, но въпреки това беше нащрек за преминаващи патрулни коли или любопитни съседи, излезли да разходят кучето си. Дъждът се процеждаше под яката му и мокреше гърба му. Той не му обръщаше внимание. Стоеше приклепнал и не помръдваше и на милиметър, докато погледът му шареше наоколо.

Наблюдаваше и чакаше нещо да се случи. Картината си оставаше същата, с тази разлика, че господин Уолъс остави телефона и взе списание, което задържа вниманието му близо час. После глътна наведнъж останалата част от питието си и излезе от стаята, като загаси осветлението на излизане. После светна лампа на втория етаж, но остана така само около десетина минути и угасна.

Диего остана на мястото си, но след още час, когато стана ясно, че господин Уолъс си е легнал да спи, той реши, че може да посвети времето си на нещо по-добро. Щеше да поднови наблюдението си на сутринта. Счетоводителя нямаше как да разбере.

Измъкна се предпазливо от скривалището си и прекоси няколко улици до търговската част на квартала, където още бяха отворени няколко бара и ресторанта. Забеляза една кола в тъмен и неохраняем паркинг и я използва, за да стигне на около миля от дома си, където просто я изостави с пълното съзнание, че след минути уличните мародери ще я оставят само на джанти.

Измина останалата част от пътя пеша и влезе в сградата, без да пали лампа. Не издаде и звук, докато влизаше в подземното си жилище. Като никой път Изабел спеше, без да сънува кошмари. Лицето ѝ бе спокойно.

Диего нямаше покой и не можа да заспи.

Остана загледан в изящното и ведро лице на Изабел и се зачуди защо ли Счетоводителя бе възложил на специалист като него толкова елементарна задача, като да „държи под око“ Бонел Уолъс.

— Не знам.

Гласът на Онър бе станал дрезгав от повтаряне на тези две думи. Цели два часа Кобърн, който явно бе неизтощим, я бе засипвал с

въпроси за живота на Еди, стигайки чак до ранните му тийнейджърски години.

— Дори не съм го познавала тогава — възрази тя уморено.

— Израснала си тук. Той — също.

— Той беше с три класа по-напред от мен в училище. Не се бяхме забелязали един друг до началото на последната му година в гимназията.

Кобърн искаше да научи за всеки аспект от живота на Еди.

— Кога е починала майка му? Как е починала? Имала ли е роднини, с които е бил близък?

— През хиляда деветстотин деветдесет и осма. Подложи се на химиотерапия заради рак на гърдата. Организмът ѝ бе изтощен от лечението и почина от пневмония. Имаше една жива сестра. Лелята на Еди.

— Къде живее?

— Никъде. Почина през две хиляди и втора. Мисля, че беше тогава. Какво общо има тя или каквото и да било с онова, което търсиш?

— Оставил е нещо при някого. Прибрал го е някъде. Папка. Запис. Дневник. Ключ.

— Кобърн, вече минахме през това. Дори да съществува такова нещо, аз нямам представа какво е, нито знам къде да го търся. Уморена съм. Моля те, не може ли да изчакаме до сутринта и отново да подхванем темата?

— На сутринта може да сме мъртви.

— Вярно, може да умра от изтощение. Но в такъв случай какъв е смисълът?

Той прокара длан върху долната половина на лицето си. Взира се в нея дълго и упорито в мрака, докато накрая Онър си помисли, че ще се смили над нея. Но той само каза:

— Ти или баща му. Единият от вас го притежава.

— Защо не някой друг полицай? Фред или Доръл? Освен със Стан и мен, Еди бе особено близък с близнаците.

— Защото каквото и да е то, определено уличава и тях. Ако е било у близнаците, отдавна да са го унищожили. Нямахте да се въртят около теб цели две години.

— Чакали са ме да го извадя на бял свят?

— Или са искали да се уверят, че никога няма да го направиш. — Докато обмисляше, той периодично удряше с юмрук дланта на другата си ръка. — Кой установи, че катастрофата на Еди е била случаен инцидент?

— Следователят по случая.

Той замря.

— Нека позная. Фред Хокинс.

— Не. Друг полицаи. Озовал се на мястото на инцидента. Еди вече бил мъртъв, когато стигнал там.

— Как се казва?

— Защо?

— Ще ми се да знам как се е озовал на мястото на катастрофата.

Онър скочи от мястото си и излезе на палубата, но остана до стената на капитанската кабина, за да може тясната стреха на покрива да я предпази от дъжда.

Кобърн я последва.

— Какво?

— Нищо. Нуждая се от малко въздух.

— Друг път. Какво има?

Тя облегна гръб на стената, прекалено уморена, за да спори с него.

— Полицаят, който разследва катастрофата на Еди, бе открит мъртъв няколко седмици след това. Бил е намушкан. Тялото бе намерено в един канал.

— Заподозрени?

— Не.

— Неразкрито убийство.

— Предполагам. Повече не чух нищо за това.

— Копелетата не си поплюват, нали? — Той стоеше рамо до рамо с нея, загледан в дъжда. — Какво бе любимото занимание на Еди? Боулинг? Голф? Какво?

— Всичко. Беше добър спортист. Обичаше лова и риболова. Казах ти.

— Къде са въдиците и ловната екипировка?

— У Стан.

— Стиковете за голф?

— У Стан. Както и топката му за боулинг, и лъка и стрелите, които получил за дванайсетия си рожден ден. — Каза го рязко, но той само кимна замислено.

— Рано или късно ще трябва да посетя Стан.

Преди тя да успее да реагира, той я помоли да му опише Еди.

— Виждал си негова снимка.

— Имам предвид като характер. Сериозен и усърден ли беше? Леконравен. Мрачен? Забавен?

— Уравновесен. Съвестен. Сериозен, когато трябва, но обичаше да се забавлява. Обичаше да се шегува. Да танцува.

— Да прави любов.

Явно се опитваше да я провокира, но тя нямаше да му достави това удоволствие. Погледна го право в очите и отвърна:

— Да, много.

— Беше ли верен?

— Да.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно.

— Не можеш да си абсолютно сигурна.

— Беше ми верен.

— Ами ти?

Онър го изгледа гневно.

Той сви рамене.

— Добре, значи си му била вярна.

— Бракът ни беше добър. Нямах никакви тайни, нито пък Еди.

— Имал е една. — Замълча за миг, за да открие важноста на твърдението, после снижи гласа си до шепот. — Всеки има своите тайни, Онър.

— О, така ли? Каж ми една от твоите.

Тъглчето на устните му се вдигна леко нагоре.

— Всеки, освен мен. Аз нямам никакви тайни.

— Това е абсурдно. Ти си изтъкан от тайни.

Кобърн скръсти ръце пред гърдите си.

— Питай.

— Къде си израснал?

— В Айдахо. Близко до границата с Уайоминг. В подножието на Титонския хребет.

Това я изненада. Не знаеше какво точно бе очаквала, но определено не и това. Не ѝ приличаше на типичен планинец. Естествено можеше и да лъже, да си измисля минало, за да поддържа прикритието си. Но тя реши да повярва и продължи.

— С какво се занимава баща ти?

— Пиеше. Предимно. Когато работеше, беше механик в един сервиз. През зимата караше снегорин.

— Починал ли е?

— Отдавна.

Тя го погледна любопитно. Кобърн остана мълчалив и тя реши, че няма да отговори на негласния ѝ въпрос. Накрая се обади:

— Имаше един стар кон, който държеше вързан на открито зад къщата ни. Аз му дадох име, но никога не го чух да го нарича някак. Рядко го яздеше. Рядко го хранеше. Но един ден го оседла и потегли нанякъде. Конят се върна. Той — не. Не намериха тялото му. Но и не го търсиха особено старателно.

Онър се питаше дали горчивината в гласа му се дължеше на спомена за алкохолизирания му баща, или на равнодушието на хората, които се бяха отказали от търсенето на останките му.

— Баща ми беше изтормозил коня почти до смърт, затова го застрелях. — Скръстените му ръце се отпуснаха край тялото. Взря се в дъждовните струи. — Не беше голяма загуба. Конят не струваше.

Онър изчака да мине около минута, преди да го попита за майка му.

— Беше френскоговореща канадка. Избухлива по природа. Когато беше ядосана, минаваше на френски, на който така и не ме научи. Всъщност не разбирах и половината от това, което ми крещи. Нищо добро сигурно. Все едно, пътищата ни се разделиха, когато завърших гимназия. Бях в колеж две години, реших, че учението не е за мен, записах се в армията. По време на първата ми мисия получих съобщение, че е починала. Отлетях до Айдахо. Погребах я. Край на историята.

— Братя или сестри?

— Нямам.

Изразът на лицето му бе напълно лишен от емоции, както животът му изглеждаше лишен от любов.

— Нямам братовчеди, лели, чичовци, никой — продължи той. — Когато умра, няма да има траурен марш. Няма да има залп от двайсет и един изстрела и никой няма да получи сгънато знаме. Просто ще си отида и никой няма да го е грижа. Най-вече мен самия.

— Как можеш да кажеш такава нещo?

Той извърна глава към нея с изненадано изражение.

— Защо това те дразни?

След като я бе попитал, тя осъзна, че наистина изпитва раздразнение.

— Съвсем искрено се опитвам да разбера как някой, който и да било, може да е толкова безучастен, когато говори за собствената си смърт. Изобщо ли не цениш живота си?

— Не особено.

— Защо?

— Теб какво те е грижа?

— Ти си човешко същество.

— О. Значи си загрижена за цялото човечество, така ли?

— Разбира се.

— Наистина ли? — Той се извърна към нея с цялото си тяло, опрян с рамо на стената на кабината. — Защо не го помоли да дойде да те прибере?

Тя не схвана смяната на темата.

— Какво?

— Хамилтън. Защо не му каза къде си, за да изпрати някой да те вземе?

Тя си пое дъх на пресекулки.

— Защото след това, което видях и чух през изминалия ден и половина, не знам на кого да вярвам. Навярно би могло да се каже, че съм избрала познатото зло.

Каза го на шега, но той дори не се усмихна. Наклони се леко към нея.

— И още защo?

— Ако наистина разполагам с нещo, което може да уличи Счетоводителя, трябва да ти помогна да го намериш.

— О. Патриотичен дълг.

— Може и така да се каже.

— Хм.

Той се приближи още и близостта му я накара да усети отчетливо ударите на собственото си сърце.

— И заради... заради всичко онова, което вече ти казах.

Кобърн пристъпи и застана точно пред нея, без да обръща внимание на дъжда, който се изливаше отгоре му.

— Кажи ми пак.

Гърлото ѝ се бе стегнало, и то не само защото се налагаше да наведе глава назад, за да го погледне в лицето.

— Заради Еди.

— Да спасиш репутацията му.

— Точно така.

— И затова си тук с мен?

— Да.

— Не мисля.

И тогава се притисна към нея. Първо бедрата му, после долната част на тялото, гърдите и накрая устните му. Тя издаде задавен тих стон, но причината остана неясна и за самата нея, докато не осъзна, че ръцете ѝ инстинктивно са се обвили около него и притискат гърба и раменете му, жадуващи да усетят тялото му.

Целуна я с отворена уста, усети езика му и когато отговори на целувката му, усети тихо ръмжене, което вибрираше дълбоко в гърдите му. Беше израз на жажда, която не бе усещала от дълго време. Мъжествена и плътска, вълнуваща и възбуждаща.

Той обхвана тила ѝ със силната си длан. Намести крак между бедрата ѝ и се потърка в нея, докато продължаваше да я целува, оставяйки я без дъх. Тя се наслаждаваше бурно на всяко шокиращо усещане.

Кобърн прекъсна целувката само за да залепи горещите си устни в основата на шията ѝ. Дръзко и собственически ръката му покри гърдата ѝ, притисна я, почувства втвърденото ѝ зърно и простена от удоволствие.

И това върна Онър обратно на земята.

— Какво правя? — изстена тя. — Не мога да го направя.

Отблъсна го. Той остана неподвижен, безразличен към пороя, който се сипеше върху главата и раменете му, само гърдите му рязко се повдигаха и снишаваха, докато се взираше в нея в мрака.

— Съжалявам — каза тя искрено. Но дали съжаляваше него, или себе си? Дали съжаляваше, задето бе позволила това да се случи, или защото бе спряла?

Не знаеше и не си позволи да обсъжда въпроса. Втурна се през вратата на капитанската кабина, хукна по стълбите и се прибра в каютата.

Емили се събуди, седна и се озърна.

Беше още почти тъмно, но можеше да види наоколо и затова не се уплаши. Мама беше до нея, лежеше на миризливия дюшек. Кобърн беше на другото легло. И двамата спяха.

Мама беше обърната настрани, свила ръце под бузата си. Коленете ѝ бяха сгънати така, че докосваха корема ѝ. Ако очите ѝ бяха отворени, щеше да гледа право в Кобърн. Той лежеше по гръб. Едната му ръка беше върху корема. Другата висеше отстрани на леглото. Пръстите му почти докосваха коляното на мама.

Гушна здраво Елмо и задърпа одеялцето си, докато се примъкваше към ръба на леглото, за да слезе. Не трябваше да ходи боса по пода, защото беше много гаден. Мама ѝ беше казала така. Но не искаше да сяда долу, за да си обуе сандалите, затова изтича на пръсти по стълбите и надникна в стаята с многото забавни неща.

Майка ѝ бе седяла на огънатия стол и ѝ бе разказала, че той някога е бил на дядо ѝ, който я е вземал в скута си и я е оставял да седи там, докато управлявал корабчето. Но тя е била бебе, затова не помнеше. Но ѝ се искаше да помни. Да управляваш корабче, сигурно бе забавно.

Мама бе управлявала корабчето предния ден, но когато бе попитала Кобърн дали и тя може да го кара, той бе казал, че не може, защото бързат и нямат време да се забавляват. Но после бе казал, че ще ѝ позволи да опита по-късно.

Кобърн ѝ беше казал да не се приближава до счупения прозорец, защото може да се пореже. Беше го попитала защо стъклото може да пореже човек, но той бе отвърнал, че просто е така и трябва да стои подалеч от прозореца.

Вече не валеше, но небето изглеждаше мокро, както и дърветата отсреща.

На мама сигурно нямаше да ѝ хареса, ако отиде по-далеч, затова тя се върна на пръсти долу в каютата. Мама не беше помръднала, нито пък Кобърн, само дето коремът му се движеше нагоре-надолу, докато дишаше. Тя притисна ръчичка до своя. И нейният мърдаше.

После забеляза забранения телефон и батерията му в долния край на леглото на Кобърн.

Вчера, докато мама и Кобърн режиха храсталаците около корабчето, тя бе попитала дали може да си поиграе на „Томас Локомотива“ на телефона на мама. И двамата бяха казали „Не!“ едновременно, само че Кобърн го бе казал по-силно от мама. Тя не разбра защо ѝ забраниха, защото понякога, когато мама не говореше по телефона си, ѝ позволяваше да си играе на нейната игра.

Сега мама не говореше по телефона, така че сигурно нямаше да има нищо против, ако си поиграе малко.

Беше гледала Кобърн, докато показваше на мама как да постави батерията. И тя можеше да го направи. Кобърн го каза.

Той не помръдна, когато тя взе телефона. Нагласи златните чертички на батерията и после я натисна на мястото ѝ точно като Кобърн, след това включи телефона. Когато на екрана се появиха всички шарени картинки, тя натисна картинката на „Томас Локомотива“. От всички игри най-много харесваше този пъзел.

Съсредоточи се и започна от колелетата, после добави машината и пушека от комина, както и всички други части, докато накрая стана целият Томас.

Всеки път щом подредеше картинката, мама ѝ казваше колко е умна. Мама знаеше, че тя е умна, но Кобърн не знаеше. Искаше и той да разбере колко е умна.

Промъкна се до горния край на леглото и доближи лице до неговото.

— Кобърн? — прошепна тя.

Очите му се отвориха. Погледна я странно, после погледна към леглото, където спеше мама, и пак се обърна към нея.

— Какво?

— Подредих картинката.

— Какво?

— Картинката на Томас. На маминия телефон. Подредих го.

Тя го вдигна да му го покаже, но той май не го видя добре, защото скочи от леглото толкова бързо, че чак си удари главата в тавана.

После каза една много лоша думичка.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Заместник-шериф Крофърд се изненада, когато видя, че целта им е запуснато корабче за лов на скариди, което сякаш не плаваше, а по-скоро клечеше във водата.

Като убежище бе ужасен избор. Първо, плавателният съд бе ненадежден. Което само по себе си бе достатъчно лошо. Освен това се намираще сред обширна пустош и лабиринт от канали, в които човек можеше да се загуби безнадеждно, преди да стигне до Мексиканския залив, ако това изобщо бе планираният маршрут за бягство.

Може би Кобърн не бе толкова умен, за колкото го смятаха. Или го обземаше отчаяние.

Използвайки само сигнали с ръце, за да общува с хората си, той се приближи до корабчето тайно, с изключителна предпазливост.

Екипът, който работеше във временния команден център в полицейското управление на Тамбур, се състоеше от самия него, двама заместник-шерифи, трима полицаи от Тамбур, двама агенти на ФБР и един служител на щатския патрул, който се бе оказал на място в залата и обсъждаше положението с колегите си, когато бе пристигнал един от техниците и бе съобщил, че засича сигнал от телефона на Онър Жилет.

Опитът му да установи местоположението по метода на триангулацията се оказа успешен.

После измина мъчителен час в обсъждане как най-лесно да стигнат до изолираното място. По въздуха, по суша или по вода? След като решиха, че по суша е най-удачно от гледна точка на изненадата, Крофърд отстъпи лидерството на полицаия, който бе най-подготвен да ръководи екип за бързо реагиране сред хората на шерифа и колегите от управлението в Тамбур, понеже бе посетил няколко специализирани курса в свободното си време и на свои разноски.

Той сподели ограничените си познания и обобщи случая с думите:

— Гледайте да не прецакате всичко, като застреляте жената и детето.

Коего и Крофърд би могъл да каже на останалите, и то в рамките на пет секунди, а не на трийсет и пет минути.

Натовариха се в трите служебни джипа и подкараха в дъжда. Стори им се, че пътуват с часове, макар че бяха изминали само четиридесет минути, когато стигнаха до мястото, отвъд което не можеха да продължат с джиповете.

Освен това Крофърд не искаше приближаването им да бъде оповестено от рева на двигателите. Бяха продължили пеша и сега клечаха, притаени сред дърветата, и наблюдаваха корабчето, от което идваше сигналът на телефона. Според Крофърд бе истинско чудо, че има предавателна клетка някъде наблизо, макар да не знаеше дали да го отдаде на Божието провидение, или на предвидливостта на мобилния оператор.

Слънцето изгрываше, но хоризонтът на изток бе толкова плътно забулен от облаци, че зората изобщо не можеше да разпръсне сумрака наоколо. Водата в канала, която бе повишила нивото си след проливния дъжд предишната вечер, изглеждаше съвсем неподвижна, както и испанският мъх, който висеше от клоните на дърветата в прогизнали туфи. Беше прекалено рано дори и за птиците. Тишината бе плътна като памук.

Крофърд даде знак на хората си да минат напред. Нямаха друг избор, освен да рискуват и да се изложат на показ, докато прекосяваха разстоянието от дърветата до брега. Когато Крофърд стигна до корабчето, отново провери оръжието си, после се покатери нагоре и леко стъпи на палубата. Другите го последваха, но той първи стигна до капитанската кабина, първи чу яростна ругатня и шум от движение в долната част, първи насочи оръжието си към мъжа, който се появи на стълбите.

Стан Жилет се измъкна от прохода и влезе в кабината с вдигнати ръце. В едната стискаше мобилен телефон.

— Заместник-шериф Крофърд. Закъсняхте.

Беше разплакал детето.

Когато изтръгна телефона от ръчичката ѝ, Емили писна толкова силно, че можеше да събуди и мъртвец. Майка ѝ направо скочи от леглото.

Той грабна ревящото дете и бързо го метна през рамо, при което освободи другата си ръка, за да вземе Елмо и одеялцето ѝ. Набута ги в пухкавите ѝ ръчички, после сграбчи ръката на Онър и я задърпа — протестираща — нагоре по стълбите, през капитанската кабина и на палубата.

Ако беше сам, щяха да са му нужни само няколко минути да напусне корабчето, да прегази канала, а после да прекоси разстоянието от половин миля през блатото до мястото, където бе оставил пикапа. Дори и в полумрака преди зазоряване щеше да се измъкне за част от времето, което сега му бе нужно само да ги свали от корабчето. Онър се запъна и не искаше да скочи във водата, но той я бутна и тя успя да прегази плитчината. После на два пъти се спъна по време на лудешкия им спринт към пикапа.

И през цялото време хлапето стискаше до болка врата му и неспирно хленчеше в ухото му:

— Не беше нарочно.

Когато стигнаха пикапа, тя още бърбореше. Подаде я на Онър, която се бе наместила на седалката до шофьора. Тръшна вратата, заобиколи тичешком отпред, скочи на шофьорската седалка, пъкна ключа. Гумите забуксуваха в калта, но накрая зацепиха и пикапът потегли рязко напред.

Вече бяха далеч от риболовното корабче, но той не смееше да свали гарда. Мобилният телефон на Онър бе послужил като морски фар и бе отвел полицията право при тях. Веднага щом установят, че не са на корабчето, преследването щеше да започне.

Не знаеше по кое време хлапето е включило телефона на майка си. Минути преди да го събуди? Часове? Но трябваше да предположи най-лошото, а в такъв случай бе цяло чудо, че изобщо са избягали. В най-добрия случай едва ли имаха голяма преднина.

Затова блокира в съзнанието си присъствието на хленчещото дете и майка му и се концентрира върху това да се отдалечи максимално от корабчето за възможно най-кратко време, без да се изгубят, да хлътнат в някой канал или да се ударят в дърво.

Онър успокояваше Емили, говореше ѝ тихичко, докато я притискаше до гърдите си и я галеше по косата. Най-сетне хлапето спря да плаче, макар че всеки път щом погледнеше към тях, го срещаша пълни с упрек очи.

Накрая излезе на един главен път. Тъй като не искаше да го спрат за превишена скорост, той освободи леко педала на газта и попита Онър дали има някаква представа къде се намират.

— Югоизточно от Тамбур, мисля. Къде искаш да стигнем?

Къде да отидат?

Проклет да е, ако знаеше.

Засега всичко, което правеше, бе да хаби скъпоценно гориво, затова спря на паркинга на крайпътно заведение, където пикапът нямаше да прави впечатление сред множеството негови събратя. Комбинацията от бензиностанция и супермаркет явно бе посещавана най-вече от работници на надница, които се запасяваха с кафе, цигари и сандвичи, преди да отидат на работа.

Поне половин минута след като изключи двигателя, никой не каза нищо. Накрая той погледна към двете жени, които ужасно усложняваха живота му. Възнамеряваше да им го съобщи най-безцеремонно, когато хлапето се обади с треперлив гласец:

— Извинявай, Кобърн. Не беше нарочно.

Той прехапа език. Примигна няколко пъти. Погледна към Онър, но понеже тя не каза нищо, отново се загледа в момиченцето, чиято мокра бузка бе притисната до гърдите на майка му. Измърмори тихо:

— Извинявай, че те разплаках.

— Няма нищо.

Майка ѝ обаче не бе настроена толкова благосклонно.

— Изплаши я до смърт. И мен също.

— Е, аз също щях да се изплаша до смърт, ако се бях събудил, вторачен в двуцевката на Доръл Хокинс.

Онър прехапа устни и преглътна забележката, която се канеше да направи. Вместо това се наведе над главицата на Емили и я целуна.

Успокоителният жест някак си успя да го накара да се почувства още по-зле, задето бе разплакал детето.

— Виж, казах, че съжалявам. Ще ѝ взема... хм... балон или нещо такова.

— Страх я е от балони — обади се Онър. — Плаши се, когато се пукат.

— Тогава ще ѝ взема нещо друго — раздразнително се обади той. — Какво харесва?

Главицата на Емили се вдигна рязко, сякаш бе на пружина.

— Харесвам Томас Локомотива.

Кобърн я изгледа втренчено в продължение на няколко мига, после абсурдността на ситуацията го срази и той избухна в смях. Беше се изправял очи в очи с престъпници, чиято единствена цел бе да му отрежат главата. Бе се измъквал под тежък обстрел, бяха се целили в него с гранатомет, бе скачал от хеликоптер секунди преди да се разбие. Бе се отървявал на косъм от смъртта безброй пъти.

Нямаше ли да е забавно, ако го надвие Томас Локомотива?

Онър и Емили го гледаха притеснено и той осъзна, че никоя от двете не го е виждала да се смее досега.

— Стана ми смешно — каза той.

Емили отново се развесели и попита:

— Може ли сега да закусим?

Кобърн се замисли, после измърмори под нос:

— Защо не, по дяволите?

Слезе от колата и отвори сандъка с инструменти, който бе закрепен отзад в каросерията. Предния ден бе открил там джинсово яке. Миришеше на бензин и бе изцапано с масло, но той го облече. Застана до отворената врата и се приведе към тях.

— Какво искате?

— Не е ли по-добре да отида аз? — попита Онър.

— Не мисля.

— Все още не ми вярваш?

— Не е това. В тази тълпа... — Погледът му се спря на разрошената ѝ коса и подпухнали като от целувки устни. Не пропусна и прилепналата тениска, която ясно очертаваше формите ѝ, които си бяха съвсем истински, а не фалшиви, както сам знаеше. — Ще привлечеш внимание.

Тя явно разбра какво си мисли той, защото бузите ѝ порозовяха. Бе прекъснала целувката предната нощ, но това не значеше, че не ѝ бе харесала. Всъщност според него означаваше, че много ѝ е харесала. Прекалено дори. Бе останал на палубата близо половин час след като тя набързо си бе тръгнала, но когато слезе долу, забеляза, че още е будна, макар да се преструваше на заспала.

Дори и след като си бе легнал, той дълго се въртя в леглото, неспокоен и възбуден. Ако и тя бе толкова развълнувана от целувката, нищо чудно, че сега се изчервява и не може да го погледне в очите.

Онър остана с извърнато лице и само каза:

— Каквото вземеш.

Кобърн си сложи шапката и слънчевите очила, които бе намерил в пикапа, и както и очакваше, напълно се сля с останалите посетители. Изчака на опашка, за да използва микровълновата печка, после взе претоплените сандвичи и отиде до касата, за да ги плати. Веднага щом подаде торбата с храна на Онър, той запали и потегли.

Докато шофираше, хапваше сандвич и отпиваше от кафето, което бе ароматно и освежаващо силно. Но съзнанието му бе заето с нещо много по-важно от топлата храна и кафето. Кобърн анализираше ситуацията и обмисляше какви действия да предприемат от тук нататък. Бяха попаднали в задънена улица и не бе сигурен как да постъпи.

Като онзи път в Сомалия, когато оръжието му бе засякло точно когато обектът го бе забелязал. Трябваше да вземе решение: да зареже мисията и да си спасява кожата или да изпълни задачата и да плати с живота си.

Разполагаше само с хилядна от секундата, за да направи избор.

Тогава бе пуснал оръжието и бе използвал и двете си ръце, за да прекърши врата на мъжа.

И сега не разполагаше с време за вземане на решение. Още не виждаше преследвачите си, но усещаше нетърпението им.

Шансът не бе на негова страна, но още не бе готов да се откаже, да зареже мисията си и да остави Счетоводителя да развива бизнеса си.

Дори не бе готов да се обади на Хамилтън и да помоли за подкрепа Том ван Алън, защото не вярваше напълно на собствената си агенция. Но и в Бюрото навярно също не му вярваха напълно.

След всичко, което във ФБР знаеха за него, вероятно действително допускаха, че може да е превъртял и да е избил всички онези мъже в склада в неделя вечер. Ако преценяха, че им е по-изгодно да го обявят за ветеран, страдащ от посттравматичен синдром, точно така и щяха да постъпят и никой нямаше да повярва в нещо друго, вероятно дори и жената, с която споделяше крадения пикап и с която се бе целувал толкова страстно.

Вероятността да не доживее разрешаването на този случай бе напълно реална. Нямаше да е в състояние да оневини себе си за

масовото убийство в склада. Щеше да отиде в гроба и да изгние в позор. Но Господ му бе свидетел, че няма да се остави да го превърнат в изкупителна жертва за делата на Счетоводителя. Щеше да се бори докрай.

Тази сутрин се бяха измъкнали на косъм. Беше абсолютно убеден, че включеният мобилен телефон бе накарал потерята да хукне към окаяното корито и най-вероятно Доръл Хокинс водеше хайката. Ако Емили не бе го събудила, всички щяха да бъдат застреляни в леглата си.

Рискът за живота му бе част от неговата работа. Но не можеше да си позволи да рискува техния живот.

Взел решение, той каза:

— Вчера спомена за някакъв приятел.

Онър погледна към него.

— Тори.

— Леля Тори — изчурулика Емили. — Тя е забавна.

Не би трябвало да има значение от какъв пол е приятелят ѝ. Но с изненада отбеляза задоволството си от факта, че е жена.

— Добра приятелка ли ти е?

— Най-добрата. Емили я смята за роднина.

— Имаш ли ѝ доверие?

— Абсолютно.

Той отби от пътя, спря на банкета и измъкна телефона си от джоба на панталона. После се обърна към Онър и заяви направо:

— Трябва да се отърва от вас двете.

— Но...

— Никакво „но“ — отсече той. — Единственото, което ме интересува, е дали ще повикаш на помощ кавалерията, след като ми видите гърба.

— Имаш предвид Доръл?

— Него, полицията, ФБР. Снощи ми изреди всички причини, поради които си с мен. Една от тях бе, че не вярваш на властите. Още ли е така?

Тя кимна.

— Кажете го.

— Няма да повикам кавалерията.

— Добре. Мислиш ли, че приятелката ти може да ви скрие за няколко дни?

— Защо няколко дни?

— Защото толкова ми даде Хамилтън.

— Даде ти по-малко.

— Ще ви скрие ли?

— Ако я помоля.

— Няма ли да предаде доверието ти?

Без дори мигновено колебание Онър кимна убедено.

— Това означава и тя да не вика помощ — напомни той.

— Това е последното, което Тори би направила.

Беше несвойствено на природата му, на обучението и опита му да се довери на някого. Но нямаше друг избор, освен да даде шанс на Онър. Веднага щом се изгуби от погледа ѝ, тя можеше да пусне Доръл Хокинс по петите му, но това бе риск, който трябваше да поеме.

Алтернативата бе да задържи нея и Емили при себе си. Но в такъв случай можеха да бъдат ранени или дори убити. Макар че бе виждал какви ли не злодеяния, а за някои от тях и самият имаше вина, не би могъл да понесе да гледа как те двете умират. Той бе виновен, задето бяха въввлечени в случая. Трябваше да остави Онър в блажено неведение.

Но съжаленията за стореното бяха загуба на енергия, а той нямаше време за губене.

— Добре. Време е да подложиш на изпитание абсолютното си доверие в тази приятелка. Кой е номерът ѝ?

— Няма да стане, ако ти се обадиш. Трябва да говоря аз.

Той поклати глава.

— Това ще означава, че и ти ще бъдеш замесена.

— Замесена ли? В какво?

Той погледна към Емили, която си пееше заедно с Елмо. Песничката отначало го бе дразнила, но вече ѝ бе свикнал и през повечето време изобщо не я чуваше. Отново се обърна към Онър и заговори тихо:

— Замесена във всевъзможни гадости, които може да възникнат, когато времето ми изтече. — Зелените ѝ очи останаха вторачени в него и той прочете мълчаливия ѝ въпрос. — Ако не успея да направя друго, поне ще се погрижа за Доръл Хокинс.

— Да се погрижиш ли?

— Знаеш какво имам предвид.

— Не можеш просто да го убиеш — прошепна тя.

— Да, мога. Ще го направя. Непременно.

Тя извърна глава и се загледа през изцапаното с насекоми стъкло към надвисналото мрачно небе. Видимо разстроена, каза:

— Всичко това ми е толкова чуждо.

— Разбирам те. Но аз съм в свои води, затова трябва да се довериш на преценката ми.

— Знам, че се съмняваш в Стан. Но той би...

— Няма начин.

— Той ми е свекър, Кобърн. Обича ни.

Той сниши глас още повече.

— Искаш ли Емили да стане свидетел на сблъсъка между мен и него? Защото знаеш, че в крайна сметка ще се стигне до това. Смяташ ли, че просто ще ме пусне да вляза в къщата му и ще гледа как ровя в нещата на Еди? Не. Независимо дали е замесен в бизнеса на Марсет и Счетоводителя, или е честен човек, който защитава доброто име на сина си, той ще се съпротивлява на действията ми. Със сила. И не само това. Ще бъде бесен, задето съм ви въвлякъл, теб и внучката му, във всичко това.

Изражението ѝ я издаваше. Тя знаеше, че той има право. Но въпреки това продължаваше да изглежда мъчително неуверена. Даде ѝ само няколко секунди, преди да продължи да я подтиква.

— Кой е номерът на Тори?

Тя упорито вирна брадичка.

— Съжалявам, Кобърн. Не мога.

— Не ѝ вярваш достатъчно?

— Тази каша е само моя. Как да забъркам и Тори в нея? Ще я изложя на опасност.

— Труден избор, знам. Но е единственият, който имаш. Освен ако... — Той наклони глава към Емили. — Ако вярваш, че Доръл Хокинс ще се съжали над нея и няма да я убие. Аз не бих заложил на това. Ти избирай.

Тя го изгледа гневно.

— Винаги използваш този аргумент.

— Защото винаги действаш. Кой е номерът на Тори?

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Без да погледне зад спуснатите щори на прозорците, Тори инстинктивно знаеше, че е безбожно време телефонът ѝ да звъни.

Простена и зарови глава дълбоко във възглавницата, за да избяга от звука. После, спомнила си събитията от предния ден, се претърколи към нощното шкафче и грабна телефона.

— Ало?

— Тори, събудих ли те?

Не беше Онър, нито Бонел, които бяха единствените хора на света, на които би простила да ѝ звънят призори.

— Кой се обажда?

— Амбър.

Тори се намръщи и се отпусна тежко на възглавницата.

— Какво? Дано да имаш добра причина.

— Ами, точно както си ми казвала, първото нещо, което правя сутрин, след като изключва алармата, е да включа сауната и климатика и в двете съблекални, за да се подгряват. После, като запаля всички лампи в студиото, отключвам входната врата, защото понякога има хора, които чакат...

— За бога, Амбър, карай направо.

— И тогава проверявам съобщенията на телефонния секретар. Тази сутрин някой е оставил странно съобщение в шест часа без две минути, точно преди да отворя.

— Е, какво казва?

— „Какво вижда Барби в Кен?“

Тори изведнъж се изправи в леглото.

— Само това ли е казала?

— Всъщност беше мъжки глас.

Тори обмисли това няколко секунди, после каза:

— Е, не е ли очевидно, че е някаква тъпа шега? Не ме притеснявай повече с подобни глупости.

— Ще идваш ли днес?

— Не разчитай на това. Замествай ме.

Затвори телефона и скочи от леглото. Пропусна да си направи прическа и да се гримира, което никога не пропускаше, и се облече набързо с първите дрехи, които видя в гардероба. После грабна пътьом ключовете и чантата си и хукна към предната врата.

Но докато тичаше по алеята към колата си, тя забеляза очукан микробус, паркиран до тротоара отсреща, недалеч от ъгъла на улицата. Всеки, който се намираше вътре, имаше чудесен изглед към къщата ѝ. Не можеше да каже има или няма човек зад волана, но в главата ѝ прозвучаха думите на Доръл: „Ще следя всяко твое движение“.

Сигурно бе гледала прекалено много криминални филми и бе развила параноя, но никога преди не бе виждала този микробус на улицата, най-добрата ѝ приятелка бе отвлечена предния ден, а тя самата бе заплашвана и обиждана от местен грубиян.

Предпочиташе да я помислят за параноичка вместо за глупачка.

Вместо да продължи към колата си, тя се наведе и взе сутрешния вестник, който лежеше в мократа трева. Престори се, че чете първата страница, и с видимо небрежна походка се върна обратно в къщата, където затвори здраво вратата зад гърба си.

После бързо прекоси дома си, измъкна се през задната врата и по една пътечка, която не можеше да се види откъм улицата, мина по моравата си, която преминаваше направо в друга подобна, принадлежаща на къщата точно зад нейната. В кухнята светеше. Тя почука на вратата.

Отвори ѝ красив, атлетичен млад мъж. В ръцете му се гушеше самодоволна котка. Тори презираше котката и чувството бе напълно споделено. Но обожаваше мъжа, защото веднъж ѝ бе казал, че в следващия си живот иска да бъде безпощадна суперкучка като нея.

Той бе от клиентите, които не пропускаха тренировка. Красиво оформените му бицепси се очертаха, когато бутна вратата с мрежата против насекоми и я подкани да влезе.

— Каква изненада! Скъпи, виж кой е дошъл на гости. Тори.

Партньорът му в живота — тяхното съжителство бе единствено по рода си в Тамбур — чието тяло бе също толкова мускулесто, влезе в кухнята, докато закопчаваше ръкавела на ризата си.

— Адът явно е замръзнал. Не знаех, че изобщо можеш да станеш толкова рано. Сядай. Кафе?

— Благодаря, не. Слушайте, момчета, мога ли да взема някоя от колите ви? Трябва да... ида до едно място... много бързо.

— Какво му има на твоя „Корвет“?

— Издава странен шум. Страхувам се, че ще угасне и ще ме зареже наред път.

Мразеше се, че е принудена да използва такава плоска лъжа. Двамата бяха прекрасни съседи и с годините се бяха превърнали във верни приятели, които я давеха в скъпо вино и съболезнования всеки път щом се разведеше. Или омъжеше, като стана дума.

Погледнаха я, после се спогледаха и отново се обърнаха към нея. Явно съзнаваха, че ги лъже, но ако се опиташе да им обясни, щяха да я откарат до най-близката лудница.

Накрая мъжът с котката попита:

— „Лексусът“ или „Мини Купърът“?

При вида на Стан Крофърд възкликна:

— Какво, по дяволите, дирите тук?

При други обстоятелства Стан сигурно би се зарадвал на изненадата и унижението на заместник-шерифа, но в момента се чувстваше насаден на пачи яйца. Тъй като не бе свикнал да го правят на глупак, полагаше големи усилия да запази достойнството си и да овладее гнева си. Но Крофърд не бе човекът, върху когото искаше да излее яростта си. Стан искаше да докопа мъжа, който преди двайсет и четири часа му бе отнел Онър и Емили.

— Телефонът на снаха ми — каза той и го подаде на Крофърд.

Той го сграбчи от ръката му.

— Знам какво е и на кого принадлежи. Как, по дяволите, се добра до него и какво правиш тук?

— Е, определено не си играя на „Томас Локомотива“ — отвърна Стан.

Крофърд включи телефона. От екрана му се усмихваше анимираната картинка на парния локомотив.

— Това е любимата игра на Емили — каза му Стан.

— Значи са били тук.

— Това са дрехите на починалия ми син — продължи той и посочи към мократа купчина на контролния плот. — Долу има храна и

вода. Празни кутии и опаковки. Да, определено са били тук, но вече ги няма.

За още по-голямо смайване на Крофърд Доръл се присъедини към тях, появявайки се откъм каютата. Заместник-шерифът прибра пистолета си в кобура и сложи ръце на кръста си.

— Явно госпожа Жилет ви се е обадила и ви е казала къде е. Защо не ме уведомихте?

— Онър не се е обаждала на никого — сухо отвърна Стан. — Вече проверих регистъра на разговорите й. Изтрит е. Дори и обажданията, които си разменихме с нея вчера, ги няма.

Заместник-шерифът прехвърли поглед от единия към другия и накрая обвинително се спря върху Доръл.

— Ако тя не ви се е обаждала, значи някой от приятелите на мъртвия ти брат в полицията ти е подсказал, че сме получили сигнал.

Беше прав, разбира се. Един полицай, който бе приятел на близнаците, се бе обадил на Доръл и му бе съобщил последните новини. От лоялност Доръл, на свой ред, се бе обадил на Стан. Докато Крофърд се бе занимавал със сформирването на екипа, двамата вече бяха хукнали към мястото.

Но въпреки преднината си бяха пристигнали минути преди Крофърд, което бе достатъчно на Стан, за да прецени, че разнебитеното корабче наскоро е било обитавано. Чаршафите по леглата бяха още топли, макар да бе отбелязал този факт с крайно отвращение, особено пред Доръл. Мразеше мисълта, че вдовицата на починалия му син и Емили, разбира се, са толкова близки с този тип.

Кобърн не бе толкова небрежен, че да забрави да вземе телефона. Беше го оставил нарочно, използвайки го за примамка, за да привлече преследвачите си към корабчето, докато той се отдалечава от него и откъква със себе си семейството на Стан.

Това направо го побъркваше.

Двамата с Доръл бяха обсъждали потайността на Кобърн преди пристигането на Крофърд и хората му.

— Подкупил съм всеки, за когото се сетих, Стан — с отвращение бе заявил Доръл. — Никой не знае нищо или не иска да го каже.

Не бе минало много време, преди слуховете да плъзнат из полицейското управление, а после и навън. Обстоятелството, че Лий Кобърн може да е федерален агент, работил под прикритие в

превозваческата компания на Сам Марсет, представяше в друга светлина масовото убийство в неделя вечер.

Относно това чувствата на Стан бяха двойствени. Още не бе решил какво мисли по този повод и как, ако е вярно, го засяга лично него.

Но Доръл вече бе решил. Заяви го на Стан.

— За мен няма никакво значение. Кобърн е застрелял брат ми най-хладнокръвно. Не ме интересува дали е престъпник, федерален агент или самият дявол, ще го убия.

Стан разбираше чувствата му. Независимо кой и какъв беше Кобърн, той си бе създал враг в лицето на Стан, когато бе хвърлил съмнение върху Еди. А сега и Онър бе компрометирана. Ако бе отвлякъл нея и Емили като застраховка за безопасното си измъкване, защо не ги беше зарязал вече някъде? Ако причината за отвличането им бе откуп, защо не го бе поискал?

И ако Онър бе заложница, защо не им бе оставила някаква следа, за да я намерят? Беше умно момиче. Сигурно осъзнаваше, че десетки полицаи и доброволци претърсват областта, за да търсят нея и Емили. Определено би могла да измисли как да остави незабелязано знаци, които да им подсказват нещо.

Ако е искала. Това измъчваше Стан. Какво влияние имаше над нея този Кобърн?

Доръл бе обърнал внимание колко тясна е каютата долу и после бе погледнал Стан с вдигнати вежди. А сега Стан забелязваше, че и мислите на Крофърд се движат в подобна посока.

Той реши да блъфира. Зае агресивна поза и се обърна към Крофърд:

— Предлагам да престанете да си губите времето и да започнете да търсите Кобърн и семейството ми.

— Аз самият веднага ще се заема с това — обади се Доръл и понечи да тръгне.

Заместник-шерифът протегна ръка, за да го спре.

— Няма ли да си зает с подготовката на погребението?

— Какво означава това?

— Означава, че разбирам защо искаш да издириш убиеца на брат си. Смяташ да си отмъстиш. Но това е работа на полицията. Никой не те е канил да участваш. И ако разбере кой изнася вътрешна

информация от полицейското управление или шерифството, ще го разпъна на кръст.

Доръл отмести ръката му. Подсмихна се и каза:

— Нямам търпение да го видя.

После слезе от лодката.

Крофърд нареди на двама полицаи да претърсят корабчето за улики, като започнат от каютата. Те затрополиха надолу по стълбите. Изпрати останалите да огледат околността за отпечатьци от обувки, следи от гуми, каквото и да е.

Когато двамата със Стан останаха сами, Крофърд каза:

— Нямаше как да не забележа, че името на корабчето е „Онър“, господин Жилет.

— Беше на баща й.

— Беше?

— Почина преди няколко години.

— Сега нейно ли е?

— Предполагам.

Онър не бе споменавала за корабчето, откакто баща й си бе отишъл. На Стан изобщо не му бе хрумвало да попита какво е станало с траулера. Не беше особено ценно наследство.

Крофърд продължи:

— Бихте могли да споменете за корабчето вчера.

— Не съм се сетил. И бездруго не бих могъл да знам къде е закотвено.

— Не сте ли били в течение? — изненадано попита заместник-шерифът. Или по-скоро скептично.

— Не. Не харесвах баща й. Беше застаряващ хипар, който пушеше марихуана. Представяше се за ловец на скариди, но всъщност беше безделник, който никога нямаше и пукнат петак. Носеше мъниста и сандали, за бога. Огледайте се наоколо — каза той и вдигна ръце. — Живееше на корабчето. Състоянието му говори за това какъв човек беше.

— И въпреки това снаха ви е дошла тук, за да се скрие.

Стан пристъпи заплашително към заместник-шерифа.

— Не ми харесва намекът ви, че Онър се крие от мен.

Крофърд не се стресна. Не отстъпи и милиметър.

— Чули сте слуховете, че Кобърн е федерален агент. — Заяви го като факт.

Стан не каза нищо.

Крофърд се намръщи многозначително.

— Хайде сега, господин Жилет. Чули сте го. Какво мислите по въпроса?

Стан нямаше намерение да потвърждава или да отрича каквото и да било пред този човек, на когото нямаше почти никакво доверие.

— Интересува ме единствено безопасността на снаха ми и внучката ми. Сега ще ви оставя и ще се опитам сам да ги намеря.

Крофърд пристъпи в страни, блокирайки пътя му.

— Трябва да ви кажа няколко неща. — Поспря да си поеме дъх и каза: — Госпожа Жилет явно има достъп до телефона си. Защо не е позвънила на деветстотин и единайсет? Или на вас? Ако е искала да бъде намерена, нямаше ли да постъпи точно така, вместо да позволи на детето си да играе с телефона ѝ?

Лицето на Стан сякаш се превърна в камък.

— Казахте няколко неща.

— Може би е редно да помислите по-добре с кого се съюзявате.

— Защо?

— Получих първоначалния балистичен доклад. Куршумът, убил Фред Хокинс, се различава от куршумите, изстреляни по време на масовото убийство в склада.

Стан бързо намери обяснение.

— Кобърн сигурно се е отървал от оръжията, които е използвал в склада. Вероятно са на дъното на някой канал. Използвал е друго, за да застреля Фред.

— Или... — Заместник-шерифът нарочно наблегна на думата: — Кобърн не е убиецът от склада.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Тя е красавица.

Това бяха първите думи, които Кобърн и Онър си разменяха от пет минути насам. Дори и Емили седеше тихо и мирно в скута на майка си, след като бе престанала да играе на измислената от самата нея игра с Елмо и бе потънала в мълчание.

Кобърн погледна към Онър.

— Какво каза?

— Ще останеш със зяпнала уста. Тори е готина мацка.

— Каквато и да е — каза той, — по-важно е, че не е тук.

— Ще дойде.

— Чакаме повече от час.

— Тя е зает човек.

— В шест часа сутринта?

— Фитнес центърът ѝ отваря рано. — Макар да знаеше, че приятелката ѝ не отваря клуба лично всеки ден, тя се опитваше да успокои Кобърн, а донякъде и себе си, че Тори ще се появи. — Все някога някой ще провери служебния телефон за съобщения. Ако бе позвънил на личния ѝ мобилен...

— Вече го обсъдихме.

Така беше. Бе отхвърлил идеята да се обадят на личния номер на Тори по същата причина, заради която не искаше самата Онър да звъни.

— Ако нещо се обърка, отговорността ще е моя, а не твоя — заяви ѝ той.

— Двете с Тори можем да бъдем обвинени в съдействие и съучастие.

— Можеш да кажеш, че съм използвал детето ти, за да те принудя.

— Бих могла да се закълна в това под клетва.

— Ето, видя ли?

Сега, докато очакваха някакъв знак от Тори, Онър се обади:

— Веднага щом получи съобщението, тя ще дойде. Трябва само да сме търпеливи.

Но той изглеждаше като човек, чието търпение се е изчерпало преди час, когато бяха пристигнали на определеното място. Сега се огледа наоколо и не за първи път издиша шумно, докато безгласно изричаше думи, които Емили не биваше да чува.

— Седим тук като примамки. Съвсем на открито.

— Е, а ти какво очакваш от едно тайно място?

— Очаквах да има стени — отвърна й той.

— Безопасно е. Никой не знае за него, освен Тори и аз.

— Може и да е забравила глупавия ви код.

— Не е забравила.

— Какво означава, все пак?

— Означава, че Кен е тъпак.

Той измърмори тихо нова ругатня.

Вярно, фразата беше наистина глупава, като се има предвид сегашната им възраст. Но когато двете с Тори за първи път се бяха заклели в нея, бяха безгрижно ухилени момиченца. Бяха продължили да я използват и в тийнейджърските си години, когато едната трябваше да съобщи на другата, че трябва да я види незабавно. Означаваше: „Зарежи всичко, ела веднага, случаят е спешен“.

Разбира се, когато бяха в гимназията, спешният случай се оказваше травмиращо преживяване като неприятности с гадже, омразен учител, лоша оценка и в случая с Тори — пропуснат менструален цикъл. Днешният повод бе наистина спешен случай.

— Защо тук? — попита Кобърн.

„Тук“ бе много старо и все още зелено дъбово дърво, което имаше внушителни корени — по-дебели от Онър — които се простираха навсякъде около грамадния му ствол. Бе устояло на столетия урагани, бури, човешко посегателство и други беди. Внушително и величествено, то изглеждаше като изкуствено, като нещо, което е било създадено от някой сценограф в Холивуд и после е било поставено наред поляната.

— Предполагам, че срещите ни тук, сред природата, са ни се стрували още по-възбуждащо потайни. Открихме мястото в деня, в който си взех шофьорската книжка. Разхождахме се наоколо и се чувствахме напълно спокойни и защитени. Попаднахме на това дърво

посред нищото и решихме, че то ще е нашето дърво. От тогава насетне се срещаме тук, за да си говорим за неща, които не биваше да се споделят дори по телефона. — По изражението му личеше, че не разбира напълно. — Момичетата са ужасно драматични в тийнейджърските си години, Кобърн. Заради хормоните е.

Той издаде нечленоразделен звук, чието значение тя не успя да определи, но и не бе сигурна, че иска. Зарови пръсти в косата на Емили и промълви замечтано:

— Сигурно някой ден и Емили ще идва тайничко тук, за да се среща...

Прекъсна думите си, защото Кобърн рязко се изправи на мястото си, внезапно настръхнал.

— Каква кола кара?

— „Корвет“.

— Значи не е тя. — Той посегна към пистолета на кръста си.

— Чакай! Това не е нейната кола, но е Тори. И е сама.

Малката непозната червено-бяла кола заподскача по разнебитеното дървено мостче и след това по изровения път до дървото, като спря на двайсетина метра от него.

Онър отвори своята врата, за да я види приятелката ѝ. Емили се размърда, скочи на земята и хукна, викайки:

— Леля Тори!

Тори слезе от „Мини Купъра“ и изчака Емили, за да я сграбчи и завърти в прегръдките си.

— Толкова голяма си станала! Скоро вече няма да мога да те вдигам.

— Познай какво се случи — обади се Емили и се измъкна от прегръдката ѝ.

— Какво?

— Кобърн каза, че ако съм послушна и го оставя да помисли, ще ми купи сладолед. Но не сега. После. И познай още какво. Спахме на едно корабче, което е било на дядо ми. Не на дядо Стан, на другия ми дядо. Леглата бяха странни и не миришеха на хубаво, но няма нищо, защото бяхме на приключение. Аз събудих Кобърн и тогава той каза една лоша дума. Но мама ми каза, че понякога възрастните говорят такива неща, когато са много ядосани. Обаче Кобърн не е ядосан на мен, а на... какво беше... на ситуацията.

Когато Емили млъкна най-сетне, Тори отбеляза:

— Мили боже. Май има доста за разказване, а?

Гледаше към Онър над рамото на дъщеря ѝ и безмълвно ѝ задаваше стотици въпроси. Целуна Емили по бузата, после я остави да стъпи на земята.

— Нека да поговоря с майка ти за малко.

Протегна разтворените си ръце към Онър и двете се прегърнаха. Няколко мига просто останаха здраво притиснати една в друга. Най-накрая Тори я пусна и подсмръкна, преглъщайки сълзите си.

— Идва ми да те убия, задето ме изплаши така. Поболях се от тревога.

— Знаех, че ще стане така, но нямаше друг начин.

— Новините по телевизията ме накараха да се опасявам от... Е, ужасно се радвам да видя и теб, и Емили живи и здрави. Той нали не е...? Ти как...? Господи, толкова ми олекна — емоционално възкликна Тори. — Приличаш на нещо домъкнато от котката, но иначе май си добре.

— Добре сме. В общи линии. Съжалявам, че толкова си се страхувала за нас. Той не ми позволяваше да ти се обадя до тази сутрин. И дори и сега не даде да ти се обадя направо. Не бях сигурна, че ще получиш съобщението. Но той...

— Това е той, нали? — Тори гледаше към Кобърн, който идваше към тях. Когато погледът ѝ отново се спря на Онър, идеално оформените ѝ вежди бяха вдигнати високо. Говорейки под носа си, тя отбеляза: — Похитител, а? Защо и аз не съм такава късметлийка.

Без да обръща внимание на забележката ѝ, Онър ги представи един на друг.

— Тори Шира. Лий Кобърн.

Тори го озари с чаровната си усмивка, на която мъжете не можеха да устоят.

— Очарована съм.

Кобърн не обърна внимание нито на поздрава, нито на усмивката. Вместо това гледаше към далечния край на моста, който Тори бе прекосила, за да стигне при тях.

— Мобилният ти телефон включен ли е?

Тя се изненада от въпроса и резкия тон, с който бе зададен, но моментално отговори:

— Да.

— Изключи го.

Тори погледна към приятелката си и когато тя ѝ кимна, заряза кокетството, извади телефона си от чантата и му го подаде.

Кобърн попита:

— Проследиха ли те?

— Не. Хей! — възкликна тя, когато Кобърн измъкна батерията от телефона.

— Сигурна ли си?

— Постарах се. — Каза им за микробуса, който бе видяла паркиран на улицата ѝ сутринта. — Не ми хареса вида му, затова излязох през задната врата и взех назаем минито от съседите. Никой не ме е проследил.

— Какво те накара да се усъмниш в микробуса? — попита той.

— Реших, че някой може да наблюдава къщата. Доръл Хокинс дойде да ме види вчера. — Разказа им какво се бе случило. — Направо е бесен, задето си застрелял брат му. Поне се твърди, че ти си стрелял и си убил Фред.

Кобърн само кимна в потвърждение на прикрития ѝ въпрос.

Тя го изгледа изпитателно, но тъй като не последва обяснение, продължи:

— Доръл ми каза, че ако се чуя с Онър, трябва първо да се обадя на него, иначе лошо.

— Заплашил те е? — възкликна Онър.

Тори сви рамене.

— Да кажем просто, че се постара да разбере намеренията му. Но да върви по дяволите. Както и Стан.

— Кога си говорила със Стан?

Тя преразказа разговора им.

— Никак не ми е приятно да му признавам каквито и да било заслуги, но трябва да отбележа, че не бе толкова противен, колкото обикновено. Предполагам, че страхът е отнел част от блясъка на бронята му.

— От какво го е страх? — попита Кобърн.

Тори се засмя задавено.

— Ти остави след себе си диря от трупове, преди да изчезнеш с Онър и Емили. Стан има право да е леко загрижен, не мислиш ли?

— Кобърн не е убил онези мъже в склада — обади се Онър. — И не е отвличал мен и Емили.

Тори премести погледа си от единия към другия и отбеляза развеселено:

— Вече се бях досетила. — После сложи ръце на кръста си, погледна към разглобения си телефон и попита: — Е, какво става?

— Истината е, че той е...

— Не. — Той сложи ръка на лакътя на Онър и я прекъсна, за да не разкрие самоличността му. — Единственото, което тя трябва да знае, е, че двете с Емили трябва да останете скрити, докато всичко това приключи.

— Тя заслужава обяснение — възрази Онър.

— Каза ми, че ще ти помогне, без да задава въпроси.

— Знам какво казах. Но не е справедливо да я оставим да си мисли, че ти...

— Изобщо не ме интересува какво мисли.

— Е, мен ме интересува. Тя те мисли за убиец.

— Такъв съм.

— Да, но...

— Извинете. — Тори вдигна ръка с обърната навън длан, за да спре думите на Онър, но се обърна към Кобърн. — Запази си тайните. Вече си предложих услугите. — После продължи към Онър: — Емили не се страхува от него, а казват, че децата са добри познавачи на човешкия характер. Като кучетата.

— Емили е на четири. Запленена е от него, защото е непознат и всичко ѝ се струва интересно.

— Е, добре, вярвам на инстинкта ѝ. Вероятно много повече, отколкото на твоя. Както и да е, ти ме повика и аз съм тук. Кажи ми какво искаш да направя.

— Отведи ги далеч от Тамбур — каза Кобърн, преди Онър да се окопите. — Веднага. Не спирайте за нищо, не се връщай у дома, не казвай на никого, че заминаваш. Можеш ли да го направиш?

— Разбира се. Къде предлагаш да идем?

— Нямам представа. — Той погледна към Онър, която само поклати глава.

— Риболовното корабче на баща ми беше единственият ми коз.

Тори се обади:

— Имам една къща от другия край на езерото Пончартрейн. Отвъд моста. Там става ли?

— Кой знае за нея? — попита Кобърн.

— Съпруг номер две. Получих я от него при развода. Къщата — в замяна на мълчанието ми относно неговата... Няма значение. Нещата станаха сериозни. И бездруго исках къщата единствено напук на онзи глупак. Не я използвам често, дори не я харесвам особено. От месеци не съм ходила там.

Онър ги слушаше, но гледаше към Емили, която още бе с дрехите, които набързо ѝ бе облякла предната сутрин, преди да избягат от дома си. Косата ѝ не бе сресана. На коляното ѝ имаше мръсно петно, а суичърът ѝ бе разпран под мишницата. Бяха се хранили нередовно и не особено вкусно. Беше спала в неудобно и миришещо лошо легло.

И въпреки това изглеждаше напълно доволна и безгрижна, покъртително невинна и в пълно неведение за сериозността на положението им. Беше си намерила някаква пръчка и щастливо си тананикаше, докато рисуваше с нея в калта.

— На нея ще ѝ трябват някои неща — отбеляза Онър.

— Ще вземем каквото е нужно. — Тори потупа успокоително ръката на приятелката си. — Никой не ме търси. Аз ще се погрижа за всичко. — Обърна се към Кобърн и добави: — Но ще изчакаме с пазаруването. Ще спра някъде из път, малко преди да пристигнем.

— От този момент нататък не бива да използваш кредитни карти. Имаш ли достатъчно пари в брой?

— Аз имам малко — напомни му Онър.

— Парите са последното, за което трябва да се тревожим — каза Тори. — Мога да получа колкото ми трябват. Само трябва да поискам.

— От кого? — попита Кобърн.

— От сегашния ми обожател.

— Не. Никой не трябва да знае къде си.

— Той няма да каже.

— Ще каже. Ако го подхванат точните хора, всичко ще си каже.

Каза го толкова убедено, че чак Тори се стресна от прикрития му намек.

— Ще съберем каквото имаме и ще се справим.

Той, изглежда, остана доволен от това, но настоя, че Онър и Емили трябва да стигнат до убежището, без някой да ги забележи.

— Ясно — каза Тори. — Никой няма да предположи, че съм с тази кола. — После изражението ѝ помръкна. — Единственият, за когото се тревожа, е Стан. Ако се опита отново да ме потърси и аз не отговоря на обаждането му, ще надуши нещо гнило. Аз съм най-логичният избор, ако Онър реши да потърси помощ.

— Може и да се досети, че е с теб, но няма да знае къде — изтъкна Кобърн.

Тори се обърна към приятелката си.

— Ти съгласна ли си? Двата не се обичаме много, но човекът просто не е на себе си от тревоги по теб и Емили.

— Знам, че изглежда жестоко да го държим в неведение. — Онър хвърли поглед към мъжа до себе си, но не забеляза никакво колебание у него. — Така трябва. Поне още известно време.

— Сигурно имаш причини да постъпваш така — отвърна Тори. — Но се опасявам, че ще вдигне голяма олелия, когато стане ясно, че аз съм осигурила транспорта, за да избягаш от дома си.

— Аз няма да дойда с теб.

Изявлението на Онър остави Тори без думи. Кобърн не бе толкова сдържан.

— Тръгваш и още как, по дяволите.

Тя бе размисляла мълчаливо и бе стигнала до извода, че не може просто да си измие ръцете от случая, макар че това би било практично и разумно. Беше ѝ станало ясно, макар и не в един-единствен миг на просветление, а постепенно през изминалите два дни, че вече ѝ е омръзнало да бъде практична и разумна.

След смъртта на Еди често бе недоволствала вътрешно от намесата на Стан в живота ѝ, но не бе направила нищо, за да го спре. Бе позволила и на него, и на други да я закрилят, да я напътстват в трудни моменти и да контролират решенията ѝ, сякаш бе дете, което се нуждае от постоянно наглеждане.

Бе разполагала с много повече независимост, докато беше омъжена. Еди я бе смятал за равностоен партньор и дори я бе насърчавал да отстоява собственото си мнение и да действа по своя воля.

Положението ѝ на вдовица я бе оковало във вериги. Бе я направило неуверена и предпазлива, боеше се да се премести, да проучи нови възможности за работа, както и да направи каквото и да било, което може да я измъкне от удобния коловоз, обградена от спомени за щастливото ѝ минало. Грижите на Стан бяха подсилили плахостта ѝ. Не харесваше жената, в която се бе превърнала. Липсваше ѝ онази по-самоуверена Онър Жилет, която бе някога.

Изправи дръзко рамене пред Кобърн и каза:

— Няма да ти позволя да се отървеш от мен.

— Няма да ми позволиш ли? Само гледай.

— Ти си този, който ме забърка в това.

— Тогава нямах избор. Сега имам.

— Както и аз.

— Тук грешиш. Важен е моят избор, а аз избирам да тръгнеш с приятелката си.

— Ще се погрижа това да приключи, Кобърн.

— Може да те убият. — Посочи към Емили, която още си играеше с пръчката. — Искаш да я оставиш сирак ли?

— Знаеш отлично отговора — гневно отвърна тя. — Но този път няма да се оставя да ме сплашиш или принудиш. Искам да получа отговори на въпросите, свързани с Еди.

— Аз ще ги открия вместо теб.

— Точно в това е проблемът. Аз трябва да стигна до тях.

— Не е твоя работа.

— Напротив!

— Така ли? И защо по-точно?

— Защото не съм го направила преди.

Той сведе леко глава.

Онър не бе очаквала да изрече гласно признанието за вината си, но след като го бе сторила, продължи:

— Трябвало е да настоявам за по-щателно разследване на катастрофата на Еди. Но не го направих. Казаха ми, че е нещастен случай, и аз приех обяснението, без да се усъмня. Никога не повдигнах дори и един-единствен въпрос за случая, дори и след като полицаят, който намери Еди, бе убит толкова скоро след това. Позволих на всички да се грижат за мен и да започнат да вземат решения вместо

мен. — Забоде показалец в гърдите си. — Аз вземам това решение. Оставам, докато разбера какво наистина се е случило със съпруга ми.

Тори хвана ръката на приятелката си и меко каза:

— Това е много похвално и доблестно, скъпа, но...

— Не го правя само заради себе си. Той се нуждае от мен. — Кимна към Кобърн, макар двамата да продължаваха да се взират един в друг. — Така е. Сам го каза.

Той измърмори цветиста ругатня.

— Така казах, но само...

— За да ме манипулираш, знам. Но ме убеди, че съм незаменима. Не можеш да намериш каквото търсиш без мен. Не и навреме. Имаш краен срок. Без мен няма да знаеш къде да търсиш. Дори не познаваш добре района. Тази сутрин се наложи да ме питаш за посоката, забрави ли?

Кобърн стисна здраво зъби.

Онър настоя:

— Знаеш, че съм права.

Той продължи да кипи вътрешно още няколко мига, но Онър разбра, че е спечелила спора още преди той да върне телефона на Тори и да започне да ѝ повтаря указанията си.

Помоли я да му обясни къде горе-долу се намира къщата ѝ на брега на езерото.

— Дотам са около два часа път в зависимост от трафика по магистралата и по моста. Да ви се обадя ли, когато пристигнем?

— Има ли стационарен телефон в къщата?

Тя им каза номер, който Онър се постара да запомни наизуст, както бе сигурна, че е направил Кобърн.

Той каза:

— Ние ще ти се обадим. Не вдигай телефона, освен ако не звънне веднъж и след две минути още веднъж. И остави изключен мобилния си телефон. Без батерия.

Онър възрази.

— Ами ако има спешен случай във фитнес центъра ѝ? Никой няма да знае как да се свърже с нея.

Тори само махна с ръка.

— Това е само една сграда, докато ти и Ем сте моето семейство. Освен това е застрахован солидно.

Накрая всички детайли, за които можеха да се сетят, бяха уточнени и дойде моментът Онър да се раздели с дъщеря си.

Мъчейки се да сдържи сълзите си, Онър я прегърна здраво, като отново си повтаряше, че колкото и да се късаше сърцето ѝ сега, това бе най-доброто, което можеше да стори за детето си. Рискът Емили да пострада случайно, ако остане с нея и Кобърн, бе прекалено голям.

Тя поставяше в опасност своя живот, но това бе нещо, което трябваше да направи заради паметта на Еди. И още повече заради себе си.

Емили бе прекалено развълнувана от възможността да прекара известно време с леля Тори, за да забележи чувствата на майка си.

— Вие с Кобърн ще дойдете ли на езерото?

— Може би по-късно. Сега ти ще тръгнеш сама с леля Тори. Само ти! Като голямо момиче. Нали е много забавно?

— И това ли е част от приключението?

Онър се помъчи да запази бодро изражение на лицето си.

— Най-хубавата част.

— Спането на корабчето беше най-хубавата част — поправи я Емили. — Може ли някой път пак да спим там? И може аз да карам.

— Ще видим.

— Така каза и Кобърн, но мисля, че той ще ми позволи.

Онър се приведе към нея и каза:

— Трябва вече да тръгваш. Дай целувка на мама.

Емили бурно целуна майка си по бузата, после вдигна ръчички към Кобърн.

— Кобърн. Целувка.

Той стоеше сякаш на пост, очевидно притеснен от факта, че са на открито, и нетърпелив да приключат с продължителното сбогуване. Той рязко извърна глава и сведе поглед към Емили.

— Целувка — повтори тя.

След един дълъг и напрегнат миг той се наведе. Момиченцето обви ръчички около врата му и го целуна по бузата.

— Довиждане, Кобърн.

— Довиждане. — Той се изправи, бързо се завъртя на пети и тръгна с ускорена крачка към пикапа. — Побързай — подкани той Онър през рамо.

Емили се покатери на задната седалка на „Мини Купъра“. Онър се притесняваше, че ще пътува без детското столче, но Тори ѝ обеща, че ще шофира много внимателно, докато не спре да ѝ купи такава.

Когато дойде време да се сбогуват една с друга, Тори я изгледа загрижено.

— Сигурна ли си, че постъпваш правилно?

— Ни най-малко. Но все пак трябва да го направя.

Тори се усмихна мрачно.

— Винаги си била добрият скаут. — Прегърна я здраво. — Дори няма да се преструвам, че разбирам всичко, но съм достатъчно умна да проумея, че ми поверяваш живота на Емили. Бих умряла, преди да позволя да ѝ се случи нещо лошо.

— Знам го. Благодаря ти.

— Няма нужда да ми благодариш.

Двете приятелки си размениха продължителен поглед, пълен с неизказано доверие, после Тори се качи в минито. Докато Онър затваряше вратата ѝ, тя каза през отворения прозорец:

— Не ме интересува кой и какъв е Кобърн, само се надявам, че най-после правиш секс.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Клинт Хамилтън говореше по телефона с Том ван Алън, който му предаваше събитията от сутринта. Говореше колебливо и притеснено, с извинителен тон, което не изненада Хамилтън, понеже от разказа стана ясно, че Кобърн отново е успял да надхитри властите и да изчезне.

Когато Ван Алън приключи, Хамилтън разсеяно му благодари, след което почти цяла минута не каза и дума, докато анализира новата информация. Накрая попита:

— Имаше ли следи от борба на корабчето?

— Изпращам снимки по електронната поща. Агентът е снимал отвън и отвътре. Както ще видиш, всичко е направено на пух и прах, но ако питаш дали сме открили пресни следи от кръв или нещо такова, отговорът е не.

— Кобърн беше оставил телефона там включен?

— Със заместник-шериф Крофърд сме на мнение, че го е оставил нарочно.

— За да накара всички да търсят корабчето, докато той е потеглил в неизвестна посока.

— Да, сър.

Хамилтън не се съмняваше, че намерението на Кобърн е било именно такова.

— Отпечатъците от обувки — показваха ли, че госпожа Жилет е била извлечена насила от лодката? Следи от подметки при влаченето или нещо такова?

— Не, сър. Всъщност Крофърд дори изказа мнение, че тя изобщо не е държана за заложница, както си мислехме отначало.

— И това май не е всичко?

— До този момент на практика нищо не сочи, че тя се е опитала да избяга от Кобърн.

— Как би могла, без да изложи детето си на риск?

— Да, разбирам, но както посочи Крофърд, тя очевидно е имала достъп до телефона си и въпреки това не го е използвала, за да съобщи, че е в опасност.

Всичко, казано от Том, само го увери в достоверността на онова, което Хамилтън беше чул от самата вдовица по време на вчерашния им разговор. Обръщайки гръб на закона, на най-близките си приятели и даже на свекър си — който очевидно я държеше под око като истински Цербер — Онър Жилет се беше съюзила с Лий Кобърн.

— А какво става със следите от гуми?

— Отпечатъците ни заведоха право при тях, на около двеста метра от корабчето. Грайферът се вижда много ясно и анализът е готов. Гумите са от няколко серии пикап „Форд“, модел 2006 и 2007 година.

— Господи. Това означава няколко хиляди пикапа само в Луизиана.

— Доста сериозна цифра, сър.

— И местната полиция проверява за откраднати пикапи „Форд“?

— До този момент няма подадена жалба.

Никак не беше изненадващо. Кобърн доста е мислил, преди да избере колата.

— По нареждане на щатските служби проверяват всички пикапи от тази марка и модел — каза Ван Алън. — Междувременно г-н Жилет много се притеснява за снаха си и внучката си. Дойде направо тук от риболовното корабче и беше...

— Обясни ми какво е правил той, когато пристигнаха полицаите.

Ван Алън сподели подозрението на заместник-шериф Крофърд, че Доръл Хокинс и Стан Жилет имат вътрешен човек в полицейското управление на Тамбур.

— Крофърд мисли, че имат уши и в службата на шерифа. В съда. Навсякъде.

— Значи връзки като корабни въжета — отбеляза Хамилтън.

— Да, сър.

След това Ван Алън описа поведението на Стан Жилет.

— Направо побесня заради предположението на Крофърд, че снаха му е „в комбина“ — точно тези думи използва — с Кобърн. Направи страхотна сцена във фойето, настояваше лично да се срещне с мен и ме засипа с огън и жупел, задето не съм поставил „този млад и нахакан заместник-шериф“ на мястото му. Каза, че не изпълнявам

задълженията си и че ако някой от роднините му загине, това ще тежи на моята съвест. Макар че това — добави той с въздишка — ми е ясно и без да ми го казва.

Хамилтън обмисля решението си в продължение на няколко секунди, след това каза:

— Том, г-жа Жилет и дъщеричката ѝ наистина са в опасност, но опасният не е Кобърн. Той е от нашите. Агент е.

Последва кратка пауза, после Ван Алън каза:

— Крофърд ме попита директно дали е агент, а аз отговорих, че не е.

— Откъде се е сдобил с тази информация?

— Вътрешни слухове, така каза.

Това беше притеснително. Слуховете трябва да са тръгнали от службата на Том ван Алън заради дискретните проучвания на Хамилтън от вчера. Явно не са били толкова дискретни, колкото си е мислел. Засега реши да остави въпроса настрана и даде на Том основните данни за Кобърн.

— Взех го направо от морската пехота и съм го обучавал лично. Той е един от най-добрите агенти под прикритие в Бюрото. Винаги се е внедрявал дълбоко в разследваните организации, но никога толкова дълбоко, колкото във фирмата на Марсет. Изведе г-жа Жилет и момиченцето от дома им, за да гарантира тяхната сигурност. Вчера говорих с жената по телефона. Нито тя, нито детето са пострадали от Кобърн. Нито ще пострадат. Така че не се притеснявай за това. — Той направи пауза, а после каза: — Редно е обаче да се притесняваш заради изтичането на информация от собствения ти офис.

Ван Алън мълча сякаш цяла вечност, но Хамилтън усещаше надигания се гняв дори по телефона. Когато проговори, гласът му трепереше от ярост.

— Защо ме подведе за Кобърн?

— Защото мисията му е много деликатна. Преди да разкрия кой е той, трябваше да знам по какъв начин го възприемат.

— Направи ме на глупак.

— Не, аз...

— А как би нарекъл такава груба манипулация?

— Тактика, Том. — Хамилтън повиши глас, отвърщайки на гневния тон на Ван Алън. — При вас явно се мъти нещо много

сериозно, а всеки може да бъде подкупен.

— Това не е отговор.

— Такава ни е работата. На никого не можеш да имаш доверие.

— Ако ми нямаш доверие, защо ме назначи на този пост? Или може би точно заради това? Защото ми нямаш доверие?

— Назначих те, защото беше — и си — най-подходящият човек за него.

Ван Алън се изсмя горчиво.

— Е, заради високия ми пост можеш ли поне да ми кажеш защо Кобърн е бил внедрен в транспортната фирма на Сам Марсет?

— Телефонната линия сигурна ли е?

— Че коя е сигурна?

— Добър отговор — сухо отвърна Хамилтън.

— Сградата беше проверена за подслушвателни устройства тази сутрин. По-сигурни от това не можем да бъдем. Та каква е била мисията на Кобърн?

Хамилтън му обясни в подробности тайната операция на Кобърн.

— Може да се каже, че се заехме да разкрием всички играчи. Открихме повече, отколкото се бяхме надявали.

— Счетоводителя?

— Кобърн казва, че е на път да узнае самоличността му.

— Защо тогава не сте взели мерки да се свърже с нас, да сподели какво е научил?

— Опитах се — каза Хамилтън. — Той не желае.

— Защо?

— Иска да довърши започнатото.

— Ах, че благородно — саркастично каза Ван Алън. — Истината е, че няма доверие в институцията и другите агенти на ФБР.

Хамилтън не каза нищо. Към някои истини човек просто няма какво да добави.

— А как г-жа Жилет се вписва във всичко това? — попита Ван Алън.

— Вписва се не точно тя, а вероятно покойният ѝ съпруг. Кобърн смята, че Жилет е отнесъл в гроба тайни за Счетоводителя.

— Това обяснява защо старият Жилет вдига врява за несправедливите обвинения срещу сина му.

— Ето ти още една причина, поради която Стан Жилет таи омраза към Кобърн. Да не забравяме и Доръл Хокинс, който е тръгнал да отмъщава за брат си. Мишената на гърба на Кобърн става все по-голяма с всеки миг.

— Което напълно обяснява защо той не иска да излезе на светло.

— Ситуацията е много деликатна и може да ни навреди много сериозно. — Тъй като беше стигнал до същността на въпроса, Хамилтън изчака няколко секунди и добави: — Затова искам да се представиш добре, Том.

— Искаш да ги прибера.

— Точно така. Да ги прибереш и да извадиш на бял свят всичко, което двамата знаят за Счетоводителя. Трябва да довършим тази история.

— Разбирам, сър.

— Само да ме разбираш, не е достатъчно, Том. Трябва да съм сигурен, че мога да разчитам на теб.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Веднага щом се качи отново в пикапа, той стисна волана и се опита да не обръща внимание на влажното местенце върху бузата си, където го беше целунала Емили.

Искаше да го избърше, но така би признал пред себе си, че целувка наистина е имало и че още я усеща. По-добре изобщо да не ѝ обръща внимание. Но докато гледаше как миникупърът изчезва зад завоя от другата страна на моста, изведнъж осъзна, че неуморното бърборене на малката ще му липсва.

Когато Онър се качи при него в пикапа, той ѝ хвърли ядосан поглед, задето се е забавила, но не каза нищо, понеже видя, че прави неуспешни опити да сдържи сълзите си.

Запали автомобила, доволен, че си тръгва от тази така наречена „тайна“ явка. Докато пресичаха скърцащия дървен мост, Онър каза:

— Спомена пред Тори, че полицията вече ще търси този пикап. Защо мислиш така?

Той ѝ каза за следите от гумите на пикапа, които бяха оставили близо до корабчето.

— Няма начин да са ги пропуснали. Ако гумите са оригинални, те вече ще търсят конкретна марка и модел.

— Тоест рискуваме да ни спрат.

— Докато не намерим друга кола.

— Смяташ да откраднеш друга кола?

— Точно така.

— Откъде?

— От същите хора, от които взех пикапа.

Близо двайсет минути караха бавно по черни пътища, из които даже местните биха могли да се загубят. Но Кобърн имаше фотографска памет за местата, на които е бил, и безпогрешно чувство за ориентация, затова успяха да открият къщата, от която той беше взел пикапа.

Къщата се намираше на половин километър от най-близките съседи. Самата сграда беше на около седемдесет метра от пътя, скрита зад редица гъсти борове. Пощенската кутия при отбивката беше единственият знак, че изобщо има къща. Кутията преливаше от неприбрани писма.

Докато бавно прокарваше пикапа по алеята край къщата, той с облекчение забеляза, че нищо не се беше променило през последните осемнайсет часа от последното му посещение. Собствениците не се бяха върнали.

— Как стигна дотук вчера? — попита Онър. — Как намери това място?

— Карах наоколо и търсех кола, която ще е лесно да се открадне. Забелязах пощенската кутия. Подминах, оставих другата кола на около три километра нагоре, после се върнах пеша.

Той паркира пикапа на мястото, откъдето го беше взел зад къщата, и угаси двигателя.

— Хубава къщичка — отбеляза тя.

Той сви рамене.

— Не знам. Важното е, че върши работа.

Онър се загледа в затворените капаци на прозорците на къщата и каза:

— Бях омъжена за полицай, дал клетва да пази човешкия живот и собственост. Не се ли чувстваш виновен, че крадеш коли и влизаш в чужда собственост?

— Не.

Тя обърна глава и го погледна със смесица от учудване и разочарование.

И двете неща го подразниха.

— Ако се притесняваш да влизаш в чужда собственост и да крадеш коли, трябваше да тръгнеш с приятелката си. Но заради Еди ти пожела да останеш до края. Ако искаш да останеш до края и още да си жива, време е да почнеш да мислиш като престъпник.

— Тоест като теб.

— Като мен ли? Не. Като онези, лошите, които взят млади момичета от един град в друг, за да ги правят сексробини на разни извратеняци. Ето това е престъпно. А твоят миличък Еди може да е бил част от играта.

Той отвори вратата на пикапа и излезе. Не се обърна, за да види дали Онър ще го последва. Знаеше, че ще го направи. Заяждането беше удар под кръста, но той го изрече нарочно, за да я извади от унинието ѝ.

Освен това му беше дошло до гуша от безгрешния Еди. А и откъде да знае човек? Може би Еди наистина е бил замесен в трафик на момичета.

Гаражът беше на около двайсет метра от къщата. Стълби, закрепени за външната стена, водеха към някакво жилище над него, но Кобърн се интересуваше само от колата, която беше видял в гаража вчера, когато надникна през пролуката на вратата. Вратата беше заключена със старомоден катинар, но той използва лоста от кутията с инструменти на пикапа и за секунди успя да я отвори.

Седанът беше поне десетинагодишен, но макар и покрито с един пръст прах, купето изглеждаше в добро състояние и нямаше нито една спаднала гума. Ключовете висяха в стартера. Той влезе в колата, наpomпа педала на газта, завъртя ключа и опита да запали. Наложил се да завърти втори път и да поувещава колата, но най-сетне моторът оживя. Индикаторът показваше наполовина пълен резервоар. Той изкара колата от тесния гараж достатъчно, за да могат да се отворят вратите, след това вдигна ръчната спирачка и излезе.

Постави отново гаражната врата на място и счупения катинар така, че поне отдалеч да не личат следи от взлом. После погледна Онър, която ядосано мълчеше, и посочи с брадичка към вратата до шофьора.

— Влизай.

— Има ли аларма?

— Да.

— Знаеш ли кода?

— Да.

— Задният двор има ли ограда?

— Има.

— Можем ли да влезем, без да ни видят?

— Вероятно. В задния край на къщата има външна врата, която води към гаража. Има алармена система с код, но аз го знам. От гаража

може да се влезе в кухнята.

Вече бяха минали два пъти с колата край къщата на Стан Жилет, но Кобърн искаше да е сигурен, че няма да попаднат на планирана засада. Нямахше друг избор, освен да поеме риска. Трябваше да проникне в къщата.

Съвсем в тон с характера на Жилет, къщата беше най-спретнатата на тази улица. Беше в колониален стил, а прясната бяла боя светеше така, че да те заболят очите. Нито едно стръкче трева не стърчеше от перфектно подрязаната морава покрай тротоара и алеята пред къщата. Американското знаме висеше от една от четирите квадратни колони на предната веранда, които поддържаха покрива, облицован с червена ламарина. Всичко изглеждаше идеално — като снимка върху корицата на списание.

Кобърн премина с колата покрай къщата и още веднъж обиколи близките пресечки.

— Не е вкъщи — каза Онър натъртено, тъй като го беше повторила няколко пъти.

— Откъде си сигурна?

— Стан вкарва колата в гаража само за през нощта. Ако беше вкъщи, колата щеше да е паркирана отпред.

— Може днес да е специален случай.

На две пресечки от улицата на Жилет имаше малък парк с детска площадка. На паркинга до площадката имаше спрени две коли. Едната сигурно беше на младата майка, която в момента снимаше с видеокамера дъщеря си, увиснала с главата надолу от катерушката, а другата кола — на тийнейджъра, който се упражняваше с тенис ракета, запращайки топките срещу стената.

Когато Кобърн спря колата на паркинга, никой дори не ги погледна. За момента той смяташе седана за относително безопасен транспорт — никой нямаше да го потърси до момента, в който собствениците не решат да се приберат у дома. Освен това на обществен паркинг той би привлякъл много по-малко внимание, отколкото ако беше спрял на някоя от тихите улички наоколо.

Той погледна Онър, която очевидно още му беше ядосана заради неудачната забележка по адрес на покойния ѝ съпруг.

— Готова ли си?

По лицето ѝ личеше, че отговорът е „не“, но тя кимна и излезе от колата.

— За никъде не бързаме — каза той. — Просто семейна двойка, излязла на разходка. Нали така? Няма да е зле да се усмихнеш поне.

— Аз да се усмихна? И това ми го казва най-намръщеният човек на света!

Двамата обиколиха малкия парк, без някой да им обърне внимание. Майката се смееше и наставляваше дъщеря си, която продължаваше да виси с главата надолу и правеше смешни физиономии пред камерата. Тенисистът слушаше айпода си и не забелязваше нищо наоколо.

Побутвайки Онър да върви с него, Кобърн мина покрай парка, а после влезе в двора на една от съседните къщи. Онър се огледа притеснено.

— Ами ако собственикът излезе и ни попита какво правим тук?

— Кучето ни е избягало, преди да успеем да го вържем. Нещо от този род. Но никой няма да ни попита.

— Защо?

— Ако ни видят, най-вероятно ще ни разпознаят и веднага ще се обадят на полицията. Аз съм въоръжен и опасен, нали си спомняш?

— Добре, а какво ще правим, ако чуем да идват полицейски коли?

— Аз си плюя на петите.

— Ами аз?

— Ти падаш на земята, плачеш и им благодариш, че са те спасили от мен.

Тези обсъждания се оказаха напразни, тъй като не срещнаха никого и скоро стигнаха до къщата на Стан без проблем. Онър вдигна капачето и въведе кода. Кобърн изчака да чуе металното щракване, след това врътна дръжката на вратата и я отвори.

Шмугнаха се в гаража и той затвори вратата зад тях. Светлината от трите високи прозореца им даде възможност да намерят пътя до вратата на кухнята. Онър влезе вътре и изключи алармената система. Предупредителното пищене спря.

Но когато тя се запъти навътре в кухнята, Кобърн сложи ръка на рамото ѝ и поклати глава. Бяха проникнали прекалено лесно в къщата. Затова остана на прага напрегнат, готов да побегне в обратна посока.

Тишината не звучи по един и същи начин. Той беше обучен да различава една тишина от друга. Цели шейсет секунди се ослушва, докато накрая се убеди, че къщата наистина е празна. Едва тогава свали длан от рамото на Онър.

— Мисля, че можем да влизаме.

Кухнята на Стан Жилет беше стерилно чиста като операционна зала. Кобърн си помисли, че вероятно отразява характера на собственика си. Студена, безлична, непоклатима, без емоции и близки до сърцето спомени.

Което, внезапно осъзна той, идеално описваше и самия него.

Пропъждайки тази мисъл, той попита Онър къде са нещата на Еди.

— Из цялата къща. Откъде искаш да започнеш?

Тя го заведе в някогашната детска стая на Еди.

— Не се е променила много от първия път, когато дойдох тук. Еди ме доведе, за да се запозная със Стан. Толкова бях притеснена.

Кобърн не прояви никакъв интерес към тази информация и това явно си пролича, понеже тя спря да се връща към спомените и застина в средата на стаята, неловко кръстосала ръце пред себе си.

— Какво има? — попита той.

— Странно е, че съм в тази къща, в тази стая...

— Без Еди?

— Щях да кажа „с теб“.

Хрумнаха му няколко възможни отговора, но всичките бяха или вулгарни, или неподходящи по друга причина, а и нямаше време да се занимава с препирни, които неминуемо биха последвали неудачен коментар от негова страна. Затова се въздържа от забележки и я насочи към бюрото:

— Изпразни чекмеджетата. Аз ще почна от гардероба.

Огледа го също толкова внимателно, колкото гардеробите в къщата на Онър. Жилет, изглежда, беше запазил всичко, което някога беше принадлежало на сина му. Не биваше да се поддава на напрежението и в бързината да пропусне нещо важно.

Сметна, че полицейските униформи на Еди биха били логично скривалище, затова разгледа всеки подгъв, хастар и джоб на дрехите един по един, търсейки нещо пришито. Не намери нищо освен мъх.

Изтече един час, в който не беше открил нищо, и внезапно осъзна, че времето го притиска.

— Жилет излиза ли за дълго през деня? — попита той Онър.

— Занимава се с различни неща, но не съм му следила графика.

— Мислиш, че е излязъл да се занимава с някое от тези „различни неща“?

— Не. Мисля, че е излязъл да търси Емили и мен.

— И аз така мисля.

Изтече още един час и той стана още по-нервен. Минутките му изтичаха, а той нищо не беше постигнал. Погледна Онър, за да я попита отново за ежедневните навици на свекър ѝ, но въпросът замръзна на устните му.

Тя беше седнала на двойното легло и разглеждаше една кутия с лични дреболии, повечето медали и отличия, които Еди беше спечелил от спортни състезания като ученик. Плачеше без глас.

— Какво има?

Онър вдигна глава. Сълзите потекоха от очите ѝ.

— Какво има ли? Какво има? Ето това, Кобърн. Ето това!

Пусна медала, който държеше между пръстите си, и бутна кутията настрани с такава сила, че тя падна на пода и се преобърна.

— Чувствам се като мародер, който ограбва гробове!

Какво очакваше да чуе? Да ѝ каже „Така е, права си, хайде да си тръгваме“? Е, нямаше да го каже. Затова просто замълча. Няколко секунди се гледаха един друг.

После Онър въздъхна и изтри сълзите от бузите си.

— Забрави! Не очаквам, че ще ме разбереш.

Права беше. Кобърн не можеше да разбере защо това толкова много я притеснява. Той самият наистина беше ограбвал мъртвец. След като бе претърсил за оцелели изравненото със земята село, в което даже домашните животни не бяха пощадени, той беше скочил в ямата, където телата бяха намятани едно върху друго.

Беше ровил из разлагащите се трупове на бебета и голи старици, силни мъже и бременни жени, търсейки да открие кое от враждуващите племена е извършило клането. Заповедта беше да намери отговора. Не че отговорът имаше особено значение, понеже племето, извършило масовото клане, скоро щеше да бъде подложено на не по-малко ужасяващо отмъщение.

Не беше успял да намери нищо важно. Единственият резултат от търсенето беше манерка с вода, която по чудо беше избегнала градушката от куршуми, изстреляни в ямата от автоматично оръжие. Водата в собствената му манерка беше сериозно намаляла, затова беше свалил ремъка на манерката от рамото на мъртвото момче, което едва ли имаше повече от дванайсет-тринайсет години, и я окачи на собственото си рамо, измъквайки се от масовия гроб.

Онова беше много по-лошо от сегашното. Но Онър нямаше защо да знае за него.

— Къде е стаята на Стан?

Два часа по-късно къщата на Стан беше в същото положение като дома на Онър, когато Кобърн беше приключил търсенето си там. Резултатът също не беше по-различен. Кръгла нула.

Надяваше се поне компютърът на Стан да съдържа някаква уличаваща информация. Той обаче дори не беше защитен с парола. Кобърн прегледа документите и не намери нищо друго, освен писма до редактора, които Стан беше писал в подкрепа или против различни редакционни статии във вестника.

Електронната му поща съдържаше предимно писма на бивши морски пехотинци, в които се обсъждаха предстоящи или вече минали събирания. Имаше писмо, в което се разказваше как протича лечението от рак на простатата на бивш негов другар, некролог за друг.

Сайтовете, които Жилет обикновено посещаваше, бяха предимно свързани с Корпуса, организациите на ветераните и международни новини — нямаше никаква порнография или дори споменаване на незаконен трафик.

Очакваното съкровище от информация се оказа едно голямо нищо.

Гаражът бе единственото място, което не бяха проверили. Кобърн никога не бе живял в къща с гараж, но имаше представа как трябва да изглежда. Този беше сравнително нормален, като се изключи необичайната му подреденост.

В допълнителна ниша се виждаше излъскана до блясък риболовна лодка, поставена в ремаркетото си. Ловните и риболовните принадлежности бяха строени, сякаш стояха зад витрината на магазин.

По края на тезгяха бяха наредени внимателно надписани кутии с боя. Инструментите висяха на закачалките си. Косачката беше поставена върху платформа от тухли, до нея се виждаше червена туба с бензин.

— Мамка му! — промърмори Кобърн.

— Какво?

— Ще ни отнеме дни да претърсим всичко това. — Той кимна към таванска ниша в единия ъгъл. — Какво има там?

— Спортната екипировка на Еди.

Стълбата бе вградена в стената. Кобърн се покатери и стъпи горе.

— Подай ми нож.

Онър намери нож на тезгяха и му го подаде. Кобърн преряза тиксото, с което бе облепена една голяма кутия. Отвори я и видя вътре мишена за стрелба с лък, бейзболна, баскетболна и футболна топка, както и топка за ръгби.

— Внимавай!

Една по една той ги подаде надолу. На дъното намери топка за боулинг. Дупките, предназначени за пръстите, бяха празни. Кобърн отвори втора кутия, но в нея имаше само различни спортни екипи, ръкавица за бейзбол, шлем за ръгби и нараменници. Претърси ги. Нищо.

Той слезе и завари Онър да си играе с топката за ръгби, прехвърляйки я от лявата ръка в дясната. Тя прокара пръст по кожените шевове.

— Еди беше куотърбек на гимназиалния отбор. Последната година стигнаха до окръжни състезания. Тогава започнахме да излизаме. През онзи сезон. Той беше прекалено дребен, за да играе в колежанските отбори, но обожаваше играта. Като вземеше топката, бързаше да намери човек от отбора, който да я поеме от него.

Кобърн протегна ръка. Онър му даде топката. Тогава той заби ножа в нея.

Тя изстена и инстинктивно посегна да му я отнеме, но той завъртя ножа, за да разшири дупката, след което я разтърси, за да види дали нещо ще падне оттам. Отново нищо. Захвърли я на тезгяха.

Когато се обърна отново, Онър му удари плесница.

— Ти си ужасен човек! — каза тя. — Най-студеното, жестоко, безсърдечно същество, което мога да си представя. Мразя те. Наистина те мразя! — Риданието ѝ рязко секна.

Той също се мразеше. Беше ядосан, а не знаеше защо. Държеше се като пълен идиот — и не знаеше защо. Не можеше да разбере откъде идва непреодолимият импулс да я дразни и наранява, но и не можеше да го контролира.

Пристъпи към нея заплашително.

— Не ти харесвам, така ли?

— Презирам те.

— Така ли?

— Да!

— Затова ли засмука езика ми снощи?

Тя кипна, преброи до пет, след което се обърна, но преди да направи и една крачка, той я хвана и я издърпа обратно:

— Затова си толкова ядосана, нали? Защото отвърна на целувката. — Приближавайки лицето си към нейното, той прошепна: — И ти хареса.

Онър каза през зъби:

— Беше отвратително!

Той не вярваше. Не искаше да повярва. Насили се да изглежда безразличен. Пусна ръката ѝ и отстъпи назад:

— Не се обвинявай за това. Хората са животни, а животните се чифтосват. Също така кашлят, кихат и пърдят. Точно толкова значеше тази целувка. Успокой се, не си изневерила на мъртвия си съпруг.

Тя се опита да се противопостави, но от устата ѝ излезе само едно хълцане. Преди да успее да каже и дума обаче, той извади телефона си и го включи. До този момент Хамилтън вече трябваше да знае за сутрешните събития на корабчето, когато едва се бяха измъкнали. Кобърн искаше да знае какви са последствията. Набра номера. Хамилтън отговори веднага.

— Кобърн?

— Позна.

— Сутринта сте се измъкнали, както разбирам.

— Да, на косъм.

— Но сте се измъкнали. Къде си?

— Следващият въпрос.

— Уредил съм всичко с Том ван Алън за теб и г-жа Жилет. Той е проверен човек. Всичко ще е наред, обещавам ти.

Кобърн задържа погледа си върху Онър. Още усещаше болка на мястото, където тя го беше зашлевила. На бузата, там, където преди часове дъщеря ѝ го беше целунала за сбогом. Не беше свикнал да работи с хора, подвластни на емоциите, а за момичетата от семейство Жилет това явно беше ежедневие. Нищо чудно, че не беше в настроение.

— Кобърн? — повтаряше името му Хамилтън за трети път.

— Ще ти звънна пак — каза той и затвори телефона.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Той те излъга.

Том ван Алън повдигна рамене с неопределен жест, който можеше да се тълкува като безразличие и потвърждение.

— Не точно.

— Съзнателно те е подвел — каза Джанис. — Как би го нарекъл ти?

Да, наистина би го нарекъл „лъжа“. Но не искаше да използва тази дума пред Джанис, докато ѝ разказваше как Хамилтън го беше манипулирал. Той привидно защитаваше позицията на Хамилтън, макар че вътрешно кипеше. Ако обаче признаеше колко лековерно се беше оставил да го мамят, това щеше да го направи още по-смешен в очите на жена му.

Беше си дошъл, за да ѝ помогне за Лени, чиито стенания не им бяха позволили да мигнат почти цяла нощ. Много добре познаваха тези жални звуци. Те бяха единственият начин да им каже, че нещо не е наред. Възпалено гърло? Болки в ушите? Схванат мускул? Главоболие? Нямаше температура. Проверяваха го всеки ден за рани от залежаване. Тъй като не знаеха какво го измъчва, те не можеха да направят нищо, за да му помогнат, а това беше истинско изтезание за тях като родители.

Може би просто се беше уплашил, защото присъствието им край леглото му го успокои и в крайна сметка беше заспал. Въпреки това прекараха тежка нощ. Това, наред със служебните проблеми на Том, ги караше да се чувстват полумъртви от умора.

След като се погрижиха за Лени, той отказа предложението ѝ да пригответи обяд и вместо това я заведе в хола, където да ѝ разкаже за измамата на Хамилтън. Забеляза, че компютърът е включен, а тя призна, че е прекарала няколко часа сутринта, разглеждайки сайтовете на няколко прилични домове за безнадеждно болни в околността.

Том реши, че това е стъпка напред. В известен смисъл. Парадоксално, но тази стъпка напред щеше да доведе до края. Той

почти изпита облекчение, че има нова криза, която да отклони вниманието му от ежедневието.

— Откъде знаеш, че сега казва истината? — попита Джанис.

— За това, че Кобърн е агент под прикритие?

— Този човек не прилича на агент от ФБР повече от...

— От мен.

Стреснатата ѝ физиономия беше равносилна на признание, че той бе взел думите от устата ѝ. Тя се опита да отрече.

— Искях да кажа, че Кобърн май е превъртял. Убил е осем души, ако броим Фред Хокинс.

— Хамилтън твърди, че Кобърн не е застрелял хората в склада.

— Тогава кой го е направил?

— Не ми каза. — Том сви рамене.

Тя въздъхна шумно, явно ядосана.

— Значи продължава да си играе игрички с теб.

— Гони го параноя.

Хамилтън беше отправил открити обвинения, че от службата на Том изтича информация като от сито. Заместник-шериф Крофърд също се беше оплакал от „къртиците“ в полицейската система.

— Всички ги гони параноя, и с основание — каза той на Джанис.

— Защо Кобърн не ти се е обадил за помощ, а е оставил нещата да стигнат дотук? Защо е избягал от местопрестъплението, обърнал е къщата на Жилет с главата надолу и сега го мислят за престъпник?

— Искал е да задържи прикритието. Освен това Хамилтън е единствената му връзка. Хамилтън го е внедрил в компанията на Марсет и никой друг не знае за това. Аз не бях дори резервният човек за връзка с Кобърн.

— До този момент. — Джанис дори не се опита да прикрие горчивината си. — Сега, когато златното момче на Хамилтън е объркало конците, ти го натриса да го спасяваш. Знаеш какво означава това, нали? Означава, че ако се случи нещо лошо, ти ще опереш пешкира. Не Клинт Хамилтън, който потрива ръце в луксозния си офис във Вашингтон.

Тя беше права, разбира се, но се подразни, когато долови собственото си негодувание, изразено от жена му. Той промърмори:

— Може нищо да не стане.

— Какво искаш да кажеш?

— Първо Хамилтън трябва да се свърже с Кобърн, който е много предпазлив с обажданията. После трябва да го убеди да се предаде на мен, а това ще бъде много трудна сделка.

— Че защо да не иска безопасност и защита?

— Няма доверие в мен, както и в Бюрото, че можем да му я осигурим. Ако ни имаше вяра, щеше да ми се обади по-рано, както самата ти каза. Честно казано, щеше да е истинска лудост, ако не беше предпазлив. Ако Марсет се е занимавал с тъмния бизнес, за който се твърди, бог знае какви доказателства е събрал Кобърн. Всеки, който е въртял незаконен бизнес с Марсет, сигурно търси Кобърн да го убие. Някои твърдят и лично отмъщение. Чух, че Доръл Хокинс го търси, за да го ликвидира. А също и свекърът на г-жа Жилет. Преследвачите притесняват Хамилтън.

— Кобърн му трябва жив.

— Търси доказателствата, които Кобърн е събрал. — Той погледна часовника си и посегна към сакото. — Време е да се връщам. Трябва да съм на разположение и готов за това, което има да става.

Докато минаваше покрай нея към вратата, тя се пресегна към ръката му, за да го задържи.

— Ами ако не го направи?

— Кой и какво да направи?

— Ако Кобърн не се появи?

— При мен нищо няма да се промени. Няма да стана герой, но няма и как да се издъня.

— Не говори така, Том. — Тя се изправи и го прегърна. — Даже не си го помисляй. Това може да се окаже възможност да покажеш на какво си способен.

Доверието ѝ към него съвсем не беше заслужено, но той оцени предаността ѝ.

— Достатъчно съм ядосан, за да се възползвам от тази възможност.

— Чудесно! Покажи на Хамилтън какво можеш. И на Кобърн. На всички.

— Ще направя всичко възможно.

Погледна го загрижено.

— Каквото и да правиш, внимавай.

— Не се притеснявай.

— Този човек може и да е агент на ФБР, но е опасен.

— Ще внимавам. Обещавам.

Преди да излезе, той се отби в стаята на Лени. Очите на сина му бяха отворени, но той лежеше неподвижен, мълчалив, втренчен и Том почти пожела да види отново възбудата от снощи. Поне беше показал, че изпитва нещо, че споделя нещо човешко с баща си. Всяка връзка беше по-добре от нищо.

— Бих направил всичко за теб, Лени — прошепна той. — Всичко. Надявам се, че... някак си го разбираш. — Том докосна косата на сина си, а след това се наведе и целуна челото му.

Беше стигнал до входната врата, когато се сети, че е оставил ключовете в хола. Върна се и понечи да влезе в стаята, но се спря.

Джанис се беше върнала на дивана. Държеше мобилния си телефон и пръстите ѝ бързо се стрелкаха по сензорния екран. За по-малко от минута той и неговите проблеми бяха изхвърлени и забравени. Беше напълно погълната от собствения си свят — свят, в който за него нямаше място.

Той си спомни, че само преди няколко дни — дали не беше вчера — я беше сварил също така погълната от телефона.

— Джанис?

Тя подскочи.

— Божичко, Том! — ахна тя. — Мислех, че си излязъл вече.

— Очевидно.

Остави куфарчето си на масичката и тръгна към нея. Тя се изправи.

— Забрави ли нещо? — Гласът ѝ беше неестествено висок, а усмивката необичайно широка.

Том кимна към телефона в ръката ѝ.

— Какво правиш?

— Любимата ми игра на думи.

— Дай да видя. — Той протегна ръка.

— Какво? Защо?

— Дай да видя!

— Да не си се увлякъл и ти по игри на думи? — Въпросът беше придружен с изкуствен смях. — Ама ти откога...

Той скочи и грабна телефона от ръката ѝ.

— Том? — шокирана извика тя.

А след това отново произнесе „Том!“ с рязък тон, съответстващ на жеста ѝ — протегнатата ръка с обърната длан — с който настояваше да ѝ върне телефона.

Когато той не се подчини и вместо това дръпна телефона така, че да не може да го достигне, и прочете есемеса на дисплея, тя отново повтори името му, но този път с мек, жален, разкаян стон.

— Обаждам се, за да те предупредя. Бъди готов да потеглиш веднага след сигнала.

Диего саркастично се изсмя.

— Какво? И да пропусна тази веселба?

Беше в имението в Гардън Дистрикт още преди изгрев и проследи Бонел Уолъс, който излезе с колата от портала. Наблюдаваше колата на банкера от 7:35 часа същата сутрин, когато Уолъс я остави на определеното място на служебния паркинг пред сградата на банката.

Безкрайно досадно бе да седи и да гледа как слънцето избледнява с настъпващия залез.

Диего не понасяше продължителното бездействие. Трябваше непрекъснато да е в движение — като акула, невидима под повърхността, която удря свирепо и светкавично, а после продължава нататък. Движение. Точно това е думата. Обичаше да е в движение, а не да седи неподвижно.

Най-вече го беше яд, че Счетоводителя уж му подхвърли Лий Кобърн за стръв, а след това му нареди да се занимава с безсмислена поръчка, която всеки идиот можеше да изпълни. Сецаше се за поне десетина други неща, които биха му доставили много по-голямо удоволствие. Например да си остане у дома с Изабел.

У дома. Точно така мислеше за подземния си бункер.

Счетоводителя му пречеше да се наслади на това удоволствие.

— Усещам известно недоволство в тона ти, Диего.

Той намръщено замълча.

— Имам причина да ти възложя да наблюдаваш Уолъс.

Е, поне засега тази причина не беше ясна на Диего. Всъщност не му и пукаше каква е причината. Но Счетоводителя се беше обадил и перспективата за по-вълнуваща и по-високоплатена работа го оживи.

— Значи днес е денят, в който трябва да очисти Кобърн?

— Кобърн е агент на ФБР под прикритие.

Сърцето на Диего прескочи, но не от безпокойство или страх, а от възмущение. Да очистиш федерален агент си е голяма работа.

— Знаеш какво означава това, Диего.

— Значи, че с него е свършено.

— Не, значи, че трябва да си много внимателен, но и бърз — раздразнено каза Счетоводителя. — Когато ти дам зелена светлина, няма да имаш много време.

— Ами дай ми време. Кажете ми още сега — кога и къде?

— Очаквай подробности. Ще узнаеш всичко необходимо, когато съм готов да ти го кажа.

Което според Диего значеше, че самият Счетоводител още не е наясно с подробностите. Той се ухили, мислейки колко ли го дразни това. Но не беше глупав, а и поръчката му трябваше, затова отговори смирено:

— На разположение съм, само чакам заповед.

Счетоводителя обикновено имаше последната дума — и този път не беше изключение.

— Полицаяте в Ню Орлиънс още не са намерили тялото на оная курва.

— Казах ти. Няма и да го намерят.

— Това ме кара да си задам един въпрос, Диего.

— Какъв въпрос?

— Откъде си толкова сигурен, че няма да го намерят?

Телефонът даде свободно.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Онър и Кобърн стигнаха обратно до паркинга на площадката без инциденти.

Майката и детето си бяха тръгнали. Тийнейджърът си почиваше след тенис тренировката, изтегнат под едно дърво със слушалки на ушите, и се занимаваше с мобилния си телефон. Той даже не забеляза двамата, които влязоха в откраднатата кола и потеглиха.

Едва тогава Онър попита Кобърн за краткия му разговор с Хамилтън.

— Какво каза той?

— Иска да се предадем на Том ван Алън. Даде ми дума, че Ван Алън е сигурен и при него ще бъдем в безопасност.

— Вярваш ли му?

— Ако Ван Алън е толкова сигурен, защо Хамилтън не му е казал за операцията? Сега изведнъж му се доверява напълно. Това ме притеснява. Трябва да съм очи в очи с Ван Алън, за да преценя дали може да му се вярва, а няма да имам толкова време, преди да му поверим живота си.

— А дали ще може да ни защити?

— Затова му вярвам още по-малко. — Той погледна към нея. — Най-лошото е, че нямам особен избор.

— Така е. Докара я дотам да изтърбушваш безобидни футболни топки.

Кобърн не обърна внимание на забележката, но тя и не очакваше извинение.

— Но аз знам, че съм прав.

Погледна я така, сякаш я предизвикваше да оспори думите му.

— Добре, да допуснем, че Еди е разполагал с нещо. Колко време смяташ да го търсиш сам? Искам да кажа, че с технологиите, с които разполага ФБР — бързо продължи тя, за да не му позволи да я прекъсне, — с цялата мрежа от специалисти вероятно ще имаш по-голям шанс да откриеш скривалището на Еди?

— Искаш ли да знаеш какво мисля за мрежата от специалисти? Нещата обикновено се оплескват, и то колосално, ето какво мисля. Даже и най-добрите агенти се оплитат в бюрократичните усложнения, наложени от федералното правителство, най-вече заради Министерството на правосъдието. Затова Хамилтън възложи всичко само на мен.

— И затова точно твоят живот сега е в опасност.

Той сви рамене.

— Рисковете на професията. — После наклони глава, за да привлече вниманието ѝ към следващите си думи. — Моята професия. Не твоята.

— Аз съм тук, защото така реших.

— Грешно решение.

Те караха из покрайнините на града, където се виждаха групи от къщи, но не и благоустроени жилищни комплекси като в квартала, който преди малко бяха напуснали. Търговските центрове и офис сградите изглеждаха занемарени или изоставени. Някои изобщо не бяха отваряли врати след урагана Катрина, други вероятно бяха станали жертва на икономическата катастрофа, причинена от разлива на „Бритиш петролеум“.

Кобърн спря на паркинга на един търговски център, където имаше магазин за един долар, бръснарница, малък пазар и магазин за алкохол, в който се продаваха домашни наденички. Всички прозорци на сградата имаха решетки.

Той угаси двигателя, после постави лакът на отворения прозорец и подпря брада на дланта си. Остана неподвижен няколко минути, сякаш потънал в дълбок размисъл, но очите му бяха в непрестанно движение и наблюдаваха всеки, който влиза или излиза от магазините, както и всяка кола, която влизаше в паркинга.

Накрая свали ръка и посегна към мобилния си телефон.

— Ще действаме бързо, окей?

Тя кимна.

— Каквото и да кажа на Хамилтън, ти си съгласна.

Тя кимна, но не толкова убедително.

— Трябва да ми се довериш за това.

Сините му очи се впиха в нейните. Тя кимна още веднъж.

— Добре тогава.

Набра номера.

Тя чу грубия глас на Хамилтън.

— Дано да ми звъниш, за да ми кажеш, че си се вразумил.

— Има един стар влак на изоставена жп линия.

Той обясни на Хамилтън мястото в покрайнините на Тамбур. Тя познаваше района, но никога не беше обръщала внимание на железопътната линия и стария влак, спрян на нея.

— Само Ван Алън — каза той. — Говоря сериозно. Ако усетя, че се опитваш да ми изиграеш някой номер, веднага ще изчезна. Ще изпратя г-жа Жилет при Ван Алън. Но детето остава при мен, докато не съм сигурен, че всичко е...

— Кобърн, това...

— ... ще стане точно както аз казвам. Десет часът.

Прекъсна разговора и изключи телефона.

Когато Стан вдигна гаражната врата с дистанционното, монтирано в сенника на колата, баскетболната топка на Еди се търкулна по алеята.

Това можеше да означава само едно.

Той угаси двигателя и слезе. В движение извади ножа от калъфа, закрепен на глезена му. Предпазливо приближи до отворената паст на гаража и се увери, че вътре няма никого. Обзе го ярост, когато забележа разпраната футболна топка на Еди на работната маса. Вдигна ножа, наслаждавайки се на познатата тежест в ръката си.

Стан се придвижи бързо, но тихо към вратата, която водеше към кухнята. Завъртя дръжката и бутна силно. Предупредителният сигнал на алармата не прозвуча. Никой не скочи върху него. В къщата цареше глуха тишина. Изострените инстинкти му подсказваха, че вътре няма никого. Въпреки това той държеше ножа в готовност, докато минаваше от стая в стая и оглеждаше щетите.

Кобърн.

В този момент Стан реши твърдо, че ако някой ден се изправи лице в лице срещу този човек, ще го разкъса със същата безпощадност, с която Кобърн беше разпердушинил къщата му — и особено стаята на Еди.

Застанал на прага на спалнята, която до този момент беше останала непокътната от детските години на Еди, Стан се опита да разбере дали нещо е изчезнало. Макар че едва ли имаше някакво значение. Стаята беше осквернена и това бе далеч по-непростимо от кражба.

Такова старателно претърсване навярно бе отнело доста време. Часове, помисли си Стан. Една почти невъзможна задача за сам човек.

Онър.

Сърцето на Стан болезнено се сви при тази мисъл. Дали снаха му наистина бе участвала? Стан се опита да отхвърли тази идея, струваше му се немислима. Като вдовица на Еди не беше ли естествено да се стреми да запази доброто му име повече от всеки друг — ако не заради себе си, то поне заради Емили? Но по всичко личеше, че тя бе помагала на човека, решил да опетни репутацията на Еди.

Стан усети как го пронизва болката от предателството. Преди да направи фатална грешка, той трябваше да стигне до нея, да я вразуми.

Та нали точно заради това беше правил невъзможното през целия ден. Едва не стана за смях в офиса на ФБР, нахвърляйки се срещу Том ван Алън, в когото имаше даже и по-малко доверие, отколкото в заместник-шериф Крофърд и агенциите, които тези двамата представляваха. Ако искаше Онър и Емили да се приберат у дома, трябваше да вземе нещата в свои ръце.

Беше ходил на всяко място, където мислеше, че може да я открие. Беше се обадил на колеги на Онър, на приятели и познати, но без успех. Потърси дори свещеника в църквата, която посещаваше, и той му каза, че не се е обаждала, но че се моли за нейното и на Емили успешно завръщане. Стан беше внимавал при всички разговори с хората, при които я търсеше, и беше сигурен, че щеше да усети, ако го лъжат.

Доръл, който беше изпратил човек да следи къщата на Тори Шира, го информира, че тя не е излизала цял ден, освен за да си вземе вестника малко след зазоряване. Колата ѝ още била на алеята.

Инстинктът на Стан обаче сочеше друго. Той си спомни едно място в околностите на града, което Еди веднъж му показва — място, на което Онър ходеше тайно от всички. Еди беше доверил на Стан, и то с доста голямо огорчение, че една нощ проследил Онър, която внезапно

излязла от дома след кратък телефонен разговор, давайки някакво измислено обяснение.

Но тайнственото пътешествие се оказало просто среща с Тори. Еди го беше приел с насмешка — според него техните тайни срещи сигурно бяха просто традиция от годините в гимназията.

Възможно беше традицията да е още жива.

Когато разговаря с Тори предишния ден, тя му се стори истински шокирана и притеснена от „отвлечането“ на Онър. Но се питаше дали не го бе изиграла. А може би Онър се бе свързала с нея след неговото посещение, но Тори бе скрила това от него и от полицията.

Затова, действайки само по инстинкт, той беше отишъл с колата до усамотеното място. През годините, откакто Еди му беше показал мястото, дървеният мост се беше разнебитил още повече. Старият дъб беше все така царствен, а корените му се бяха разпрострели още по-надалеч.

Стан веднага забеляза следи от гуми, оставени съвсем наскоро. Но това не го развълнува особено. Онър и приятелката ѝ вероятно не бяха единствените хора на света, открили красотата на това скрито местенце. Би било идеално скривалище за тийнейджъри, които търсят къде да се усамотят, да пушат трева или да пият далеч от погледа на родителите си. Филмови компании непрекъснато обикаляха наоколо, търсейки удобни места за снимки.

И тъкмо когато се готвеше да си тръгне оттам, той забеляза букви, изписани в калта. Отначало ги видя откъм обратната страна, но когато се извъртя и клекна, за да ги прочете както трябва, сърцето му прескочи и остана без дъх.

Очертаните в калта символи бяха с неправилна форма и размер, но се четяха ясно: „Е-м-и-л-и“.

По пътя обратно към града се беше обадил на Доръл.

— Твоят човек заслужава да му откъснеш главата. Тори Шира изобщо не е в къщата си. Тя е с Онър и Емили.

След това се бяха разбрали да се срещнат в къщата на Стан, за да обсъдят как да проследят Тори. Смятаха, че ако наистина се постараят, чрез нея могат да открият местонахождението на Онър.

Стан чу да се затваря вратата на кола и се върна при гаража. Доръл стоеше там, сложил ръце на кръста, забил очи в спуканата футболна топка.

Когато Стан се доближи, той се обърна към него.

— Ах, копелето гадно.

— Още нищо не си видял. Къщата отвътре изглежда като тази на Онър.

Доръл изпсува.

— Има ли някакъв знак, че Онър и Емили също са били тук?

Стан каза лаконично „не“ и замълча. Нямахше намерение да споделя с никого опасенията си за лоялността на Онър.

— Но аз знам къде са били съвсем наскоро, а Тори Шира вероятно е с тях.

Мобилният телефон на Доръл иззвъня. Той вдигна пръст, за да покаже на Стан да не забравя мисълта си, докато говори. Изслуша отсрещния, а после каза „Веднага, щом разбереш“.

Той прекъсна разговора и се ухили.

— Може да не ни трябва Тори. Това беше моят човек от офиса на ФБР. Кобърн ще предаде Онър.

— Кога? Как?

— Моят човек ще ни съобщи подробности веднага, щом научи.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Хамилтън беше дал стриктни инструкции кога да се появи на мястото.

— Ако вече си там, когато Кобърн пристигне, той ще заподозре нещо. Ако закъснееш, вероятно ще се откаже от плана и никога повече няма да видим него и г-жа Жилет. Така че трябва да си там само минута-две по-рано.

Том ван Алън пристигна на уреченото място точно две минути преди десет часа. Беше изключил двигателя на колата, затова след като охлаждащата система спря да бучи, настана пълна тишина, нарушавана само от звука на собственото му дишане и спорадичното обаждане на щурец.

Изобщо не го биваше за шпионски подвизи. Той си даваше сметка за това. Хамилтън също. Но Кобърн диктуваше играта и те нямаха друг избор, освен да се съгласят.

Старият влак беше вдясно от Том — мрачното му туловище едва се очертаваше в здрача. Мина му през ум, че Кобърн може да се крие някъде във влака, да наблюдава и да чака, за да се увери, че условията му са били изпълнени, преди да предаде г-жа Жилет.

Молейки се да не обърка нещо, Том дръпна ръкава си и погледна светещите стрелки на ръчния си часовник. Откакто беше пристигнал, бяха минали само тридесет секунди. Чудеше се дали сърцето му ще издържи още минута и половина.

Наблюдаваше как дългата стрелка отбелязва още няколко секунди, откакто се беше обадил у дома.

Неволно изстена, когато мислите му се върнаха към сцената, която се беше разиграла този следобед, когато хвана жена си с мобилния телефон. Улови я на местопрестъплението, така да се каже.

Спомни си жалните ѝ, разкаяни стонове, докато той четеше съобщението на дисплея.

Някои от думите бяха толкова откровено сексуални, че все едно скачаха от екрана и го удряха по лицето. Но някак си не можеше да ги

свърже с Джанис. Жена му. С която не беше правил секс от... дори не можеше да си спомни кога.

Но когато и да е било, думите, които той четеше на дисплея на мобилния телефон, никога не са били част от тяхната любовна игра или прошепнати в разгара на страстта. Всъщност — до днес — той би заложил заплатата си за цял месец, че такива думи никога не биха излезли от устата ѝ, че такива думи биха я погнусили. Не беше просто предизвикателен език, а най-мръсният жаргон, който английският можеше да предложи.

Беше отворил последния есемес, който някой — кой? — ѝ беше изпратил. Беше сладна покана, описваща в най-малки подробности какво точно иска да направи с нея авторът на есемеса. Отговорът, който тя толкова усърдно набираше на клавиатурата, беше не по-малко откровено приемане на поканата.

— Том...

— Кой е той?

Когато погледна към него — устните ѝ се движеха, но от тях не излизаха думи — той повтори въпроса, подчертавайки всяка дума.

— Никой не е... Не знам... просто едно име. Всички използват кодови имена. Никой не знае...

— Всички?

Той натисна „Съобщения“ в горния ляв ъгъл на екрана, за да се покаже списък на подателите, от които бяха получени есемеси. Избра едно име и се появи списък с разменени съобщения. После отвори есемесите на друг изпращач с още по-мръсно кодово име. Имената бяха различни, но съдържанието на съобщенията беше ужасяващо подобно.

Той хвърли телефона върху дивана и я погледна потресен.

Тя сведе глава, но само за миг, след това я вдигна отново и го погледна право в очите.

— Нямам намерение да се срамувам и да се извинявам. — Тя не изговаряше думите, а ги хвърляше срещу него. — След онова, което трябва да търпя всеки ден — изкрещя тя. — Господ ми е свидетел, че и аз трябва с нещо да се забавлявам. Това е само за забавление. Наистина жалко и просташко, признавам. Но безобидно. Не означава нищо за мен.

Той се взря в нея, питайки се коя е тази жена пред него. Имаше лицето на Джанис, косата, дрехите. Но му беше напълно непозната.

— За мен обаче означава.

Той взе ключовете от колата и профуча през стаята, а тя тръгна да го гони, викайки името му.

Сигурно беше усетила нещо в тона му или прочела нещо в изражението му, което я уплаши и стопи съпротивата ѝ. Защото последното, което я чу да казва, беше: „Не ме изоставяй!“.

Той затръшна входната врата след себе си.

Сега, часове по-късно, звукът от затръшната врата и молбата ѝ още отекваха в главата му.

Беше направо побеснял. Първо машинациите на Хамилтън. После да открие, че собствената му съпруга разменя мръснишки есемеси с бог знае кого. Перверзници. Сексманиаци. Стомахът му се обърна само при мисълта...

Но да я напусне? Да я остави да се справя сама с Лени, след като знаеше, че тя не издържа повече от няколко часа без помощта му? Не можеше да направи това. Не можеше просто да я изостави в това положение, за да се бори с живота сама. И дори ако беше склонен да изостави нея, не можеше просто да зарече Лени.

Всъщност изобщо не знаеше какво щеше да направи по въпроса. Вероятно нищо.

Да не предприемат нищо — това беше начинът, по който той и Джанис реагираха на повечето си проблеми. Нямаха приятели, не правеха секс, в живота им нямаше радост — и никой от двамата не беше направил каквото и да е, за да спре този непрестанен разпад. Сексуалните есемеси щяха да са просто още един аспект от живота им, който щяха да игнорират и да се преструват, че не съществува.

Бяха просто непознати, които живеят в една и съща къща — мъж и жена, които се познаваха от много време, които се бяха радвали и обичали и които сега бяха вързани един за друг с тежка отговорност, която не можеха да изоставят.

Господи, колко бяха жалки.

Той разтри лицето си с ръце и си заповяда да се съсредоточи върху настоящата задача. Провери колко е часът. Точно десет.

Направи така, че да те видят, му беше казал Хамилтън.

Той отвори вратата на колата, излезе и тръгна напред. Спря на няколко метра пред автомобила.

Държеше ръцете си свободно отстрани, малко отдалечени от тялото, точно както му беше наредил Хамилтън. Щурецът продължаваше да изпълва нощния въздух със стържещи монотонни звуци, но Том чуваше ударите на собственото си сърце и неравното си дишане.

Изобщо не чу мъжа. Нямаше представа, че до него има някого, докато не усети дулото на пистолет, опряно до врата му.

Когато Кобърн каза на Онър какво трябва да направи, тя започна да протестира.

— Но това противоречи на собствения ти план.

— Не, противоречи само на плана, който съобщих на Хамилтън.

— Изобщо не си имал намерение да ме пратиш при Ван Алън?

— Естествено, че не. Някой в тази операция работи за Счетоводителя. Дали е Ван Алън, или друг, някой „пее“ отвътре. Вероятно дори не е един. Счетоводителя се страхува от онова, което знаеш или най-малкото подозираш, и иска да те очисти не по-малко, отколкото мен.

— Не може просто да нареди да ме застрелят.

— Разбира се, че може. Както вече ти казах, операции като тази, с размяна на заложници, могат много лесно да се прецакат. Понякога нарочно. Може да се окажеш „случайна“ жертва.

Това беше отрезвяващо предположение, което я накара да замълчи за няколко секунди. Той беше паркирал откраднатата кола в гаража на несъществуващ вече автосервиз, където оголените шасита на автомобилите бяха оставени на милостта на атмосферните условия. Когато тя го попита откъде знае за тези скривалища, той беше казал: „Такава ми е работата — да знам“.

Не влезе в подробности, но тя реши, че сигурно е подготвил няколко варианта за бягство — в зависимост от времето, когато ще се нуждае от тях. Както тази вечер.

Бяха чакали в задушния сервиз повече от час, когато той започна да й дава инструкции.

— Остани тук — каза Кобърн. — Има две възможности: да се върна в рамките на няколко минути след десет часа или да не се върна. Ако не се върна, тръгвай с колата. Прибери Емили и...

— И после какво? — попита тя, след като Кобърн замълча.

— Зависи от теб. Обади се на свекър си или на Доръл. Кажи им къде си и те ще те посрещнат с отворени обятия. Поне за известно време.

— Или?

— Или продължаваш да караш и отиваш възможно най-далеч от тук, докдето може да те откара колата. После се обаждаш на Хамилтън. Казваш му, че няма да се предадеш на никого друго, освен на него. Той ще дойде да те вземе.

— Защо трябва да са само тези два варианта?

— Защото дойдох в къщата ти в понеделник сутринта. Сега ми се ще да не го бях направил. Но е факт. И сега благодарение на мен Счетоводителя и всичките му главорези ще решат, че ти знаеш нещо. Добрите ще си помислят същото. Трябва да решиш от кой отбор искаш да бъдеш.

Онър го погледна многозначително.

— Аз вече съм решила.

Той задържа очи върху нейните, после каза:

— Добре. Тогава слушай.

Той ѝ даде мобилния си телефон, издиктува един телефонен номер и ѝ каза да го запомни.

— На Хамилтън ли е? Нямах ли го записан в телефона?

Кобърн тръсна глава.

— Заличавам регистъра след всяко повикване. Съветвам те и ти да го правиш. Запомни ли номера?

Онър го повтори.

След това двамата преговориха отново всички детайли. Кобърн подчерта, че не може да има доверие на никого, с изключение евентуално на Тори.

— Стори ми се свестен човек. Не мисля, че би те предала, но може, без да иска, да ти навреди.

— Как?

— Тези, с които си имаме работа, не са малоумни. Тори замина тази сутрин. Ще станат подозрителни, когато разберат, че я няма. Ще

се опитат да открият следите ѝ с надеждата, че ще ги доведат до теб.

— Защо мислиш така?

— Защото аз бих постъпил така.

Тя се усмихна леко, но мозъкът ѝ беше зает да осмисля чутото.

— Как, мислиш, ще реагира Ван Алън, когато се появиш вместо мен?

— Нямам представа. Но ще разбере скоро. Запомни, ако не се върна след няколко минути, значи нещата са се объркали. Веднага се махни отгук.

Когато каза всичко, което имаше да каже, той излезе от колата, загреба с пръсти от пода кал, в която беше текло моторно масло, и размаза тъмната смес по лицето и ръцете си.

После се върна в колата, провери пълнителя на пистолета си, за да е сигурен, че вътре има куршум, и го пъкна обратно в колана. Подаде ѝ револвера на Фред. Беше огромен, тежък и зловещ.

Кобърн сякаш усети отвращението ѝ.

— Гърми като оръдие и хвърля пламъци, когато стреляш с него. Може да не порази целта, но поне ще я уплаши. Не се колебай да дръпнеш спусъка, защото това може да ти струва живота. Разбра ли?

— Разбрах.

— Онър.

Тя премести поглед от пистолета към него.

— Може да ти струва живота — повтори той, натъртвайки на всяка дума.

Онър кимна.

— Не сваляй гарда нито за секунда, нито даже за част от секундата. Запомни думите ми. Когато се чувстваш в най-голяма безопасност, точно тогава си най-уязвима.

— Ще го запомня.

— Добре. — Той пое дълбоко дъх, изпусна го шумно, а после каза думите, от които Онър се страхуваше. — Време е да тръгвам.

— Още не е станало девет часът.

— Ако има снайперисти...

— Снайперисти?

— ... трябва да знам къде са.

— Но ти ясно каза на Хамилтън, че Ван Алън трябва да дойде сам.

— Проблемът не е само във Ван Алън. — Вече беше стъпил с единия крак на пода на сервиза и се канеше да излезе от колата, когато внезапно спря. Остана в тази поза няколко секунди, после обърна глава и я погледна през рамо. — Дъщеричката ти е голяма сладурана, ако човек има нерви за деца.

Тя отвори уста, за да каже нещо, но установи, че не може, затова просто кимна.

— А футболната топка... не биваше да го правя. Съжалявам.

И после вече беше тръгнал — сянката му премина бързо по отрупания с боклуци под на сервиза и се плъзна през тесния отвор на ламаринената врата. Колелата върху ръждивата релса изскърцаха, когато той затвори плъзгащата се врата зад себе си. Онър остана сама в тъмнината.

Беше седяла така повече от час — в откраднатата кола, в изоставена сграда, в компанията единствено на плъховете, които ровеха в боклука. Главата ѝ се пръскаше от мисли.

Притесняваше се за Емили и Тори. Кобърн ѝ беше позволил да звънне в къщата. След като остави телефона да звънне веднъж и после отново набра, Тори беше вдигнала и я бе уверила, че са пристигнали благополучно и всичко е наред. Но това беше преди много часове. От тогава насам може да се е случило нещо и тя нямаше как да научи.

Мислеше за Стан и тревогата му за тях. Почувства вина, че бяха обърнали дома му с главата надолу. При всичката му строгост, привързаността му към нея и Емили беше съвсем реална. Онър нито за миг не се бе съмнявала в това.

Щеше ли някога да разбере, че това, което е направила, е било само за да запази репутацията на Еди? В крайна сметка не беше ли това много по-важно от спасяването на кутия с медали за лека атлетика от гимназиалните му години?

Но тя се страхуваше, че Стан няма да го приеме по този начин и никога няма да ѝ прости, че е осквернила стаята на Еди. Ще гледа на действията ѝ като на предателство не само към него самия, но и към Еди и брака им. Връзката ѝ със Стан щеше да пострада непоправимо.

Освен това мислите ѝ често се връщаха към Кобърн и последните неща, които ѝ беше казал. Като се има предвид какъв затворен човек беше, думите му за Емили бяха наистина много мили. Извиненията му за това, че изобщо я е забъркал, че е съсипал

футболната топка, също бяха важни, тъй като той рядко се обясняваше или извиняваше за действията си. Онър си спомни колко непохватно се извини на Емили, задето я беше разплакал.

„Не биваше да го правя“. Извинението може би не беше от най-красноречивите, но Онър не поставяше под въпрос искреността му. Очите му, които изглеждаха още по-впечатляващи заради импровизирания камуфлаж на лицето, бяха изразили съжаление много повече от думите. „Съжалявам“. Онър вярваше, че той наистина съжалява.

Тежкото детство го беше направило циник, а нещата, които беше видял и направил, служейки на страната си, бяха вкоравили сърцето му още повече. Често беше жесток, вероятно защото е видял колко ефективна може да е жестокостта, когато човек иска да постигне резултати. Всичко, което казваше и правеше, беше грубо и ясно, защото знаеше, че колебанието може да бъде фатално. Не се тревожеше, че ще изпитва угризения в бъдеще, защото далеч не очакваше да доживее до дълбока старост, когато човек обикновено преразглежда важните решения и действия в живота си.

Всичко, което правеше, го правеше така, сякаш от това зависеше животът му.

Всичко правеше като за последно — ядеше, извиняваше се, целуваше се...

Тази мисъл мигновено сложи край на размишленията на Онър, защото тя изведнъж с шок осъзна...

— О, боже!

Беше като стон, промълвен в тишината и дошъл право от сърцето.

Внезапно изпълнена с енергия, тя бутна вратата на колата и излезе. Препъвайки се в разхвърляните железарии, тя си запроправя път към вратата на сервиза. С всички сили бутна тежката врата по несмазаната релса — достатъчно, за да може да се промъкне през отвора, което и направи, без даже да се замисли какви опасности могат да я дебнат от другата страна на вратата.

Спря само за секунда, за да се ориентира, а после се затича към железопътната линия.

Защо не го беше разбрала веднага? Инструкциите на Кобърн към нея бяха неговото сбогуване. Той не очакваше да се върне от тази

среща с Ван Алян и по собствения си непохватен и лишен от сантименталност начин се беше сбогувал с нея.

Още преди това ѝ беше казал, че не очаква да оцелее, а тази вечер беше отишъл вместо нея, вероятно жертвайки живота си, за да я спаси.

Но той грешеше. Никой нямаше да я застреля. Ако Счетоводителя смяташе, че тя разполага с нещо, което да го уличи, нямаше да я убият, докато не откриеха какво точно е това „нещо“ и не ѝ го отнемеха.

Тя беше незаменима за престъпниците по същия начин, по който беше незаменима за Кобърн, Хамилтън и Министерството на правосъдието. Онова, което Счетоводителя си мислеше, че тя знае или има, беше по-ценно от бронезилетка.

Но Кобърн нямаше такава защита. Тя беше неговата защита.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Кобърн?

Кобърн притисна пистолета още по-здраво към тила на Ван Алън.

— Приятно ми е да се запознаем.

— Аз очаквах г-жа Жилет.

— Тя не успя да дойде.

— Добре ли е?

— Нищо й няма. Просто е вързана в момента.

— Това не е смешно.

— Не съм искал да е смешно. Исках да кажа на теб и на снайперистите, които в момента ме държат на прицел с уредите си за нощно виждане, че ако ме убият, г-жа Жилет и детето ще останат в неизвестност завинаги.

Ван Алън кимна леко с глава.

— Вие съвсем ясно инструктирахте Хамилтън, а той пък ясно инструктира мен. Няма снайперисти.

— Шегаджия.

— Казвам истината.

— Да не носиш микрофон? Дали сега не говориш така, за да те чуят всички, които подслушват системата?

— Не. Можете да ме претърсите, ако не ми вярвате.

Кобърн бързо заобиколи Ван Алън, но пистолетът остана насочен към главата му. Когато се изправи лице в лице с човека, той го оцени само с един поглед. Обикновена писарушка. Несигурен в себе си. Чувства се не на място.

Стойност като заплаха — близо до нулата.

Дали е от продажните? Кобърн предположи, че е чист, понеже нямаше нито кураж, нито умения, за да бъде корумпиран.

Затова Кобърн наистина повярва, че човекът срещу него не знае за снайпериста на водната кула над лявото рамо на Кобърн, леко отзад и вдясно. Или за другия — в прозореца на вагона, вдясно от него. Или

за третия, който бе забелязал на покрива на блока, три пресечки по-надолу.

Онзи снайперист трябва да е много точен, а и ъгълът беше труден, но задачата не беше невъзможна и след като отнесе главата на Кобърн, копелето щеше да разполага с цяла вечност, за да се измъкне.

Или Ван Алън наистина много го биваше да се прави на идиот, или действително не беше наясно със ситуацията, което беше даже още по-тревожно.

— Къде са г-жа Жилет и детето? — попита той. — Те са основната ми грижа.

— А също и моята. Точно затова аз съм тук, а тя не е.

Кобърн свали пистолета.

Ван Алън проследи движението му видимо облекчен, че вече не се налага да се взира в дулото.

— Не ми ли вярвате?

— Не.

— И какви са основанията ви за това?

— Никакви. Просто не смятам да правя изключение за теб.

— Значи на никого не вярвате.

— Сега вече ме разбираш.

Ван Алън нервно облиза устни.

— На мен можете да имате доверие, г-н Кобърн. Аз също не искам ситуацията да се обърка. Г-жа Жилет добре ли е?

— Да, и искам да съм абсолютно сигурен, че ще си остане добре.

— Смятате, че е в опасност?

— Да, смятам.

— Понеже има уличаваща информация за Счетоводителя?

Заради минималния шанс Ван Алън да беше излъгал за скрития микрофон Кобърн не пожела да отговори на този въпрос.

— Виж сега какво ще правим. Ще наредиш на местните полицаи да прекратят издирването ми. Също като теб и аз съм агент на Федералното бюро за разследване и изпълнявам служебния си дълг. Не искам да ме преследват разни селяндури с пръст на спусъка.

— Крофърд не може просто да махне с ръка на осем убийства.

— Разследващият полицай?

— Да, от службата на шерифа. Той разследва убийството на Фред Хокинс. Той, как да кажа, получи в наследство убийствата в склада,

когато Фред...

— Ясно, разбрах — прекъсна го Кобърн. — Говори с този Крофърд да ми даде отсрочка, докато успея да осигуря безопасността на г-жа Жилет. После ще му обясня всичко за стрелбата в склада и за Фред Хокинс.

— Няма да се съгласи.

— Извий му ръцете.

— Може би, ако ми дадете някаква информация, която сваля обвиненията от вас...

— Мерси. От твоята служба изтича информация като от пробит чувал, а също и от неговата.

Ван Алън въздъхна, изглеждаше притеснен.

— Информацията е все за Счетоводителя, нали?

— Точно така.

— И е важна?

— Втори път в десетката.

— Не можете ли да ми кажете нещо, каквото и да било?

— Мога. Но няма да го направя.

— Защо?

— Защото, ако трябваше да го знаеш, Хамилтън вече щеше да ти го е казал. И преди всичко щеше да ти е казал за мен.

Мъжът трепна, като че ли чутото му причини болка. Освен това сигурно усети непоколебимостта на Кобърн и реши, че е безсмислено да се пазари.

— Добре, ще направя всичко възможно с Крофърд. А вие какво смятате да правите?

— Да изчезна. Ще освободя г-жа Жилет, но никой няма да знае предварително. Аз ще избира кога и къде.

— Не съм сигурен, че това е добро решение.

— За кого?

— За Хамилтън. Той ми поръча да ви кажа, че времето изтича.

— Хамилтън да си го начука. Предай му го. А още по-добре е сам да му го кажа. Все още разследвам нещо и смятам да довърша работата, която той ми възложи. Ако трябва да му докладваш за днешната среща, кажи му точно това. А сега да влезем в колата.

— Защо?

— За да изглежда така, сякаш кротко и мирно тръгвам с теб.

— Да изглежда? — Ван Алън се огледа и Кобърн пак си помисли, че ако се прави на смахнат, то много го бива. — Пред кого да изглежда?

— Пред снайперистите, които ме държат на мерник.

— Кой би искал да ви застреля?

— Знаеш кой. И единствената причина, поради която още не са ме очистили, е, защото още не знаят къде е Онър Жилет. Сега двамата с теб ще се качим в колата и ще потеглим.

— И после?

— Някъде между тук и офиса в Лафайет ще се измъкна. И като пристигнеш — изненада! Вече няма да съм в колата с теб. Който първи се развика, точно него трябва веднага да арестуваш, защото именно той е пратил снайперистите. Разбра ли?

Ван Алън кимна, но Кобърн се надяваше, че се чувства по-сигурен, отколкото показваше това кимване.

Кобърн каза:

— Да вървим.

Ван Алън се обърна и тръгна към шофьорското място, след което отвори вратата. При отварянето ѝ в купето светна лампа, което още веднъж убеди Кобърн, че човекът няма никакъв практически опит като агент. Но всъщност светлината му дойде добре, понеже успя да провери задната част на колата. Нямахше никой скрит между седалките.

Той отвори вратата от страната на пътника и понечи да влезе, когато усети движение с периферното си зрение. Обърна се към влака. Една сянка пробяга в пролуката между два товарни вагона. Кобърн се наведе, за да погледне под влака, и видя от другата страна краката на човек, който се отдалечаваше тичешком. Той запълзя в тази посока и беше почти под влака, когато иззвъня мобилен телефон.

Кобърн завъртя глава и успя да зърне Ван Алън, който тъкмо посягаше към телефона, прикрепен към колана му.

Кобърн погледна под влака, следейки мъжа, който бягаше с всички сили в обратна посока.

После се обърна към Ван Алън и изкрещя: „Не!“.

Онър беше останала без дъх и усещаше бодежи в гърдите, но продължаваше да тича с всички сили. Не си даваше сметка колко далеч

е жп линията от автосервиза, докато не опита да измине разстоянието. Бягането в тъмнината по непознат терен допълнително я затрудняваше.

Това беше промишлената зона на града, където се намираха само складове, машинни цехове и малки фабрики, напълно безлюдни през нощта. На два пъти влезе в задънени алеи и трябваше да се връща, при което тичаше все по-бавно.

Само веднъж си позволи няколко минути почивка, за да се съвземе малко. Облегна гърба си на рушаща се тухлена стена, която образуваше едната страна на алеята. Поемаше въздух като риба на сухо. Притисна с длан лявата си страна, за да облекчи бодешите.

Нямаше време за губене. Край нея се стрелкаха пльхове. Не успя да види кучето, което ръмжеше срещу нея зад телената ограда в тъмния край на алеята, но звуците навяваха мрачни мисли.

Тя продължи нататък.

Най-сетне стигна линията. Макар че бяха обрасли с бурени, стоманените релси отразяваха околната светлина и правеха придвижването малко по-лесно, макар че тя имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне. Дробовете ѝ едва издържаха. Спазмите в мускулите я караха да се задъхва от болка.

Но тя не спираше да тича, защото животът на Кобърн вероятно зависеше от това дали ще стигне до него навреме. Не можеше да му позволи да умре.

Когато най-накрая забеляза стария влак близо до водната кула, тя беше готова да извика от облекчение, само че въздух не ѝ достигаше, за да издаде и звук. Виждайки целта, тя събра още малко сили и задвижи крака даже още по-бързо.

Успя да различи автомобила, паркиран в близост с влака. Видя двете фигури, застанали пред колата. Докато ги наблюдаваше, те се разделиха. Кобърн се запъти към страната на пътника. Шофьорът влезе в колата и затвори вратата.

Части от секундата по-късно в нощното небе се издигна огнено кълбо, осветявайки всичко наоколо в червеното сияние на ада.

Ударната вълна от експлозията събори Онър на земята.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

На Доръл се падна съмнителното удоволствие да информира Счетоводителя.

— Моят човек в офиса на ФБР едва намери достатъчно време да постави бомбата в колата и да програмира номера на мобилния телефон. Но всичко стана точно както трябва. Бум! Даже не разбраха откъде им е дошло.

От другата страна на линията цареше мълчание. Доръл продължи.

— Видях всичко с очите си от върха на водната кула. Всички се изнесохме веднага от зоната. Никой не разбра, че сме били там.

Мълчанието продължаваше.

Доръл се прокашля смутено.

— Има обаче нещо...

Счетоводителя чакаше в гробно мълчание.

— Онър не се появи. Дойде Кобърн. — Той не беше сигурен как Счетоводителя ще посрещне тази новина, затова побърза да добави: — Всъщност това дори е по-добре. По-лесно ще ни е да проследим Онър, отколкото него.

— Но инструкциите ми изобщо не бяха такива. Планът ми за Кобърн беше съвсем друг.

Доръл разбра, че Счетоводителя не е доволен. Ако се избира между Кобърн и Онър, агентът под прикритие естествено беше по-едрата плячка. По съвсем лични причини Доръл би се радвал много, ако можеше да го убие бавно и мъчително. Вместо това кучият син се беше отървал леко. Застигна го мигновената смърт, планирана за Онър и Том ван Алън.

Когато получаваше заповедите няколко часа по-рано, Доръл дипломатично беше поставил под въпрос необходимостта да убие агента на ФБР.

— Той всъщност нищо не знае.

На което Счетоводителя беше отговорил:

— Но може да развали всичко, макар и неволно. Даже и сляпата катерица намира по някой орех от време на време. Освен това на мексиканците ще им хареса, че сме убили федерален агент.

— Тази вечер очистихме двама от ФБР — оправда се Доръл. — Това би трябвало наистина да впечатли картела.

Но Счетоводителя не беше особено впечатлен.

И какво, за бога, трябваше да направи, за да изкупи грешката, че остави Кобърн да избяга от склада? Сега, когато Кобърн и Ван Алън бяха мъртви, единствената заплаха беше Онър. Обикновена пионка, но можеше да стане опасна, затова трябваше да я извади от играта. Доръл приемаше това. Както на времето бе приел да убие Еди.

Той и Фред се бяха опитали да убедят Счетоводителя да промени решението си. Бяха водили дълги преговори, за да спасят живота му. Дали Еди, техният приятел от детинство, наистина трябваше да умре? Може би само строго предупреждение или заплаха — реална или символична — щеше да свърши работа.

Никакви свидетели. Никаква милост. Счетоводителя не направи изключение дори за Еди. Беше преминал границата. Той трябваше да си отиде. Заповедта бе проста и ясна, дори едногодишно дете би я разбрало. Но за да е по-лесно за всички, двамата с Фред го бяха направили възможно най-бързо и безболезнено, при това трябваше да изглежда като нещастен случай.

Доръл се надяваше, че ще може да измисли нещо толкова леко и за Онър.

Но ако я застигне друга смърт, виновен щеше да е само този проклет кучи син Кобърн — първо, защото изобщо я въвлече, тъй като Доръл беше сигурен, че тя не знае тайната на Еди, а след това и като й отне бързата смърт, която бяха избрали за нея.

Разбира се, преди Доръл да може да направи каквото и да е, трябваше първо да я открие.

Проявявайки отново телепатичните си умения, които караха Доръл да настръхва, Счетоводителя каза:

— Кобърн е мъртъв, а той беше единственият човек, който знаеше къде е Онър. Как смяташ да я намериш?

— Ами сега, когато Кобърн го няма, тя може сама да излезе от скривалището си.

— И ти си готов да я чакаш?

Изводът беше, че чакането е кофти идея.

— Не, не, разбира се. Смятам да се съсредоточа върху Тори Шира. Аз съм убеден, че когато намерим нея, ще открием Онър и Емили.

— За твоё добро искрено се надявам да си прав, Доръл. Поне този път.

Счетоводителя затвори, без да каже и дума повече. Доръл остави телефона и докато запали пикапа, осъзна, че ръката му трепери.

Даже едно „браво“ не му казаха, че очисти Кобърн, който беше виновен за това фиаско. Вместо това получи още една завоалирана заплаха. Още беше в черния списък на Счетоводителя, където никой не искаше да попада.

Изведе пикапа от претъпкания паркинг пред ресторанта, където беше спрял, за да се почерпи за успеха с експлозията. Вля се в потока от автомобили, които се бяха насочили към района в близост с железопътните линии, където колата на Том ван Алън беше хвъркнала по дяволите и още тлееше. Това привличаше глупаците като нощни пеперуди към нощна лампа.

Нараненото му самочувствие се поласка от факта, че именно той беше причината за това вълнение. Жалко, че не можеше да се похвали.

Някои от любопитните бяха усетили ударната вълна, други бяха чули взрива, а малцина дори бяха видели огненото кълбо, което освети тази част на града. Доръл трябваше да паркира на две пресечки от линията и да извърви останалата част пеша... за втори път тази нощ.

Районът беше отцепен. Униформените полицаи още бяха на мястото, за да отблъскват натрупалата се тълпа и да проправят пътя на линейки, пожарни и полицейски коли. Проблясващите лампи придаваха сюрреалистичен вид на цялата сцена.

Новопристигналите задаваха въпроси на онези, които бяха дошли преди тях.

Доръл чу поне пет-шест различни версии за случилото се и кой го е извършил, но нито една от тях не беше близо до истината. Първо „Ал Кайда“, после наркочилъри с походна лаборатория за амфетамини в багажника на колата, после двама влюбени тийнейджъри, решили да се самоубият заедно. На Доръл му беше забавно да слуша различните хипотези.

Получи съболезнования за смъртта на близнака си, който стана жертва на вълната от престъпления. Масово убийство в неделя. Отвлечане във вторник. Сега и кола-бомба. Притеснените граждани искаха да знаят какво се случва с техния мирен градец?

Влизайки в ролята на градоначалник, Доръл със сериозен тон обеща, че градската управа и местната полиция ще направят всичко по силите си, за да заловят виновниците и да сложат край на кървавите престъпления.

Близо час раздава такива обещания, когато най-сетне видя автомобила на Съдебна медицина да се изтегля от мястото при изгорялата кола. Доръл застана така, че да е от страната на шофьора, когато линейката спря, докато полицаи ѝ проправяха път през тълпата.

Доръл направи знак на съдебния медик да свали прозореца.

— Здравсти, Доръл — каза той. — Малко фойерверки тази вечер, а?

Доръл кимна по посока на колата на Ван Алън.

— Успяхте ли да разберете кой е?

— Шофьорът? Нямам представа. Не можем да установим самоличността му — снижи глас той и добави: — Но това да си остане между нас. Регистрационните номера също са унищожени. Опитват се да видят VIN номера на колата, но металът е толкова горещ...

— Ами другият?

— Какъв друг?

— Другият в колата. От страната на пътника. — И той посочи с палеца през рамото си. — Някой каза, че били двама.

— Излъгал е. Вътре имаше само един.

— Какво!?

— От страната на пътника нямаше никого.

Доръл пресегна през отворения прозорец и грабна мъжа за яката. Смаян от реакцията му, медикът блъсна ръката на Доръл настрани.

— Ей, какво ти става?

— Сигурен ли си? Имаше само един труп?

— Както ти казах, само един.

Земята сякаш пропадна под краката на Доръл.

Кобърн беше наполовина под влака, когато бомбата избухна, и именно това го спаси. Задействана в момента, в който Ван Алън отговори на обаждането по мобилния си телефон, експлозията разкъса тялото на Ван Алън и раздроби колата.

Когато Кобърн изпълзя изпод товарния вагон от другата страна, върху него се посипаха парещи отломки, които изгаряха кожата, косата и дрехите му. Тъй като нямаше време да легне на земята и да се търкаля, той заудря с ръце най-опасните места, докато се носеше край влака със скоростта на ловна хрътка.

Човекът зад вагона беше спасил живота му. Ако той не беше тръгнал да бяга, Кобърн щеше да е застанал до отворената врата откъм мястото на пътника, когато Ван Алън натисна клавиша на телефона. Той заобиколи вагона и се затича приведен покрай потъналите в плевели релси, като се опитваше да не се откроява на фона на огненото сияние от горящата кола.

Едва не се препъна в Онър — видя я в последния момент и му беше нужна цяла секунда да разбере, че купчинката върху релсите е човешко тяло. Жена. Онър.

О, господи, ранена е. Мъртва? Не!

Наведе се над нея и зарови пръсти в шията ѝ, търсейки пулс. Тя реагира веднага, като го плесна през ръцете и се разкрещя. Той се зарадва, че е жива, но в същото време ѝ беше бесен, че се е изложила на такава опасност. Обви с ръка кръста ѝ, вдигна я от земята и я притисна към себе си.

— Стига си крещяла! Аз съм.

Коленете ѝ се подкосиха.

— Ранена ли си?

Той я задържа изправена, като подпря рамото ѝ и бързо я огледа. Не видя никакви рани, поне нищо ужасно като парчета стъкло, които стърчат от тялото, или счупени кости, разкъсали кожата, нямаше и дълбоки порязвания. Очите ѝ бяха отворени и гледаше към него, но погледът ѝ си оставаше разфокусиран.

— Онър! — Той я разтърси леко. — Трябва да се измъкнем оттук. Хайде, тръгвай!

Рязко я дръпна за ръката и побягна, сигурен, че ще го последва. Тя така и направи, макар че се препъна няколко пъти, докато влезе в крачка. Когато стигнаха до гаража, той отвори вратата, бутна я вътре и

бързо затвори. Дори не изчака очите му да свикнат с тъмнината, а я поведе към колата пипнешком. Настани я на седалката на пътника, а след това заобиколи и седна зад волана.

Свали си тениската и с нея избърса мръсната грес, с която бяха покрити лицето и ръцете му. По тениската останаха кървави петна. Погледна се в огледалото за обратно виждане. Изглеждаше точно като човек, който току-що се е разминал на косъм с участта да изгори като факла, пролазвайки под товарен влак.

Посегна към задната седалка и взе бейзболната шапка, която беше намерил в пикапа. Така поне донякъде скри лицето си. Помисли си, че всички по улиците на Тамбур през следващия половин час ще се занимават с новината за взрива, а не с някакъв си тип с бейзболна шапка, който кара стар седан.

Погледна към Онър. Зъбите ѝ тракаха и беше обгърнала с ръце раменете си, сякаш се страхуваше да не се разпадне от тръпките, които разтрисаха цялото ѝ тяло. Даже не се опита да я изведе от унеса. За момента дори беше по-добре, че не е съвсем на себе си.

Той излезе от колата и отвори вратата на гаража. Върна се зад волана, сложи ръка на главата на Онър и я избута надолу, под нивото на прозореца.

— Гледай да не те виждат.

Запали двигателя и се изнесе от автосервиза, на път към единственото място, където можеха да намерят спасение.

Работата здраво се беше объркала.

По това време Диего трябваше вече да мие кръвта на Кобърн от бръснача си.

Вместо това целият ден беше пропилян.

Можеше да го прекара с Изабел. Даже си мислеше, че вече е достатъчно безопасно да я изведе навън. Можеха да се разходят из парка, да седнат на пейка и да хранят патиците или да разпънат одеяло под някое дърво. Нещо такова.

Беше виждал разни хора да правят такива неща и беше презирал празните им, безсмислени занимания. Но сега разбираше защо им харесва. Важното бе, че си близо до другия и нищо не може да отвлече вниманието ти от простичката радост да си до него.

Можеше да прекара целия ден, взирайки се в прекрасните очи на Изабел, да я накара да му покаже срамежливата си усмивка, може би даже да се осмели да я хване за ръка. Можеше за първи път да види как изглеждат косата и кожата ѝ на слънчева светлина, как бризът от реката ще прилепи дрехите към стройната фигурка, която така го беше запленила.

Толкова хубаво щеше да е.

Щеше да е хубаво и да убие федералния агент.

Вместо това беше загубил цял ден да наблюдава колата на дебелака.

Бонел Уолъс не излезе от банката даже за обедна почивка. Беше оставил колата си на служебния паркинг още сутринта и тя остана там до пет и десет, когато си тръгна за вкъщи. Счетоводителя беше казал да го последва, затова Диего кара след него през натоварения трафик в пиковите часове. Човекът се прибра направо у дома.

Петнайсет минути след като влезе в разкошната си къща, една цветнокожа жена, облечена с униформа на прислужничка, си тръгна с джипа си. Тя мина през портата на къщата и вратата се затвори автоматично зад нея.

Това стана преди часове, а от тогава насетне никой не беше влизал и излизал.

Диего умираше от скука. Но ако Счетоводителя беше готов да му плаща, за да зяпа някаква си порта, точно това и щеше да прави. Засега. Не и в бъдеще обаче. След като прибереше парите от днешната задача, плюс петте стотака, които му дължаха за предполагаемото убийство на Изабел, той щеше да си вземе нов телефон и да изчезне от радара на Счетоводителя.

Сякаш усетил мислите му, мобилният телефон завибрира. Той го извади от колана си и отговори.

— Готов ли си за една задача, Диего?

— И още питаш!

Счетоводителя му даде нови указания, но те далеч не бяха това, което цял ден бе очаквал да чуе.

— Майтапиш се, нали?

— Не.

— Мислех, че ще трябва да очистя федералния. „Бъди готов, Диего. Всеки момент, Диего“ — имитира го той. — Какво стана с

плана?

— Има промяна. Но това е свързано с плана.

— Как?

— Беше много натоварена и изморителна нощ. Просто направи каквото ти кажа, без да питаш.

Диего погледна голямата бяла къща и се замисли за заповедта на Счетоводителя. Така или иначе беше дошъл и беше похабил толкова време, по-добре наистина да го направи. С неохота попита:

— И какво да направя с него след това?

— Не задавай глупави въпроси. Знаеш какво да правиш. Захващай се. Информацията ми трябва възможно най-скоро. Веднага.

„Веднага“, я си го начукай, каза си Диего, когато затвори телефона. Чаках те цял ден, мамка ти.

Още няколко минути той остана в скривалището си, разглеждайки имението. Както и преди, отбелязваше мислено евентуалните пречки.

Работата нещо не му харесваше. Имаше лошо предчувствие за задачата, и то от самото начало. Защо да не послуша инстинкта си и просто да си тръгне, да остави Счетоводителя да търси някой друг да го свърши?

Но после се сети за Изабел. Искаше да ѝ купи разни красиви неща, а невинаги можеше да ги открадне. Щяха да му трябват пари, особено ако двамата отидат някъде на почивка, за да се порадват един на друг. Счетоводителя плащаше добри пари. Един час, най-много два, и щеше да прибере няколко хилядарки. Щеше да ги вземе и завинаги да се раздели със Счетоводителя.

Взел решение, той излезе от скривалището си. Придържайки се към сенките, той се придвижи безшумно като привидение до задната ограда на двора на Уолъс, на място, където ластарите на глицинията бяха достатъчно дебели, а осветлението — оскъдно.

Прескочи стената.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Стопаните не се бяха завърнали в къщата. Катинарът на гаражната врата изглеждаше точно както Кобърн го бе оставил. Черният пикап не беше преместен от мястото, където самият той го беше паркирал тази сутрин.

Спря седана точно до него и двамата излязоха. Онър, която още беше твърде замаяна, послушно го следваше.

— Хайде да видим как изглежда там горе. — Той кимна към стаята над гаража.

Изкачиха се по стълбището до външната стена. Вратата към стаята беше заключена, но само за десет секунди Кобърн вече беше намерил ключа над горната греда. Отключи и отвори вратата, след това опипом намери ключа за лампата и го щракна.

В малката стая явно беше живял млад мъж. По стените висяха плакати и знаменца на различни спортни отбори. Леглото беше покрито с одеяло със спортни щампи. Две еленски глави с огромни рога се гледаха една друга, закачени на противоположните стени. Подът беше покрит с надраскани, но чисти дъски. Единствените мебели бяха нощно шкафче, скрин и син стол барбарон.

Кобърн прекоси стаята и отвори една врата, зад която се видя килер, а в него — кутия с риболовни принадлежности, въдица и макара, зимни дрехи, старателно прибрани във вакуумни торби, и чифт ловни ботуши на пода.

Подобна врата водеше към банята, която не беше много по-голяма от килера. Нямаше вана, а само душкабина от фибростъкло, доста старичка.

Онър стоеше в средата на стаята и следеше с поглед Кобърн, който изследваше мястото без никакви угризения. Тя обаче се чувстваше много неудобно. Искаше ѝ се да не е толкова тихо. Искаше ѝ се да има повече пространство и второ легло. Искаше ѝ се Кобърн да не се разхожда гол до кръста.

Но най-много ѝ се искаше да изчезнат сълзите, които напиреха под клепачите ѝ.

Кобърн провери крановете на мивката в банята. След като известно време от тръбите се разнасяше фучене и бълбукане, накрая и на двете места бликна вода. Кобърн намери водна чаша в аптечката над мивката, напълни я със студена вода и я подаде на Онър.

Тя я пие с благодарност и я изпи до дъно. Кобърн наведе глава и пи направо от чешмата.

Като се изправи, изтри устата си с опакото на ръката.

— Ето ни у дома.

— Ами ако семейството се върне?

— Надявам се, че няма да го направи. Поне докато си взема душ.

Опита да се усмихне, но си помисли, че едва ли е прозвучало смешно. Имаше чувството, че не е.

— Кой взриви колата?

— Счетоводителя има свой човек в офиса на ФБР. Някой, който разполага с информация. — Той мрачно присви устни. — Някой, който ще умре в момента, в който му науча името.

— И как ще го направиш?

— Когато намерим тайното съкровище на мъжа ти, ще намерим и нашия човек.

— Но не сме го намерили.

— Не сме търсили, където трябва.

— Да не би Ван Алън...

— Не, той и идея си нямаше.

— Какво ти каза, когато се появи вместо мен?

Кобърн ѝ предаде краткия разговор с Том ван Алън.

Онър не го познаваше, но си спомни, че той се беше оженил за момиче от гимназията на Еди.

— Джанис.

Кобърн, който продължаваше да говори, докато тя се опитваше да си спомни, я изгледа странно.

— Какво?

— Извинявай. Мислех си за жена му. Казва се Джанис, ако не се лъжа. Тази вечер и тя овдовя.

Онър искрено ѝ съчувстваше.

— Мъжът ѝ трябваше да прояви повече разум — каза Кобърн. — Наивното копеле наистина си мислеше, че сме съвсем сами.

— Някой е искал да го убие.

— Заедно с теб.

— Само дето ти се яви вместо мен.

Кобърн сви рамене с привидно безразличие.

Тя преглътна болезнената буца, която се надигна в гърлото ѝ, и се опита да се концентрира върху нещо друго. Посочи към рамото му.

— Боли ли?

Той обърна глава и погледна разранената кожа.

— Мисля, че горящо парче от тапицерията на колата падна върху мен. Щипе малко. Не е чак толкова зле. — Погледът му се прехвърли към нея. — А ти? Ранена ли си?

— Не.

— Можеше да пострадаш. И то сериозно. Ако беше по-близо до колата в момента на взрива, навярно щеше да си мъртва.

— Явно съм изкарала късмет.

— Защо излезе от автосервиза?

Въпросът я свари неподготвена.

— Не знам. Просто излязох.

— Не направи каквото ти казах. Не тръгна с колата.

— Не.

— Но защо? Какво смяташе да правиш?

— Нищо не смятах. Действах импулсивно.

— Щеше да се предадеш на милостта на Ван Алън?

— Не!

— Тогава какво?

— Не знам!

Преди да каже още нещо по темата, тя посочи към главата му.

— Косата ти е опърлена.

Той разсеяно прокара ръка през косата си, вървейки към скрина. В едно от чекмеджетата намери тениска, в друго — чифт джинси. Тениската щеше да свърши работа, но джинсите бяха поне петнайсет сантиметра по-къси и петнайсет сантиметра по-широки в кръста.

— Ще трябва да си остана с панталона на баща ти.

— И двамата сме страхотна картинка.

Тя все още беше облечена в дрехите, които носеше, когато бяха избягали от дома ѝ вчера сутринта. От тогава насам беше газила във вода, бе преминавала през тресавище и едва се бе разминала с експлозия.

— Ти вземи душ първа — каза той.

— Ти си по-зле от мен.

— Точно затова няма да искаш да влезеш в банята след мен. Аз ще видя дали мога да намеря нещо за ядене в голямата къща.

И той тръгна, без да каже и дума повече. Онър безпомощно гледаше затворената врата, докато чуваше звука от стъпките му по външните стълби. Няколко минути остана неподвижно на мястото си, като че нямаше сили да помръдне. Накрая се насили.

Сапунът в банята беше от най-евтините, но тя хубавичко се насапуниса с него. Изми и косата си. Топлият душ беше толкова приятен, че можеше да остане цяла нощ под него, но като се сети, че Кобърн се нуждае от душ не по-малко от самата нея, побърза да излезе.

Хавлиите бяха тънички, но успокоително миришеха на „Тайд“. Тя вчеса с пръсти заплетената си коса, а след това отново надяна мръсните дрехи. Не можа да се насили да обуе влажните маратонки. Взе ги в ръце и ги изнесе.

Кобърн се беше върнал с разни продукти, не много по-различни от онези, които откриха на лодката на баща ѝ. Остави плячката върху скрина.

— Няма нетрайни храни в хладилника, така че сигурно са планирали да отсъстват доста време. Но открих един самотен портокал. — Той вече го беше обелил и разделил на парченца. — И това. — Кобърн вдигна чифт кухненски ножици, каквито се използват за разрязване на пиле. — Това е за джинсите ти. Долната част на крачолите е много мръсна.

Ножиците вече бяха свършили работа с панталона на баща ѝ. Той беше отрязан до коленете.

Тя взе ножиците от него.

— Мерси.

— Хайде, хапвай. — Той направи знак към храната, а след това влезе в банята и затвори вратата.

Онър не беше яла нищо след сандвича на паркинга за тирове, но не беше гладна. Вместо това хвана ножиците и отрязва джинсите до

коленете, като остави неподшитите ръбове със стърчащи кончета. Чувстваше се много по-добре без долната част, която се беше втвърдила от изсъхналата кал и блатната вода.

Лампата от тавана блестеше много силно, затова я загаси и включи малка лампа за четене на нощното шкафче. После отиде до прозореца и дръпна евтините завеси.

Денят беше облачен, но сега небето се беше прояснило. Само малки перести облачета се носеха край стопената наполовина луна. „Виждам Луната и Луната ме вижда“. Песента, която пееха заедно с Емили, накара сърцето ѝ болезнено да прескочи — детето много ѝ липсваше. Сигурно вече сънуваше трети сън, прегърнала своя Елмо и любимото си одеялце.

Онър се зачуди дали е плакала, преди да заспи, когато носталгията по дома винаги е най-силна. Дали Тори ѝ е разказала приказка, дали е изслушала молитвата ѝ? Разбира се, че я е изслушала. Даже и сама да не се е сетила, Емили със сигурност ѝ е напомнила.

„Бог да благослови мама и дядо, и Бог да благослови татко на небето.“ Емили казваше една и съща молитва всяка вечер. А снощи беше добавила и „Бог да благослови Кобърн“.

Когато го чу да излиза от банята, Онър бързо избърса сълзите от бузите си и се обърна към него. Беше облечен в отрязания работен панталон и твърде голямата тениска, която беше откраднал от скрина. Беше бос. И сигурно беше намерил самобръсначка, понеже беше обръснат.

Той погледна нагоре към изгасената лампа на тавана, после към светнатата лампа на нощното шкафче и накрая към нея.

— Защо плачеш?

— Липсва ми Емили.

Той повдигна брадичка в знак, че е разбрал. Погледна към храната.

— Яде ли нещо?

Тя поклати глава.

— И защо?

— Не съм гладна.

— Защо плачеш? — попита отново той.

— Не плача. Вече не. — Но още докато го казваше, по бузите ѝ се плъзнаха нови сълзи.

— Защо рискува живота си?

— Какво?

— Защо излезе от автосервиза без колата? Защо тичаше към влака?

— Казах ти. Аз просто... Аз... Не знам защо. — Последните три думи излязоха с ридание.

Той тръгна към нея.

— Защо плачеш, Онър?

— Не знам. Не знам защо.

Когато стигна до нея, тя повтори още веднъж с дрезгав шепот: „Не знам“.

Той сякаш цяла вечност не помръдна, само се взираше в разплаканите ѝ очи. После вдигна ръце, прокара пръсти през влажната ѝ коса и обхвана главата ѝ с длани.

— Знаеш.

Наклони глава и я целуна страстно, както предната вечер, но този път тя не се опита да се съпротивлява на чувствата, които целувката събуди. Не можеше да ги овладее, даже и да искаше. Те бяха бурни, всеобхващащи — и тя им се предаде.

Милувките на езика му, уметите му устни, както и това, че постави големите си длани на хълбоците ѝ и я притегли към себе си, направиха целувката разтърсващо чувствена и изпратиха остри тръпки на възбуда в слабините ѝ. А когато той изръмжа — едва отделил се от устните ѝ — „Няма ли да ме спреш?“, тя поклати глава и го дръпна обратно към себе си.

Той вдигна тениската ѝ и ръцете му се плъзнаха нагоре по гърба ѝ, след това разкопча сутиена и обхвана гърдите ѝ с длани. Онър изстена от удоволствие при нежното докосване на пръстите му и прошепна името му, когато той се наведе и жадно впи устни в гърдата ѝ.

С една ръка той спусна ципа на панталона, после вдигна глава и — оставяйки я почти хипнотизирана от горещия блясък в очите му — взе ръката ѝ, притисна я до себе си и я раздвижи нагоре и надолу. Той отдръпна дланта си, но нейната остана там и го погали. Той тихо изстена някакво проклетие от изненада и удоволствие, когато палецът ѝ потри главичката на члена му.

Навеждайки се към нея с устни до ухото ѝ, той прошепна: „Май ще ми хареса как се чукаш!“.

Докато се целуваха, samozабравени и жадни, той изрита панталона си и с един замах смъкна тениската през главата си. Свали нейната блузка и сутиена ѝ също толкова бързо, а после падна на колене, разкопча джинсите ѝ и ги смъкна надолу заедно с бикините. Целуна я точно под пъпа и със следващото движение я притегли към себе си на пода.

Настани се между бедрата ѝ, изопна тяло над нейното и я облада. С един-единствен тласък. Защото, както и във всичко останало, той действаше без колебание, за да я завладее изцяло. Очите ѝ се разшириха и дъхът ѝ прескочи. Без да откъсва поглед от нейния, той влезе още по-дълбоко в нея, като едва се отдръпваше преди следващия тласък.

Харесваше ѝ тежестта на тялото му, омайваше я топлината на чистата му кожа, усещането на косматите гърди върху нейните, натискът отвън и отвътре, мирисът на силното му тяло, мъжествеността му. Добил смелост, той повдигна коленете ѝ към гърдите, като смени ъгъла на тласъците и увеличи удоволствието десетократно.

Беше невероятно. Почти непоносимо. Тя прехапа долната си устна. Покри очи с ръка, а с другата се опита да спре лудо въртящата се вселена, забивайки пръсти в дървения под. Но продължаваше да се хлъзга, да се хлъзга към...

— Онър.

Задъхана, тя свали ръка от очите си и го погледна в лицето.

— Прегърни ме. Поне се преструвай, че е нещо истинско.

Изстена, обви ръце около него, обхвана гърба му, после плъзна ръце надолу и го привлече още по-дълбоко в себе си. Той изпъшка, заби лице в косата ѝ и тялото му се задвижи в трескав ритъм. Оргазмът му избухна в нея в същото време, когато свърши и тя.

И за нищо не се преструваше...

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

За Клинт Хамилтън чакането беше истинска агония.

Само преди час агент от офиса в Лафайет се беше обадил, за да го информира, че срещата между Онър Жилет и Том ван Алън е приключила катастрофално, с взривяването на автомобила.

От момента, в който получи зашеметяващите новини, Хамилтън крачеше нервно из вашингтонския си офис или седеше с облежани на бюрото лакти, разтривайки челото си. Помисли дали да не пийне от бутилката „Джак Даниелс“, която държеше в най-долното чекмедже на бюрото. Устоя на изкушението. Каквито и да бяха следващите новини от Тамбур, той трябваше да ги посрещне с трезва глава.

Чакаше. Крачеше нервно. Не беше търпелив човек.

Обаждането дойде малко след 01:00 сутринта.

От него стана ясно, че Том ван Алън е загинал при експлозията.

— Моите съболезнования, сър — каза агентът в Луизиана.

— Да, благодаря ви — отвърна разсеяно Хамилтън. — А г-жа Жилет?

— Ван Алън е единствената жертва.

Хамилтън едва не изгърва слушалката.

— Какво? Г-жа Жилет? Кобърн? Детето?

— Местонахождението им е неизвестно — отвърна агентът.

Озадачен, Хамилтън помисли по въпроса, но не се сети за логично обяснение. Попита:

— Какво казват от местната пожарна служба за експлозията?

Отговориха му, че инспектор по умишлените палежи от Ню Орлиънс е бил помолен да съдейства в разследването. Извикани били и агенти от Силите за борба с тероризма.

Имаше много въпроси без отговор, но по един властите бяха единодушни: от изгорелия автомобил е изваден само един труп.

Хамилтън попита дали жената на Ван Алън е уведомена.

— Искам да ѝ се обадя лично, но не и преди да е била официално уведомена.

— Двама агенти са изпратени в дома на Ван Алън.

— Дръжте ме в течение. Интересува ме всичко, свързано с този случай, независимо дали е официална информация, или слух. Всичко. Особено за Кобърн и г-жа Жилет.

Той приключи разговора и заби юмрук върху бюрото си. Защо, по дяволите, Кобърн не му се беше обадил, за да му докладва къде се намира и каква е ситуацията? Проклетият кучи син! Но от друга страна, както неохотно признаваше пред себе си, взривяването на кола-бомба не вдъхва особено доверие на който и да било агент в неговите началници, нали?

Хамилтън реши, че вече не може да се занимава със случая от разстояние. Налагаше се да замине. Щеше му се да бе взел първия полет за Луизиана веднага след като получи първия SOS сигнал от Кобърн. От тогава насам нещата само се бяха влошили.

Той направи няколко телефонни разговора и получи разрешение от началството. Поиска отряд агенти, обучени за специални операции.

— Не по-малко от четирима мъже, не повече от осем. Искам ги в Лангли с пълно снаряжение и готови да се качат на самолета в 02:30 часа.

Всички, с които разговаря, го попитаха защо превозва със самолет бойци и оборудване, след като може да използва областния отряд в Ню Орлиънс. Отговорът към всички беше един и същ.

— Понеже не искам никой да разбере, че пристигам.

Когато на вратата се звънна, Джанис ван Алън се втурна да отвори. Съзнаваше, че е само по нощница, но изобщо не се притесняваше от това. Когато отвори вратата, тя държеше телефон в ръката си и лицето ѝ беше притеснено.

Отсреща стояха двама непознати. Единият беше мъж, а другият — жена, но тъмните им костюми и сериозни физиономии ги правеха еднакви като близнаци.

— Г-жа Ван Алън? — Жената извади кожен портфейл за документи и показа картата си на Джанис. Партньорът ѝ направи същото. — Аз съм специален агент Бет Търнър, а това е специален агент Уорд Фицджералд. Ние сме от офиса на Том.

Гърдите на Джанис се повдигнаха и спаднаха с няколко кратки вдишвания.

— Къде е Том?

— Може ли да влезем? — попита любезно жената.

Джанис тръсна глава.

— Къде е Том?

Те замълчаха, но каменните им физиономии издадоха целта на посещението.

Джанис изпищя и сграбчи ръба на вратата за опора.

— Мъртъв ли е?

Специален агент Търнър посегна към нея, но Джанис дръпна ръката си назад, преди жената да я докосне.

— Мъртъв ли е? — повтори тя с дрезгав глас. После коленете ѝ се подкосиха и тя се свлече на пода.

Двамата агенти на ФБР я вдигнаха и почти я пренесоха в хола, където я поставиха на дивана. През цялото време Джанис крещеше името на Том.

Тогава агенти Търнър и Фицджералд започнаха да ѝ задават въпроси.

— Има ли някой, на когото да се обадите, за да остане с вас?

— Не — изхлипа тя в дланите си.

— Свещеник? Приятел?

— Не, не.

— Има ли член на семейството, когото също трябва да информираме?

— Не! Само ми кажете какво се е случило.

— Да ви направим ли чай?

— Нищо не искам! Искам само Том! Искам си съпруга!

— Дали синът ви...

Очевидно те знаеха за Лени, но не бяха сигурни как да формулират въпрос за него.

— Лени, Лени! — завайка се тя. — О, господи! — Тя зарови лице в ръцете си и изхлипа.

Том обичаше сина им. Колкото и безнадеждно да изглеждаше всичко, колкото и да не вярваше, че някога ще отвърне на любовта му, обичта на Том към Лени беше непоклатима.

Специален агент Търнър седна до нея и сложи утешително ръка през раменете ѝ. Фицджералд се беше преместил и стоеше в другия край на стаята с гръб към тях, говорейки тихо по мобилния си телефон.

Търнър каза:

— Ще имате пълната подкрепа на Бюрото, г-жо Ван Алън. Всички харесваха и уважаваха Том.

Джанис вдигна ръка, готова да ѝ удари плесница. Том изобщо не беше уважаван и по собствените му думи малцина от колегите му го харесваха.

— Как се случи?

— Все още се опитваме да определим...

— Как се случи? — остро повтори Джанис.

— Бил е сам в колата си.

— Колата?

— Паркирал я близо до изоставена железопътна линия.

Джанис вдигна треперещи пръсти към устните си.

— О, господи! Самоубийство? Ние... се счепкахме днес следобед. Той тръгна от къщи разстроен. Опитвах се да му се обадя, за да... да му обясня. Да му се извиня. Но той не вдигаше телефона си. О, боже! — проплака тя и се изправи на крака.

Търнър хвана ръката ѝ и я дръпна обратно на дивана. Успокоително докосна рамото ѝ.

— Том не се е самоубил, г-жо Ван Алън. Загинал е при изпълнение на служебния си дълг. В колата му е била поставена бомба.

Джанис зяпна.

— Бомба?

— Да, взривно устройство. В момента се провежда пълно разследване.

— Но кой... кой...

— Със съжаление трябва да ви съобщя, че лицето, заподозряно за това деяние, също е агент на ФБР.

— Кобърн? — прошепна Джанис.

— Знаете за него?

— Разбира се. Първо, заради масовото убийство в склада. После, Том ми каза, че бил агент, който работи под прикритие.

— Дватама поддържаха ли контакт?

— Поне аз не знам. Но Том ми каза днес, че може да го извикат да прибере Кобърн. — По лицето на агентката премина болезнена гримаса. — Това ли е дългът, който Том е изпълнявал?

— Трябваше да се срещнат с г-жа Жилет при железопътната линия. Том отиде там, за да я вземе.

— Кобърн му е устроил клопка?

— Все още се опитваме да установим...

— Моля ви, кажете ми, че Кобърн е в ареста.

— За съжаление не.

— Господи, защо не е? Какво правят хората ви? Кобърн очевидно е превъртял. Ако го бяхте прибрали навреме, Том щеше да е жив. — Тя вече не се сдържаше. Изхлипа: — Цялото ви скапано Бюро е пълно с некадърници. Затова моят Том е мъртъв!

— Г-жо Ван Алън?

Джанис подскочи. Не беше усетила, че Фицджералд се е върнал при тях. Той ѝ подаде мобилния си телефон.

— За вас е.

Тя се втренчи в него, след това в телефона и едва тогава го пое от ръката му и го сложи до ухото си.

— Ало?

— Г-жо Ван Алън? Обажда се Клинт Хамилтън. Току-що научих за Том. Искан да се обадя и да ви кажа лично колко дълбоко...

— Майната ти!

Джанис прекъсна разговора и подаде телефона на агента.

Положи усилие да възвърне самообладанието си. Избърса лице и пое въздух дълбоко, а когато се усети по-сигурна в себе си, се изправи и тръгна към вратата. Излезе от стаята с думите:

— Няма да ви изпращам. Трябва да видя как е синът ми.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— На теб дали...

— Дали какво?

— Дали ти хареса как... — Онър остави въпроса недовършен.

Кобърн извърна глава и я погледна.

— Ами, никак! Преструвах се през цялото време. Не ми ли пролича? — Тя се усмихна срамежливо и зарови лице в гърдите му. Той я привлече към себе си. — Хареса ми.

— Повече от кихане?

— Може ли да помисля по този въпрос и после да ти кажа?

Тя тихо се засмя.

Бяха се преместили от пода на леглото и лежаха, преплели крака. Тя леко духна косъмчето от гърдите му, което я гъделичкаше по носа.

— Та какво му беше името?

— На кого?

— На коня, който е трябвало да застреляш. Дал си му име. Как се казваше?

Той погледна надолу към нея, а после настрани.

— Забравих.

— Лъжеш — тихо каза тя.

Кобърн остана неподвижен и мълча цяла вечност, а после изрече:

— Дъсти.

Тя подпря юмрук върху гърдите му, облегна брадичка на юмука и го погледна в лицето. Кобърн упорства няколко секунди, после също я погледна.

— Всеки ден, когато се прибирах от училище, той идваше до оградата, сякаш искаше да ми покаже, че се радва да ме види. Май ме харесваше. Но само защото го хранех.

Онър се протегна и прокара палец по линията на брадичката му.

— Съмнявам се, че е само заради това.

Той помръдна рамо равнодушно.

— Беше просто кон. Какво ли разбира. — После се обърна с лице към нея: — Стига сме говорили за това. — Подръпна кичур от косата ѝ и се вгледа внимателно в него, разтривайки го между пръстите си. — Хубава е.

— Благодаря. Била е и по-хубава.

— И ти си хубава.

— Отново благодаря.

Той огледа внимателно лицето ѝ, но накрая очите му се спряха върху нейните.

— Не си била с друг след Еди.

— Не.

— За мен беше адски приятно. Но си мисля, че може да ти е причинило болка.

— Мъничко, отначало. После не.

— Извинявай. Не помислих за това.

С дрезгав шепот тя каза:

— Нито пък аз.

Беше ѝ трудно да го признае, но беше самата истина. Радваше се, че мислите за Еди не я връхлетяха точно в този момент, макар че дори и да бе станало, тя пак щеше да се люби с Кобърн.

Двама мъже — две напълно различни преживявания. Еди беше прекрасен и пламенен любовник и тя щеше завинаги да пази в сърцето си чудесни спомени за него. Но Кобърн имаше предимство. Той беше жив, топъл, мъжествен — и тъкмо в този момент се привеждаше към нея.

Целувката беше ленива и възбуждаща. Ръцете ѝ обхождаха цялото му тяло, както неговите изследваха нейното. Тя откри стари белези и ги целуна въпреки протестите му. Той я нарече перверзна, когато тя погали с език зърното на гърдите му, но след това обяви, че е голям почитател на перверзиите. Ръката ѝ се плъзна по твърдите мускули на корема му и проследи формата на тялото му надолу до члена.

— Направи онова с палеца — прошепна той.

Тя го направи и когато усети капчица влага на пръста си, той простена, изричайки няколко проклетия.

Пръстите му безпогрешно се насочиха към най-чувствителните места по тялото ѝ и когато я погали, тя остана почти без дъх. Отново

усети горещина и болезнено свиване в утробата си и се притисна в него, умолявайки го, без никакъв срам. Той сведе глава към гърдите ѝ и ги зацелува бавно и страстно.

Вдигна ръката ѝ над главата и целуна нежната вдлъбнатина под мишницата, после спусна устни надолу към гръдния кош, като постепенно я обръщаше, докато тя се озова по корем. Отмести косата ѝ настрани и нежно захапа тила ѝ, а след това започна да си проправя път с целувки надолу по гръбнака ѝ.

Усети топлия му дъх по кожата си, когато той се засмя.

— Виж ти, кой би се сетил?

Тъй като знаеше какво е открил, Онър каза с привидно смирение:

— Не си единственият с татуировка. — Самата тя няколко минути се беше възхищавала на бодливата тел, обхождаща целия му бицепс.

— Знам, обаче точно тук, над дупето? При това начална учителка? Не ми се вярва, че моята учителка от началното училище е имала татуировка. — Той се наведе и лекичко захапа меката част на ухото ѝ. — Обаче се възбудям страхотно, като си помисля за татуировката. Какво те накара да си я сложиш?

— Два яки коктейла „Ураган“ в бара „Пат О’Брайън“. Двамата с Еди прекарахме три дни в Ню Орлиънс, докато Стан гледаше Емили.

— И ти се напи?

— Бях само пийнала. Не беше трудно да ме убедят.

Кобърн беше стигнал с целувки чак до татуировката и сега чертаеше невероятно възбуждащи кръгове с език около нея.

— Какво изобразява?

— Китайски символ. Може би японски. Не си спомням. — Тя изстена от удоволствие. — Всъщност, докато правиш така, не мога изобщо да мисля.

— Вярно? Ами какво става, когато правя ей така? — Той провря ръка между нея и матрака и започна да я гали отдолу, като същевременно се отпусна върху гърба ѝ. — Онзи ден в твоята баня... — промърмори той, като устните му докосваха ухото ѝ, — когато те бях изправил облеганата на вратата.

— Аха...

— Ето това исках да направя... Да те докосна... ето тук.

Онова, което правеше той, я накара да диша учестено, но тя успя да каже:

— Бях много уплашена.

— От мен?

— От това, което щеше да направиш.

— Да те нараня?

— Не, да ме накараш да се чувствам така, както сега.

Кобърн застина.

— Наистина ли?

— За мой срам — да.

— Обърни се — изръмжа той.

Помогна ѝ да се обърне по гръб, после коленичи между краката ѝ и погали с устни корема ѝ. Покри с леки целувки ханша ѝ, а после мястото точно над венериния хълм. След това се премести по-надолу.

— Кобърн?

— Шшшт.

Сложи ръка така, че пръстите му галеха корема ѝ, докато палецът мина по-надолу и нежно докосна клитора. После устата му се впи в нейната. Двойната милувка с устните и палеца скоро я накара задъхано да вика името му и с тяло да го моли да не спира.

И той не спря. Но когато тя стигна до върха, той беше вече вътре в нея, беше в нея, когато самият той свърши, и когато Онър най-сетне се почувства достатъчно силна, за да отвори очи, той още беше там, обхванал лицето ѝ в длани, и галеше скулите ѝ с палци.

Изразът на лицето му беше толкова странен, че тя колебливо попита:

— Какво има?

— Никога не съм бил голям фен на мисионерската поза.

Тъй като не беше съвсем сигурна как да реагира на това, тя каза простичко:

— Така ли?

— Предпочитах да го правя по който и да е друг начин.

— Защо?

— Защото с нищо не допринасяше за възбудата ми.

— Кое?

— Да гледам лицето на жената. — Той промърмори тези думи, сякаш сам беше озадачен от тях.

Гърлото ѝ се сви. Посегна и го погали по бузата.

— А искаше ли да гледаш моето лице?

Той продължи да се взира в очите ѝ още няколко секунди, след което се отдръпна от нея толкова рязко, че емоционалното оттегляне се усети по-осезателно от физическото.

Онър не искаше това и го последва, обръщайки се настрани, за да е лице в лице с него. Той лежеше по гръб, загледан в тавана, внезапно отчужден от нея.

Тя произнесе името му.

Кобърн обърна леко глава.

Тя каза тихо:

— Когато всичко това свърши, никога няма да те видя отново, нали?

Кобърн изчака секунда, а след това рязко поклати глава — да, точно така.

— Така... — прошепна тя с печална усмивка. — Така и мислех.

Той се върна към изследването на тавана и Онър реши, че това е краят на разговора. Но той каза:

— Предполагам, че сега си промени мнението за това.

— За кое?

— Дето спа с мен. Но ти знаеше как стоят нещата — оправда се той, сякаш Онър спореше с него. — Или поне би трябвало да знаеш. Не съм крил кой съм, нито какво съм. И, да, наистина исках да те съблека още в първата минута, когато те видях, но и това не съм крил. Само че не съм от мъжете, които рисуват сърчица и подаряват цветя. Даже не съм от онези, които остават цяла нощ. Не държа жената за ръка. Не се гушкам... — Той замълча, после изпсува. — Не правя такива неща, и толкоз.

— Не, ти само рискува живота си, за да спасиш моя. И то неведнъж.

Кобърн обърна глава и я погледна.

— Няколко пъти ме попита защо съм излязла от автосервиза — каза тя. — Сега аз искам да те попитам нещо. А ти защо се връщаше към него?

— Какво?

— Ти ми беше казал, че ако не се върнеш до няколко минути след десет часа, трябва да тръгна с колата и да се отдалеча колкото е

възможно повече от Тамбур. Следователно именно това е трябвало да съм направила. След като едва не загина при експлозията, с изгорено рамо и опърлена коса, ти можеше да побегнеш в коя да е посока, за да се измъкнеш, но не го направи. Когато ме намери на железопътната линия, ти бягаше точно към автосервиза. Към мен.

Той не каза нищо, но мускулите на челюстта му се стегнаха.

Онър се усмихна и се премести по-близо до него, притискайки тялото си до неговото.

— Не е нужно да ми даваш цветя, Кобърн. Даже не е нужно да ме прегръщаш. — Тя сложи глава върху гърдите му, точно под брадичката. Ръката ѝ се обви около врата му. — Позволи ми аз да те прегърна.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Диего държеше острието на бръснача до адамовата ябълка на Бонел Уолъс.

Тоя Уолъс се оказа упорито копеле. Проникването в къщата беше по-лесно, отколкото Диего очакваше. Алармата не беше включена, затова не му се наложи да нанесе мълниеносен удар и да изчезне веднага, преди да се появят ченгетата. Напротив, успя да влезе незабелязано и даже да разучи разположението на къщата, преди Уолъс да разбере за присъствието му.

Мислеше, че всичко ще мине съвсем по вода, докато не осъзна, че Уолъс е в кабинета си в предната част на къщата, където го беше забелязал предната вечер, а оттам можеше да ги види всеки, който се озовеше на улицата.

Звучите на телевизионното шоу попиха шума от стъпките му, докато се изкачваше по извитата стълба. На втория етаж имаше стаи от двете страни на дълъг коридор, но Диего скоро откри спалнята на Уолъс. Сивият костюм на тънко райе, който Уолъс носеше в банката през деня, бе метнат върху гърба на креслото. Официалните му обувки бяха в средата на пода, а вратовръзката лежеше захвърлена на гигантското легло.

Диего се настани в стаята гардероб. Мина цял час и половина, преди Уолъс да се качи на горния етаж.

От гардероба Диего дочу чуруликането на системата за сигурност, когато Уолъс въведе кода, за да я активира през нощта. Това, разбира се, щеше да създаде проблем. Това означаваше, че Диего не може да се измъкне от къщата, без да активира алармата. Но той реши, че ще се притеснява за това, като му дойде времето. Първо трябваше да измисли как да надделее над човек, който беше два пъти по-едър от него.

Уолъс обаче му помогна. Още щом влезе в спалнята, той потегли към банята, разкопчавайки пътьом панталона си. И двете му ръце бяха заети.

Диего се прокрадна зад него, сложи едната си ръка върху челото му и го дръпна назад, като в същото време притисна бръснача към гърлото на банкера. Уолъс извика не толкова от страх, колкото от изненада. Инстинктивно посегна назад и с двете си ръце и се опита да се обърне, за да отблъсне нападателя си. Урината му опръска стената зад тоалетната чиния.

Диего поряза опакото на ръката му, за да му покаже, че не се шегува.

— Ако се съпротивляваш, ще ти прережа гръкляна.

Уолъс спря да се бори. Дишайки тежко, той попита:

— Кой си ти? Какво искаш? Пари? Кредитни карти? Вземай ги. Не съм те видял. Не мога да те разпозная, ако ме попитат. Така че вземай каквото искаш и се махай оттук.

— Искам твойта кучка.

— Какво?

— Кучката. Тори. Къде е?

Уолъс беше силно изненадан. Диего почти усещаше как мислите препускат из главата на банкера, притисната към гърдите му.

— Тя... тя не е тук.

— Това го знам, идиот такъв. Защо мислиш съм опрял бръснач в гърлото ти? Искам да знам къде е.

— Защо?

Ръката на Диего се раздвижи и с мълниеносна бързина поряза бузата Уолъс.

— Господи!

— О, извинявай. Да не би да те заболя? — Той заби коляно отзад в колянната свивка на Уолъс, за да го подкоси, но идеята не проработи. Мъжът беше тежък и ставаше все по-трудно да го държи. — Застани на колене!

— Защо? Не ти се противопоставям.

— Долу, на колене — изсъска Диего.

Уолъс се подчини. Диего хареса тази поза. Предлагаше повече възможности за избор. Освен това беше унижителна за Уолъс, а това работеше в полза на Диего.

— Каж ми къде е Тори.

— Не знам. Днес не съм я виждал и не съм говорил с нея.

Диего замахна с бръснача и долната половина от меката част на ухото на Уолъс падна върху рамото му. Той извика отново.

— Следващия път ще е цялото ухо. И тогава Тори няма да те иска повече, мазно лайно такова. Никоя жена няма да те иска, понеже ще изглеждаш като изрод. Къде е Тори?

Номерът с ухото обикновено вършеше работа. Често това беше последното нещо, което трябваше да отреже, преди да кажат на Диего каквото искаше да научи, и тогава той завършваше работата с един дълбок разрез през гърлото. Веднъж му се случи разпитваният да издържи, докато му отрязва и двете уши, и носа, но оня беше страшен куражлия.

Диего се надяваше банкерът да не му отнеме толкова време. Не му харесваше тази къща. Хрумна му, че Уолъс може да е активирал безшумна аларма, някакъв вид паникбутон, който да алармира полицията за нарушител и евентуално насилие. Не му се вярваше, но не беше оцелял досега с тоя занаят, като постъпва небрежно.

Така че след пет минути представление беше готов да приключи с Уолъс и да каже „адиос“ на Счетоводителя завинаги.

— Още веднъж те питам. Давам ти тоя шанс, понеже съм добър. Къде е Тори?

— Не знам, кълна ти се — отвърна Уолъс. — Получих кратък есемес от нея рано сутринта. Налагало се да напусне града заради нещо спешно.

— И къде да отиде?

— Не ми каза.

— Къде ти е телефонът?

— Оставих го в офиса.

— Абе ти за идиот ли ме вземаш! — Викът му отекна сред мраморните стени на банята. Отрязва парче и от другото ухо на Уолъс.

Уолъс пое болезнено въздух, но този път не извика.

— Хвърлих телефона на стола, когато дойдох тук, за да пикая. Иди го потърси. Сам ще видиш.

— Виждам, че ме мотаеш нещо.

— Не, не е вярно. Кълна се.

— Искаш да отида да видя дали телефонът ти е в спалнята? Добре. Но няма да се отървеш от мен, докато не ми кажеш това, което искам да знам, или докато не умреш. — Той му даде няколко секунди

да обмисли казаното. — За мен е все тая, но за теб нещата могат да са по-лесни.

— Мисля, че така или иначе ще ме убиеш.

— Каж ми къде е Тори.

— Не знам.

— Къде е тя?

— Ако знаех, щях да съм с нея.

— Къде е тя?

— Не знам. Но даже и да знаех, нямаше да ти кажа.

— Каж ми или ще умреш през следващите пет секунди.

— Нищо няма да ти кажа. Обичам я.

Диего се стрелна като усойница, но не преряза гърлото на мъжа. Вместо това удари главата му в тоалетната чиния. Едрото тяло падна тежко на пода, покрит с мраморни плочки. Челото му остави кърваво петно върху бялата порцеланова тоалетна чиния.

Диего използва хавлия с монограм, за да избърше бръснача си, след това го сгъна и излезе от банята. Мобилният телефон беше точно където беше казал Уолъс. Докато го наблюдаваше от гардероба, явно бе пропуснал да види как го оставя по пътя към тоалетната.

Той бързо слезе към долния етаж, като внимаваше да не се мярка пред прозорците в предната част на сградата. Беше влязъл в къщата от кухнята. Имаше включена само една лампа — над готварската печка. Той вдигна телефона на Уолъс към светлината и влезе в списъка с текстови съобщения. Тори. Осем и четиридесет и седем сутринта. Казваше, че напуска града за кратко, но не съобщаваше къде отива. След това Диего погледна в списъка с разговорите на Уолъс. Много от тях бяха насочени към телефонния номер на Тори. Нито един обаче не беше постъпил от нея. Дебелакът явно беше казал истината.

Диего използва телефона си, за да се обади на Счетоводителя.

— Намерих мобилния номер на Тори Шира.

— Аз исках да науча къде се намира.

Диего изрецитира номера и обясни за есемеса.

— Дотук много добре — с хладен глас каза Счетоводителя, — но къде е тя?

— Уолъс не знае.

— Не го ли научи от него?

— Уолъс не знае.

— „Не знае“? В сегашно време?

— Каква полза, ако го убия?

— Какво ти става, Диего? Мъртвецът не може да те разпознае.

— И Уолъс не може. Той не ме видя.

След продължителна тишина Счетоводителя попита:

— Къде си в момента?

— Още съм в къщата му.

— Тогава опитай пак. Има пръсти на ръцете и краката, пенис.

— Няма да помогне.

Преди всичко друго Диего имаше вяра на инстинкта си, а Уолъс изглеждаше от типа, който ще умре, за да защити любимата жена.

— Казва, че не знае къде е тя, и аз му вярвам — подчерта той пред Счетоводителя.

— Никакви свидетели, Диего.

— Казвам ти, че не ме видя, а за теб изобщо не съм споменавал.

— Досега не си оставял жертвата си жива. Какво ти става? Защо си се размекнал?

— Не съм. Но не съм си загубил ума. Ако убия Уолъс, ще поема излишен риск. Отворя ли вратата на тази къща, ченгетата ще дотичат веднага. Ако ме докопат, не искам да е с мъртвец в ръцете.

— Отказваш да направиш каквото те помолих?

— Това, което искаш, е невъзможно. Няма смисъл да убивам човек заради информация, която не може да ми даде.

Отсреща настъпи пауза. После Счетоводителя каза:

— За втори път ме разочароваш, Диего.

Мазният му тон накара Диего да потръпне.

Всеки, който познаваше Счетоводителя, беше наясно какво се случва с хората, които го разочароват.

Диего не се страхуваше, че ще го убият. Беше твърде способен, за да го загубят. Не, Счетоводителя щеше да използва друг начин да го накаже... Внезапно осъзна нещо и самата мисъл го смаза като каменна лавина. „За втори път ме разочароваш“.

Стомахът на Диего се сви. Помисли, че може да повърне. Без да помисли за последствията, той отвори вратата на кухнята. Алармата зазвъня. Шумът бе оглушителен, но Диего почти не го чу. Страшните мисли, които се блъскаха в главата му, предвещаваха нещо далеч по-лошо от арест.

Той се втурна през каменната тераса и през моравата. Докато стигне оградата на имението, вече беше останал без дъх, но не спря нито за секунда. Покатери се по стената, като се държеше за глицинията. Достигна върха, праметна крака от другата страна и скочи. Прелетя близо три метра и половина и се приземи тежко. Коленете му поеха най-много от сътресението и адски го заболяха, но болката не го забави.

Той чу сирените на приближаващата полицейска кола и се придвижи по най-прекия път до откраднатия автомобил, макар че това означаваше да излезе на открито, вместо да се промъква в сенките.

Никой не го подгони. Когато стигна до колата, беше вир-вода от пот и трепереше толкова неудържимо, че едва успя да запали. Без да го е грижа, че може да привлече нечие внимание, той потегли рязко, със свистене на гумите.

Караше приведен над волана, вкопчил в него побелелите си от страх и ярост пръсти. Не беше научен да се моли и не вярваше в Бог, затова се опитваше да се пазари с разни свои измислени божества и мислено умоляваше безименната върховна власт, която и да беше тя.

Той наруши свещения си закон и се устреми директно към сградата, в която живееше. Спря толкова рязко, че гумите му запушиха. Излезе от колата, без даже да угаси двигателя или да затвори вратата.

Някой беше изрязал с горелка ключалката на външната врата и тя беше открената. Диего се хвърли през вратата в пълна тъмнина. Тичаше през усойните коридори и се спускаше като звяр надолу по стълбищата, които познаваше наизуст.

Когато стигна по-долното ниво и видя отворената врата на убежището си, той се закова на място. Дишането му беше съпроводено с хрипливи, стържещи звуци, сякаш някой режеше с трион. Това бе единственият шум в цялата сграда. Мислеше, че ще умре от болката в гърдите си. Почти се надяваше да умре, за да не му се налага да разбере какво се е случило.

Но трябваше да разбере.

Той се насили и закрачи към осветеното преддверие. Погледна в стаята, която беше негово убежище. До тази вечер.

Изабел лежеше възник на леглото. Беше съвсем гола и разкрячена в неприлична поза. Лицето ѝ беше обезобразено. По ръцете и краката ѝ имаше синини и порязвания. Имаше следи от ухапвания, толкова

дълбоки, че бяха пробили златистата ѝ кожа. Имаше изсъхнала сперма. И кръв.

Бяха го държали далеч от дома цял ден, за да могат главорезите на Счетоводителя необезпокоявани да измъчват Изабел и да принудят Диего да усвои трудния урок на сляпото подчинение.

Само красивата ѝ копринена черна коса беше останала непокътната. Диего коленичи до леглото, погали я по главата, нашепвайки мили думи, после скри лице в косата ѝ и заплака.

Коленете му бяха напълно изтръпнали, когато най-накрая се изправи. Премести тялото на Изабел, променяйки грозната поза. С нежен жест разкопча сребърното кръстче от врата ѝ. Целуна порязаните ѝ подути устни — първата им целувка бе и последна. Зави тялото ѝ с одеяло.

Огледа стаята, преценявайки всеки предмет в нея, и реши, че няма нищо, което си струва да спаси от тук, даже и скъпия килим. Изсипа златните рибки в тоалетната и дръпна сифона. Беше по-добрата смърт. По-добра от смърт във вряла вода.

Направи купчина от вещите си в средата на стаята, сложи запалката до тях и изчака, за да е сигурен, че огънят ще се разгори. Когато обърна гръб на стаята, пламъците вече облизваха покривката на леглото — погребалната клада на Изабел.

Бавно и с натежало сърце той мина през изоставената фабрика и излезе на нивото на улицата. Вече усещаше миризмата на дима и си помисли, че скоро пламъците ще обхванат цялата сграда.

Колата беше изчезнала, разбира се. Нямахше значение. Тръгна по тротоара, като се придържаше близо до сградите, стиснал с дясната си ръка дръжката на бръснача в джоба на панталона си, и си мислеше, че вероятно Счетоводителя не беше приключил сметките си с него.

Той също имаше сметки за уреждане със Счетоводителя.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Бонел Уолъс дойде в съзнание. Лежеше по гръб на пода на банята си и някой светеше с фенерче в очите му. После задържа клепача му отворен с облечените си в ръкавица пръсти.

— Г-н Уолъс, чувате ли ме?

— Изключете този проклет фенер. — Черепът на Уолъс щеше да се пръсне от болка. Човекът от Бърза помощ не изпълни молбата му. Вместо това той отвори насила и другото око на Уолъс и размаха фенерчето на сантиметър от зеницата му.

Уолъс посегна, за да перне ръката, облечена в синя ръкавица. Или поне се опита. Не докосна нищо освен въздух и осъзна, че вижда двоен образ.

— Г-н Уолъс, лежете неподвижно, моля. Имате мозъчно сътресение.

— Нищо ми няма. Хванахте ли го?

— Кого?

— Копелето, което ми причини това.

— Задната врата беше отворена, когато пристигнахме. Нападателят ви е избягал.

Уолъс се опитваше да седне, докато двамата медици се опитваха да го задържат легнал.

— Трябва да говоря с ченгетата.

— Те претърсват жилището, г-н Уолъс.

— Извикайте ги.

— Можете да говорите с полицаите по-късно. Те ще поискат показанията ви. Междувременно ще ви пренесем в реанимацията, където ще ви направят рентгено...

— Никъде няма да ме пренасяте! — Уолъс силно тласна ръката на младия мъж и този път улучи. — Махайте се от мен. Добре съм. Трябва да предупредя Тори. Донесете ми телефона. Той е на стола в спалнята.

Двамата униформени се спогледаха. Единият стана и изчезна през вратата. След секунди се чу гласът му:

— На стола няма телефон.

Уолъс тихо изстена.

— Взел ми е телефона. В моя телефон е номерът ѝ.

— Чий номер?

— Господи! Чий, мислите? На Тори.

— Господине, моля, легнете по гръб и ни дайте възможност... — Той сграбчи младия мъж за яката на униформената риза.

— Казах ви, че съм добре. Но ако нещо се случи с Тори, ще се разправам първо с вас и ще ви направя живота истински ад. Така че веднага извикайте ченгетата при мен — на секундата!

Кобърн беше свикнал да почива със същата ефикасност, с която действаше. Той се събуди след два часа и се почувства почти напълно възстановен.

Онър все още бе притисната до него. Дясната му ръка беше изтръпнала. По нея сякаш лазеха мравки, но той я остави, където си беше — на гърдите ѝ. Не искаше да я буди, докато наистина не се наложи. Освен това ръката му се чувстваше добре там.

Дланта ѝ бе върху гърдите му и той шокиран осъзна, че насън я беше хванал със собствената си ръка, задържайки я там, точно над сърцето си.

Трябваше да си признае: здравата беше хлътнал. Строгата начална учителка, която се беше любила с него със същия плам, с който му се беше опълчила преди два дни, хубавичко му бе влязла под кожата.

Чертите на лицето ѝ бяха меки и женствени, но поведението ѝ не беше като на някоя от онези припадничави малки женички. Даже и когато му идваше да я удуши, задето е направила нещо безразсъдно, пак се беше възхищавал на смелостта ѝ. Той сериозно смяташе, че беше способна да го убие — или поне да умре, опитвайки се да го направи — ако беше посегнал на детето ѝ.

Мисълта за Емили го накара да се усмихне. Малката бърборана. Успокояваше се, като знаеше, че тя е на безопасно място, но не се радваше толкова, че се е отървал от нея, както отначало си мислеше.

Навярно нямаше да я види повече, но сигурно щеше да се сеца за нея винаги, когато види някоя от онези червени играчки с очи на буболечки. Знаеше също, че всеки път, когато си припомни как тя го беше целунала по бузата с такова необяснимо доверие, щеше да го заболи ей там, почти до сърцето.

Даже и сега болеше.

Но той избута настрана тези мисли. Напоследък му идваха наум много глупости и не можеше да си обясни тази сантименталност. Отдаваше го единствено на тежката и объркана мисия. Нищо чудно, че се беше размекнал. Нищо чудно, че вместо да обмисля какво да предприеме по-нататък, той лежеше тук, попивайки топлината на голата Онър, оставяйки я да проникне в тялото му като лечебен балсам.

По дяволите, много беше сладка. Стегната и гореща, и влажна от желание. Да се чуди човек.

А когато беше разбрал, че той е първият мъж, с когото тя се люби след смъртта на съпруга ѝ, се беше почувствал като Супермен. Но и точно тогава стана объркващо, когато нещата преминаха от най-обикновен секс към нещо друго, когато беше пожелал да усеща ръцете ѝ върху тялото си, когато искаше да знае, че не някакъв спомен или призрак, а човек от плът и кръв разтърсва нейния свят. Искаше тя да знае, че е той, а не някой друг.

И това го уплаши.

Защото никога досега в живота си не беше имал нужда и не беше искал някой да се нуждае от него или да го иска.

Добре че ситуацията скоро щеше да се разреши и когато всичко приключи, той щеше да си тръгне — без ангажименти. И двамата щяха се върнат към предишния си живот и никога нямаше да се видят отново. Той ясно беше казал как стоят нещата — и тя го бе приела.

Добре де, беше я оставил да се гушка в него, докато спи. Като толкова иска да спи в прегръдките му, хубаво. Хубаво. Стига и двамата да са наясно, че тази интимност е временна.

Но не можеше да отрече колко приятно беше чувството да я усеща до себе си. Усещаше дъха ѝ по кожата си. Усещаше меката и гладка вътрешна страна на бедрото ѝ до своето бедро. Ръката му беше като в топло гнезденце между гърдите ѝ. Дланта на другата беше точно между бедрата ѝ и ако само обърне ръка и...

Членът му се събуди.

Можеха да го направят само още веднъж, нали? Кой би пострадал? Той нямаше да каже на никого. Тя също, това бе повече от сигурно. Ако просто обърнеше ръка и започнеше да я гали там, тя щеше се събуди усмихната и сънлива, и готова за него.

Щяха да се целуват. Страстно. Устата ѝ е толкова дяволски съблазнителна, че той щеше да се потапя в нея отново и отново, за да събере вкуса, който сега вече му беше познат. Щеше да докосне с език зърната на гърдите ѝ, а тя щеше да погали главичката на члена му и да усети, че той направо ще се пръсне от възбуда, а после вече щеше да е вътре в нея и да...

А може би не. Може би ще направи нещо, което никога не беше правил с жена. Може би просто... ще си остане така. Никакво друго движение, освен ритъма на сърцата им. По-добре да не правят нищо, за да може той да премине към следващата задача физически заситен може би, но емоционално незасегнат.

Не, може би този път просто ще се наслади на удоволствието да се чувства слят с друго човешко същество толкова плътно, колкото изобщо е възможно. Ще се наслади на удоволствието да е слят с Онър.

Може би докато са гушнати, както сега, той ще я целуне. И ако тя го целуне така, както обикновено, сигурно няма да се сдържи. Ще трябва да се раздвижи. Няма да има избор.

След това ще я подкачи колко е „лесна“, а тя ще възрази. Ще я подразни пак за татуировката, така предизвикателно изрисувана точно между трапчинките над добре оформеното ѝ дупе.

Ще ѝ каже, че татуистът е копеле с късмет, понеже се е наслаждавал на тая пищна гледка, докато работи. „На бас, че се е туткал с часове“, щеше да ѝ каже. А после ще ѝ каже, че ще се захване с истинското си призвание чак в следващия си живот. Ще бъде татуист, чиято специалност са младите начални учителки. Защо ли? Защото като прекалят с коктейлите, си слагат татуировки на места, които не може...

... не може да види кой да е.

Тези лениви мисли изведнъж поеха в съвсем друга посока.

Той я отблъсна от себе си и скочи от леглото.

— Онър, събуди се!

Стресната от дълбокия сън, тя се облегна на лакти и вдигна ръка, за да предпази очите си от ярката светлина, когато Кобърн светна лампата.

— Какво става? Дойде ли някой?

— Не. Обърни се.

— Какво?

— Легни по корем. — Той заби коляно до нея на леглото и я обърна с лице надолу.

— Кобърн!

— Ти каза „да ме убедят“.

— Какво? Остави ме да се изправа.

Той я задържа в същата поза.

— Татуировката ти. Каза, че си била пийнала и лесно са те убедили. Убедили са те да се татуираш ли?

— Да. Отначало идеята не ми хареса, но Еди...

— Те накара?

— Еди никога не ме е карал да правя каквото и да е!

— Добре де, настоял е.

— Нещо такова. Предизвика ме и се обзаложи с мен. Накрая се предадох.

Кобърн беше на колене до нея и разглеждаше сложната рисунка.

— И той избра мястото.

— Каза, че е секси.

— Секси е. Секси и още как. Но аз не мисля, че затова е искал да е точно тук. — Кобърн присви очи към въртеливите линии, като ги проследяваше с върха на пръстите си. — Какво пише?

— Нищо не пише. — Тя го наблюдаваше през рамо. — Казах ти, това е някакъв китайски символ.

— Трябва да означава нещо, иначе защо си го избрала?

— Не съм го избрала аз. Избра го Еди. Той даже...

Кобърн вдигна глава.

Очите му срещнаха нейните.

— Той го нарисува.

Те се гледаха един друг няколко секунди, след това Кобърн каза:

— Току-що намерихме картата към съкровището.

За кой ли път Тори погледна мобилния си телефон. И за кой ли път беше силно изкушена да сложи отново батерията и да се обади на Бонел. Копнееше да поговори с него. Какво като не е някакъв красавец с великолепна фигура? Не беше и грозник. Тя го харесваше. Знаеше, че обожанието му към нея е истинско и може да премине от увлечение към — смееше ли да мечтае — любов. Сигурно се притеснява заради внезапното ѝ заминаване, чуди се защо е потеглила в неизвестна посока без обяснение и защо не отговаря на телефонните му обаждания.

А може би вече се е сетил, че заминаването ѝ е свързано с отвличената приятелка, за която му беше разказала. Навярно можеше да ѝ съобщи новините за Онър и издирването ѝ.

След като изпрати есемес на Бонел, с който го информира, че напуска града, тя беше спазила инструкциите на Кобърн до последната буква, макар че не беше убедена в необходимостта от чак такива предпазни мерки. Половин час след пристигането си в къщата тя и Емили правеха „торти“ от кал на детската площадка до брега на езерото. С малката беше толкова забавно, че не ѝ беше трудно да забрави поне за малко защо двете се бяха озовали сами на тази екскурзия.

Но всеки път, когато си спомняше мрачните обстоятелства, я пронизваше копнеж за солидното и вдъхващо спокойствие присъствие на Бонел. Освен това донякъде негодуваше срещу Кобърн и строгите му нареждания. Тори имаше вродено отвращение към правилата и бе прекарала по-голямата част от живота си, опълчвайки се срещу тях.

Негодуванието ѝ ставаше все по-силно с всеки изминал час. Докато лежеше сама в леглото и си представяше какво можеха да правят двамата с Бонел, тя реши, че няма да навреди на никого с един кратък разговор. Просто щеше да го увери, че е добре, че го желае, както винаги, и ужасно ѝ липсва.

Тя седна в леглото, посегна към телефона на нощното шкафче и внезапно изпищя.

Един мъж с маска на лицето стоеше пред леглото ѝ.

Той се хвърли и залепи облечена с ръкавица ръка върху устата ѝ, за да я накара да замълчи. Тя се съпротивляваше като пантера, отблъсна ръката му от лицето си, а после със зъби и нокти премина в настъпление. Нейното невероятно изваяно и здраво тяло не беше само

красива фасада. Беше по-силна от много мъже и притежаваше рефлексите, които ѝ позволяваха да използва тази сила ефективно. Нападателят по чудо избегна петата, насочена към тестисите му.

Тори се опита да махне маската от лицето му, но той стисна пръсти около китката ѝ и я дръпна така силно, че тя чу как костта ѝ изпраця. Против волята си изкрещя от болка.

После той я удари в слепоочието с дръжката на пистолета. Тъмнината я обгърна като кадифено одеяло. Последното, което си помисли, бе, че не успя да помогне на Онър и Емили.

Доръл свали маската си и се наведе над проснатата Тори с ръце на коленете, опитвайки се да си поеме дъх и да преглътне кръвта, която капеше от носа му. Кучката хубавичко го беше улучила с юмрук.

Сега щеше да ѝ покаже с кого си има работа. Ще ѝ покаже, че не е от ония, дето биха преглътнали такива изпълнения от една жена. Още ѝ беше длъжник за оня път в гимназията, когато не само му отказа, но и му се присмя пред всички.

Мисълта, че най-накрая ще ѝ даде хубав урок, му достави удоволствие и го възбуди. Посегна да разкопчае панталона си.

Още като пипна ципа обаче, той спря и помисли. На Счетоводителя нямаше да му хареса. Не от скрупули, а понеже няма време.

Счетоводителя чакаше неговото обаждане и този път новините трябваше да са добри.

Колата бомба не успя да очисти нито Кобърн, нито Онър. Счетоводителя беше посрещнал новината дори по-зле, отколкото Доръл беше очаквал.

— Проклет идиот! Ти ми каза, че е там.

— Той беше там. С очите си го видях.

— Тогава как се е измъкнал?

— Ами не...

— И защо не се увери, че е мъртъв, преди да тръгнеш?

— Колата беше в пламъци. Нямаше никакъв начин да...

— Писна ми от твоите извинения, Доръл.

И конското продължи няколко минути. Но Доръл предпочиташе да го навиква, вместо хладния, дистанциран тон на последните му думи.

— Ако не можеш да се справиш, за какво си ми?

В този миг Доръл осъзна, че ако не му поднесе на тепсия Кобърн и Онър, Счетоводителя ще му види сметката.

Или...

Хрумна му, че наистина има и друг вариант. Можеше да убие Счетоводителя.

Тази предателска мисъл се беше загнездила в съзнанието му и оплиташе въображението му. Пофантазира малко по темата и реши, че перспективата е изключително привлекателна. Защо не?

Основният довод срещу това бе, че краят на Счетоводителя означава край и на неговото препитание. Но защо той да не поеме цялата операция сега, когато основите бяха поставени?

Притиснат от времето, Доръл реши да остави настрана тази привлекателна мисъл и междувременно да намери Онър и Кобърн. Той искаше да види тоя задник мъртъв, независимо от заповедите на Счетоводителя.

Доръл се бе обадил на Амбър, празноглавата рецепционистка във фитнес центъра на Тори. Представи се като човека, с когото се бе запознала в закусвалнята миналия ден и който я бе поканил на по едно питие.

А тя се беше направила на недостъпна. Вече е след единадесет часа, беше казала тя смутено. Защо е чакал толкова, за да се обади? Тя трябвало да отвори центъра в шест часа.

Доръл каза първото, което му дойде на ума.

— Просто не мога да гледам как извозват такава сваятно момиче като теб.

— Какво искаш да кажеш?

— Тори интервюира други момичета за твоето място.

Правдоподобната лъжа проработи като магическа пръчка. Той беше поканен в дома ѝ за по питие и бяха нужни само две водки с тоник, за да почне да изброява всички предимства, които Тори Шири има пред нея, включително къща на езерото Пончартрейн, която някак измъкнала от бившия си съпруг.

Той си тръгна от Амбър с обещание скоро да я изведе на вечеря в луксозния „Командърс плейс“ и веднага докладва на Счетоводителя какво е открил. Подмазвайки се, той предложи лично да отиде с колата до къщата на Тори на езерото и да провери дали е там.

Усилията му бяха възнаградени. И още как! Не беше открил Кобърн или Онър, но беше видял Емили, заспала в една от спалните за гости, а това беше почти толкова добро.

Колкото по-рано успееше да съобщи нещо положително на Счетоводителя, толкова по-бързо щеше да се разведри работният климат и да се успокоят всички.

Проклинайки собствения си здрав разум, който му пречеше да опита онова, за което беше копнял от тийнейджър, той вдигна ципа си, после се наведе и прошепна: „Така и няма да разбереш какво си пропуснала“.

Отдръпна се и насочи пистолета към главата на Тори.

Самолетът на Хамилтън кацна в Лафайет в 03:40 централно време. Печелеше един час заради разликата. Толкова рано сутринта летището беше на практика затворено, така че ги посрещна само наземният персонал.

Хамилтън слезе пръв от самолета. Той учтиво поздрави техника от летището и му каза, че води подготвителен екип на Държавния департамент във връзка с мерките за сигурност за предстоящото посещение на високопоставен човек от правителството.

— Вярно ли, кой? Президентът?

— Не ми е позволено да ви кажа — отговори Хамилтън и се усмихна сърдечно. — Не знаем колко време ще отнеме задачата. Нашите пилоти ще останат при машината.

— Да, сър.

Междувременно шестимата мъже, които слязоха от борда с Хамилтън, разтовариха оръжията и екипировката и ги прехвърлиха в два черни автомобила „Шевролет Събърбън“ с тъмни стъкла, които Хамилтън беше наредил да ги чакат на пистата.

Дори и да се е питал защо пратеникът на Държавния департамент се нуждае от автоматично оръжие и оборудване като за военна операция, техникът от летището мъдро сдържа любопитството си.

Минути след кацането на самолета екипът вече пътуваше с пълна скорост в шевролетите. Хамилтън даде на шофьора си домашния адрес на Ван Алън и той програмира вградения GPS

навигатор. Хамилтън искаше да спре първо там и да засвидетелства уважението си на вдовицата на Том. Дължеше го на Том. Дължеше го и на нея. В края на краищата именно той беше изпратил Том на тази среща на изоставената жп линия.

Беше доста неприлично да се отбива в този час на нощта, но се надяваше, че ще я завари заобиколена от съседи и роднини, втурнали се да я подкрепят при новината за смъртта на Том.

Тревожеше се, че може да е сама. Заболяването на техния син беше подействало ужасно на социалния живот на семейството, макар че до голяма степен изолацията им се дължеше на самите тях. Съдейки по онова, което знаеше за Джанис, той не изключваше възможността да се оттегли напълно от света след смъртта на Том.

Колегите на Том, които ѝ бяха съобщили трагичната новина, бяха докладвали на Хамилтън, че са били помолени да напуснат почти веднага след като са изпълнили тежкото си задължение.

Агентите, изпратени да я разпитат във връзка с убийството на съпруга ѝ, му бяха съобщили с имейл, че г-жа Ван Алън е сътрудничила и отговорила на всичките им въпроси, но им показала вратата веднага след като приключили разговора и отказала предложенията им да изпратят свещеник или консултант, който да остане с нея през нощта.

Тя беше прекъснала съболезнованията на Хамилтън с ругатня и след това категорично отказа да говори с него, когато ѝ се обади за втори път. Той подозираше, че всички други предложения за утеха са били отхвърлени по същия начин.

Надяваше се да е сгрешил. Надяваше се да намери къщата ѝ пълна с хора, което щеше да направи тази среща между тях по-малко неловка, а целта му — по-малко очевидна.

Защото, макар че основната причина за идването му беше да изкаже съболезнования, той имаше и скрит мотив. Да го наречем „стрелба в тъмното“.

Имаше някакъв шанс Джанис да знае нещо за Счетоводителя, може би дребни детайли, които Том ѝ е разказал хаотично и които тя беше чула и запомнила, както човек реди парчета от пъзел. Дори и случайно, свързани заедно парченца можеха да формират част от общата картина.

Хамилтън трябваше да знае онова, което е знаела Джанис ван Алън.

Междувременно се обади в шерифската служба в Тамбур и настоя да го свържат със заместник-шериф Крофърд. Казаха му, че Крофърд е във временния команден център, но е отишъл до тоалетната.

— Кажете му да ми се обади, като се върне. На този номер.

Прекъсна разговора и отново провери телефона си, за да разбере дали Кобърн го е търсил. Нищо. Две минути по-късно телефонът завибрира в ръката му. Той отговори рязко:

— Хамилтън.

— Тук заместник-шериф Крофърд. Помолили сте да ви се обадя. Кой сте вие?

Хамилтън се представи.

— Бюрото загуби свой човек тази вечер. Мой човек.

— Том ван Алън. Моите съболезнования.

— И вие ли разследвате случая?

— В началото, да. След като идентифицираха Ван Алън, го поеха вашите хора. Защо не поддържате връзка с тях?

— Поддържам, разбира се. Но мисля, че има нещо, което трябва да знаете, тъй като се отнася до други ваши случаи.

— Слушам.

— Том ван Алън отиде на изоставената жп линия тази вечер с единствената цел да вземе г-жа Жилет и да я постави под полицейска закрила.

Крофърд замълча няколко секунди, за да асимилира чутото, след което попита:

— Откъде знаете това?

— Аз лично посредничих при сделката с Лий Кобърн.

— Разбирам.

— Съмнявам се — каза Хамилтън. — Без да се засягате.

Заместник-шерифът мълча няколко секунди и Хамилтън не успя да разбере дали паузата се дължи на раздражението му, или просто обмисля ситуацията. Всъщност това не го интересуваше особено.

Крофърд каза:

— Имаме само едно тяло в моргата. Какво се е случило с г-жа Жилет?

— Отличен въпрос, шериф.

— Кобърн е устроил капан на Ван Алън?

Хамилтън се засмя.

— Ако Кобърн искаше да убие Ван Алън, той нямаше да си прави труда да използва бомба.

— Тогава какво точно ми казвате, г-н Хамилтън?

— Някой, освен Кобърн и мен, е знаел за тази среща. Който и да е бил той, несъмнено е искал да убие г-жа Жилет. Някой е заложил бомбата в тази кола, надявайки се да удари с един куршум два заека — вдовица на полицай и местен агент на ФБР. Някой ужасно се е притеснявал от тази двойка, затова са действали бързо и смъртоносно, за да ги елиминират.

— Някой. Имате ли представа кой?

— Който подслушва този разговор.

— Не ви разбрах.

— Естествено, че разбрахте. Вашият отдел е като сито, от което изтича информация. Това важи и за полицията, за жалост подозирам и колегите на Том. — Той направи пауза, за да даде на заместник-шерифа възможност да го оспори. Беше показателно, че не се опита. Независимо дали самият той бе замесен, или не, Крофърд явно не виждаше смисъл да отрича това твърдение. — Аз не ви казвам как да си вършите работата, заместник...

— Но?

— Но ако не искате още трупове, трябва да удвоите усилията и хората, за да намерите г-жа Жилет и Кобърн.

— Тя доброволно ли е с него?

— Да.

— Така си и помислих. Кобърн за вас ли работи?

Хамилтън не каза нищо.

— Дали Кобърн — не знам как да го кажа — я е завербувал по някаква причина? На мен поне така ми се струва. Какво знаят, та има хора, които искат да ги убият?

Хамилтън пропусна и този въпрос.

Заместник-шерифът въздъхна. Хамилтън си представи как прокарва пръсти през косата си. Ако има коса естествено.

— Те успешно се крият от властите вече три дни, г-н Хамилтън. Не знам какво друго мога да направя, особено след като, както вие

казвате, други сили, изглежда, винаги са на няколко стъпки пред мен.
Но ако имам късмета да ги намеря, тогава какво?

Хамилтън отговори кратко:

— Тогава се обадете първо на мен.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Когато Кобърн спря колата на бордюра пред къщата на Стан, Онър каза:

— Представях си, че ще се промъкнем както онзи следобед.

— Писна ми да се крия. Време е двамата да се срещнем лице в лице.

Докато вървяха към алеята, водеща до къщата, тя го погледна притеснено.

— Какво смяташ да правиш?

— Ти звънни на вратата. Аз ще поема оттам.

По лицето ѝ се четеше колебание, но все пак решително стъпи на верандата и натисна звънеца. Чува звъненето да отеква вътре в къщата. Кобърн притисна гръб до стената, близо до вратата.

Онър го видя да вади пистолета от колана си и това я разтревожи.

— Какво ще правиш с това?

— Може да не му харесат гостите.

— Не го наранявай.

— Освен ако той самият не ме принуди.

— Пие хапчета за високо кръвно.

— Тогава се надявам да помисли, преди да направи някоя глупост.

Тъй като чу приближаващите стъпки, той рязко махна със свободната си ръка. Вратата се отвори, след което почти едновременно се случиха няколко неща.

Алармената система започна да пици предупредително.

Стан възкликна от изненада, когато видя Онър, сграбчи я за ръката и я дръпна през прага.

Кобърн скочи вътре след нея и с ритник затвори входната врата.

Нареди на Онър да изключи системата за сигурност. После я избута настрана, когато Жилет се хвърли напред и замахна с ножа към гърдите му.

— Не! — извика Онър.

Кобърн изви гръб, прибирайки корема си, но върхът на острието прорязва широката тениска и кожата отдолу.

Кобърн беше изненадан повече от свирепостта на нападението, отколкото от факта, че е ранен, и веднага осъзна, че Жилет го беше планирал. Той се възползва от изненадата на Кобърн и изрита пистолета от ръката му.

Кобърн изруга и се опита да сграбчи ръката на Жилет, която държеше ножа. Не успя и Жилет отново замахна с острието, като този път поряза рамото на Кобърн.

— Стига, старче — извика Кобърн, опитвайки се да избегне следващия удар. — Трябва да говорим с теб.

Жилет обаче изобщо не слушаше. Той продължи да напада Кобърн с всички сили.

Онър, която беше спряла непрекъснатото бипкане на алармената система, вече ридаеше.

— Стан, моля те! Спри!

Възрастният мъж или беше обезумял и нищо не достигаше до съзнанието му, или умишлено пренебрегваше молбите ѝ. Изглеждаше твърдо решен да убие или да осакати Кобърн, което не му оставяше друг избор, освен да отвърне със същата агресия. Той беше очаквал съпротива, караници, вероятно малко тупане по гърдите от бившия морски пехотинец. Но не и свирепа атака.

И двамата се биеха за победа. Събаряха мебели, преобръщаха лампи, сваляха картини от стените. Посягаха един към друг, ритяха се и разменяха удари. Кобърн не разполагаше с достатъчно време, за да открие своя пистолет и да се прицели, без да даде на Жилет възможност да забие ножа в него. И така ръкопашната схватка продължаваше — всеки се биеше така, както го бяха научили да се бие в армията, сякаш борбата бе на живот или смърт.

През цялото време Онър ги молеше да спрат.

— Откажи се — изръмжа Кобърн, отклонявайки ножа за пореден път.

Но Жилет не отстъпваше. Той искаше кръв. Кръвта на Кобърн. Когато острието на ножа засегна ръката на Кобърн под рамото, разрязвайки я чак до костта, Кобърн изкрещя някаква ругатня. „Майната ѝ на възрастта и на високото кръвно, и на военната клетва“, каза си той и нападна с всички сили. Не се отказа, докато едно добре

пласирано кроше не уцели главата на Жилет, който изгуби равновесие и залитна назад.

Кобърн се наведе да му отнеме ножа. Жилет нямаше намерение да го пуска. Но Кобърн изви китката му и Жилет извика от болка. Пръстите му се отпуснаха безжизнени и ножът изпадна от ръката му.

Кобърн го обърна с лице надолу, заби коляно в гърба му и дръпна ръцете му между плешките.

Онър вече хлипаше, без да се сдържа.

Кобърн й каза:

— Има една ролка тиксо на тезгяха в гаража. Донеси я.

Тя тръгна да изпълни нареждането. Явно беше разбрала, че споровете само ще удължат страданията — неговите и на Жилет. Във всеки случай Кобърн се радваше, че не се налага да й обяснява, защото едва ли би му стигнал въздухът.

С лице, притиснато в пода, Жилет изръмжа:

— Мъртъв си.

— Още не. — Но от порязаното място на ръката му бликаше кръв.

Онър се върна с широкото тиксо. Кобърн й нареди да откъсне лента и да я използва, за да завърже ръцете на свекър си. Тя погледна към човека, който носеше същото име като нейното, после обратно към Кобърн и поклати отрицателно глава.

— Виж какво — каза Кобърн, задъхан от болка и умора, — може да се наложи да дава показания, така че последното, което искам, е да го осакатя или да го убия. Но не можем да направим онова, за което дойдохме, ако трябва да се бия с него. А той ще продължи да се бие, докато не го вържа.

Не беше сигурен, че ще може да се опълчи на стария Жилет, ако реши да поднови нападението. Трябваше да върже жилавия старец, докато все още имаше сили да го направи и можеше да движи ранената си ръка. Премигна заради потта, която се стичаше в очите му, и погледна нагоре към Онър.

— Само ако го вържа, мога да съм сигурен, че никой никого няма да нарани. Не ставай глупачка, Онър. Откъсни ми тиксо, по дяволите!

Тя се поколеба, но в крайна сметка откъсна лента от ролката и я прехапа със зъби, а след това я нави около китките на Жилет. Двамата

го вързаха на един стол, който Онър донесе от кухнята по нареждане на Кобърн.

Лицето на Жилет беше подута кървава маса, но Онър отнесе най-силната вълна на яда му.

— Мислех, че те познавам.

— Познаваш ме, Стан.

— Как можа да го направиш?

— Аз? Ти се нахвърли на Кобърн така, сякаш искаш да го убиеш. Ти не му остави — не ни остави — никакъв избор.

— Винаги има избор. Но твоят избор напоследък ме ужасява.

Междувременно Кобърн увиваше плътна ивица тиксо около раната на ръката си в опит да спре кървенето.

Онър коленичи пред свекър си и го погледна умолително.

— Стан, моля те!

— Даже и да си загубила уважение към паметта на Еди, как смееш да излагаш на риск живота на моята внучка!

Кобърн разбра, че назидателният тон на Жилет я ядоса, но тя отговори с равен глас:

— Всъщност, Стан, аз защитавах Емили и себе си.

— Като се съюзи с него?

— Той е федерален агент.

— Кой агент се занимава с отвличания?

— Знаех, че това много ще те разтревожи. Искях да ти се обадя и да ти кажа какво в действителност се е случило, но не можех да го направя, без да застраша нашата безопасност. Моята. На Емили. И на Кобърн. Той работи под прикритие в много опасна позиция и...

— И е преминал на другата страна — каза той и презрително погледна Кобърн. — Изперкал е. Често се случва.

Кобърн вече беше загубил търпение, но Онър продължаваше да говори кротко.

— Не е преминал на другата страна. Говорих с неговия шеф във Вашингтон, Клинт Хамилтън. Той има абсолютно доверие в Кобърн.

— И ти също реши да му се довериш.

— Истината е, че му се бях доверила още преди да разговарям с г-н Хамилтън. Кобърн ни спаси живота, Стан. Той защити Емили и мен от хората, които искаха да ни навредят.

— Кой например?

— Близнаците Хокинс.

Жилет се изсмя дрезгаво, но като видя сериозното ѝ изражение, бързо каза:

— Шегуваш се, нали?

— Уверявам те, че не се шегувам.

— Това е абсурдно. — Той хвърли на Кобърн яростен поглед. — Какви глупости си ѝ наговорил? — Извърна се отново към Онър и каза: — Тези хора не биха дали да падне и косъм от главата ти. Доръл не е спрял да търси теб и Емили от момента, в който изчезнахте. Брат му лежи в пресния гроб, но той...

— Той те е разпитвал за тях: къде може да са отишли, кой може да ги е подслонил?

Кобърн застана до Онър, за да може да говори с Жилет очи в очи. Жилет вирна упорито брадичка.

— Доръл е верен приятел. От дни не е ял и спал. Камък не остави необърнат.

— И разпитва другарчетата си от полицейското управление?

Жилет нищо не каза.

— Доръл използва тази информация, за да е винаги една крачка преди властите, прав ли съм? Докато всички очакват да е в траур, той се трепе да ни намери преди полицията и ФБР. Защо ли е така, чудя се? — Остави Жилет да помисли по въпроса няколко секунди, преди да продължи. — Доръл и Фред Хокинс застреляха Марсет и другите шестима.

Възрастният мъж изгледа втренчено Кобърн, след това се засмя сухо.

— Така твърдиш ти. Ти, който си обвинен в масово убийство.

— Фред щеше да убие Онър, а вероятно и Емили, ако не бях го застрелял пръв. От миналата неделя Доръл се опитва да ми натресе вината за касапницата в оня склад. А това наистина беше клане. Сам Марсет и другите нямаха никакъв шанс. Близнаците ги изклаха като пилета.

— И само ти оживя, та да ни кажеш.

— Точно така.

— Не ти вярвам. Познавам тези момчета, откакто са се родили.

— Сигурен ли си, че ги познаваш? Сигурен ли си, че знаеш на какво са способни? Доръл каза ли ти, че е нахлул в къщата на Тори

Шира и я е нападнал? Точно така — добави той, когато забеляза изненада в очите на стареца. — И тогава, когато тя му каза, че Онър не ѝ се е обаждала, той я заплашил, че ще пострада, ако не му съобщи, щом се свърже с нея. Доръл спомена ли за това, г-н Жилет? Предполагам, че не.

— Откъде знаеш, че това е вярно?

— А ти откъде знаеш, че не е?

— Ако си го чул от онази уличница, аз бих казал, че източникът ти е ненадежден. — Той насочи вниманието си към Онър. — Емили с нея ли е?

— Емили е в безопасност.

— Не и от морална поквара.

— Хайде да не обсъждаме качествата на Тори точно сега — каза Кобърн. — Нямаме време за това.

— Ето тук вече съм съгласен с теб, Кобърн. Твоето време свърши.

— Нима? — Кобърн се наведе и приближи лицето си на сантиметри от това на Жилет. — Прекалено сигурен ми се струваш. Откъде знаеш, че времето ми е свършило?

Жилет присви очи.

Кобърн продължи.

— Близнаците Хокинс са умни, но не дотам, че да ръководят сложна организация като тази на Счетоводителя.

Жилет погледна Онър.

— За какво говори?

— Ей! — Кобърн побутна коляното на мъжа, за да привлече вниманието му. Когато гневният поглед на Жилет се спря отново върху него, той продължи: — Някой с много властен характер, който се мисли за Господ, дава заповеди на Фред и Доръл. И аз се питам дали не си ти.

— Нямам представа за какво говориш.

Кобърн нарочно си погледна часовника.

— Или си лягаш много късно, или ставаш много рано. Защо не изглеждаш сънен, ако сме те събудили? Защо не си по пижама? Вместо това г-н Жилет ни посреща напълно облечен. Успял е дори да се obuе. Закъде ли се е стегнал толкова рано сутринта?

Жилет само го изгледа свирепо.

— Знаеш ли как ми изглежда на мен? — продължи Кобърн. — Сякаш си чакал обаждане. За какво? За да се биеш с мен, федерален агент, който може да прекъсне престъпната ти верига?

Жилет излъчваше враждебност, но не промълви и дума. Кобърн се изправи бавно, без да откъсва поглед от очите му.

— Единственото, което ме кара да размисля, е, че наистина не мога да си представя как разпореждаш убийството на собствената си плът и кръв. Не защото имаш някакви морални скрупули, а защото огромното ти его не би ти позволило да унищожиш собствената си ДНК.

Жилет не издържа. Напрегна сили да се изтръгне от лентата, с която беше вързан, вбесен до полуда.

— Обвини ме в какво ли не. Ти ме обиди като човек и като патриот. А освен това си абсолютно побъркан. — Погледът му се обърна към Онър. — За бога, защо просто стоиш там и нищо не казваш? Да не би да вярваш на тези глупости?

— Той ме убеди, че автомобилната катастрофа с Еди не е нещастен случай.

Жилет спря да се бори също така внезапно, както беше започнал. Очите му се стрелкаха между нея и Кобърн, накрая спряха върху него. Кобърн кимна.

— Еди е бил убит, защото е притежавал уличаващи доказателства за много хора. Не само разни долнопробни престъпници, но и уважавани граждани от ранга на Сам Марсет и хора от полицията, които са участвали в трафик на наркотици, оръжия, дори хора.

Онър каза:

— Те са убили Еди, за да не може да ги разобличи.

— Или — добави Кобърн — преди да започне да ги изнудва.

— Наркотрафик? Изнудване? Моят син беше образцов полицейски служител, награден с отличия.

— И аз съм агент на ФБР, но преди пет минути ти ме обвини, че съм минал на другата страна. Случва се, така каза ти.

— Не и с моя син! — изкрещя Жилет с такава сила, че се разхвърчаха пръски. — Еди не беше мошеник!

— Тогава го докажи — отвърна Кобърн. — Ако си толкова дяволски сигурен в честта на свети Еди и ако ти самият не си замесен

в престъпления, би трябвало да гориш от желание да ни помогнеш да намерим онова, което Еди е скрил, преди да бъде убит.

Онър пристъпи още крачка към свекър си.

— Сигурна съм, че Еди е умрял като герой, а не като жертва на злополука. Постъпките ми тази седмица може да ти се струват необичайни, дори неприемливи. Но, Стан, всичко, което направих, беше само с една цел — да разсея дори и най-малкото съмнение, че Еди е бил корумпиран.

— Този човек, на когото твърдиш, че се доверяваш... — Жилет посочи Кобърн с брадичката си. — ... е човекът, който поставя репутацията на Еди под въпрос. Това не ти ли се струва парадоксално?

— Кобърн поставя под съмнение всичко и всеки. Такава му е работата. Но независимо какво казва Кобърн или какво подозира, аз не съм загубила вяра в Еди. — Тя замълча, после тихо попита: — А ти?

— Естествено, че не съм!

— Тогава ни помогни да докажем колко доблестен е бил той. Помогни ни да намерим това, което търсим.

Той изпухтя ядосано. Прехвърли поглед от нея към Кобърн и в очите му проблесна омраза.

Кобърн реши, че старецът има нужда от един последен тласък.

— Защо ме мразиш толкова?

— И още питаш?

— Обясних ти защо взех със себе си Онър и Емили, защо ги държах далеч от теб. Сега, когато знаеш, че не съм похитител, когато знаеш, че са в безопасност, човек би помислил, че е редно да проявиш поне капка благодарност, че съм им спасил живота. Вместо това ти се нахвърли върху мен, едва не ми отрязва ръката. Може би даже нямаше да говориш с мен, ако не бях те вързал на този стол. Мразиш ме. Защо? — Той изчака малко, после каза: — Дали защото смяташ, че подозренията ми за Еди са неоснователни? Или се боиш, че ще открия истината?

Погледът на Жилет стана още по-злобен, но накрая попита с дрезгав глас:

— Какво, по дяволите, търсите?

— Това не знаем, но имаме една следа. — Кобърн направи знак към нея. — Покажи му.

Тя се обърна с гръб към Жилет, вдигна блузата и свали надолу колана, за да покаже горната част на дупето си. Обясни кога и как си беше направила татуировката.

— Този дълъг уикенд беше само две седмици преди да убият Еди. Той направи рисунката и я даде на татуиста. Не искаше да ме постави в опасност, като ми даде с каквото разполага, затова ми остави просто знак къде да го търся.

— И ти не знаеш какво е това? — попита Стан.

— Не, но Кобърн казва, че на татуировката пише „Ястребите 8“.

Беше му отнело доста време, за да проследи цифрите и буквите, скрити в сложните орнаменти на шарката. Времето и интимността, които са му били необходими, за да разгадае пъзела, не убягнаха на Жилет.

— Ти си спала с този човек.

Макар че старецът беше настръхнал от възмущение, когато изръмжа тези думи, Онър не трепна.

— Да.

— И то само за да спасиш честта на мъжа си. Това ли очакваш да повярвам?

Тя погледна към Кобърн, после се взря в очите на свекъра си.

— Честно казано, Стан, не ме интересува какво мислиш. Спах с Кобърн, защото сама го пожелах. Няма нищо общо с Еди. Можеш да ме съдиш, колкото си искаш, но аз ще ти кажа още сега, че мнението ти по този въпрос няма никакво значение за мен. Не ми е нужно твоето разрешение, за да спя с Кобърн. Няма да се оправдавам. Не се разкайвам. Няма да се извиня, че съм го сторила — нито сега, нито когато и да било. — Тя изправи рамене. — Та сега, какво означава „Ястребите 8“?

Кобърн разбра, че Жилет се почувства победен. Смачканата гордост го състари сякаш за секунди. Брадичката му се отпусна и вече не стърчеше така войнствено. Раменете му се отпуснаха — не много, но забележимо. Свирепият поглед избледня, а в гласа му се долавяше умора, когато проговори.

— „Ястребите“ е футболен отбор в Батън Руж. Еди игра един сезон с тях. Беше с номер осем на фланелката.

Кобърн попита:

— Има ли снимка на отбора в рамка? Списък? Купа? Екип?

— Нищо такова. Беше махленски отбор и не оцеля дълго. Най-вече се събираха в събота следобед и пиеха бира след мачовете. Играеха по шорти и тениски. Нищо особено. Няма снимки на отбора.

— Дръж го под око — каза Кобърн на Онър, след това ги остави и отиде в спалнята на Еди. Спомни си, че беше видял футболни маратонки в дрешника. Беше ги разгледал, но може би беше пропуснал нещо.

Извади маратонките от килера, заби пръсти в дясната обувка, после разкъса вътрешната част на подметката. Нищо. Той обърна обувката, разгледа подметката и осъзна, че ще му трябва инструмент, за да я отлепи. Претърси лявата обувка по същия начин, но когато извади стелката, в скута му падна мъничко парче хартия.

Беше сгънато само веднъж, така че да лежи под стелката, без да се вижда или да пречи. Разгъна бележката и прочете една-единствена дума: ТОПКАТА.

Той се втурна навън с такъв устрем, че закачи с рамо рамката на вратата. Болката в ранената ръка беше толкова силна, че очите му се насълзиха, но продължи да тича.

— Какво става? — попита Онър, когато прелетя през дневната.

Докато минаваше край нея, той бутна малката бележка в ръката ѝ.

— Футболната му топка.

— Прибрах я в кутията на тавана — извика Жилет след него.

Кобърн премина през кухнята и влезе в гаража за секунди. Светна лампата, после заобиколи колата на Жилет и бързо се изкачи по стълбата до тавана. Отвори кутията и я обърна, като улови футболната топка, преди да падне на пода на гаража. Разтърси я, но не долови движение вътре.

Хванал топката под мишница, той се върна обратно към дневната. Пред очите на Онър и Жилет, които го гледаха с очакване, той притисна топката, както човек проверява пъпеш дали е узрял. Забеляза, че един от шевовете е по-груб от фабрично изработените в останалата част на топката. Грабна ножа от пода и срязва ръчния шев. Дръпна парчето кожа.

В дланта му падна флашка.

Той погледна Онър. Съдържанието на флашката щеше да оневини или да хвърли вината върху покойния ѝ съпруг, но Кобърн

нямаше намерение точно сега да мисли какви последствия ще има находката за нея. Той беше прекарал цяла година от живота си, работейки на товарния док на Марсет в очакване на тази развързка и сега тя беше в ръцете му.

Жилет очакваше обяснение за флашката и нейното значение. Кобърн не му обърна внимание и тръгна бързо към голямата спалня, включи компютъра и мушна флашката в USB порта. Еди даже не си беше направил труда да сложи парола. На флашката имаше само един файл и когато Кобърн щракна върху него, той се отвори веднага.

Разгледа съдържанието и когато Онър дойде при него, той едва сдържаше вълнението си.

— Има имена на ключови хора и фирми по целия коридор 1–10 до Финикс, докдето се транспортират пратките от Мексико. Най-хубавото е, че има имена на корумпирани служители. Знам, че информацията е вярна, понеже разпознавам някои от имената. Марсет имаше контакти с тях.

Той посочи едно от имената в списъка.

— Този е на кантара за камиони и взема рушвети. Ето един търговец на коли от Хюстън, който им доставя микробуси. Две ченгета в Билокси. Божичко, погледни всичко това.

— Сигурно на Еди му е било нужно дълго време, за да събере информацията. Как е получил достъп до нея?

— Не знам. Не знам дали мотивът му е благороден, или престъпен, но ни е оставил истинско съкровище. Някои от тях са прякори: Дундьо, Рикша, Шаму. Диего има звездичка до името. Сигурно е много важен в организацията.

— Казва ли кой е Счетоводителя?

— Поне аз не виждам, но началото е обещаващо. Хамилтън ще е много доволен. — Той извади мобилния си телефон от джоба и се опита да го включи, но веднага видя, че батерията е паднала напълно. — Мамка му! — Той бързо извади телефона на Фред от джоба си и пхна батерията в него. Когато телефонът се включи и изписукаха пропуснатите обаждания, той се намръщи.

— Какво? — попита Онър.

— Доръл се е обаждал три пъти. И то през последния час.

— Няма смисъл. Защо ще се обажда на Фред?

— Не е звънял на него — каза Кобърн замислено. — Обажда се на мен. — Изведнъж го обхвана лошо предчувствие, което угаси досегашното му въодушевление. Натисна копчето, за да се обади на Доръл.

Той отговори още след първото позвъняване. С весел глас каза:

— Здравей, Кобърн. Колко мило, че най-после се сети за мен.

Кобърн нищо не отвърна.

— При мен има някой, който иска да ти каже здрасти.

Сърцето на Кобърн се качи в гърлото му.

Песничката на Елмо се чуваше ясно в слушалката.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Онър чу песента и затисна с длан устата си, но въпреки това той чу писъка ѝ.

Кобърн не изкрещя, макар че точно това му идваше да направи. Страхът — едно непознато за него чувство — го прониза чак до петите и тази мощ го зашемети. Изведнъж му стана ясно защо страхът е толкова ефективен мотиватор, защо превръща закалени мъже в ревливи деца, защо, изправени лице в лице със страха, хората са готови да изменят на своя Бог, страна и всичко свято, за да се спасят от заплахата.

През ума му се завъртяха като на филмова лента ужасяващи картини, които беше виждал във военните зони — детски тела, осакатени до неузнаваемост. Тяхната невинност не ги беше предпазила от издевателствата на манаците, които търсеха пълна победа. Като Счетоводителя. А сега Счетоводителя държеше в ръцете си Емили.

— Добре, Доръл, слушам те внимателно.

— Така си и мислех.

Чу самодоволното му хилене.

— Да не би да блъфираш?

— Ще ти се.

— Пеещи Елмовци лесно се намират. Как да съм сигурен, че е на Емили?

— Тори има хубава къщичка на езерото.

Кобърн сви дланта си в юмрук и процеди през стиснати зъби:

— Само косъм да падне от главата на момиченцето и...

— Съдбата ѝ зависи от теб, не от мен.

Онър още стискаше устата си с длани. Очите ѝ бяха широко отворени и преливаха от мъка и страх. Споровете с Доръл нямаше да ѝ върнат Емили невредима. Макар че беше бесен, той преглътна заплахите и попита какви са условията да получат Емили обратно.

— Простичко, Кобърн. Ти изчезваш. Тя живее.

— Под „изчезваш“ имаш предвид „мъртъв“.

— Умник си ми ти.

— Достатъчно умен, за да оцелея след взрива в колата.

Доръл не коментира темата.

— Това са условията.

— Условията ти не струват пукнатата пара.

— Не подлежат на преговори.

За да съкрати времето, прекарано на телефона, чрез който можеха да го проследят, Кобърн попита:

— Къде и кога?

Доръл му каза къде да отиде, по кое време да бъде там и какво да направи, когато пристигне.

— Направиш ли каквото ти казах, Онър ще си тръгне с Емили. След това оставаме само ти и аз, приятелю.

— Горя от нетърпение — каза Кобърн. — Един последен въпрос.

— Какво?

— След като забърка такава каша, защо си още жив? Счетоводителя сигурно си има причина да не те очисти. Помисли за това.

Доръл прекъсна разговора и изригна поток от псувни.

Кобърн си играеше с него. Много добре го знаеше. Биваше си го тоя Кобърн.

Беше напипал най-големия страх на Доръл: че го смятат за некадърник и след всичко, което беше оплескал в последните седемдесет и два часа, като нищо можеха да го очистят.

Той погледна през рамо към задната седалка, където спеше Емили, упоена с бенадрил. Наложил се да я упои, когато разбра, че Доръл я е излъгал за причината, поради която я взел посред нощ от къщата на Тори край езерото.

Точно бе поставил пръст на спусъка, за да застреля Тори, когато зад гърба му се чу звънливо гласче.

— Здравсти, чичо Доръл.

Той се обърна и видя Емили на вратата на спалнята на Тори по нощничка, стиснала Елмо и одеялцето, и — това беше наистина обърквачо — зарадвана да го види.

— С леля Тори правихме торти от кал. И знаеш ли какво? Утре тя ще ми даде да си играя с гримовеите й. Ти защо си с ръкавици? Вън не е студено. Защо леля Тори е на пода?

Трябваша му няколко секунди, за да осмисли последствията от неочакваната ѝ поява. Емили понечи да влезе в стаята и хрумването го осени в последната секунда.

— Тя си е закрила очите и брой, защото ще играем на криеница.

Доверчивото момиченце се беше включило в играта. Тя се промъкна с него на долния етаж, а после в колата, която той беше взел от братовчед си. Вече на задната седалка, Емили се кикотеше, доволна от участието си в малкия заговор. Бяха на няколко километра от къщата, когато тя за първи път се усъмни.

— Мисля, че леля Тори няма да ни намери, ако се скрием толкова далеч. — А след това: — При мама ли ще ме водиш? Къде е Кобърн? Той обеща да ми купи сладолед. Искам да ги видя.

Въпросите ставаха все по-многобройни и изнервящи и той се сети, че бе чул една от сестрите си да споменава колко добре действа течният антихистамин за успокояване на деца. Спря на една бензиностанция, купи черешов сок и шишенце от лекарството и скоро след като изпи упойващата смес, Емили вече спеше дълбоко.

Веднага след това той се обади на Счетоводителя, за да му съобщи за успеха си. Не получи похвала за добре свършена работа, но му се стори, че долавя въздишка на облекчение.

— Виж дали ще можеш да накараш Кобърн да вдигне телефона на брат ти. Заложил капана.

Сега нещата си бяха на място и от него се искаше само да изчака уречения час. Гледаше да не се извъръща назад, защото при вида на ангелското лице на Емили не можеше да не си даде сметка в каква гадина се е превърнал. Та това е Емили, за бога. Хлапето на Еди. Той беше убил баща ѝ. Беше готов да убие майка ѝ. Ядосано си помисли: „Егати кариерата, да направя сираче такова сладко момиченце като Емили“.

Чудеше се как е паднал толкова ниско, без даже да забележи. Толкова беше затънал, че вече не виждаше слънцето.

Беше избрал този път и връщане назад нямаше. Отначало си мислеше, че е добра идея да изгори всички мостове. Беше се измъкнал от стария си живот, както змия хвърля кожата си. След като му беше писнало да угажда на клиентите риболовци, които наемаха лодката, и от алчния му кредитор, той топна ръка в меда и смени обслужването на

клиентите с приключения и насилие. Доставяше му удоволствие да тормози, да сплашва, а в случай на необходимост и да убива.

Когато се връщаше назад във времето, той си даваше сметка, че животът му на лодката бе много по-простичък и лек, отколкото сега. Работата беше къртовска, а парите зависеха от фактори извън неговия контрол, но въпреки това той си спомняше онова време с носталгия, която почти граничеше с копнеж.

Но когато се беше захванал да работи със Счетоводителя, той беше сключил сделка с дявола и нямаше връщане назад. Нямаше как да поправи нещата. Не можеше да върне времето назад.

А грандиозната идея да премахне Счетоводителя и да поеме контрол върху операцията... пълна самозаблуда! Това никога нямаше да стане. Даже и да имаше смелостта да опита, щеше да сгафи и накрая пак щяха да го открият мъртъв.

Не, щеше да следва пътя, който беше избрал, докато стигне до задънена улица.

Но преди да ритне топа, независимо дали след двадесет години, или след двадесет минути, той щеше да убие Лий Кобърн, за да отмъсти за Фред.

Веднага след като Кобърн приключи разговора с Доръл, набра номера на къщата на езерото и чу автоматично съобщение от гласовата поща.

— Какъв е мобилният номер на Тори? — попита той Онър с надеждата, че Тори се е опълчила и е поставила батерията в телефона си.

Тя свали ръце от устата си. Устните ѝ, побелели от притискане, едва се раздвижиха, докато глухо изричаше номера. Кобърн се обади и отново попадна на гласова поща.

— По дяволите!

Тя разтреперано попита:

— Кобърн? Емили жива ли е?

— Ако я бяха убили, нямаше да се пазарят.

Надяваше се, че ще му повярва. Той самият искаше да вярва в това.

Онър изхълца.

— Държи я като заложница в къщата на езерото?

— Звучеше така, сякаш са в кола.

— Мислиш ли, че Тори е... — Тя не можа да са довърши и тихо заплака.

Кобърн набра 911 и когато операторката отговори, даде адреса на къщата при езерото.

— Жената на този адрес е била нападната. Изпратете полиция и линейка. Разбрахте ли? — Той накара операторката да повтори адреса, но когато започна да му задава въпроси, затвори.

Онър трепереше.

— Ще убият ли момиченцето ми?

Колкото и ужасна да беше истината, той не искаше да я лъже.

— Не знам.

Онър издаде такъв отчаян стон, че той сложи ръка около раменете ѝ и я прегърна, притискайки главата ѝ до гърдите си.

— Трябва да се обадим на полицията, Кобърн.

Той не каза нищо. Онър вдигна глава и погледна към него.

— Може би — каза той тихо.

— Но ти не мислиш, че трябва.

— Тя е твое дете, Онър. Трябва да вземеш решение. Каквото и да решиш, аз ще те послушам. Но мисля, че ако замесим ченгетата, Счетоводителя ще разбере след минути.

— И ще убият Емили.

Той кимна мрачно.

— Вероятно. Счетоводителя няма да отстъпи. Ще трябва да изпълни заплахата, в противен случай ще изглежда слаб. Той не би го допуснал. Знам, че не е това, което искаш да чуеш, но не смятам да те залъгвам с празни приказки.

Тя прехапа устни.

— А ФБР?

— И там е същото. Виж какво стана с Ван Алън.

— Значи ние трябва да решим.

— Готов съм на всичко, за да спася живота ѝ. Всичко.

И двамата знаеха какво означава това.

— Това е сделката, нали? Твоят живот срещу този на Емили.

— Да, това е сделката. — Но не го каза с обичайното свиване на рамене. Вече не беше безразличен към мисълта, че ще умре, както

беше преди няколко дни. Смъртта вече не беше възможен изход, на който той гледаше с безгрижие.

— Не искам да умреш — каза тя дрезгаво.

— Може и да не умра. Имам още една разменна монета.

Той я пусна, седна пред компютъра, отвори съдържанието на USB флашката.

— Нямаме време за това.

Онър стоеше до рамото му и кършеше ръце.

— Къде държат Емили? Чу ли я да плаче?

— Не.

Тя изхлипа.

— Това добре ли е, или не? Тя сигурно се страхува. Защо не плаче? Смяташ ли, че това означава... Какво мислиш, че означава?

— Опитвам се да не мисля за това.

Истеричното ѝ състояние беше напълно оправдано, но той се опита да се концентрира върху онова, което му предстоеше да направи. Трябваше да го свърши бързо и без никакви грешки. Той отвори уеб брауъра на Жилет, влезе в електронната си поща и въведе паролата. Изпрати файла от флашката като прикачен файл до един имейл адрес, след което бързо излезе и затвори брауъра, като не забрави да изтрие регистъра с историята на влизанията, така че никой да не може да разбере, или поне не веднага, че е ползвал имейла си.

Електронният адрес, на който беше изпратил файла и паролата за достъп, бяха известни само на него и на Хамилтън.

Той приключи, извади флашката от порта, изправи се и сложи ръце върху раменете на Онър.

— Ако не бях аз, щеше да си умреш на преклонна възраст, без да разбереш значението на тази татуировка. Нищо от това нямаше да се случи.

— Извиняваш ли ми се?

— Нещо такова.

— Кобърн — каза тя и развълнувано тръсна глава. — В момента извиненията не ме интересуват.

— Не за това, което съм направил. А за онова, което сега ще те помоля да направиш. Ако искаш Емили да се върне жива.

— Винаги я използваш за параван.

— Понеже винаги върши работа.

— Кажи ми какво трябва да направя.

След разговора с Хамилтън Крофърд излезе от сградата, където и стените имаха уши, и от мобилния си телефон се обади на полицаи и момчета от шерифската служба, на които вярваше безрезервно. Беше поискал незабавната им помощ. Трябваше да мобилизират всичките си сили в издирването на г-жа Жилет, дъщеря ѝ и Лий Кобърн.

Проведе кратка тайна среща с онези, на които се беше обадил, и подчерта колко е важна пълната секретност. На някои от тях възложи да проверяват в райони, където вече бяха ходили.

— Върнете се обратно на лодката, в апартамента на Кобърн, къщата на г-жа Жилет. Може да сме пропуснали нещо.

Изпрати хората си да разпитват всички — от лудата женица от „Сайпръс стрийт“, която се обаждаше най-малко веднъж на ден, за да съобщи, че е видяла Мусолини, Мария Калас и Исус, до семейната двойка от покрайнините, която се бе върнала у дома след двуседмичен круиз из Средиземноморието и бе открила, че по време на отсъствието ѝ са откраднали автомобила ѝ от заключения гараж, кухнята е разтурена, а апартаментът над гаража е бил обитаван, по всичко личи, от най-малко двама души. Освен това по следите личало, че това се е случило съвсем наскоро. Кърпите в банята били още влажни.

Вероятно сигналите нямаше да ги отведат доникъде, но поне щяха да правят нещо, вместо да седят и да чакат, а и не му харесваше перспективата да го пляска по ръката някакъв си Хамилтън от голямото лошо ФБР. Реши лично да разпита свекъра на г-жа Жилет.

Стан Жилет, който се оказваше навсякъде, където става нещо важно, изглежда, имаше вътрешни хора в местната полиция. Връзката би трябвало да е приключила със смъртта на сина му, но не беше така. Това притесняваше Крофърд. И то много. Какво точно знаеше Жилет за така нареченото „отвлечане“ на Онър? Какво криеше?

Не искаше да изчака зазоряването, за да зададе тези въпроси на Жилет. Ще го събуди и ще го попитисне малко. Когато ги вдигнеш от леглото, хората са обикновено сънени и дезориентирани, затова са по-склонни да правят грешки и да казват неща, които иначе не биха разкрили.

Но когато стигна пред къщата на Жилет и видя, че свети като коледна елха, Крофърд бе завладян от неприятно предчувствие. Ветеранът от морската пехота може би наистина имаше навик да става рано, но чак толкова?

Крофърд излезе от колата си и тръгна към къщата. Предната врата беше откритата. Той извади служебния си пистолет от кобура.

— Г-н Жилет?

Тъй като не получи отговор, той почука на входната врата с дулото на пистолета си. Когато отново никой не реагира, бутна вратата и влезе в дневната, която изглеждаше така, сякаш в нея бе вилняло торнадо. Пръски и петна от кръв аленееха върху бежовия мокет.

В центъра на стаята, здраво завързан за един стол, се намираше самият Стан Жилет. Главата му беше склонена на гърдите. Може би беше в безсъзнание. Или мъртъв. Заобикаляйки бързо, но внимателно кървавите петна, Крофърд се завтече към него, викайки името му.

Мъжът изохка и вдигна глава точно когато Крофърд го достигна.

— Има ли някой друг в къщата? — попита заместник-шерифът.

Жилет поклати глава и отговори с дрезгав глас:

— Те тръгнаха.

— Кои те?

— Кобърн и Онър.

Крофърд посегна към мобилния си телефон.

— Какво правиш? — попита Жилет.

— Ще съобщя за случилото се.

— В никакъв случай. Затвори телефона. Няма да допусна снаха ми да бъде арестувана като престъпница.

— Трябва ви линейка.

— Казах не, добре съм.

— Кобърн ли ви преби?

— Той изглежда още по-зле.

— Г-жа Жилет помагаше ли му?

Стиснатите му устни образуваха права линия.

— Тя си има своите причини.

— Почтени причини?

— Тя така мисли.

— А вие какво мислите?

— Ще ме махнеш ли от тоя стол, или не?

Крофърд върна пистолета си в кобура. Докато прерязваше тиксото с острия връх на джобното си ножче, Жилет му разказа случилото се. Когато приключи с разказа, той вече беше свободен и пристъпваше предпазливо от крак на крак, за да възстанови кръвообращението в изтръпналите си крайници.

— Взели са флашката със себе си? — попита Крофърд.

— Както и футболната топка.

— Какво имаше на флашката?

— Отказаха да ми съобщят.

— Е, сигурно е нещо важно. В противен случай покойният ви син нямаше да положи такива усилия, за да го скрие.

Жилет не отговори нищо.

— Казаха ли ви къде отиват?

— А ти как мислиш?

— Поне някакъв намек? Чухте ли нещо?

— Ужасно бързо се изнесоха. Когато поисках да ми кажат какво става, Кобърн се спря и ме погледна в очите. Той ми напомни, че когато морският пехотинец има поставена задача, той не позволява никакви пречки да му попречат да изпълни дълга си. Казах му: „Да, разбира се, и какво?“. Тогава той каза: „Ами аз съм бивш морски пехотинец и трябва да изпълня дълга си. Умишлено или не, но ти представляваш пречка. Така че ще ме разбереш защо трябва да го направя“. И тогава кучият син ми заби едно кроше и ме нокаутира. Следващото, което помня, е, че ти пристигна.

— Имате синина на брадата. Боли ли много?

— А теб ритало ли те е муле?

— Предполагам, че не сте видели каква кола...

— Не.

— Къде е компютърът ви?

Жилет го поведе надолу по коридора към голямата спалня. Крофърд седна до бюрото и включи компютъра. Той провери сървър за електронна поща, началната страница на уеб браузъра и даже директорията с документи на Жилет. Не намери нищо, а и не го очакваше.

— Кобърн не би ни оставил следа, която е толкова лесна за проследяване — каза той. — Бих искал да взема компютъра със себе си

все пак. Да го дам на техничарите в отдела, може те да открият какво е имало на тази флашка. Е, сега остава само да...

Той се огледа и сепнато млъкна. Стан Жилет държеше ловна пушка в едната ръка и револвер в другата.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Кобърн се обажда.

Хамилтън му се разкрещя по телефона.

— Крайно време беше. Дяволите да те вземат, Кобърн! Жив ли си още? Г-жа Жилет? Детето? Какво се случи с Ван Алън?

— Онър е с мен. Тя е добре. Но са взели дъщеря ѝ. Току-що говорих с Доръл Хокинс. Счетоводителя иска размяна. Получава мен, пуска Емили.

Хамилтън шумно издиша.

— Е, това изяснява нещата.

— Така изглежда.

След секунда пауза Хамилтън попита:

— А Ван Алън?

— Онър не се срещна с него, аз отидох. Подозирах капан, но мислех, че той го е подготвил. Както се оказа...

— Том е чист.

— Може би.

— Може би? Мъртъв е.

— И лошите някой път се минават. Както и да е, той вдигна телефона си, преди да успее да го предупредя да не вдига.

— Къде си сега?

— Това по-късно. Слушай, намерих онова, което търсех. Оказа се компютърна флашка, пълна с уличаваща информация.

— За кого?

— Много хора. Местни. Някои не. Много информация, ти казвам.

— Ти видя ли флашката?

— Държа я в ръката си.

— И смяташ да я размениш за Емили.

— Ако се наложи. Не мисля, че ще стане.

— Какво значи това?

— Не мисля, че ще се наложи.

— Стига с твоите шибани гатанки, Кобърн. Кажи ми къде се намиращ, аз ще извикам...

— Изпратих ти файла по имейл преди няколко минути.

— Нищо не съм получил на мобилния.

— Не го изпратих на обикновения ти имейл адрес. Знаеш къде да търсиш.

— Значи добра информация?

— Да.

— Но не разкрива кой е Счетоводителя.

— Откъде знаеш?

— Ако беше така, ти щеше първо това да ми кажеш.

— Прав си. Не изкарахме чак такъв късмет. Но с това, което имаме, ще можем да го проследим. Почти съм сигурен.

— Добра работа, Кобърн. Сега ми кажи...

— Няма време. Трябва да вървя.

— Чакай! Не можеш да направиш това без подкрепление. Ще хлътнеш в друг капан.

— Това е риск, който трябва да поема.

— Не. Няма да споря по този въпрос. Говорих със заместник-шериф Крофърд. Мисля, че мога да гарантирам за него. Обади му се и...

— Не и преди Емили да се върне при Онър. След това тя ще уведоми властите.

— Не можеш да се изправиш срещу тези хора сам.

— Това е условието за размяната.

— Това е условието за всяка размяна! — извика Хамилтън. — Никой не спазва условията.

— Аз — да. Този път ще ги спазя.

— Може да убият момиченцето заради това!

— Може би. Затова пък е сигурно, че ще умре, ако мястото гъмжи от ченгета и федерални.

— Не е задължително да стане така. Можем да...

Кобърн прекъсна разговора и изключи телефона.

— Бас държа, че още ме псува — каза той на Онър и хвърли телефона на задната седалка.

— Той смята, че трябва да извикаш подкрепление.

— Точно като във филм. Ако отстъпя, веднага ще извика спецчастите, хеликоптери, всеки униформен на сто километра оттук, цяла армия от рамбовци, които могат само да прецакат всичко.

След секунда Онър каза тихо:

— Бях ти много ядосана.

Той я погледна въпросително.

— Когато разряза топката на Еди.

— Да, знам. Още ме боли бузата от онази плесница.

— Мислех, че си ненужно жесток. Но всъщност интуицията ти не сгреши. Просто не позна коя топка да разрежеш.

Всъщност онова, което го накара да забие нож в топката, съвсем не беше интуиция. Беше ревност. Грозна, свирепа, животинска ревност, която го завладя, докато Онър милваше топката и с любов си спомняше покойния си съпруг. Но и за двамата щеше да е по-добре да не навлиза в обяснения по тази тема. Нека го мисли за грубиян с добра интуиция, вместо за ревнив любовник.

Тя кръстоса ръце пред гърдите си и потри раменете си — сигурен знак, че се тревожи.

— Онър. — Когато обърна глава към него, той каза: — Мога да се обадя пак на Хамилтън. Да изпрати цялото кралско войнство.

— Преди два дни нямаше да ми дадеш възможност за избор — каза тя тихо, някак интимно. — Кобърн, аз...

— Недей. Каквото и да си искала да ми кажеш, по-добре недей. — Влюбеният ѝ поглед го разтревожи повече, отколкото ако беше насочила картечница към него. — Не ме гледай с тези очи. Не си създавай разни романтични представи само защото ти казах, че си хубава, и ти разправих съзливна история за някаква стара кранта. Сексът беше умопомрачителен. Аз те исках и ти ме искаше, и си мисля, че даже преди да се целунем на лодката, и двамата знаехме, че нещата ще стигнат дотам, че е само въпрос на време. И беше невероятно. Но не се заблуждавай, че съм станал друг човек. Аз съм оня, който се промъкна в двора ти. Още съм гадняр. Още съм си аз.

Нарочно говореше грубо, защото беше важно да разбере всичко това. След час, а може би и по-малко, той щеше да излезе от живота ѝ също така бързо, както беше влязъл в него. Искаше да направи слизането си от сцената по-безболезнено за нея, дори ако това означаваше да я нарани сега.

— Аз не съм се променил, Онър.
Тя се усмихна уморено.
— Аз обаче се промених.

Очите на Тори отказваха да се отворят, но тя усещаше през клепачите движение, светлина и шум, които се усилваха до непоносимост, после отново пропадеше в дълбоката тъмнина и оставаше напълно безчувствена до следващото събуждане.

— Г-жо Шира, не се предавайте. Пострадали сте сериозно, но вече сме на път към болницата. Чувате ли ме? Можете ли да стиснете ръката ми?

Каква глупава молба. Все пак тя я изпълни и беше поздравена от нечий глас, който после каза: „Тя реагира, докторе. След две минути сме там“.

Опита се да оближе устните си, но езикът ѝ бе надебелял и безчувствен.

— Емили.

— Емили? Търси някоя си Емили. Някой да знае коя е Емили?

— В къщата нямаше никого другого.

Тъмнината се спусна отново и гласовете ту се чуваха, ту отново заглъхваха.

— Не, г-жо Шира, не се опитвайте да се движите. Завързана сте за носилката с колани. Имате огнестрелна рана в главата.

Огнестрелна рана? Доръл с глупавата му маска. И тя се беше борила с него заради...

Емили! Трябваше да намери Емили.

Тя се опита да седне, но не можа. Опита се да остане в съзнание, но не можа. О, господи, отново оня мрак...

Когато изплува от чернотата, усети през затворените клепачи проблясването на ярки светлини и трескава суматоха около нея. Интересно, имаше усещането, че плава над всичко това, сякаш го наблюдава от разстояние.

Това Бонел ли беше? Защо е с тая смешна превръзка на челото? И защо ушите му са кървави?

Той държеше ръката ѝ.

— Миличка, който ти е причинил това...

Плачеше ли? Бонел Уолъс? Онзи Бонел Уолъс, когото познава, плаче?

— Всичко ще бъде наред. Кълна ти се, всичко ще се оправи. Ще оцелееш. Трябва. Не мога да те загубя.

— Г-н Уолъс, трябва да я отведем в операционната.

Тя усети устните на Бонел до своите.

— Обичам те, миличка. Обичам те.

— Г-н Уолъс, моля, отдръпнете се.

— Тя ще живее ли?

— Ще направим всичко възможно.

Тори се отдалечаваше от него, но той продължи да държи ръката ѝ, докато не беше принуден да я пусне.

— Обичам те, Тори.

Тя се опита да изпревари настъпващото забвение, но то я застигна и докато я обгръщаше, успя да извика мислено: „И аз те обичам“.

Кобърн явно беше решил да действа сам. Хамилтън трябваше да намери начин да го спре, преди всичко да приключи с пълна катастрофа. Смъртта на Том ван Алън не беше убедила Кобърн в невинността на агента, затова Хамилтън трябваше да говори с вдовицата му възможно най-бързо, най-малко, за да прецени какво знае тя.

Но когато той и екипът му пристигнаха в дома на Ван Алън, както беше предсказал Хамилтън, отпред нямаше нито един друг автомобил. Вдовицата прекарваше нощта сама. Но не спеше. Вътре в къщата светеше.

Хамилтън слезе от джипа, звънна на вратата и зачака. Когато тя не отговори, Хамилтън се зачуди дали все пак не беше заспала. Може би заради денонощните грижи за сина им лампите в дома на Ван Алън никога не се гасят.

Той позвъни отново, след това почука.

— Г-жо Ван Алън? Аз съм Клинт Хамилтън — извика той през дървената врата. — Знам, че това е един изключително труден момент за вас, но е важно да разговаряме веднага.

Тъй като все още нямаше отговор, той опита бравата. Беше заключено. Посегна към мобилния си телефон, превъртя контактите си и намери номера на домашния телефон. Той се обади и чу телефона да звъни вътре в къщата.

След петото позвъняване той затвори и извика към колите, паркирани до бордюра:

— Донесете тарана.

Момчетата от спецчастите дойдоха при него на верандата.

— Това не е нападение. Г-жа Ван Алън е в деликатно душевно състояние. Освен това има и момче с увреждания. Внимавайте.

След няколко секунди те събориха предната врата. Хамилтън връхлетя вътре, а другите се насочиха към различни стаи зад него.

Хамилтън намери стаята на Лени в края на широкия централен коридор. В стаята се носеше сладникава миризма, характерна за лежачоболните. Но с изключение на болничното легло и медицинските принадлежности всичко друго изглеждаше нормално. Телевизорът работеше. Лампите хвърляха успокояваща непряка светлина. Имаше картини по стените, пъстър килим в средата на пода.

Но живата картина на неподвижното момче, лежащо на специално пригоденото легло, беше като от готически филм. Очите бяха отворени, но погледът му бе празен. Хамилтън се доближи до леглото, за да се увери, че момчето диша.

— Сър?

Хамилтън се обърна към служителя, който го беше повикал от отворената врата. Той не каза дума, но по държанието му личеше, че е открил нещо. Кимна с покритата си с каска глава към друга част на къщата.

Доръл видя фаровете на автомобила, който се приближаваше по страничната улица. Моментът беше настъпил.

Седнал във взетата назаем кола, той дръпна последно от цигарата си, после изстреля фаса през отворения прозорец. Цигарата очерта огнена дъга в мрака, преди да падне на тротоара и да угасне.

Той включи телефона си, за да се обади на Счетоводителя.

— Пристига навреме.

— И аз ще дойда след малко.

Сърцето на Доръл прескочи.

— Какво?

— Чу ме. Не мога да ти позволя да прецакаш и тази задача. — И телефонът даде свободно.

Беше като шамар в лицето. А може би сътрудничеството с мексиканския картел висеше на косъм и Счетоводителя не искаше да рискува повече.

А и това вече не беше просто бизнес. Не като Марсет, който мътеше работата им. Не като патрулния полицаи, който беше отказал да изпълни заповед. Не като всички останали. Това беше различно. Счетоводителя имаше да урежда лични сметки с Лий Кобърн.

Кобърн беше спрял колата на около четиридесет метра. Двигателят работеше и неравномерното му ръмжене нарушаваше тишината под откритата трибуна на стадиона, където Доръл беше избрал да направи срещата. По това време на годината мястото беше изоставено. Намираше се в покрайнините на града. Идеално място.

Кобърн беше оставил фаровете на дълги светлини. Самата кола бе раздрънкана таратайка, но въпреки това му се стори някак заплашителна. Доръл си спомни една история на Стивън Кинг за кола убиец. Изтласка нелепата мисъл от съзнанието си. Кобърн пак си играеше с него.

Но федералният нямаше да дойде по-близо, докато не видеше, че наистина е довел Емили.

Доръл беше взел мерки вътрешното осветление да не се включва, когато излиза от колата си. Той се приведе ниско, отвори задната врата, пхна ръце под ръцете на Емили и я изправи. Телцето ѝ беше отпуснато, тя дишаше равномерно и продължи мирния си сън, когато Доръл я сложи върху лявото си рамо.

Какъв човек трябва да си, за да използваш едно сладко момиченце, което тежи само петнайсет килограма, за да спасиш собствената си кожа?

Такъв като него.

Кобърн го беше накарал да се чувства по-нищожен от гнида, да нервничи и да загуби увереност в себе си. Но той не можеше да си позволи да се поддаде на тези усещания, защото това означаваше сигурна смърт. Искаше само едно: да очисти Кобърн. Щом трябва да

използва Емили, за да се добере до Кобърн, добре. Такъв е животът, а никой не е казал, че животът е справедлив.

Той постави дясната си ръка с пистолета в центъра на гърба на Емили, така че да могат да го видят. После се изправи и мина при предницата на колата, насилвайки се да изглежда самонадеян, овладян и съвършено спокоен, макар че в действителност дланите му бяха хлъзгави от пот и сърцето му биеше до пръсване.

Колата на Кобърн потегли напред със скоростта на охлюв. Коремът на Доръл се сви. Той присви очи срещу фаровете. Колата дойде на около пет метра от него и спря. Той извика: „Изключи фаровете!“.

Шофьорът излезе. Фаровете го заслепяваха, но въпреки това той позна Онър.

— Какво става, по дяволите? Къде е Кобърн?

— Той изпрати мен. Каза, че няма да ме застреляш.

— Грешно ти е казал. — Мамка му! Доръл не беше планирал да убие Онър, докато я гледа в очите. — Дръпни се от колата и вдигни ръце така, че да ги виждам. Какъв трик ми играе Кобърн?

— Няма нужда от трикове, Доръл. Даже и от мен няма нужда вече. Ти си изобличен благодарение на Еди.

— Какво общо има Еди?

— Всичко. Кобърн намери доказателствата, които той беше събрал.

Устата на Доръл пресъхна.

— Не знам за какво говориш.

— Разбира се, че знаеш. Затова си го убил.

— Да не си с микрофон?

— Не! Кобърн вече получи това, за което беше дошъл. Сега не го интересува какво ще стане с мен или с Емили. Но мен ме интересува. Искам си дъщерята.

Доръл сграбчи пистолета по-здраво.

— Казах ти да се отдалечиш от колата.

Тя пристъпи от прикритието на отворената врата с вдигнати ръце.

— Няма нищо да направя, Доръл. Оставям те в ръцете на правосъдието. Или на Кобърн. Не ме интересува. Интересува ме само

Емили. — Гласът ѝ потрепери, когато изрече името на дъщеря си. — Тя те обича. Как можа да се отнесеш така с нея?

— Не знаеш на какво е способен човек.

— Тя...

— Нищо ѝ няма.

— Не мърда.

— Само приятелчето ти Кобърн е виновен за това. За всичко това.

— Защо Емили не мърда?

— Къде е Кобърн?

— Мъртва ли е? — изпищя истерично Онър.

— Къде е...

— Ти вече си я убил, нали?

Писькът беше събудил Емили. Тя се размърда, след това вдигна глава и промърмори: „Мамо?“.

— Емили! — извика тя и протегна ръце.

Доръл започна да отстъпва към колата си.

— Съжалявам, Онър. Кобърн прецака всичко.

— Емили!

Чувайки майка си, Емили започна да ритва върху рамото му.

— Емили, мирувай — изсъска той. — Аз съм чичо Доръл.

— Искам при мама! — изплака тя и го заудря с малките си юмручета.

Онър продължаваше да крещи името ѝ. Емили изпищя в ухото му.

Той я пусна. Детето се изхлузи на тротоара, а след това се затича към колата, право в светлината на ярките фарове. Доръл насочи пистолета си към гърдите на Онър.

Преди да натисне спусъка обаче, нещо го удари отзад по главата така, че ушите му зазвъняха.

Едновременно с това фаровете на колата угаснаха и ярката им светлина беше заменена от два ярки пурпурни кръга напред непрогледна тъмнина.

Той замига яростно, опитвайки се да възстанови зрението си, макар че вече беше разбрал стратегията на Кобърн. Да го заслепи, да го зашемети, а после да го атакува в тил. Извъртя се навреме, за да поеме фронтално удара, когато Кобърн се хвърли през предния капак на

колата на Доръл, приземи се върху него като чувал с цимент и го притисна по гръб върху тротоара.

— Федерален агент! — извика той.

Кобърн изкара въздуха на Доръл, но той умееше да се бие. Инстинктите му се задействаха заедно с прилива на адреналин. Той вдигна нагоре ръката с пистолета.

Прозвуча изстрел.

Кобърн се дръпна от Доръл.

Всъщност нямаше много кръв, понеже Кобърн беше стрелял от упор в гърдите му. В смъртта си той не изглеждаше толкова зловещ, а по-скоро объркан, сякаш се чудеше как може някой толкова умен като него да се окаже унищожен заради една футболна топка. Доръл беше дебнал плячката. Неговата цел винаги бе пред него. Не се беше сетил да провери зад гърба си.

— Брат ти трябваше да те научи. Аз не преговарям — прошепна Кобърн.

Той опипа тялото и намери мобилния телефон на Доръл. Страхуваше се, че телефонът може „случайно“ да изчезне при полицейското разследване, затова го пхна в джоба си, преди да се изправи и да тръгне към колата. Онър седеше зад волана, притиснала Емили към себе си, люлееше я напред-назад и ѝ говореше успокоително.

— Добре ли е?

— Отпусната е като парцал и пак заспа. Сигурно ѝ е дал нещо. Той...

— Той е в ада.

— Отказа да се предаде?

— Нещо такова. — Той замълча, после каза: — Добре се справи.

Тя се усмихна уморено.

— Бях уплашена.

— И аз.

— Не ти вярвам. Ти от нищо не се страхуваш.

— За всичко си има първи път.

Думите му имаха много по-дълбоко значение, отколкото би си позволил да признае пред нея. Но Онър, изглежда, разбра както самото значение, така и защо той нищо повече не продума. Дватамата се гледаха дълго, след това изведнъж той каза:

— Закарай Емили на лекар, за да я прегледат.

Кобърн пое Емили от ръцете ѝ и нежно я постави на задната седалка.

— Какво смяташ да правиш? — попита Онър.

— Да съобщя на Хамилтън. Той ще иска пълни подробности. Ще иска да чакам тук, докато пристигнат агентите. Тогава...

— Лий Кобърн?

Тихият глас, който долетя иззад него, изненада и двамата. Онър погледна към него и видя колко е озадачен. Кобърн се обърна.

Лицето на жената остана безизразно, когато натисна спусъка.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Кобърн се хвана за корема и падна на тротоара.

Онър изпищя.

Кобърн чу гласа на Емили, която разбудена от суматохата, питаше плахо къде е Елмо.

Но звуците като че ли идваха към него от мъничка точица светлина в края на много дълъг тунел. Той се бореше да остане в съзнание, но борбата беше непосилна.

Бяха го ранявали на два пъти. Веднъж в рамото и веднъж в прасеца. Но този път беше различно. Беше лошо. Беше виждал и колеги, и врагове, простреляни в червата, и повечето от тях бяха мъртви. Куршум с малък калибър може да те убие също толкова ефикасно, колкото с голям.

Той се изправи в полуседнало положение, притискайки дланта си върху дупката в корема, откъдето бликаше кръв. Опря гръб на колата и се опита да фокусира невзрачната женица, която го беше простреляла.

Тя насочи пистолета към Онър и й нареди да стои в колата. Вече го беше обезвредила. Той виждаше пистолета си на тротоара, съвсем близо до него, но въпреки това бе недостижим. Оръжието на Фред беше под седалката на шофьора, но Онър не можеше да стигне до него, без да я застрелят.

Тя ридаеше и питаше жената:

— Защо, защо?

— Заради Том — отвърна тя.

Така значи. Жената на Том ван Алън. Вдовицата. Поне нямаше да умре, без да знае защо. Но за жена, която се бе решила на кръвно отмъщение, изглеждаше забележително хладнокръвна. Дори не беше ядосана. Кобърн се зачуди защо ли.

— Ако Том не беше отишъл на онази жп линия, за да се срещне с Кобърн — каза тя, — той все още щеше да е жив.

Тя го беше обвинила за смъртта на съпруга си и бе привела присъдата в изпълнение още същата вечер. Снощи, поправи се Кобърн.

Небето на изток беше започнало да почервенява. Чудеше се дали ще доживее да види слънцето над хоризонта. Хубаво щеше да е да види още един изгрев.

Яд го беше, че кръвта му ще изтече пред очите на Онър. Ами ако Емили се събуди и види кръвта да се лее от него? Ще се уплаши, а до този момент той беше направил всичко по силите си да я защити и да я предпази от страха.

Вече достатъчно неприятности беше причинил на Онър и на нея. Странно, помисли си той, че и двете май го харесваха. Е, поне малко. А сега пак ще им причини болка и дори няма да има възможност да се извини.

Винаги беше мислил, че с този занаят, когато и да умре, все ще е късно — и това не го притесняваше. Но така беше гадно.

По дяволите, защо точно сега... Тъкмо беше научил какво е да правиш любов с жена. Не само да задоволиш нагона, но наистина да се слееш с човека, на когото принадлежи тялото. И за какво му беше да знае разликата, след като се бе оставил да го гръмнат по този глупав начин?

Да, нещата изобщо не бяха наред.

Но не трябваше да мисли за това сега, а за нещо друго. Нещо, което му убягваше. По дяволите, какво беше? Нещо важно, но някак неуловимо... Нещо сякаш му намигаше като последната звезда, която проблясваше в просветляващото небе над главата на Джанис ван Алън. Нещо, което трябваше вече да се е сетил. Нещо...

— Откъде знаеш?

Едва след като зададе въпроса, той осъзна какво го гложди.

Джанис ван Алън погледна надолу към него.

— Какво?

Все по-трудно му беше да диша. Той примигна срещу надигацията се мрак на безсъзнанието. Или смъртта.

— Откъде знаеш, че съм бил на релсите?

— Том ми каза.

Беше лъжа. Ако Том ѝ бе казал нещо, преди да тръгне за срещата, той щеше да ѝ каже, че ще се срещне с Онър, защото именно нея очакваше. А след това Том не е можел да ѝ каже каквото и да било.

Беше го научила от някой друг. Кой? Не от агентите, които са били изпратени да я уведомят за смъртта на съпруга ѝ. Те нямаше как

да го знаят. Дори Хамилтън не знаеше преди половин час, когато Кобърн му разказа какво се беше случило на железопътната линия. Единствените хора, които биха могли да й кажат, бяха онези, които той бе забелязал в близост с релсите. Хората, които бяха поставили бомбата и които присъстваха, за да се уверят, че са постигнали целта си.

Онър я умоляваше да се обади за помощ.

— Той ще умре! — изхлипа тя.

— Именно това е целта — студено отвърна Джанис ван Алън.

— Не разбирам как можеш да обвиняваш Кобърн. Той е федерален агент като мъжа ти. Том изпълняваше дълга си, а също и Кобърн. Помисли за сина си. Ако Кобърн умре, ще отидеш в затвора. Какво ще стане с момчето тогава?

Изведнъж Кобърн грохна напред и простена през стиснати зъби.

— Моля те, позволи ми да му помогна — умоляваше Онър.

— Вече не може да му се помогне. Той умира.

— И после какво? И мен ли ще застреляш? И Емили?

— Няма да докосна детето. За какъв човек ме мислиш?

— Не по-добър от мен — каза Кобърн и замахна с все сила с ножа на Стан Жилет, който беше извадил от ботуша си, докато беше наведен. Ножът поряза глезена на Джанис и вероятно прекъсна ахилесовото сухожилие. Тя изкрещя, кракът ѝ се подкоси и точно в този момент той намери достатъчно сила, за да я повали, ритайки с двата крака едновременно.

— Онър! — Опита се да извика, но гласът му едва се чу.

Тя се метна от колата, грабна пистолета, който Джанис беше изтървала при падането, и го насочи надолу към нея, нареждайки ѝ да не мърда.

— Кобърн? — попита тя задъхано.

— Дръж я на мушка. Кралското воинство идва.

Онър осъзна, че полицейски коли се носят с огромна скорост към тях от всички възможни посоки. Първата пристигнала кола носеше отличителните знаци на шерифската служба. Шофьорът остави тъмни дири от гумите, когато закова рязко колата. Той и пътникът му Стан излязоха от автомобила за части от секундата. Униформеният вече беше извадил пистолета си. Стан носеше ловната пушка.

— Онър, слава богу, че си добре! — изрече Стан, тичайки към нея.

— Г-жо Жилет, аз съм заместник-шериф Крофърд. Какво се случи?

— Тя простреля Кобърн.

Крофърд и двама колеги поеха охраната на Джанис, която се гърчеше на тротоара, стиснала глезена си, като стенеше и проклинаше Кобърн. Другите, които също излизаха от колите си, се устремиха към тялото на Доръл.

Стан посегна към Онър и я прегърна.

— Накарах Крофърд да ме вземе, като го заплаших с оръжие.

— Радвам се, че си тук, Стан. Виж как е Емили, моля те. Тя е на задната седалка. — Онър се откъсна от прегръдката му и извика към медиците, които излизаха от линейката, да побързат, а след това падна на колене до Кобърн.

Тя докосна косата му, докосна лицето му.

— Не умирай. Само да си посмял да умреш!

— Хамилтън — каза той.

— Какво?

Той посочи с глава зад гърба ѝ. Онър се обърна. От два черни шевролета се изсипваха служители на ФБР в пълно бойно снаряжение, както и един мъж, който изглеждаше още по-страшен от тях, макар да беше облечен в костюм и вратовръзка.

Мъжът пое право към нея и Кобърн, като пътьом се оглеждаше във всички посоки, сякаш искаше да запагети всички елементи от ужасяващата сцена.

— Г-жо Жилет? — каза той, когато се приближи.

Тя кимна.

— Кобърн е тежко ранен.

Хамилтън поклати мрачно глава в знак, че е разбрал.

— Защо не си във Вашингтон? — изръмжа Кобърн.

— Защото имам един неуправляем агент, който не изпълнява заповеди.

— Всичко е под контрол.

— Позволи ми да не се съглася. — Тонът му беше недоволен, но Онър усети, че той е наясно колко сериозна е раната на Кобърн. — Съжалявам, че не можах да дойда тук навреме, за да спра това... Бяхме

в къщата ѝ — каза той и кимна по посока на Джанис, която също бе наобиколена от парамедици. — Намерихме доказателства, че се готви да изчезне. Може би и да напусне страната. Намерихме бележки, есемеси на различни мобилни телефони, от които разбрахме, че е тръгнала да отмъщава на Кобърн за случилото се с Том. Свързах се с Крофърд, комуто току-що бяха докладвали за изстрели в този район. Оставих един човек при сина ѝ и пристигнах, колкото може по-бързо.

— Пусни ме — изръмжа Кобърн на парамедика, който се опитваше да му постави катетър във вената. Той се бори упорито с човека и спечели, успявайки да пъкне ръка в джоба на панталона, който в добрите си времена беше принадлежал на бащата на Онър, а сега беше напоен с кръв.

Извади мобилен телефон и го вдигна, за да може Хамилтън да го види.

— На Доръл е. Малко преди да излезе от колата си, той се обади по него.

Кобърн изрече това на пресекулки. Гласът му ставаше все по-слаб, но нацапаният му с кръв палец натискаше клавишите на телефона. Избра маркирания номер и каза:

— Той се обади на Счетоводителя.

Секунди по-късно всички глави се обърнаха по посока на звънящия мобилен телефон. Звуците идваха от якето на Джанис ван Альн.

За Онър следващите деветдесет минути преминаха като насън. След като направи потресаващото разкритие, че Джанис ван Альн и Счетоводителя са едно и също лице, Кобърн загуби съзнание, което облекчи сериозно задачата на лекарския екип да му даде първа помощ и да го натовари в медицинския хеликоптер.

Според Онър бе истинско чудо, че Емили бе проспала кротко драматичните събития. От друга страна, този дълбок сън я тревожеше. Беше транспортирана до спешното отделение с линейка. Позволиха ѝ да отиде до болницата с нея, но след като пристигнаха, категорично отхвърлиха настояването ѝ да остане с Емили.

Докато екип педиатри преглеждаше детето, Онър и Стан чакаха нетърпеливо с чаши хладко кафе, което той беше взел от автомата. И двамата изпитваха неловкост, както никога досега.

Накрая той каза:

— Онър, дължа ти извинение.

— Едва ли. След това, което направих в къщата ти? След като те оставих вързан за стол? След като позволих на Кобърн да ти вземе „магическия нож“?

Той се усмихна, но очевидно имаше какво да каже.

— Ти се опита да обясниш защо. Аз не те слушах. Отхвърлих всичко с лека ръка.

— Доста неща се струпаха.

— Да, така е. Но аз искам да ти се извиня не само за това, което се случи през последните няколко дни. За всичко след смъртта на Еди — каза той. — Следях те като ястреб. Не, не се опитвай да го отречеш — и двамата знаем, че е вярно. Страх ме беше, че ще срещнеш мъж, ще се влюбиш, ще се омъжиш и аз ще остана извън живота ви. Твоя и на Емили.

— Това никога нямаше да се случи, Стан — тихо каза тя. — Ти си част от нашето семейство. Емили те обича. Аз също.

— Благодаря ти за това — каза той дрезгаво.

— Не го казвам просто така. Честно казано, не знам какво бих направила без твоята подкрепа през последните две години. Винаги беше до нас и аз никога няма да мога да ти благодаря достатъчно за всичко, което направи.

— Чешит съм, знам си го. Наговорих грозни неща за личния ти живот. Извинявам се.

— Знам, че ти е обидно да мислиш за мен и Кобърн заедно.

— Както ти каза, това не е моя...

— Не, нека да довърша. Хрумна ми, че Еди е предвидил това. Кой би могъл да види моята татуировка, освен любовник? Той е имал доверие в мен и е смятал, че ще направя мъдър избор, когато реша да допусна някого до себе си. Еди е знаел, че той ще е почтен човек, в противен случай аз никога не бих стигнала дотам с него.

Тя спря за миг, а после добави:

— Обичах Еди. Ти го знаеш, Стан. Той ще си остане в сърцето ми до последния ми дъх. Но... — Тя се пресегна към ръката му и я стисна. — Но той вече не е в живота ми. Трябва да го приема и да продължа напред. А също и ти.

Той кимна, но се боеше да проговори, защото не знаеше дали ще може. Очите му бяха подозрително влажни. Онър беше благодарна за

стабилното му присъствие. Тя още стискаше ръката му, когато се появи заместник-шериф Крофърд.

— Вашата приятелка г-жа Шира? Спешните служби са взели мерки след обаждането ви на телефон 911. Открили са я сама в къщата. С огнестрелна рана в главата.

— Какво? О, господи!

Крофърд показа с жест, че иска да продължи.

— Подложили са я на операция, за да извадят куршума. Говорих с един неин приятел, човек на име Бонел Уолъс, който е там с нея. Състоянието ѝ е тежко, но стабилно. Хирургът казал на г-н Уолъс, че куршумът не е причинил трайни увреждания. Естествено говорил много предпазливо, но по негови прогнози тя ще се възстанови напълно.

Замаяна от облекчение, Онър опря глава в рамото на Стан.

— Слава богу.

— Той каза да му се обадите, когато имате възможност. Има много неща да ви казва и други, които иска да чуе от вас. Но искаше да знаете, че г-жа Шира го е познала и са разменили няколко думи. Първият ѝ въпрос е бил за вас и Емили. Казал ѝ, че сте в безопасност.

— Ще му се обадя скоро. Чували ли сте нещо за г-жа Ван Алън?

— Тя е на лечение под строга охрана.

— А Кобърн? — попита тя задъхано. — Знаете ли нещо?

— Боя се, че не — отвърна Крофърд. — Сигурен съм, че Хамилтън ще се обади, когато има какво да съобщи.

Чакането ѝ се стори безкрайно, но малко след този разговор педиатърът, който беше прегледал Емили, пристигна с добри новини. Той потвърди, че е погълнала прекомерно количество антихистамин.

— Ще я настаним в отделна стая и ще я оставим да се наспи. Ще следим състоянието ѝ през цялото време. Не очаквам никакви трайни последици. — Той успокоително докосна ръката на Онър. — Не видях признаци, че върху нея е имало други посегателства.

Позволиха на нея и Стан да съпроводят Емили, докато я настаняваха в отделна стая. Изглеждаше мъничка и безпомощна в болничното легло, но като си представи колко по-зле можеше да бъде, Онър беше благодарна, че се е отървала само с това.

Тя се беше навела над нея и галеше косичката ѝ, когато Стан я повика. Онър се обърна.

Хамилтън беше застанал до вратата на стаята. Без да отделя поглед от очите ѝ, той тръгна бавно към нея.

— Реших, че трябва да ви го кажа лично.

— Не... — изстена тя. — Не. Не!

— Съжалявам — каза той. — Кобърн не издържа.

ЕПИЛОГ

Шест седмици по-късно

— Струвате ми се изненадан, г-н Хамилтън. Том не ви ли беше казал колко съм добра? Не? Е, добра съм. Повечето хора не знаят, че преди да се роди Лени и да стана затворник в собствения си дом, имах светло бъдеще като бизнес консултант и финансов специалист. Наложих се да изоставя всички планове за кариера. Но преди няколко години, когато ми беше дошло дотук от никаквия ми живот, реших да приложа знанията си в друго... поприще, така да се каже. И имах чудесна възможност да го направя. Кой би предположил, че клетата Джанис ван Алън, майка на дете с тежки увреждания и съпруга на мъж без самочувствие и амбиция, е способна да създаде и ръководи една толкова успешна организация?

При тези думи тя се засмя.

— По ирония на съдбата точно Том ми даде идеята. Често ми говореше за нелегалния трафик, огромните печалби, които прибират, и безплодните опити на правителството да спре тази вълна. Най-често говореше за „посредника“, чийто риск от залавяне е минимален, понеже обикновено е скрит зад паравана на пълна почтеност. Това ми прозвуча много умно и привлекателно...

... Том беше безкраен и много наивен източник на информация. Аз задавах въпроси, а той ми даваше отговори. Обясни ми как залавят престъпниците. От мен се искаше само да се свържа с хората, които ги залавят, и чрез такива като Доръл и Фред Хокинс да им предлага добри пари, за да си затворят очите...

... Контрабандистите ми плащаха за предоставената защита. А онези, които не ми плащаха, после съжаляваха горчиво. Повечето от тях сега гният в затвора. Те не можеха да ме издадат, за да умилостивят прокурора, понеже никой не знаеше коя съм — между нас винаги имаше посредници. Искам да ви кажа, г-н Хамилтън, че малкото ми надомно начинание се разрасна и започна да носи страхотни пари. На практика нямах никакви разходи, освен за мобилни телефони. Доръл

или Фред се отчитаха през седмица, когато Том беше на работа. Плащах добре на подчинените си, но дори и така печалбите надминаваха очакванията ми. Това беше важно. Нали разбирате, трябваше да спестявам за деня, когато Лени няма вече да бъде пречка. След смъртта му нямах намерение да оставам тук. До гуша ми беше дошло от тази къща, от Том, от живота ми. Бях спечелила достатъчно, за да си осигуря приятни и луксозни старини. Не мразя Лени, но мразех памперсите, които трябваше да сменям, храната, която трябваше да вливам в стомаха му, катетрите...

... Е, няма защо да ви занимавам с това. Вие искате да знаете за Счетоводителя. Хитро измислено име, не мислите ли? Както и да е, милиони долари ме чакат в банки по целия свят. Невероятно е какво може да направи човек по интернет. Но тогава се появи Лий Кобърн и аз трябваше да ускоря плана си за напускане на страната. Лени... — Гласът ѝ почти заглъхна. После каза: — Лени няма да разбере какво се е случило. Няма да му липсвам, нали? Ако се призная за виновна, искам да ми се закълнете, че той ще бъде настанен в най-доброто заведение в страната.

— Имате думата ми за това.

— И ще получи пенсията на Том?

— Всеки цент ще отиде за грижите за сина ви.

— Том би искал това. Той наистина обичаше Лени. Често завиждах на способността му да обича Лени по начин, по който аз не можех. Опитах се, но...

След кратка пауза тя каза:

— Това с неприличните есемеси... не беше истинско. Искам да знаете, че го намирам за отвратително. Просто го използвах за кодирана комуникация. Не бих изпратила на Доръл или Фред Хокинс предизвикателен есемес. Мили боже. Как не. Това беше начин да обясня непрестанното стоене на телефона, в случай че Том заподозре нещо. Разбирате ли?

— Разбирам — вежливо отговори Хамилтън. — Не ви ли мъчат угризения, че убихте Том?

— Разбира се! Това беше най-трудното нещо, което трябваше да направя от позицията на Счетоводителя. Доръл се опита да ме разубеди, но нямаше друг начин. Освен това смятам, че направих на Том услуга. Той беше много нещастен. Може би даже по-нещастен и от

мен. Работата за него бе почти същото робство, каквото го очакваше у дома. Той не ставаше за тая работа. Поне това трябва да знаете, г-н Хамилтън. Вие допринесохте за нещастията му. Той знаеше, че никога не би могъл да постигне вашите очаквания.

— Мислех, че Том има потенциал, но му липсва самочувствие, за да го реализира. Мислех, че с моите насоки и поощрение...

— Вече няма смисъл да обсъждаме тази тема, нали, г-н Хамилтън?

— Предполагам.

— Причинява ми болка да говоря за това. Плаках за него. Честно ви казвам. Но поне умря достойно. Даже героично донякъде. Мисля, че той би предпочел това, отколкото да умре в неизвестност.

След още една пауза тя каза:

— Мисля, че това е всичко. Искате ли да се подпиша някъде?

Хамилтън посегна и натисна бутона, за да спре записа.

Онър и Стан, които бяха поканени да чуят признанието в Окръжната прокуратура, седяха неподвижно през цялото време, удивени от нехайството, с която тя си беше признала всички престъпления пред Хамилтън няколко дни преди това.

— Тя е поръчала да убият Еди — тихо каза Онър.

— Както и много други хора — отвърна Хамилтън. — С информацията от флашката постигнахме сериозен напредък. Но, както и тя казва, усилията ни са почти безсмислени. Престъпниците се множат много по-бързо, отколкото успяваме да ги хващаме. Но не се отказваме.

— В този файл няма нищо, което да хвърля вината върху Еди — каза Стан. — А никой не е бил мамен от близнаците Хокинс повече от мен. Да, използвах Доръл, за да получа информация, знаейки, че той има свои хора в полицията, но нямах представа какво точно правят. Стоя зад думите си. Можете да го проверите.

— Проверих вече — каза Хамилтън с усмивка. — Чист сте като сълза, г-н Жилет. И нищо в този файл не хвърля вина върху сина ви. Според шефа на полицейското управление в Тамбур — един честен човек според мен — Еди му предложил да се захване с разследването под прикритие. Вероятно е усетил нещо, докато е работил в

компанията на Марсет. Така или иначе шефът му разрешил. Но когато Еди е бил убит, той не е свързал катастрофата с тайното разследване на Еди, което, по негови думи, не достигнало до никакви доказателства. Еди го е предоставил на вас — обърна се той към Онър.

Тя погледна свекър си през масата, после сложи длан върху ръката му и я стисна. После посочи към видеото.

— Колко време след този запис г-жа Ван Алън беше...

— Убита? — попита Хамилтън.

Онър кимна.

— Няколко минути. Адвокатът ѝ настояваше да вземем показанията ѝ в кабинета в клиниката, където я лекуваха заради ранения глезен. На вратата имаше двама души охрана. Тя беше в инвалиден стол. От двете ѝ страни бяхме аз и един друг агент. Адвокатът ѝ буташе стола. Когато излязохме от кабинета, за да я върнем в стаята ѝ, младежът се появи сякаш от нищото. Той нападна единия от охраната с бръснач и му срязва бузата. Другият агент от ФБР се опитваше да му отнеме оръжието, когато младежът преряза гърлото му. Агентът почина няколко минути по-късно. Г-жа Ван Алън издъхна почти моментално, но смъртта ѝ бе зловеща. Бръсначът срязва гърлото ѝ почти до гръбначния стълб, от ухо до ухо. Беше грозна гледка. Имаше време само да осъзнае, че умира. Младежът обаче загина на място от фатална огнестрелна рана.

По новините бяха съобщили, че Хамилтън го е прострелял два пъти в гърдите и веднъж в главата.

— Беше мисия на камикадзе — каза Хамилтън. — Със сигурност е знаел, че няма къде да избяга. Не ми даде никакъв избор.

— И не беше идентифициран?

— Не. Нямахме документи, никаква информация за него. Никой не дойде да прибере тялото. Не знаем какви са връзките му със Счетоводителя. Имаме само бръснача му и едно сребърно кръстче, окачено на верижка.

След минута мълчание Хамилтън се изправи, с което даде знак, че срещата е приключила. Ръкува се със Стан. После хвана дланта на Онър и я задържа в своите.

— Как е дъщеря ви?

— Добре е. Не помни нищо от онази нощ, слава богу. Непрекъснато говори за Кобърн и иска да знае къде е отишъл.

След настъпилата неловка тишина тя продължи:

— Изписаха Тори от болницата. Ходихме два пъти да я видим. За нея се грижат частни медицински сестри в дома на г-н Уолъс.

— Как се справя?

— Побърква ги всички — сухо отвърна Стан.

— Така си е — засмя се Онър. — Ще се оправи напълно, което е истинско чудо. Поне веднъж в живота си Доръл не е улучил мишената.

— Радвам се, че и двамата са се възстановили — каза Хамилтън.

— И ви поздравявам за проявената смелост и дух, г-жо Жилет.

— Благодаря.

— Грижете се за себе си и за дъщеричката си.

— Така и смятам да направя.

— Благодаря ви, че дойдохте днес.

— Ние ви благодарим за поканата — каза Стан, след това се обърна и тръгна към вратата.

Онър обаче се забави и продължи да гледа Хамилтън в очите.

— Ей сега идвам, Стан. Остави ни за минутка, моля.

Той излезе от стаята и когато чу вратата да се затваря зад него, тя каза:

— Къде е той?

— Моля?

— Не се правете на глупав, г-н Хамилтън. Къде е Кобърн?

— Не съм сигурен, че ви разбирам.

— Естествено, че разбрахте.

— Искате да знаете къде е погребан ли? Няма гроб. Тялото му беше кремирано.

— Лъжете ме. Не е умрял.

Той въздъхна.

— Г-жо Жилет, знам, че е трудно да...

— Не ми говорете като на малко дете. Даже и Емили веднага би разбрала, че лъжете. Къде е той? — повтори тя, подчертавайки всяка дума.

Той се поколеба няколко секунди, после с жест я покани отново да седне и сам се настани зад бюрото си.

— Каза ми, ако изобщо някога попитате...

— Знаел е, че ще попитам.

— Нареди ми да не ви казвам, че е оцелял. Даже ме заплаши с физическо насилие, ако не ви уверя, че е мъртъв. Но също така ме накара да се закълна, ако някога поставите под съмнение вестта за смъртта му, да ви дам това.

Той отвори чекмеджето и извади оттам обикновен бял плик. Колеба се, както се стори на Онър, цяла вечност, преди да го избута през бюрото към нея. Сърцето ѝ биеше силно и учестено. Едва си поемаше дъх. Ръцете ѝ бяха станали леденостудени и влажни и се хлъзгаха, докато с палец се опитваше да отвори плика. Вътре имаше един-единствен сгънат лист с едничък ред, написан със замах.

„За мен беше истинско“.

Тя изпусна шумно дъх. Стисна очи и притисна листа към гърдите си. Когато отново ги отвори, те бяха влажни от сълзи.

— Къде е?

— Г-жо Жилет, изслушайте какво ще ви кажа и знайте, че го правя от искрена загриженост за вас и дъщеря ви. Кобърн...

— Кажете ми къде се намира.

— Вие преживяхте цяла одисея заедно. Нормално е да се чувствате емоционално привързана към него, но между вас не може да се получи нищо сериозно.

— Къде е?

— Само ще си навлечете неприятности.

Тя се изправи, опря длани в средата на бюрото му и се наведе рязко, приближавайки лицето си на милиметри от неговото.

— Къде е?

Идваше на летището всеки ден от две седмици насам — откакто беше събрал достатъчно сили, за да стане от леглото за повече от пет минути. Третия път, когато го забелязаха да се шляе из зоната за багаж, от летищната охрана го спряха и го попитаха какво търси там.

Той показа значката си. Макар че вече не приличаше много на човека от снимката — беше много по-блед, почти десет килограма по-слаб, а косата му беше по-дълга и чорлава — служителят го разпозна. Измисли някаква история, че работи под прикритие и че ако не го оставят веднага на мира, ще му разбият прикритието и тогава летищните власти ще го отнесат, задето са провалили операцията.

Оттогава го бяха оставили на мира.

Все още се налагаше да ползва бастуна, но се надяваше, ако има късмет, че ще се отърве от проклетото нещо след седмица-две. Тази сутрин беше успял да стигне от спалнята чак до кухнята без помощта му. Но си нямаше вяра да се оправи без бастун до лентата за багажа, където хората грабваха куфарите си и бягаха към бюрото за наемане на коли, бурно прегръщаха роднини или просто не гледаха къде стъпват. След всичко преживяно не му се искаше да загине, прегазен от цивилен гражданин.

Даже и с бастуна обаче вече беше плувнал в пот, докато стигне до пейката, където обикновено чакаше пристигането на самолета от Далас, понеже ако пътуваш от Ню Орлиънс към Джаксън Хол, най-вероятно е да минеш през Далас.

От пейката виждаше всеки пътник, който излиза от вратите. Прокле се, задето беше такъв глупак. Сигурно тя беше повярвала на лъжата на Хамилтън — той сигурно я е убедил, че Лий Кобърн наистина е мъртъв. Край на историята.

Един ден, след много години, тя ще подрусва внуци на коленете си и ще им разказва за приключението, което е преживяла с агента от ФБР. Емили може и да си спомня бегло за събитията, макар че вероятно няма да помни. А и какви спомени може да има едно четиригодишно дете? Сигурно вече го е забравила.

Когато разказва на внуците си, Онър сигурно няма да спомене как се бяха любили. Може да им покаже татуировката, а може и да не им я покаже... ако дотогава не я е махнала.

Но даже и ако беше поставила под съмнение смъртта му и беше получила бележката, може би не беше разгадала посланието. Може би даже не помнеше, че когато се любеха, той ѝ беше казал: „Прегърни ме. Поне се преструвай, че е нещо истинско“.

Ако можеше да се върне назад, щеше да ѝ каже повече. Щеше по-ясно да ѝ покаже, че любенето с нея означава нещо за него, иначе нямаше да го интересува дали го е прегърнала, или не. Ако получеше още една възможност, щеше да ѝ каже...

По дяволите, нищо нямаше да ѝ каже. Тя просто щеше да разбере. Щеше да го погледне по онзи свой особен начин и той щеше да знае, че тя е наясно какво става в сърцето му. Точно както беше станало, когато ѝ разказа как е застрелял Дъсти.

Как се казваше?

Забравих.

Лъжеш...

Без да му се налага да го обяснява с думи, тя знаеше, че денят, когато трябваше да застреля коня, беше най-тежкият в живота му. Убийствата след това не го бяха засегнали по същия начин. И Онър го знаеше.

Само като си мислеше за нея, за очите, устата, тялото ѝ, направо го болеше. Беше болка много по-дълбока дори от тази в корема, където го бяха закърпили, за да спрат кървенето, но го предупредиха да не прави нищо най-малко шест месеца, за да не разкъса раната.

Вечер вземаше силни лекарства, които му помагаша да притъпи болката достатъчно, за да заспи. Но не знаеше какво да направи, за да се освободи от болката, която му причиняваше копнежът по Онър, желанието да я докосне, да усети вкуса ѝ, да я почувства до себе си, да заспи с нейната длан върху сърцето си.

А дори и да беше разбрала какво се опитва да ѝ каже в тази загадъчна бележка, дали щеше да пожелае да е с него? Дали би искала Емили да прекарва с него по двадесет и четири часа всеки божи ден? Дали ще иска момиченцето ѝ да бъде възпитавано от човек като него, който беше майстор в нападателната тактика и знаеше как да убива с голи ръце, но нямаше и представа кои са Елмо и Томас Локомотива?

За да преглътне всичко това, тя трябва да види в него нещо, което може би дори самият той не знаеше, че съществува. Наистина трябва да го иска. Наистина трябва да го обича.

Системата високоговорители пропука и го извади от унеса му. Обявиха пристигането на полет 757 от Далас. Макар че коремът му беше хубавичко защит, това не му попречи да се свие. Той избърса влажните си длани в джинсите и колебливо се изправи, облягайки се тежко на бастуна си.

Беше истински мазохист да се подлага на това мъчение ден след ден.

Пригответи се за разочарованието, че ще трябва се прибере вкъщи сам.

Пригответи се за щастието, което не беше познал през целия си живот.

И не изпускаше от поглед вратата, през която ще дойдат.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.